BRAD THOR

LISTA NEAGRĂ

Brad Thor

LISTA NEAGRĂ

Traducere din limba engleză CRISTINA TRIPON
prin LINGUA CONNEXION

BRAD THOR
Black List
Editura RAO
2014

PREFAȚĂ

În 17 august 1975, senatorul Frank Church a apărut la emisiunea „Meet the Press”, găzduită de postul de televiziune NBC, să discute despre rezultatele anchetei sale referitoare la puterea excepțională a serviciului secret de informații.

Senatorul Church a dezvăluit informații surprinzătoare și a concluzionat cu un avertisment teribil pentru toți cetățenii Statelor Unite:

„[Puterea Americii de colectare a informațiilor secrete] poate oricând să se întoarcă împotriva poporului american și nici un cetățean american nu va mai avea drept la intimitate într-atât e de avansată tehnologia de monitorizare: convorbirile telefonice, telegramele, orice. Nimeni nu va avea posibilitatea de a se ascunde.

Dacă actualul guvern s-ar transforma într-un tiran, dacă un

dictator ar ajunge vreodată să conducă această țară, puterea tehnologică cu care serviciile secrete au înzestrat guvernul i-ar oferi acestuia posibilitatea de a instaura tirania. Nu există căi prin care să ripostezi, deoarece orice mișcare de rezistență împotriva guvernului, oricât de secretă ar fi, va fi descoperită de către acesta. Atât de performantă este această putere tehnologică.

Nu vreau ca această țară să ajungă vreodată într-o astfel de situație. Știu cât de mare este această putere de a instaura tirania în America, dar trebuie să avem grijă ca [Agenția Națională de Securitate], precum și celelalte agenții care posedă o astfel de tehnologie să funcționeze în termeni legali și sub strictă supraveghere, astfel încât să nu cădem niciodată în acel abis. *Un abis din care nu vom putea ieși niciodată"*

PROLOG

Pentagon City
Prezent

Multe erau locurile în care Caroline Romero își imaginase că va fi omorâtă – pe o alee întunecată, într-o parcare, chiar și într-o rezervație naturală – însă un centru comercial, în plină zi, nu se număra printre acestea.

Echipajul care o urmărea părea să fie alcătuit din trei bărbați. Pe unul dintre ei îl recunoscuse: era înalt, cu o piele albă, aproape transparentă, cu păr bogat și cărunt. Cei trei făceau cu schimbul, apărând și dispărând din raza vizuală. Nu aveai cum să te înșeli asupra intenției lor. Rapiditatea cu care descoperiseră ce punea ea la cale și cu care se mobilizaseră era uluitoare. Oricât ar fi fost ea de pricepută, ei o întreceau.

Nu se rezuma totul la a fi cu băgare de seamă sau a-și acoperi bine urmele. Făcuse toate astea. Organizația era prea mare, prea extinsă pentru a-i putea scăpa. Iar acum, se afla pe urmele ei.

Trebuia să acționeze repede. Odată ce echipa va interveni, nimeni nu va mai putea face nimic să o oprească. Mai întâi o vor interoga, apoi o vor ucide. Nu îi putea lăsa să o prindă sau să ia

ce avea asupra ei.

Centrul comercial era mare, cu multe magazine scumpe și camere de supraveghere cu circuit închis. Vor intra în sistem ca să o urmărească. Știa asta pentru că și ea făcuse același lucru, de nenumărate ori. Faptul că știa cum vor proceda era singurul ei avantaj.

Mergea liniștită, dar hotărâtă și fară să se teamă. Dacă ei ar fi simțit că îi era frică, și-ar fi dat seama că îi descoperise – ar fi strâns rândurile imediat și ar fi pus mâna pe ea. Nu-i putea lăsa să facă asta, nu înainte de a pune la punct un ultim lucru.

În jurul ei, cumpărătorii intrau și ieșeau agale din magazine, dureros de nepăsători la ce se întâmpla în lumea de afară. Dar era și lumea lor, iar ea voia să-i scuture. Să-i trezească la realitate. Știa însă că se vor uita la ea ca la o nebună. Și, într-adevăr, până nu demult, probabil că le-ar fi dat dreptate. Ceea ce descoperise ea era inimaginabil. Era o nebunie, o nebunie înspăimântătoare.

Treaba ei fusese destul de simplă, având un singur scop direct: să lege capetele și să taie firele desfăcute. Dar pe parcurs comisese o greșeală capitală. În loc să taie firele, începuse să tragă de unul, iar acum urma să plătească scump.

În primul magazin în care intrase, plătise numerar și cumpărase mai multe articole ca să ascundă ceea ce punea la cale. Îi spuse pe un ton politicos vânzătoarei că nu avea nevoie de bonul de casă.

După ce ieși din nou în centrul comercial, ea se amestecă în mulțime, încercând să-și stăpânească neliniștea. Trase adânc aer în piept și își stăpâni sentimentul de teamă cât putu de bine. „Mai am un pas de făcut”, își zise ea.

Însă înainte să facă pasul acela, trebuia să-și acopere cât mai bine urmele. După ce plăti din nou cu bani gheață în alte două magazine, ieși cărând două pungi pline cu nimicuri, în speranța că va reuși să îi inducă în eroare pe urmăritorii ei. Planul ei era să umple scena cu atâta fum, încât nimeni să nu descopere focul decât atunci când ar fi fost prea târziu.

Ultimul magazin era cel mai important. Era cea mai mare șansă a ei. Totul depindea de el și, dacă lucrurile nu mergeau ca unse, întregul său plan și toate riscurile pe care și le asumase ar fi fost în zadar.

Caroline intră într-un magazin cu lenjerie intimă și cercetă din

priviri camerele de supraveghere. Erau trei – două supravegheau magazinul, iar a treia era îndreptată către tejgheaua unde se aflau casele de marcat.

Se plimbă liniștită printre rafturi, cercetând articolele. În tot acest timp, ea se uită să vadă dacă nu intrase cumva vreunul dintre bărbați după ea în magazin. Puțin probabil. Chiar dacă bărbații intrau să cumpere ceva pentru soțiile sau iubitele lor, nu ar fi zăbovit prea mult. Nimic nu ar fi atras mai mult atenția decât un bărbat pierzându-și timpul într-un magazin cu lenjerie intimă pentru femei.

Cei care o urmăreau păreau să-și fi dat seama de asta și rămăseseră afară, exact cum sperase ea. Sosise timpul să facă ultima mișcare.

Ținând în mână câteva articole, Caroline întrebă unde se află cabina de probă. Când vânzătoarea o conduse în zona respectivă, Caroline se simți ușurată observând că deasupra nu erau camere de supraveghere.

Vânzătoarea descuie ușa uneia dintre cabinele de probă, iar Caroline intră. Când auzi ușa închizându-se în urma ei, Caroline își așeză pungile pe jos, scoase câteva obiecte și se puse pe treabă. Timpul era esențial. Organizația care era pe urmele ei nu agrea atunci când oamenii îi ieșeau din „vizor” și nu îi putea urmări.

Crăpând ușa cabinei de probă, Caroline întinse furoul și îi ceru vânzătoarei să îi aducă unul mai mare. Când auzi pașii vânzătoarei îndepărtându-se, Caroline închise ușa și, vorbind în șoaptă, înregistră transmisia.

Acum venea partea mai grea – să o transmită mai departe. Hotărî să apeleze cât mai puțin posibil la tehnologie. Era singura cale prin care putea trece neobservată. Se rugă lui Dumnezeu să funcționeze.

Ieșind din cabina de probă, Caroline se îndreptă cu pași hotărâți către casa de marcat, străduindu-se să pară relaxată în timp ce aștepta să plătească. Făcu eforturi mari să-și păstreze zâmbetul și să râdă împreună cu vânzătoarea vorbăreață. Îl zări cu colțul ochiului pe bărbatul cărunt trecând prin fața magazinului.

După ce-și termină cumpărăturile, Caroline luă punga, își îndreptă umerii și ieși din butic. Reușise.

În timp ce ieșea afară, inima îi bătea să-i sară din piept. Nu

mai avea nimic de făcut și nici unde să meargă. Cunoștea finalul. Înaintând agale prin mulțimea de oameni care se îndrepta către una dintre cele mai folosite ieșiri, ea observă șirul de uși din sticlă și începu să grăbească pasul.

Dorința de a o lua la fugă era copleșitoare. Nu se mai putea stăpâni. Urmăritorii ei parcă îi ghiciseră gândurile, deoarece atunci atacară.

Acționaseră însă prea târziu.

CAPITOLUL 1

Virginia Rurală
Vineri

Patruzeci și opt de ore mai târziu

Kurt Schroeder aruncă o privire la iPhone în timp ce Nissanul său subcompact zdrobea sub roți pietrișul din parcarea proprietății. *Fără semnal.* La fel era și în cazul sistemului de navigare. Nu era nevoie să pornească radioul prin satelit, nici acesta nu ar fi avut semnal. Semnalul căzuse cam la un kilometru și jumătate înainte să ajungă la porți – *exact cum trebuia să fie.*

Nici unul dintre localnici nu făcuse vreodată legătura între pierderea semnalului și faptul că fenomenul se petrecea doar când proprietarii erau pe moșie.

Unii îl puneau pe seama condițiilor atmosferice, în vreme ce alți localnici, adepți ai teoriei conspirației, învinuiau guvernul, în ciuda faptului că erau luați peste picior de către vecini. De-ar fi știut acești adepți ai teoriei conspirației cât de aproape erau de adevăr.

O companie intitulată ADAPTIVE TECHNOLOGY SOLUTIONS dezvoltase o tehnologie de blocare a semnalului folosită de armata Statelor Unite în Afghanistan și Irak. ATS era una dintre cele mai de succes companii tehnologice americane, dar puțini auziseră de ea.

Fiind, practic, o ramură ascunsă a Agenției Naționale de Securitate, ATS colabora strâns și cu directoratul agenției naționale de informații, CIA, cu Ministerul Apărării, cu

Departamentul de Stat, cu FBI, cu Departamentul Securității Naționale, cu Ministerul de Finanțe, cu Ministerul de Justiție, precum și cu o mulțime de alte departamente, inclusiv mai puțin cunoscutul CYBER COMMAND al Statelor Unite – grupul care se ocupă cu centralizarea operațiunilor Statelor Unite din spațiul cibernetic.

Indiferent dacă era vorba despre programe informatice, hardware, personal sau pregătire specială, guvernul Statelor Unite nu făcea nici o mișcare pe internet fară implicarea ATS.

Atât de întrepătrunsă era cu ADN-ul politic, militar și informațional al Americii, încât nu se putea spune unde se termina rolul „Unchiului Sam” și unde începea cel al companiei ATS. Se știau puține lucruri despre organizație, ceea ce le convenea șefilor ATS. Dacă ar fi fost publicată lista cu membrii consiliului de administrație, nu s-ar fi știut exact cine mai era la putere în Washington. Pe lângă doi foști șefi ai serviciilor secrete, din consiliu mai făceau parte un fost vicepreședinte, trei judecători federali pensionați, un fost procuror, un fost secretar de stat, un fost președinte al Rezervei Federale, doi foști secretari ai Ministerului de Finanțe, trei foști senatori și un fost secretar la apărare.

Unii credeau că ATS era un paravan al ANS, în vreme ce alții bănuiau că CIA-ul s-ar fi implicat în fondarea acestei organizații. Dar toate erau, desigur, pure speculații. Cine știa ceva despre ATS nu cunoștea decât fața văzută a activității organizației, dar nici în acest caz nu existau prea multe informații. Această companie extrem de securizată activase decenii la rând reușind să ascundă cât era de extinsă și ce scop avea. Foarte puțin din toate astea era la vedere.

Organizația era, de asemenea, extrem de atentă pe cine admitea înăuntrul ei. Nu exista vreun proces de selectare mai riguros ca la ATS. Membrii ei împărtășeau o viziune aparte asupra lumii, precum și credința nestrămutată că puteau și, mai mult, era de datoria lor să modeleze evenimentele naționale și internaționale. Misiunile lor nu erau de genul celor care să fie discutate în presă sau pe internet. Țineau foarte mult la anonimat.

Sediul central al corporației, cu măsurile sale sofisticate de contrasupraveghere și interceptare a comunicațiilor, se întindea pe mai mult de optzeci de hectare, într-o zonă deluroasă,

extravilană din Virginia. Era alcătuit dintr-un grup de clădiri, în mijlocul căruia se afla o casă mare, în stil neoclasic, din cărămidă roșie, cu coloane albe și groase la intrare.

Proprietatea fusese denumită „Walworth”, după ruinele unei mici ferme, împrejmuită de ziduri, care se afla la capătul de sud al proprietății, clădire construită înaintea Războiului de Independență[1]. Dreptul de proprietate era mascat de așa-numitele *blind land trusts*[2] și de corporații din străinătate. Nu existau nici evidențe în registrul administrației districtuale, nici imagini ale proprietății care să poate fi accesate prin satelit. Teoretic vorbind, proprietatea nici nu exista, întocmai cum își doreau atotputernicele forțe din spatele ADAPTIVE TECHNOLOGY SOLUTIONS.

Kurt Schroeder fusese la „Walworth” de nenumărate ori, deoarece supraveghease instalarea mai multor computere și sisteme de securitate. Dar nu mai fusese niciodată pentru o adunare a consiliului de administrație al firmei. Îi văzuse pe membrii consiliului o singură dată, când fusese invitat să îl însoțească pe șeful lui la întrunirea de iarnă, pe proprietatea ATS din insula Grand Cayman.

Deținând o avere inimaginabilă, cei din ierarhia companiei trăiau pe picior mare. Parcul auto al proprietății din Virginia semăna cu parcarea unui reprezentant de mașini de lux din Europa, plină de mașini BMW, Audi, Mercedes și Range Rover. Echipele de pază își parcaseră mașinile lor negre și blindate, Chevy Suburban, în partea laterală.

Schroeder observă un loc liber și parcă. Se uită în oglindă și își șterse broboanele de transpirație de pe frunte. Strângându-și nodul de la cravată, inspiră adânc. Șeful lui, cel care conducea ATS, semăna mult cu defuncta lui mamă. Amândoi aveau un temperament extrem de capricios.

Schroeder coborî din Nissanul lui deloc impresionant, dar eficient și, în timp ce traversa curtea, simți mirosul de fum, care ieșea pe unul dintre multele hornuri ale casei. Martin Vignon,

---

[1] Război de independenţă al celor treisprezece colonii americane faţă de Imperiul britanic (1775-1783). (n.red.).

[2] Un cont în care investiţiile financiare ale unui oficial sunt administrate exclusiv de către un curator, fără implicarea oficialului, pentru a evita conflictele de interes; beneficiarul nu poate fi acuzat că a folosit banii publici în scopuri personale, (n.tr.).

președintele securității interne a societății, îl întâmpină la ușă. Purta, ca și ceilalți din echipă, un costum negru și avea în ureche o cască specifică serviciilor secrete. Era un bărbat înalt, incredibil de palid, iar părul alb îi era pieptănat cu grijă. Când nu era prin preajmă, șeful – care părea a avea câte o poreclă jignitoare pentru toată lumea – îi spunea lui Vignon „Pudră”. Ori de câte ori arunca ofensa, majoritatea angajaților râdeau stânjeniți sau se prefăceau că nu o auzeau.

Schroeder nu știa prea multe despre originea lui Vignon sau cum ajunsese în această organizație. Unii ziceau că venea din structurile armatei, alții, că ar fi făcut parte din serviciile secrete. Cu toate astea, părerea generală era că bărbatul era prost-crescut și respingător. Schroeder îi verificase odată trecutul, dar viața omului era o gaură neagră. Totul fusese șters. Circula o glumă proastă pe seama comportamentului său răutăcios, și anume că avea puteri anormale: în loc să vadă oameni morți, îi crea.

El era singurul american din echipa de pază; restul erau israelieni, aleși pe sprânceană chiar de șeful departamentului.

Vignon îl salută scurt din cap pe Schroeder și îi făcu semn să se ducă în locul unde se aflau doi dintre oamenii lui. Unul ținea în mână un detector de metale. Având în vedere cât de implicat era în ATS, se simți ofensat că-l controlau. Cretinii ăștia care se credeau agenți secreți exagerau.

Nedorind să facă scandal, Schroeder se supuse percheziției. Șeful lui își făcu apariția înainte ca paza să apuce să termine verificarea.

— Unde-ai fost? vru să știe bărbatul.

Era o întrebare idioată. Știa unde fusese, iar Schroeder nu se obosi să răspundă.

— Ar fi bine să nu-mi dai vești proaste.

Schroeder dădu să răspundă, dar șeful lui îl întrerupse.

— Nu aici.

Îi făcu semn să-l urmeze și îl conduse de-a lungul unui vast coridor către un birou opulent. Pereții erau împodobiți cu nenumărate trofee de animale exotice. Focul din șemineu alunga răcoarea de afară.

Schroeder așteptă ca șeful lui să-l invite să se așeze, dar cum această invitație nu veni, rămase în picioare.

— Ei bine? întrebă șeful, îndreptându-se către un minibar să-și

toarne ceva de băut.

Schroeder inspiră adânc, apoi expiră.

— Îmi pare rău. Nimic încă.

— Cum adică, *nimic încă?*

— Nu am putut localiza nimic.

— Nu mă lua pe mine cu „noi”, zise bărbatul, întorcându-se. Am fost cât se poate de clar. *Pe tine* te-am însărcinat cu asta, iar eșecul *nu* intră în discuție.

Craig Middleton avea în jur de șaizeci de ani, era zvelt, iar părul lui cărunt și cârlionțat semăna cu un burete de bucătărie. În ciuda faptului că era mereu bronzat și își albea dantura cu laserul, cea mai distinctivă trăsătură a înfățișării lui deloc deosebite erau ochii lui adânciți, încercănați. Contrar propriei păreri, nu era un bărbat atrăgător.

Cu ochii la cravata mov din mătase, asortată de pedantul său șef cu batista, se concentră asupra răspunsului, încercând să-și ascundă dezgustul.

— E o chestiune de timp, zise el. Nu vă faceți griji.

Middleton își privi cu atenție subordonatul în timp ce luă o înghițitură zdravănă de whisky scoțian.

— Îți place ceea ce faci, Kurt?

— Poftim?

— Am zis: îți place ceea ce faci?

— Desigur, eu…

Bătrânul clătină din cap și îi făcu semn să tacă.

— Puteam să iau pe oricine sub aripa mea, dar te-am ales pe tine.

— Și vă sunt recunoscător pentru…

— Nu cred că ești, Kurt. Cred că, la fel ca toți cei din generația ta de răsfățați, iei totul de bun. Nu cred că știi ce înseamnă să muncești din greu. Mai rău este faptul că nu cred că știi ce înseamnă loialitatea. Ai vreo idee cât am riscat ca să te aduc aici și să te ridic în ierarhie? Ai habar?

Schroeder știa foarte bine. Dacă n-ar fi fost Craig Middleton, s-ar fi aflat în continuare într-o închisoare federală, poate mai rău.

— Cred că v-am arătat loialitatea mea.

Bătrânul mai luă o înghițitură, apoi se uită la ceas.

— Oare? *Eu* sunt cel care trebuie să se înfățișeze în fața consiliului în zece minute și să arate ca un tip incapabil să

controleze organizația asta, și asta pentru că *tu* nu îți faci treaba.

— Este ca și când am căuta acul în carul cu fân.

— Nenorocitul ăla de car cu fân este *al nostru!* izbucni Middleton. Fiecare pai, până la ultimul. Fiecare piatră este a noastră. Fiecare gaură de scurgere. Suntem stăpâni peste toți copacii ăia găunoși. La dracu', nu poți nici măcar să te răzgândești fară ca noi să nu aflăm. Așa că nu-mi spune mie că nu ai nimic încă. Ți s-a pus la dispoziție tot ce ai avut nevoie. Ceea ce înseamnă că ar fi bine să-mi aduci ceva, și cât mai repede. M-ai înțeles?

Schroeder dădu din cap.

— Să nu îndrăznești să dai din cap! strigă Middleton. Răspunde-mi!

— Da, domnule, zise el. Am înțeles.

Apoi șeful lui ridică o mână și-i arătă ușa. Discursul de încurajare se încheiase.

În timp ce Schroeder ieșea din casă și se urca în mașină, Middleton se duse la birou și luă o cască legată de telefonul său codat, cunoscut ca ETS, prescurtarea pentru „echipament de telecomunicații securizat". Vârî o cartelă falsă ANS Crypto în fantă, apoi formă numărul.

După ce telefonul sună de două ori, cineva răspunse la capătul celălalt al firului.

— Care-i verdictul?

— Cred că minte, afirmă Middleton.

— Ce vrei să fac?

— Să-l urmărești.

— Și dacă într-adevăr minte? întrebă vocea.

— Pune-l pe listă.

CAPITOLUL 2

Paris
Luni seara

— Armă! strigă Scot Harvath, dând năvală în apartament în timp ce o ploaie de gloanțe ciurui cadranul ușii în jurul lui.

O trânti pe Riley Turner la pământ, apoi se rostogoli pe spate și lovi ușa cu piciorul, închizând-o.

— Repede! Repede! Repede! ordonă el în timp ce se chinuia să se ridice în picioare, însă Riley nu se mișcă.

Coborându-și privirea, Harvath văzu sânge și materie cenușie care curgea din locul unde unul dintre gloanțe îi străpunsese capul. Nu fu nevoie să-i verifice pulsul. Ar fi fost în zadar. Murise. Preț de o fracțiune de secundă, totul se opri în loc.

Dar în acea clipă de nemișcare, instinctul său de supraviețuire se impuse și, odată cu acesta, și pregătirea de care avusese parte. Ascunse într-un ungher de minte șocul de a o vedea pe Riley moartă, în timp ce se concentra pe acțiunea de-aici și acum. O percheziționă în căutarea unei arme, dar nu găsi nici una.

Lăsând trupul neînsuflețit al partenerei lui întins pe jos, în antreu, sări în picioare și alergă înspre camera de zi. Totul se reducea la supraviețuire.

Toate adăposturile Carlton Group erau aranjate la fel. Alergă la cele două canapele de dormit și aruncă pernele de pe prima, dar renunță imediat când observă că salteaua era trasă. Trusa cu echipament trebuie să fi fost în cealaltă canapea.

Trusele cu echipament erau kituri „Espionage 101”. Cu toate că puteau fi adaptate pentru misiuni speciale, acestea conțineau, în general, obiecte greu de obținut, necesare unui agent secret într-o țară străină: bani, cartele SIM sigilate, telefoane mobile, șperacle, o cutie mică de prim-ajutor, dispozitive de urmărire, cătușe de plastic, un pistol cu electroșocuri, grenade fumigene OC, cuțit de supraviețuire, briceag, o lanternă cu infraroșu și laser, o armă de foc, amortizor, încărcătoare pline și muniție suplimentară, precum și alte obiecte.

Îndepărtând pernele de pe cealaltă canapea, Harvath smulse placajul fals de dedesubt, lăsând să se vadă o cutie lungă din metal. După ce introduse codul, o lumină verde se aprinse, iar închizătoarea electronică a cutiei se dezactivă.

În timp ce deschidea capacul, nu fu nevoie să audă zgomotul făcut de ghetele atacatorilor pe coridor ca să știe că nu avea prea mult timp la dispoziție. Judecând după amortizoarele armelor, fără a mai menționa faptul că localizaseră ascunzătoarea lor, aceștia erau profesioniști.

De asemenea, nu se aflau într-un ghetou parizian unde focurile de armă și actele de violență să fi putut trece neobservate. Chiar și amortizoarele scoteau un sunet distinct. După toate probabilitățile, vecinii alertaseră deja poliția. Atacatorii se vor grăbi să termine treaba și să părăsească clădirea. Harvath trebuia să se miște repede.

Inima îi bătea cu putere, iar adrenalina îi curgea prin vene când înșfacă un pistol Glock 21, calibrul 45 și montă amortizorul pe țeava cu filet a armei. După ce îl încărcă, își vârî în buzunar alte două încărcătoare și luă câteva grenade fumigene.

Singura lumină aprinsă era cea din camera de zi, iar el o stinse repede. Trebuia să-și creeze un avantaj.

Aruncând o privire în antreu, zări trupul lui Riley zăcând în locul unde căzuse. Presă vârful unei grenade fumigene de coapsă, apoi o aruncă pe hol. Aceasta se rostogoli câțiva centimetri când lovi pardoseala, apoi începu să șuiere și să pulverizeze în aer praf de piper. Nu i-ar fi împiedicat pe asasinii profesioniști să intre în apartament, dar era puțin probabil să fi venit pregătiți pentru așa ceva. Oricine fusese instruit pentru intrările forțate s-ar fi așteptat la mobilă sau alte obstacole, precum și la faptul că individul urmărit i-ar fi putut aștepta înarmat. Însă o grenadă fumigenă OC crea confuzie, de aceea o aruncase Harvath.

În timpul instructajului, adevărații profesioniști sunt supuși probei cu pulverizatorul cu piper, dar dacă acesta este inhalat imediat, membranele mucusului se irită, ochii încep să-ți lăcrimeze, iar din gură începe să-ți curgă saliva. Îți simți plămânii de parcă ai fi înghițit mii de ace. În plus, ochii încep să te usture îngrozitor, iar vederea îți slăbește – Harvath miza exact pe aceste efecte. Acum se putea concentra asupra ușii de serviciu.

Nici un adăpost nu are doar o singură intrare sau o singură ieșire. Trebuia să fie prevăzut cu cel puțin două căi de acces. Faptul că atacatorii nu numai că localizaseră apartamentul, dar și stătuseră la pândă până se întorsese el îi spunea că aceștia avuseseră acces la mult prea multe informații și își făcuseră bine treaba. Sigur blocaseră toate ieșirile și intrările în clădire, punându-l pe Harvath într-un dezavantaj evident.

Nu mai fusese niciodată în acel adăpost, cu toate că mai intrase în apartamente asemănătoare din Paris. De obicei,

aceste clădiri vechi erau prevăzute cu o intrare pentru servitori prin bucătărie.

Dacă acel apartament avea o astfel de intrare, nu ar fi fost lăsată nepăzită. De fapt, era probabil să fi existat o altă trupă de mercenari care se mobiliza acolo chiar în acel moment, pregătindu-se să năvălească în casă. Harvath nu putea pierde vremea încercând să afle.

Intră în bucătărie și rămase nemișcat, ciulind urechile și cercetând din priviri încăperea. O suliță de lumină ambientală pătrundea prin niște ferestre franțuzești, scorojite de vreme. Exact cum bănuise, la capătul celălalt se afla o ușă care servea drept ieșire.

Controlându-și respirația, Harvath strânse mai tare arma. Nu mai auzea pe nimeni dincolo de ușă, dar nici nu era nevoie. Le *simțea* prezența. Era asemenea unui animal de pradă de temut, aflat în vârful lanțului trofic. Nu el era vânat de alții, ci el era cel care îi vâna. Indiferent cine hotărâse să-i pună o cruce la căpătâi, făcuse o greșeală foarte, foarte mare.

Furișându-se spre stânga, el deschise masca chiuvetei și scotoci înăuntru până când găsi ceea ce căuta. Scoase capacul recipientului în care se afla detergent lichid pentru vase, apoi se furișă la ușă și îl vărsă pe jos. După ce îl goli, îl așeză în chiuvetă și ieși din bucătărie.

Deși fumul emis de grenada fumigenă atârna ca un nor gros în antreu, Harvath îl putea simți din locul unde se afla. Ochii nu începuseră să-i lăcrimeze încă, dar nu mai era mult.

Inspiră adânc încă o dată, apoi își pregăti cu sânge rece arma. Vor ataca din clipă în clipă.

Cinci secunde mai târziu, auzi păcănitul distinct dincolo de ușa apartamentului când temporizatorul automat stinse lumina.

„Unu, o mie. Doi, o mie”, își zise el.

Înainte să ajungă la *cinci*, atacul se declanșă atunci când atât ușa de la intrare, cât și cea de serviciu fură deschise cu piciorul exact în același timp.

CAPITOLUL 3

Diversiunile create de Harvath luaseră ambele trupe inamice prin surprindere.

Cei doi bărbați care dădură năvală în bucătărie ajunseră în locul unde pardoseala era alunecoasă și căzură grămadă. Intrând după ei, Harvath îl împușcă pe primul bărbat în cap, iar pe al doilea în spate.

Dădu să iasă, când bărbatul pe care îl împușcase în spate își ridică arma și încercă să tragă. Harvath îi trase două gloanțe în tâmplă, iar trupul atacatorului său rămase nemișcat.

Harvath se apropie repede, dădu la o parte jacheta bărbatului și-i pipăi pieptul cu mâna. *Vestă antiglonț.*

Din direcția antreului, Harvath auzi o împușcătură înfundată, semn că cineva mai trăsese un glonț în Riley Turner ca să se asigure că murise.

Știa că nu ar fi putut face nimic pentru ea. Chiar dacă ar fi fost în viață, singurul mod în care ar fi putut-o ajuta într-un schimb de focuri ar fi fost să îi împuște pe atacatori. Dacă s-ar fi oprit să aibă grijă de ea, ar fi murit amândoi. Riley fusese instruită la fel și ar fi făcut același lucru.

Și ea și-ar fi păstrat sângele rece, încercând să găsească o cale de scăpare, chiar dacă partenerul ei tocmai fusese ucis. Ar fi fost o conduită profesionistă și responsabilă, iar Harvath știa că trebuia să procedeze întocmai, însă furia pusese stăpânire pe el. Abordase o strategie periculoasă și violentă și nu voia să plece până nu avea să-i omoare pe toți atacatorii.

Cu încă un as în mânecă, el se furișă prin camera de zi către hol. Atacatorii știau că el se afla în apartament, dar habar nu aveau unde anume. Însă el îi localizase și începu să ciuruiască pereții.

La a patra împușcătură, îl auzi pe unul dintre bărbați gemând, apoi prăbușindu-se. Partenerul său își dădu seama ce se întâmpla și începu să tragă la rândul lui prin perete. Însă Harvath își încărcase deja arma și își schimbase poziția.

În timp ce bărbatul continua să ciuruiască peretele, Harvath apăru la capătul holului ca o nălucă. Ochii începură să-l usture de la gazul emanat de grenadele OC, însă înainte să își facă efectul în totalitate, el își pregăti arma și trase.

Glonțul îi străpunse țeasta bărbatului, iar acesta căzu secerat. Harvath se apropie de celălalt bărbat, care fusese împușcat prin perete și care zăcea grămadă pe jos, încă în viață. Acesta își ridică pistolul să tragă, când Harvath îi îndepărtă arma și îl împușcă la câțiva centimetri deasupra vestei antiglonț, chiar în

gât.

Atacatorul lăsă să-i cadă arma pe jos în timp ce sângele îi țâșnea din rană. Voia să deschidă larg o fereastră și să inspire aerul rece și curat, dar știa că nu putea face acest lucru. Poate urmăritorii lui mai aveau și alți oameni poziționați afară, poate chiar un lunetist, așadar se ținu departe de ferestre și se mișcă prin apartamentul învăluit în întuneric cât putu de repede. Afară, în depărtare, se auzea țipătul sirenelor mașinilor de poliție pariziene care se apropiau.

Observă un rucsac negru Camelbak în care era portmoneul lui Riley, un pașaport și alte lucruri personale. Vârî celelalte obiecte din kit înăuntru și trase fermoarul.

Într-unul din dulapurile apartamentului se aflau mai multe haine de diferite mărimi. Îmbrăcă repede o haină mai mare care să-i acopere corpul musculos de 1,77 m și își puse pe cap o șapcă de baseball ca să-și ascundă părul castaniu. Nu era cea mai meseriașă deghizare, dar era mai bună decât nimic.

După ce își aruncă pe umăr rucsacul lui Riley, se întoarse în antreul apartamentului, unde zăbovi cât să facă niște poze lui Riley și celor doi atacatori morți, care păreau a avea în jur de douăzeci de ani.

Le întoarse buzunarele pe dos, dar nu găsi nici măcar o bucată de hârtie. În afară de arme și de încărcătoare, nu mai aveau nimic asupra lor. Ca să comunice, folosiseră walkie-talkie ieftine și căști – procurate probabil de la magazinele de electronice.

Neavând timpul necesar să-și ia rămas-bun așa cum se cuvine de la Turner, Harvath se îndreptă către bucătărie, unde îi percheziționă pe cei care zăceau întinși pe jos. Ambii bărbați păreau să aibă în jur de treizeci de ani și ceva și nu aveau nimic în buzunare.

De obicei, atacatorii erau mai în vârstă, unși cu toate alifiile. În afară de faptul că erau tineri, aceștia păreau profesioniști.

După ce luă un prosop de bucătărie și o cutie de lapte din frigider, Harvath îi fotografie pe bărbați și aruncă încă o grenadă fumigenă pe scările din spate. Ciuli urechile așteptând vreo mișcare jos, dar cum nu auzi nimic, pătrunse pe scara de serviciu și începu să coboare treptele cu băgare de seamă.

Când ajunse la parter, se îndepărtă de grenada fumigenă și îmbibă prosopul cu lapte. După ce își șterse fața și părul cât

putu de bine ca să diminueze efectele gazelor, el aruncă prosopul și își puse șapca pe cap.

Apoi scoase bateria, precum și cartela de memorie și cea SIM din telefon și le vârî într-un buzunar al hainei. Procedă la fel cu amortizorul, după ce îl deșurubă de pe țeava armei. Îndesă pistolul Glock într-un buzunar mai încăpător din partea dreaptă, ca să-l poată ține în mână și trage prin stofa, dacă era cazul. După ce își luă aceste măsuri de precauție, ieși pe stradă.

Clădirea unde se afla apartamentul ales pentru ascunzătoare făcea parte dintr-un grup de clădiri care formau un oval aproximativ, prevăzut cu o curte comună. După ce ieși din clădire și traversă curtea, Harvath ajunse la holul de serviciu al unei alte clădiri care dădea înspre o altă stradă. Exista o singură cale prin care putea să afle dacă atacatorii acoperiseră toate ieșirile.

El își ridică gulerul hainei cu mâna stângă și ieși afară.

Privi repede în susul și în josul străzii. Genul de oameni pe care îi căuta nu ar fi fost greu de reperat – aveau o constituție și o înfățișare aparte. Erau câțiva oameni prin zonă, dar nici unul nu păru să-l observe. O luă înspre nord.

Trebuia să plece din Paris, și asta cât mai repede. Trebuia să ajungă într-un loc sigur, de unde să îl anunțe pe Reed Carlton, conducătorul organizației Cartlon Group și șeful lui, că Riley fusese ucisă, iar adăpostul lor fusese „ars”.

Sirenele mașinilor de poliție se auzeau practic din cea mai apropiată vecinătate și păreau a veni din toate direcțiile. În curând, cartierul avea să fie închis și securizat. Harvath grăbi pasul.

Știa că, în cele din urmă, vor verifica înregistrările făcute de camerele de supraveghere. Parisul, la fel ca Londra și Chicago, era un oraș riscant în care să desfăşori o operațiune. Era prevăzut cu nenumărate camere de supraveghere, pe care autoritățile le legaseră în rețea și care înregistrau pe toată lumea și tot ce se petrecea. Ținându-și capul plecat și bărbia în piept, încercă să evite să fie filmat.

În timp ce mergea, inventaria variantele pe care le avea. Ar fi putut fura o mașină, dar asta n-ar fi făcut decât să sporească șansele de a fi prins. Singura opțiune era să părăsească Parisul, apoi Franța, cât mai repede cu putință și fară să fie observat. Cea mai sigură cale era să ia trenul.

În Paris erau șapte gări mari unde avea la dispoziție o multitudine de rute locale și internaționale. Tot ce trebuia să facă Harvath era să se hotărască încotro să o ia.

Știa că trebuia să rămână deocamdată pe teritoriul Uniunii Europene. Cu toate că avea un pașaport italian fals, dacă ar fi trecut într-o țară care nu era membră UE, ar fi fost supus probabil unui control la vamă. Având în vedere conținutul rucsacului lui Riley Turner, nu avea de gând să riște.

Trebuia să meargă undeva unde cunoștea pe cineva care să îl ajute. Și, până când va afla ce se petrece, cel căruia îi va cere ajutorul nu trebuia să aibă legătură cu viața lui profesională.

În timp ce trecea pe lângă cimitirul Montparnasse, înșiră în minte o listă cu oameni pe care el îi considera de încredere. *Gare Montparnasse* era cea mai apropiată gară de el. De aici plecau trenuri către vestul și sud-vestul Franței. Putea merge de-acolo în Spania sau în Țara Bascilor, unde cunoștea pe cineva care l-ar fi putut ajuta. *Dar existau oare trenuri care să plece din Montparnasse la acea oră târzie?*

Hotărî că *Gare d'Austerlitz* ar fi o variantă mai bună. În afară de nenumăratele rute, existau trenuri care făceau legătura directă cu Spania.

Harvath găsi un taxi lângă Rue Boissonade și îi spuse șoferului să îl ducă la *Gare de Lyon*, pe malul celălalt al Senei, vizavi de *Gare d'Austerlitz.* Cumpără un bilet la clasa I la trenul de mare viteză TGV care mergea la Lyon și îi dădu casierei pașaportul american când aceasta îi ceru un act de identitate. Nu avea nici o intenție să meargă la Lyon, dar cu cât crea mai multe diversiuni, cu atât mai bine.

Furișându-se afară din *Gare de Lyon*, el cercetă din priviri zona să se asigure că nu era urmărit. În cele din urmă, traversă din nou Sena și intră în *Gare d'Austerlitz.*

Pe orar apărea un tren de noapte care pleca înspre Hendaye, un oraș din ținutul basc francez, la graniță cu Spania. Era cea mai rapidă și mai directă cursă disponibilă, așadar își cumpără un bilet la clasa a doua, plătind în numerar. Își pregătise pașaportul italian pentru orice eventualitate, însă casiera nu i-l ceru.

Odată biletul cumpărat, nu mai avea altceva de făcut decât să stea în umbră până sosea timpul plecării.

Urcă în tren la ora 23.06, cu cinci minute înainte de plecare.

Doar după ce trenul trecu de periferia Parisului închise și el ochii. Dar și atunci se prefăcu că doarme. Se întâmplaseră atâtea lucruri care nu aveau nici o noimă. În mintea lui se chinuia să facă legăturile și să pună la punct un plan de bătaie.

Era nerăbdător să ia legătura cu șeful lui, dar știa că trebuie să respecte protocolul. Regulile erau clare – într-o astfel de situație, nu stabilea nici o legătură până nu ajungea într-un loc sigur. Chiar și atunci, trebuia să aibă foarte mare grijă cum proceda.

Între timp, derula în minte scena din apartamentul parizian. Nu-i venea să creadă că Riley, pe care începuse încetul cu încetul să o cunoască și în afara relației lor profesionale, era moartă. Era dărâmat.

„Cum naiba se întâmplase?” Nimeni din afara grupului lor nu ar fi trebuit să afle despre ascunzătoare. Era doar una dintre multele întrebări pe care și le punea. Carlton îl trimisese la Paris să îndeplinească un comision. Odată îndeplinit, fusese instruit să meargă la adăpost. Nu știa că Riley va fi acolo, dar după ce aceasta îi deschise ușa, a fost încântat să o vadă. Apoi începuseră împușcăturile, iar ea căzuse secerată.

„Ce căuta acolo? Ce planuri avea Carlton cu ei? Oare îi trădase cineva? Cineva din interiorul organizației?” își jurase ceva când părăsise clădirea în care se afla ascunzătoarea, iar acum repetă acel jurământ. Chiar dacă ar fi să-și verse și ultimul strop de sânge, va afla cine era responsabil pentru acel atac și îl va face să plătească cu prețul vieții.

CAPITOLUL 4

Valea Rio Grande
Texas

O fâșie verde în capătul cel mai sudic al Texasului, Valea Rio Grande se află pe malul nordic al fluviului Rio Grande, care desparte Statele Unite de Mexic.

Localnicii îi spun fie „Valea”, fie „El Valle”, în funcție de limba vorbită și se întinde peste patru districte, având o populație ceva mai mare de un milion de oameni. Cele două mari orașe

sunt Brownville și McAllen, iar principalele ramuri industriale „legale” – agricultura și turismul. Principalele ramuri industriale ilegale sunt, de asemenea, legate de agricultură și de turism, traficanții de droguri și de carne vie trecând zilnic prin această zonă, în drumul lor către nord.

Valea era o destinație convenabilă pentru familiile mexicane bogate care doreau să scape de violența de dincolo de graniță, iar multe dintre acestea aveau o a doua casă acolo. De asemenea, zona atrăgea și mulți texani bogați, care își construiseră ferme private uluitoare, prevăzute cu tot luxul posibil, inclusiv aerodromuri private.

Pe un astfel de aerodrom privat tocmai aterizase și un Citation X[3].

Avionul opri la capătul pistei, unde aștepta un Ford F-150 alb. Pe partea laterală a camionetei se afla o emblemă pe care scria *Three Peaks Ranch.* Sub aceste cuvinte apărea simbolul fermei: trei triunghiuri înșiruite care semănau cu niște piscuri abrupte.

Avionul trase lângă camionetă, motoarele fură oprite, iar echipajul deschise ușa din față și coborî scara.

În Vale clima era subtropicală, ceea ce însemna că din luna mai până în septembrie era insuportabil de cald, cu un nivel ridicat de umiditate și temperaturi de aproximativ 40 grade sau chiar mai mari pe timpul zilei și peste 21 grade pe timpul nopții. Însă în octombrie și noiembrie, Valea devenea un loc cu totul diferit. În această perioadă a anului, cele mai ridicate temperaturi ajungeau până la 21-26 grade ziua, iar seara, în jur de 10-15 grade.

Afară erau exact 19 grade când pasagerii coborâră din avionul privat – un pitic urmat de doi câini albi, uriași.

Cunoscut de către agențiile occidentale de contrainformații sub denumirea de „Traiul”, piticul își edificase o carieră extrem de profitabilă din vânzarea și cumpărarea de informații secrete extrem de sensibile. Era un hacker prin excelență, câștigând notorietate după ce inventase niște algoritmi foarte de sofisticați pentru tranzacții și îi vânduse în secret unora dintre cele mai mari bănci din lume. Coborând scările în urma lui, câinii, Argos și Draco, erau unici, înalți de peste un metru în zona umerilor și cântărind mai mult de 90 de kilograme fiecare, animalele gigantice, cunoscute sub denumirea de *oveharka* din

[3] Avion privat folosit în călătoriile de afaceri, (n.tr.).

Rusia sau ciobănescul caucazian, fusese rasa canină preferată a armatei ruse și a patrulelor de frontieră din fosta Germanie comunistă. Erau extrem de rapizi și de devotați, iar când situația o cerea, înspăimântător de feroce. Erau paznicii perfecți pentru cineva care suferea de nanism congenital, cineva care nu era mai înalt de un metru și care avea cei mai de temut dușmani de pe planetă.

Stând pe pista de aterizare, cu botul în aer și cu urechile ciulite, câinii adulmecau mirosurile și ascultau zgomotele, încercând să se familiarizeze cu noul mediu. La fel făcu și stăpânul lor. Distingea mirosul dulce adus fară îndoială de vânt din pădurile de *mesquite*[4] pentru care era renumită acea parte a Texasului. Nu mai fusese niciodată în acea zonă a Americii, care era foarte diferită față de locurile unde crescuse.

Pe când era băiat, părinții lui sovietici îl abandonaseră, vânzându-l unui bordel care se afla în stațiunea Soci de la Marea Neagră. Acolo fusese înfometat, bătut și obligat să participe la niște acte abominabile la care nici un copil nu ar trebui să fie martor, darămite să fie parte.

Acolo învățase însă adevărata valoare a informației. Conversațiile din așternut cu cei mai influenți clienți ai bordelului, ale căror limbi se dezlegau după câteva păhărele, se dovediseră a fi o mină de aur, odată ce descoperise ce să asculte și cum să folosească informația în avantajul lui.

La fel ca și el, multe dintre femeile care lucrau în bordel erau repudiate de societate, însă acestea îl compătimeau. Fuseseră primele ființe umane care îl trataseră cu respect. Deveniseră singura familie pe care o cunoscuse, iar el le răsplătise bunătatea într-o bună zi, ajutându-le să-și recâștige libertatea. Iar pentru cruzimea inumană și pentru anii petrecuți în suferință din cauza lor, avu grijă să se descotorosească de matroană și de soțul ei.

În ciuda faptului că izbutise să pună o distanță fizică semnificativă între el și atrocitățile suferite în tinerețe, nu reușise să facă la fel și din punct de vedere emoțional. Purta cu el povara apăsătoare a rușinii care îi modelase caracterul și fusese scuza lui pentru nenumăratele lucruri revoltătoare pe

[4] Face parte din familia leguminoaselor şi creşte în nordul Mexicului până în deşertul Sonoran şi deşerturile Chihuahuan, ajungând până în sudul Statelor Unite, (n.tr.).

care le făcuse după ce părăsise bordelul din Soci.

Dar chiar și în străfundul sufletului său întunecat exista o umbră de umanitate. Nu făcuse numai lucruri rele. Pentru că dispunea de o sumă fabuloasă de bani, adunată de-a lungul anilor, el făcuse și niște fapte bune, vecine cu mărinimia.

Avea o fire contradictorie, însă era o greșeală fatală să presupui că orice contradicție din caracterul lui avea legătură cu vreo slăbiciune ascunsă. Oamenii sunt cele mai de succes animale grație capacității lor de a învăța, iar un animal abuzat învață foarte repede să se apere. Învață, de asemenea, să se încreadă în foarte puțini oameni – sau în nimeni.

Puținii oameni cărora piticul le permisese să se apropie de el îl știau de Nicholas. Nu era numele lui de botez, dar pentru el era un nume ca oricare altul. Totuși era ciudat pentru cineva care fusese abandonat de mic să aleagă ca poreclă numele ocrotitorului copiilor. Iarăși o contradicție.

Bărbatul excela, de asemenea, și în arta înșelătoriei – unul dintre talentele primordiale, necesare pentru a supraviețui în acea breaslă. Dacă pentru grupul restrâns de prieteni era Nicholas, pentru restul lumii el era un șir nesfârșit de nume de împrumut și presupuse identități. Țesea minciună după minciună, după minciună, având uluitoarea capacitate de a menține întreaga țesătură intactă. Era expert când venea vorba să descopere minciunile altora. Totuși, în acel moment, nu mai avea aceeași certitudine. Nu își putea da seama dacă era sau nu mințit.

În timp ce cobora din avion, se gândea la femeia pe care venise să o vadă.

Din multe motive, mai exact din cauza staturii lui, Nicholas ducea o viață retrasă. Internetul fusese o binefacere nu numai pentru afacerea sa, ci și pentru viața lui socială. În lumea digitală putea fi rege – un zeu printre oameni. Acolo era judecat nu după statura lui, ci după puterea minții.

Mulți dintre oamenii pe care îi cunoscuse la început pe internet aveau o viziune asupra lumii asemănătoare cu a lui. Erau inadaptați ca și el, oameni care se simțeau mai bine în fața tastaturii decât la o petrecere elegantă.

Atât de plăcute erau prieteniile virtuale și atât de puternice legăturile pe care și le formase, încât, după mai mulți ani de refuz, căzu de acord într-o zi să se întâlnească cu prietenii lui

virtuali în persoană la una dintre conferințele anuale ale hackerilor.

Se întâmplase cu mulți ani în urmă, iar evenimentul fusese organizat la un hotel cunoscut, într-unul din marile orașe ale Americii. Nicholas nu-și amintea să fi fost vreodată atât de emoționat.

Ajunsese cu două zile mai devreme ca să aibă timp să-și revină după schimbarea fusului orar și nu ieșise din cameră. Nu voia să-l vadă nimeni, nu încă.

Participanții începuseră să sosească vineri după-amiaza târziu, iar cercul lui de prieteni virtuali hotărâse să se întâlnească la barul hotelului înainte să participe la ceremonia de deschidere.

Nicholas fusese atât de preocupat de impresia pe care avea s-o facă, încât își schimbase hainele de cinci ori înainte să se hotărască cu ce să se îmbrace. Odată îmbrăcat, se așezase pe marginea patului, așteptând momentul când trebuia să coboare.

Când sosi în cele din urmă momentul, el își aranjă din nou hainele, uitându-se în oglindă, apoi se întoarse și ieși din cameră. Simți cum inima îi bătea cu putere în piept când se deschise ușa liftului. Păși înăuntru și apăsă pe butonul pentru foaier. După două etaje, liftul se opri și un grup de bărbați tineri, care băuseră deja, pătrunse înăuntru. Judecând după îmbrăcămintea lor asemănătoare, făceau parte dintr-un contingent mai mare care se cazase la hotel cu ocazia unui foarte așteptat meci de fotbal al colegiilor.

În timp ce liftul cobora, aceștia chicotiră necontenit, însă Nicholas îi ignoră, ținându-și privirea în față. Când liftul ajunse la parter, unul dintre cei aflați în stare de ebrietate întrebă: „Hei, amice, de unde ești?”, dar ușile liftului începuseră să se închidă, iar Nicholas se prefăcu că nu auzise întrebarea. Salutând politicos din cap, el ieși din lift și se îndreptă către bar, acolo unde îl așteptau prietenii lui virtuali.

Era o adunare formată din toate stereotipurile de hackeri pe care și le-ar fi putut imagina cineva. Unii erau tineri, alții erau bătrâni, iar câțiva erau de vârstă mijlocie. Parcurgeau întreaga gamă, de la obezi până la periculos de slabi. Era un întreg amestec, de la punk, cu o mulțime de cercei și păr vopsit, până la un individ cu pălărie de cowboy neagră și ochelari gen Buddy Holly.

Nicholas nu le arătase prietenilor săi nici o fotografie de-a lui, astfel încât aceștia nu știau la ce să se aștepte până să-și facă apariția. Când ajunse în dreptul mesei, conversația încetă brusc.

Lui Nicholas i se puse un nod în gât în momentul în care se prezentă. Încremeni preț de o secundă când se gândi că făcuse cea mai mare greșeală din viața lui venind la conferință. Apoi cineva sparse gheața:

— De fapt, ești mai înalt decât mi-am imaginat eu, zise bărbatul care purta ochelari gen Buddy Holly.

Restul grupului începu să râdă, făcându-i lui Nicholas loc la masă.

Sporovăiră și se împrieteniră și mai mult la un pahar până când începu recepția.

Era un eveniment ținut într-o sală de bal învecinată, la care participa multă lume. Grupul reuși să găsească o masă goală, care fu lăsată în grija lui Nicholas, în timp ce restul grupului se împărți pe echipe ca să aducă băutură și mâncare de la bufet.

În ciuda faptului că lumea se zgâia la el, Nicholas se simțea minunat în acea seară. Oricât de mult îi displăcea să socializeze, nimic nu se compara cu o companie umană tangibilă.

Când natura își ceru drepturile, el îi întrebă pe ceilalți de la masă dacă nu aveau nevoie să meargă la toaletă. În acel moment, nimeni nu dori să părăsească petrecerea, așa că se scuză, coborî de pe scaun și se îndepărtă de masă.

Pătruns de aburii băuturii și de o stare de euforie, Nicholas se opri lângă ușa sălii și, făcând o reverență exagerată, se dădu la o parte ca să lase să iasă înaintea lui o femeie atrăgătoare, cu păr negru, tuns scurt, care purta niște pantaloni de piele.

În loc să se holbeze la el, ca majoritatea oamenilor, femeia îi zâmbi sincer și spuse „Mulțumesc”.

Cum de reușea să se simtă atât de bine era peste puterea lui de înțelegere. Era o seară perfectă. Tot ce mai trebuia să facă era să găsească toaleta domnilor.

La primul grup de toalete, în fața toaletei doamnelor era o coadă lungă, însă el reuși să găsească toaleta domnilor. Problema era că pisoarele erau prea înalte, iar singurul separeu pentru persoane cu handicap era ocupat. Așteptă cât putu de mult, dar cum vezica lui era pe punctul să cedeze, el o porni în căutarea unei alte toalete.

Găsi una pe holul comun al altor săli de bal. Nu era nimeni

înăuntru. Cel puțin până când termină el și ieși din separeul pentru persoane cu handicap.

— Măi să fie! zise unul dintre bețivii care coborâseră cu el în lift. Unul dintre tovarășii lui stătea lângă el, legănându-se pe picioare și încercând să nimerească pisoarul.

Nicholas zâmbi și salută politicos din cap, dar când dădu să treacă, bărbatul făcu un pas în spate, tăindu-i calea.

— Încotro, micuțule? întrebă bărbatul.

Nicholas nu răspunse. Descoperise că dacă tăcea, oamenii nu îl mai băgau în seamă. Dacă le-ar fi răspuns, nu ar fi făcut decât să-i încurajeze.

— Te-am întrebat *încotro*? repetă pe un ton ferm bărbatul.

Nicholas dădu să-l ocolească, însă bărbatul făcu o mișcare rapidă, tăindu-i din nou calea.

— Care-i problema ta? vru să știe bețivanul. Crezi că scapi așa ușor, piticanie impertinentă?

— Nu cred că îi ești prea simpatic, Stu, zise celălalt bărbat.

— Oare de ce?

— Poate se teme să nu-i iei punga cu galbeni.

— Asta ești? îngână bețivul. Un spiriduș?

Nicholas nu răspunse, păstrând o mină indiferentă. Nu avea de gând să le dea celor doi nemernici satisfacția să știe că îl intimidau.

— Ai galbeni la tine?

— De ce naiba îl întrebi, Stu? zise bărbatul din fața pisoarului. Trebuie să-l prinzi mai întâi.

Bețivul căzu o clipă pe gânduri, apoi se năpusti asupra lui. Având picioarele prea scurte, Nicholas nu reuși să se miște la timp.

Bărbatul îl apucă de cămașă și-l ridică în aer.

— Acum, să-mi dai galbenii, zise acesta, scuturându-l. Dă-mi galbenii, pitic nenorocit.

— Lasă-l naibii jos, Stu! zise bărbatul din fața pisoarului.

— Taci! răspunse bețivul, îndreptându-și din nou atenția asupra lui Nicholas. Ar fi bine să ai niște galbeni pentru mine, rahat mic. Scuipă-i!

Pentru că oamenii se mai luaseră de el și înainte, Nicholas călătorea întotdeauna cu un as în mânecă. De astă dată asul era un brici, pe care însă nu îl ținea în mânecă, ci la curea. Însă modul în care îl imobilizase bărbatul nu îi permitea să își miște

mâinile ca să-l scoată de-acolo. Nu îi trecu prin minte decât un singur lucru.

Mișcându-și buzele, el începu să mormăie, iar acel șiretlic dădu rezultatul așteptat.

— Ce naiba tot îndrugi acolo? strigă bețivul.

Deoarece Nicholas continua să mormăie, bărbatul îl apropie mai mult, în încercarea de a înțelege ce zicea. Atunci Nicholas atacă.

Cât ai clipi din ochi, el îl lovi cu fruntea pe bețivan în podul nasului. Cartilagiul se rupse, iar sângele țâșni.

Bețivul îi dădu drumul lui Nicholas, începând să țipe, retrăgându-se cu pași împleticiți.

— Ce naiba? întrebă celălalt bărbat, privind peste umăr ca să vadă ce se întâmplase.

Nicholas își scoase briciul de la curea și se ridică în picioare tocmai în momentul în care bărbatul de la pisoar se întoarse cu fața la el. Nu așteptă ca bărbatul să reacționeze. De îndată ce se așeză pe poziție, Nicholas îl atacă cu lama.

Îl nimeri pe bărbat deasupra genunchiului, tăindu-i pantalonii. Nu reuși însă să-l taie. Bărbatul se înfurie.

— Pitic laș și ticălos! Îți arăt eu ție.

— Omoară-l pe nenorocit! strigă celălalt bețiv, ținându-și mâinile pe nas și încercând să oprească sângerarea.

Nicholas ținea lama pregătită, iar când bărbatul pe care încercase să îl taie făcu o fandare, el îl atacă din nou. Dar nu fu decât o fandare simulată. Când lama tăie aerul, bărbatul se roti și îl lovi peste mână, făcându-l să scape lama. Apoi îi aplică un pumn în tâmplă, trimițându-l cât colo, pe pardoseala din gresie.

Privirea i se încețoșă, iar urechea începu să-i țiuie, în timp ce sângele începu să-i curgă pe partea laterală a capului. Din moment ce fusese deposedat de armă, nu mai era un mister pentru el ce urma să i se întâmple. Singura întrebare era cât de grav avea să fie.

Îl văzu pe bărbatul cu nasul rupt și cu cămașa pătată de sânge pe piept ridicându-se în picioare și apropiindu-se de amicul său.

— Acum vei plăti, nenorocitule! zise acesta printre dinți.

De îndată ce rosti aceste cuvinte, simțiră un curent de aer când ușa toaletei se deschise și intră cineva.

De unde se afla el, Nicholas nu putea vedea decât o pereche

de pantaloni din piele. Auzi plesnetul unui baston pliabil când acesta fu desfăcut, apoi începu atacul adevărat.

Femeia îl doborî mai întâi pe bărbatul cu nasul rupt, aplicându-i o lovitură cu bastonul în spatele genunchiului drept. Când amicul lui se întoarse ca să vadă cine era acolo, ea roti bastonul și îi rupse mâna dreaptă. Când acesta țipă de durere, ea îl lovi peste piciorul stâng, trimițându-l la podea, lângă amicul lui.

Fără nici un cuvânt, femeia le scoase portofelele, le verifică actele de identitate și cărțile de vizită. Azvârlindu-le înapoi, ea zise:

— Aveți cinci minute să plecați naibii din hotelul ăsta. Dacă îl mai văd pe vreunul dintre voi, am să spun lumii întregi că ați încercat să mă violați și că ați fost bătuți măr de un bărbat care este jumătate cât voi. Și-acum cărați-vă dracului de aici!

Femeia își accentuă discursul apăsându-i cu cizma până când aceștia începură să se târască în patru labe spre ieșire.

După ce se ridicară în picioare și ieșiră șchiopătând, ea se întoarse către Nicholas.

— Te pui cu balaurii, ai?

Deși îl durea îngrozitor capul, el îi zâmbi.

— Lasă-mă să te ajut.

— Mulțumesc, zise el când îl conduse la chiuvetă, înmuie un șervețel în apă rece și i-l înmână. Eu sunt Nicholas.

— Eu, Caroline, răspunse femeia. Caroline Romero.

Asta se întâmplase acum mai bine de douăzeci de ani, iar de atunci, Caroline Romero nu îi ceruse nimic altceva lui Nicholas decât prietenie – cel puțin până în acel moment.

L-ar fi putut contacta altfel. Cu toate acestea, metoda aleasă de ea fusese foarte neortodoxă, la fel și avertismentul ei.

În timp ce mașina de la fermă se apropia, iar echipajul îi descărca bagajele din avion, Nicholas se întreba care era motivul pentru care Caroline hotărâse să-l scoată din ascunzătoare, în văzul lumii.

CAPITOLUL 5

Districtul Fairfax

Nordul Virginiei
Marți

Trezindu-se din somn în dormitorul invadat de fum, Reed Carlton sări din pat și alergă la ușă. Văzând că nu reușește să o deschidă, se năpusti la cea mai apropiată fereastră, însă obloanele de siguranță fuseseră încuiate.

Își luă iPadul și scană planul electronic al casei lui. Fiecare om din garda lui de corp purta o brățară specială care îi arăta poziția pe proprietate. Cei care îi păzeau casa și pe el în timp ce dormea erau cei mai pregătiți și mai loiali agenți cu care lucrase vreodată. Nici unul nu se mișca, ceea ce însemna un singur lucru. Erau morți, iar el era atacat.

Cel care declanșase incendiul folosise, cel mai probabil, un catalizator pentru ca focul să ardă mai intens și mai repede. Indiferent cât de prompți ar fi fost pompierii, nu ar fi reușit să salveze casa.

Când intră în baie, observă că aspersoarele de deasupra capului, precum și detectoarele de fum nu funcționau. Porni toate robinetele însă apa nu venea cu presiune. Cineva îl încuiase înăuntru, încercând să îl transforme în cenușă atât pe el, cât și casa.

Cum reușise acest lucru, nu avea importanță. Tot ceea ce conta era să scape viu.

Deși dormitorul era asemenea unui seif blindat, Carlton știuse întotdeauna că, până și cele mai bune măsuri de siguranță, puteau fi înlăturate sau, mai rău, folosite împotriva proprietarilor. Tocmai de aceea adusese o echipă dintr-un alt stat care să construiască o ieșire ascunsă din dormitor și din casă. Nimeni nu știa despre ea, nici măcar agenții de pază. În această privință, bărbatul de șaizeci și cinci de ani era de modă veche, iar obiceiul lui de a încerca să anticipeze răul îl ținuse în viață de-a lungul deceniilor, într-una din cele mai periculoase profesii din lume.

Timp de treizeci de ani fusese unul dintre cei mai lăudați spioni ai CIA-ului și învățase să compartimentalizeze totul. Își păstră acest năravcând plecă și îl folosi în organizația sa particulară de contrainformaţii, Carlton Group. Existau anumite deprinderi ale breslei care nu se demodau niciodată. Și, la fel ca atunci când era inundat un canal, multe dintre ele îi veniră pe

rând în minte.

Focul putea crea panică, iar primul lucru asupra căruia trebuia să se concentreze era să-și păstreze calmul. Nu era ușor. Era atât de cald, încât părul de pe brațe începuse să se pârlească. În dormitor se auzea sfârâitul focului ca și când s-ar fi spart un val uriaș. Fumul gros era înăbușitor, iar faptul că pătrunse prin dispozitivele de etanșare ale seifului său însemna că nu avea prea mult timp la dispoziție. Nemaiputându-și salva oamenii, făcu singurul lucru care îi mai rămăsese de făcut, și anume, să se salveze pe sine.

Pasajul care pornea din dormitorul lui ducea la un tunel care se afla sub casă. După ce ieși în aerul rece al nopții, la o oarecare distanță, se întoarse și privi focul. Nu voia să se gândească la toate lucrurile din interior pe care le pierduse și care nu mai puteau fi înlocuite. Nu-și putea permite să se preocupe de ceea ce nu mai era. Dacă ar fi îngăduit asta, s-ar fi înfuriat. Trebuia să rămână calm, imparțial.

Lumea în care trăia el era cea a unui joc de șah tridimensional. Ca să reușești, trebuia să-ți păstrezi mintea limpede și să fii cu un pas înaintea adversarului. Ultimul lucru de care avea nevoie Carlton era să acționeze nechibzuit. Ar fi fost o greșeală, iar în acel moment nu își permitea acest lucru.

Supraviețuind atacului, el obținuse un avantaj, cel puțin pentru moment. Un incendiu atât de devastator nu putea fi stins prea repede, iar autorităților le-ar fi luat și mai mult timp să pătrundă înăuntru și să pornească investigațiile. Munca lor ar fi fost îngreunată de procesul de identificare a cadavrelor. Asta însemna că el avea ceva timp la dispoziție – cum îl va folosi va face toată diferența.

Protocolul pentru o astfel de situație era foarte clar. Mai întâi trebuia să se pună la adăpost. Doar atunci putea să înceapă să pună cap la cap cele întâmplate și să-și plănuiască următoarea mișcare.

CAPITOLUL 6

Pirineii din Țara Bascilor
Spania

Deoarece avea părul castaniu și ochii albaștri, Scot Harvath nu prea semăna cu un localnic. De fapt, în ciuda numelui de cod, „Norvegianul”, pe care și-l alesese în tinerețe, când ieșise cu mai multe însoțitoare de bord scandinave, el aducea mai mult decât orice cu un neamț.

Era un bărbat chipeș, în jur de patruzeci de ani, care arăta de treizeci și ceva de ani și care avea o conduită exemplară. Unui necunoscător i s-ar fi părut că emană o încredere de sine relaxată. Un ochi format însă ar fi observat felul în care cerceta împrejurimile, privind foarte atent la tot și la toți, fară a lăsa să se vadă acest lucru. În limbajul agenților secreți, era evident că se afla „în alertă”, iar această atenție sporită se datora fie unei pregătiri militare solide, fie antrenamentului polițienesc.

Și într-adevăr, Harvath primise cel mai bun instructaj atât militar, cât și în aplicarea legii. Renunțând la o carieră de atlet amator ca să calce pe urmele defunctului său tată, fusese supus unei pregătiri crunte și procesului de selecție ca să fie admis în marina militară SEAL a Statelor Unite. Mereu în căutarea unei provocări mai mari, el trecuse de la echipa SEAL 2 la renumita echipă SEAL 6, unde, pe lângă multele sale realizări remarcabile, participase și la o misiune maritimă prezidențială, făcându-se remarcat de către serviciile secrete.

Cei de la serviciile secrete îl invitară să sprijine planul antiterorism inițiat de Casa Albă. Cu toate că se simțea extrem de onorat de invitație, pe Harvath nu-l prea mulțumea să stea pe tușă, după atâția ani de activitate și de luptă împotriva băieților răi. Nu îi luă mult timp președintelui să își dea seama că talentele tânărului nu erau folosite în totalitate.

Dorindu-și demult să ducă o luptă egală cu teroriștii care amenințau cetățenii și interesele Americii, președintele înființă un program ultrasecret pentru Harvath, pe care îl numise „Proiectul Apex”. În esență, Harvath nu trebuia să respecte decât o singură regulă – să nu fie prins.

Programul avu un succes incredibil, dar când președintele își termină cel de-al doilea mandat, succesorul lui avu o altă viziune asupra lumii. În loc să-i ucidă pe dușmanii Americii, acesta dori să ducă tratative cu ei. „Proiectul Apex” fu desființat, iar fondurile, direcționate în alte scopuri. Harvath fusese marginalizat, rămânând fară activitate.

Se angajă într-o companie din Colorado, specializată pe strângerea de contrainformații și pe antrenamente extrem de avansate pentru operațiuni speciale. La scurt timp după aceea, compania fusese cumpărată de Carlton Group – o organizație privată, obscură, finanțată în întregime din bugetele secrete ale Ministerului Apărării.

În perioada de după 11 septembrie, calitatea, promptitudinea informațiilor și capacitatea de a acționa în baza acestora aveau o importanță covârșitoare. Din cauza birocrației încâlcite a CIA-ului și a bâlbâielilor Departamentului Apărării Naționale, fusese înființată organizația Carlton Group ca să facă ceea ce politicienii snobi care alergau după voturi și birocrații lași care se spălau pe mâini de orice responsabilitate erau prea timizi și prea incapabili să facă.

Se baza pe Biroul de Servicii Strategice, sau BSS, agenția de contrainformații în vreme de război, iar *modus operandi* al Proiectului Apex era destul de asemănător. Pe lângă activitatea grupului de colectare a informațiilor, Carlton, sau „Bătrânul”, cum era cunoscut, adunase un grup mic de agenți secreți cu experiență militară și în contrainformații care să îndeplinească misiuni de „acțiune directă”.

Funcționând sub deviza simplă „Găsește, prinde și lichidează”, Carlton îi oferise lui Harvath un post care îi permitea să-i localizeze pe conducătorii teroriști, să-i găsească și să îi ademenească în anumite locuri, iar apoi să prindă și ucidă cât mai mulți. Apoi Harvath trebuia să folosească orice informație legată de plan și să ducă la bun sfârșit următoarea misiune. Scopul era acela de a ține constant sub presiune rețelele teroriste și de a-i lovi atât de tare pe adepții acestora, încât să nu se mai poată redresa ca să își continue acțiunile. Harvath acceptase pe loc acest post.

Carlton își petrecu următorul an instruindu-l personal pe Harvath și supunându-l celui mai complex program de pregătire de care avusese parte vreodată acesta. În esență, Carlton îi împărtăși lui Harvath tot ce învățase de-a lungul carierei sale de spion.

Ajuns la apogeul pregătirii sale într-ale spionajului, Harvath trebuia să-și folosească cu acuratețe măiestria în ceea ce privea acțiunile sale antiteroriste. Urmă cursuri israeliene și rusești de lupte corp la corp, îmbunătățindu-și continuu tehnica de folosire

a armelor, condusul și cunoștințele de limbi străine.

Făcu progrese excelente și, cu toate că împlinise patruzeci de ani, avea cea mai bună condiție fizică pe care o avusese vreodată. Toată instrucția pe care o primise avusese scopul de a-l pregăti pentru orice, însă incidentul din Paris îl năucise complet.

Riley Turner fusese un agent nemaipomenit. Se număra printre primele femei recrutate de armata Statelor Unite pentru unitatea Delta Force de elită, cu numele de cod Proiectul Atena. Lucrase cu ea de nenumărate ori și îi respecta priceperea și profesionalismul de care dădea dovadă. Se simțise atras de ea, însă încercase să mențină relația lor în limite strict profesionale.

Cu ani în urmă se împăcase cu gândul că, dacă voia ca visul american să continue, cineva trebuia să-l apere. Înțelesese că se număra printre acei oameni și că, apărând visul american pentru ca alții să se bucure de el, trebuia să sacrifice ceva, și anume viața sa personală. Se împăcase cu acest gând. Lumea era formată din oameni care aveau nevoie de câini de pază să-i țină pe răufăcători departe. Harvath fusese câine de pază încă din școala primară, când îl apărase de bătăușii cartierului pe băiatul din vecini, care suferea de handicap mintal. Se pricepea foarte bine la asta. Îl făcea să se simtă util. Dar mai avea și alte dorințe în afară de cea de a fi câine de pază. Își dorea o familie.

În ciuda faptului că trecutul lui era plin de relații eșuate, nu renunțase niciodată să caute persoana potrivită: cineva care să înțeleagă cine era și motivul pentru care alesese acea meserie, cineva care să accepte toate astea. Se întrebase dacă Riley Turner ar putea fi acea persoană și hotărâse ca următoarea dată când avea să o întâlnească să încerce să afle. Cu durere în suflet, înțelese că nu va mai avea ocazia.

După ce coborî din tren în orașul Hendaye, care era și stațiune balneară, Harvath încercă să alunge acele gânduri și să se concentreze asupra a ceea ce urma să facă.

Dacă ar fi fost seară, ar fi putut fura o mașină dintr-o parcare a hotelului, convins fiind că furtul nu ar fi fost anunțat decât dimineața următoare, ba poate chiar câteva zile mai târziu, când turistul cazat în hotel ar fi cerut în cele din urmă să i se aducă mașina. Dar era 7.30 dimineața, iar el avea nevoie de un plan mai bun.

Se îndreptă către o gară din apropiere, unde își cumpără o

cafea și ceva de mâncare, înainte să se urce în trenul de navetiști basci, cu care trecu granița în Spania.

Ajuns în Irun, luă autobuzul către Bilbao, oraș pe care îl cunoștea, deoarece își petrecuse vara acolo. Găsi un mic hotel în cartierul medieval al orașului, Casco Viejo, și după ce arătă pașaportul italian, plăti în numerar pentru două nopți. Nu știa dacă va avea nevoie de cameră atâta timp, dar cel puțin o rezervase.

După ce făcu un duș și se îmbrăcă cu hainele pe care și le adusese cu el, mai rămânea să-și urmărească ținta.

Era mai cald în Bilbao decât fusese în Paris, prea cald ca să poarte haină. Harvath se bucura că avea rucsacul lui Riley. Nu numai că avea mereu la el cele necesare, dar nu mai era nevoie să-și facă griji că trebuia să se plimbe cu cămașa scoasă din pantaloni, prin care s-ar fi putut observa forma armei.

Proiectat de Camelbak pentru serviciile secrete, rucsacul avea un compartiment pentru pistol ascuns chiar în zona de la talia purtătorului. Era un model ingenios care îi permitea accesul rapid la armă, în timp ce el arăta ca oricare alt turist care se pierde în mulțime.

Ca să-și completeze deghizarea, luă un ghid turistic în italiană și o hartă a orașului, pe care le consulta în mod repetat în timp ce se plimba prin vecinătatea binecunoscutelor *Siete Calles*, sau *Șapte Străzi*, și își continua supravegherea.

Când ajunse în spatele catedralei de pe Calle de la Tenderia, intră într-un mic restaurant basc și alese aceeași masă pe care o ocupase în călătoria sa anterioară, lângă fereastră, apoi luă loc.

Așezându-se confortabil, se uită peste meniu, apoi comandă ceva de mâncare. Nu avea de unde să știe când și dacă tutungiul avea să facă vreo mișcare.

CAPITOLUL 7

Având în vedere vârsta tutungiului, Harvath se bazase pe faptul că era un spaniol care ținea la tradiție și la siestă. Bărbatul nu îl dezamăgi.

Harvath îl urmări cum își închide magazinul, își vâră un ziar sub braț, își aprinde o țigară și începe să se îndepărteze.

La acea oră din zi, zona era destul de aglomerată, iar el nu fu

nevoit să încerce să se ascundă. Rămase la o distanță considerabilă în urmă, astfel încât, dacă s-ar fi uitat în spate, bărbatul să nu îl observe printre oamenii care se plimbau pe strada îngustă.

Deoarece mai avusese de-a face cu bărbatul pentru o perioadă foarte scurtă de timp, Harvath îl catalogase ca fiind un agent nu foarte priceput, iar aceasta era o caracterizare destul de generoasă.

Îl urmări pe tutungiu continuându-și drumul, ratând fiecare ocazie să se asigure că nu era urmărit. Nu era deloc un profesionist.

Speră ca bărbatul să locuiască la câțiva pași de magazin. Dacă lua vreun mijloc de transport în comun sau dacă își parcase mașina pe undeva și intenționa să meargă acasă pentru a-și face siesta, atunci avea să-l pună pe Harvath într-o situație dificilă.

La două cvartale distanță, bărbatul o luă la stânga și, după ce mai străbătu un cvartal, Harvath își dădu seama cât de norocos era. La o fereastră de la etajul al doilea stătea o femeie durdulie, cu părul roșu ca focul. Părea să aibă jumătate din vârsta tutungiului. Când acesta se apropie, ea îi trimise prin aer un sărut cu un gest seducător. Harvath era destul de sigur că femeia nu era soția bărbatului.

Încetinind pasul, scoase harta orașului și se prefăcu că se uită peste ea când tutungiul intră în clădire, făcându-se nevăzut. Zece minute mai târziu, Harvath intră după el.

Încuietoarea era simplă, iar el o descuie cu ușurință. Odată ce pătrunse în micul apartament, se îndreptă tiptil către dormitor, de unde se auzeau gemete de plăcere.

Rămase nemișcat în prag preț de o secundă, așteptând să fie observat, apoi își drese glasul.

Când se întoarse și îl văzu pe Harvath, femeia scoase un țipăt, își trase cearșaful până sub bărbie și se dădu jos de pe partenerul ei, lăsându-l pe tutungiu gol-pușcă.

Înainte să găsească ceva cu ce să se acopere, văzu pistolul lui Harvath, iar furia lui se transformă în teamă. Îi spuse în spaniolă femeii să tacă:

— Callate. Cierra la boca!

Bărbatul arătă către cuvertura de pat, întrebând dacă se putea acoperi cu ea. Harvath încuviință din cap și spuse:

— Haide! Încet.

— Englez? American? întrebă tutungiul în engleză, cu un accent puternic.

Harvath ignoră întrebarea.

— Nu-ți aduci aminte de mine?

Tutungiul îl privi cu atenție o clipă.

— Nu.

— Am cumpărat niște țigări de la tine în vară.

Bărbatul zâmbi.

— *Senor*, vând țigări turiștilor cât e ziulica de mare.

— Acelea erau țigări ETA, zise el, făcând referire la organizația separatistă bască. Mi s-a spus să cer mărcile voastre Argos și Draco.

Nu își putea da seama dacă bărbatul recunoscuse sau nu parola, însă pe chipul acestuia apăru preț de o clipă o mică grimasă cât se poate de grăitoare. Era un „indiciu" subtil pe care Harvath învățase să îl caute pe vremea când se afla în serviciile secrete. Trăda pe cineva care se afla sub presiune, deoarece persoana respectivă ori nu spunea adevărul, ori intenționa să facă rău.

— Eu nu vând țigări ETA și, cu siguranță, nici una dintre aceste mărci. Cred că te înșeli.

Femeia, care nu își luase privirea de la Harvath, trebuie să fi înțeles suficientă engleză ca să-și dea seama ce vorbeau, deoarece se întoarse către bărbat și îl întrebă: „Eso *cierto?"*

Tutungiul o ignoră și făcu semn cu capul către pachetul lui de țigări, care se afla pe noptieră. Harvath dădu din cap că nu are nimic împotrivă.

Bărbatul scoase o țigară din pachet, o aprinse, apoi își potrivi perna cu cotul înainte să se ridice în șezut și să tragă cu sete din ea.

— Fac unele favoruri uneori.

— Știu asta. Iar acum am nevoie de o favoare.

Bărbatul ridică din umeri.

— Ce favoare ți-aș putea face?

— După ce mi-ai vândut țigările și am ieșit din magazinul tău, am fost urmărit de doi bărbați.

— *Doi bărbați?* Cum arătau acești bărbați?

Harvath i-i descrise pe cei doi și trăsăturile lor distinctive.

Tutungiul făcu ochii mari.

— Tu ești!

— Așadar îți amintești de mine.

— Ce făcuseşi i-a înfuriat foarte tare pe tipii ăștia.

— Asta nu-i problema mea, răspunse Harvath. Acum însă îl vei contacta pe șeful lor pentru mine.

Tutungiul făcu o grimasă și trase din țigară.

— N-a fost prea încântat când a aflat ce le-ai făcut oamenilor lui.

Harvath își ridică arma și o îndreptă către fruntea bărbatului.

— În clipa asta ar trebui să te intereseze numai fericirea unui singur om, și anume a celui care ține arma asta.

Tutungiul își ridică mâinile în semn de apărare.

— N-am cum să-l contactez. El este cel care mă sună.

Harvath observă verigheta de pe mâna bărbatului.

— Soția dumitale știe unde te afli acum?

— *Ay, dios mioy,* zise femeia, apoi începu o tiradă despre cum nu voia ca soția acestuia să afle.

— *Cierra la boca!* îi ordonă încă o dată bărbatul, înainte să se întoarcă spre Harvath și să spună: După cum ți-am spus, n-am cum să-l contactez. Dar cunosc pe cineva care ar putea să-i transmită un mesaj.

Harvath lăsă arma jos.

— Are careva din voi o mașină?

Bărbatul se uită la amanta lui, apoi la Harvath, dând afirmativ din cap.

— Bine, răspunse Harvath. Îmbrăcați-vă! Mergem la plimbare.

CAPITOLUL 8

După ce parcă pe marginea unui drum îngust de țară, în afara orașului Bilbao, Harvath îi lăsă pe cei doi să coboare din mașină. Chiar dacă ar fi încercat să fugă, nu ar fi reușit să ajungă prea departe. După ce scoase cheia din contact, Harvath o vârî în buzunar.

Tutungiul își mai aprinse o țigară în timp ce amanta lui întinse o pătură pe iarbă. Înainte să plece din apartament, Harvath îi sugerase să pună la pachet ceva mâncare. Cei pe care îi așteptau nu aveau să se grăbească să vină la întâlnire.

Coșulețul de picnic nu conținea cine știe ce, având în vedere

graba cu care fusese încropit. Femeia adusese pâine, brânză, câteva mere și câțiva cârnați. Mai pusese o sticlă din plastic cu vin de casă, pe care Harvath îl refuză.

Habar nu avea ce îi spusese tutungiul femeii, însă aceasta nu părea să se mai teamă de el, ba chiar încercă să-i zâmbească o dată sau de două ori lui Harvath. Neavând dispoziție de așa ceva, el nu îi răspunse la avansuri.

Se gândea la Riley și la cele întâmplate. Protocolul pe care îl urma era corect, însă era înnebunitor de lent. Trebuia să ia legătura cu Carlton. Bătrânul ar ști pe loc ce mutare să facă și ar răsturna munții ca să afle cauza atacului. Odată ce ar fi rezolvat toate necunoscutele, i-ar fi dat dezlegarea lui Harvath să se răzbune.

Însă până atunci urmau să se întâmple mai multe lucruri, așadar încercă să se gândească la altceva. Din nefericire, nu putea să-și scoată din minte imaginea lui Riley Turner.

În timp ce el era pierdut în gânduri, tutungiul observă mașina în depărtare.

— Hei, zise bătrânul, atrăgându-i atenția lui Harvath asupra vehiculului.

Harvath îl recunoscu imediat și se întrebă cine era la volan. Nu dură mult timp până să afle.

Când Peugeot-ul negru opri lângă ei, Harvath îi văzu pe cei doi agenți separatiști basci cu care se întâlnise din întâmplare în vară. Erau niște bărbați musculoși, cu gâturile groase. Unul din ei avea fruntea teșită și sprâncenele groase ca niște bureți de vase Brillo. Celălalt avea o cicatrice subțire care îi brăzda obrazul drept.

Vara trecută, bărbații fuseseră trimiși ca să se asigure că Harvath ajungea cu bine pe teritoriul ETA. Nu trebuia să fie văzuți, însă Harvath îi observase la cincisprezece kilometri după ce ieșise din Bilbao. Într-un loc de refugiu de pe *autopista*[5] acesta îi atacă prin surprindere și îi obligă să o ia pe un drum de țară îndepărtat. După ce îi legă fedeleș, îi vârî în portbagajul Peugeot-ului, iar el conduse mai departe.

Harvath îi văzuse pentru ultima oară când fură dezlegați și lăsați să iasă din portbagaj într-un sătuc numit Ezkutatu. Judecând după expresia de pe fețele lor, aceștia nu erau prea bucuroși să-l revadă. Puțin îi păsa. Ei reprezentau biletul lui

[5] Autostradă, în limba spaniolă (n.tr.).

către destinația unde voia să ajungă.

Scoțând din buzunar cheile de la mașină, le aruncă tutungiului, apoi se îndreptă către Peugeot.

— Stau în spate sau în portbagaj? îl întrebă el pe *Scarface*, făcând un gest cu mâna.

Nici unul dintre bărbați nu vorbea engleza, însă știau când erau insultați. Nu aveau de ales decât să suporte, deoarece primiseră ordin să îl ia pe Harvath și să îl ducă înapoi.

Sprâncenatul aflat la volan, se holbă la el și scoase un mârâit. Harvath înțelese prin acest răspuns că era la latitudinea lui și se puse pe bancheta din spate, așezându-și rucsacul lângă el.

După ce închise portiera, se lăsă pe spate și spuse:

— Când doriți dumneavoastră, doamnelor.

Drumul care ducea în munți era mai lung decât și-l amintea el. Dar și foarte frumos. Îi evoca Elveția. Singura diferență erau clădirile din piatră, cu acoperișuri din țiglă roșie, care luaseră locul cabanelor.

Trecură pe lângă căruțe de lemn trase de boi și pajiști pline de oi. Din când în când, Harvath zărea solizii cai sălbatici din zona Pirineilor.

După ce traversară mai multe orașe și sate, străbătură în cele din urmă Ezkutatu. Harvath își aminti de clădirile scunde și de turla înaltă a bisericii, neatinse de trecerea timpului. Nici nu intrară bine în sat că îl și lăsară în urmă.

Următoarea porțiune de drum Harvath o străbătuse doar o singură dată, iar atunci fusese întuneric beznă. I-ar fi fost foarte greu să se descurce dacă nu ar fi fost ajutat.

Drumul urca și cobora, șerpuia și își schimba direcția pe măsură ce urca mai sus pe munte. Harvath simți presiunea în urechi.

Își continuară drumul până când ajunseră la un drum acoperit cu pietriș, mărginit de stânci înalte. Dacă Harvath s-ar fi aflat la volan și ar fi clipit, nici nu l-ar fi observat.

O luară pe acel drum și, după vreo 250 de metri, ajunseră la o poartă. Dincolo de ea se întindea o pășune plină cu vite păzite de mai mulți câini ciobănești din Țara Bascilor. Când mașina se opri, doi dintre câini se apropiară de gard și începură să-i latre.

De după un pâlc de stânci înalte își făcură apariția doi bărbați solizi și se apropiară de mașină. Fiecare țineau în mână ceea ce

italienii numeau *Lupara.* Harvath nu cunoștea echivalentul în bască pentru pușca de vânătoare cu țeavă dublă, retezată cu fierăstrăul și care avea mânerul confecționat din lemn cu un caroiaj asemănător celui al unui pistol. Țevile scurtate ușurau disimularea armei, precum și mânuirea ei în pădure sau în alte situații de urgență. Deoarece nu avea nici o opritoare pe țevile scurtate, pușca de vânătoare lansa o descărcătură care putea fi devastatoare din aproape.

Unul din paznici sporovăi cu *Sprâncenatul* și cu *Scarface,* în vreme ce celălalt îi liniști pe câini și deschise larg poarta ca să poată trece vehiculul. Când Peugeot-ul înaintă, Harvath văzu corpul de gardă din lemn, în care se afla un încălzitor cu propan și alți militari, înarmați până în dinți și îmbrăcați asemănător, cu haine impermeabile și beretele negre, tradiționale în Țara Bascilor.

Sprâncenatul și *Scarface* erau vărul și cumnatul comandantului ETA din acea regiune, iar aceea era ferma lui. Însă nu pe comandantul de district venise să-l vadă Harvath, ci pe alt bărbat, la fel de respectat în acea zonă, dacă nu și mai respectat.

Sprâncenatul opri mașina în fața grajdurilor și, mârâind din nou, îi făcu semn cu capul către scări. Harvath știa ce avea de făcut.

După ce coborî din mașină, îi salută din cap pe cei doi bărbați și îi urmări cu privirea cum aceștia se îndreaptă din nou înspre poartă.

Rămase o clipă pe loc, cercetând împrejurimile. Soarele începuse să apună, iar temperatura, care era deja destul de joasă la acea altitudine, începuse să scadă și mai mult. Avea să fie o noapte foarte friguroasă.

Urcă scările și deschise ușa micului apartament care se afla deasupra grajdurilor. Pe sobă se afla aceeași mâncare tradițională care fusese lăsată pentru el și data trecută, fasole boabe gătită în stilul bascilor, asezonată cu șuncă și *chorizo*[6]*.* În mijlocul bucătăriei, pe o masă veche din lemn, se aflau un pahar ciobit și o sticlă de vin plină pe jumătate.

Cu toate că petrecuse patru ore în acel apartament vara trecută, aerul familiar îl ajută să mai scape de încordare. Pentru moment, se afla în siguranță.

---

[6] Cârnat din carne de porc (n.tr.).

Așează rucsacul lui Riley pe bufet, apoi luă sticla și își turnă un pahar de vin. Următorul pas avea să fie extrem de periculos. Înainte să ia o înghițitură, se rugă în tăcere ca bărbatul pe care venise să-l vadă să fie capabil să facă treaba.

CAPITOLUL 9

Texas

Existau foarte puțini oameni pentru care Nicholas și-ar fi riscat viața, iar Caroline Romero se număra printre ei.

Asta nu însemna însă că abandonase toate măsurile de precauție și se aruncase orbește în ajutorul ei. Trebuia să-și ia aceste măsuri. Mai întâi de toate, trebuia să-și aleagă baza de operațiuni.

Ferma Three Peaks se întindea pe o suprafață mai mare de opt mii de hectare și aparținea unei familii texane bogate, al cărei cap era Peter Knight. Acesta avea interese de afaceri peste tot în lume, pornind de la vite și aerospațiale până la minerit și biotehnologie, iar Nicholas înlesnise multe tranzacții pentru el de-a lungul anilor.

Ferma era locul de refugiu preferat al familiei și era întreținută de personalul permanent. Angajații nu aveau grijă doar de membrii familiei, ci trebuiau să-i servească și pe oaspeții care veneau în vizită în timpul anului. Înainte de apariția lui Nicholas, aceștia nu avuseseră nici o idee la ce să se aștepte. Domnul Knight sunase din senin și îi anunțase că urma să sosească un oaspete foarte important, care avea să stea acolo pe o perioadă nedeterminată de timp, iar angajații trebuiau să îi stea la dispoziție.

În ziua următoare, prima cerință a oaspetelui îl aștepta în fața casei pentru oaspeți: un Yukon Denali negru închiriat de la o firmă de leasing din Brownsville și care fusese modificat pentru șoferi cu handicap. Arăta și funcționa ca un SUV obișnuit, doar că putea fi controlat manual, mai exact, șoferul putea accelera și frâna fară să atingă pedalele. La cererea lui Nicholas, angajații vopsiseră geamurile și scoseseră bancheta din spate ca să le ofere câinilor cât mai mult spațiu cu putință.

Cățărându-se pe scaunul din dreapta cu un clește multifuncțional în mână, desprinse tapițeria și smulse firele care erau legate la celularul și sistemul de navigare GPS/OnStar al vehiculului. După ce înlocui tapiseria, verifică fiecare centimetru al vehiculului să se asigure că nu existau alte dispozitive de urmărire instalate. Era o activitate care necesita timp – trebuia să se bage sub vehicul și să folosească un scăunel ca să poată verifica motorul, însă nu avea nici cea mai mică intenție să lase pe cineva să îi urmărească mișcările.

Odată satisfăcut, Nicholas îi lăsă pe câini să urce în vehicul, iar după ce așeză un scaun pentru mașină pe care îl adusese cu el, făcu o plimbare cu Denali ca să se familiarizeze cu ferma.

Familia Knight adusese pe moșie tot felul de animale sălbatice și exotice. Dacă Nicholas nu și-ar fi revenit în întregime după zbor, ar fi putut crede cu ușurință că aterizase într-o rezervație naturală din Africa.

Cât timp conduse prin spațiul destinat acestor animale, el văzu mai multe specii de antilope (*addax, oryx, kudu* și *impala*), bivoli de apă, zebre, gazele și gnu. Câinii, care își scoseseră capetele pe geamul deschis, le observară și ei.

Încrezător că va putea conduce vehiculul și pe drumurile publice aglomerate, Nicholas se întoarse în cele din urmă la casa pentru oaspeți.

Pe treptele din față îl aștepta administratorul fermei, o femeie atrăgătoare, în jur de treizeci de ani, pe care o chema Maggie Rose și care îl salută prietenește atunci când el se apropie cu mașina.

După ce parcă și opri motorul, Nicholas sări din mașină și deschise din telecomandă ușa portbagajului ca să iasă câinii.

— Cum merge camioneta? întrebă ea.

— Bine, mulțumesc, răspunse el.

Maggie avea o atitudine relaxată, iar lui îi plăcu asta. De obicei, când îl vedeau pentru prima oară, oamenii nu-și ascundeau surprinderea, însă când ea îl întâmpinase la avion seara trecută ca să îl conducă la casa pentru oaspeți, îl tratase ca pe oricare alt oaspete. Se comportase ca o adevărată profesionistă, emanând suficient șarm texan.

— Sper să nu vă supărați că mi-am permis să intru în absența dumneavoastră ca să las alimentele pe care le-ați cerut.

Nicholas se supără. Nu îi convenea ideea că oricine putea

intra în casă în absența lui. Cu toate astea, nu putea spune nimic. Era oaspete și era convins că ea făcuse asta din pură curtoazie.

— Mulțumesc, răspunse el.

— Cu plăcere, zise Maggie, zâmbindu-le lui Argos și lui Draco. Am citit aseară câte ceva despre câinii dumneavoastră. Sunt o rasă uimitoare.

Nicholas zâmbi.

— Este singura rasă de câine pe care o voi avea vreodată.

— Bănuiesc că sunt cam costisitori când vine vorba de mâncare.

— Astfel de animale sunt neprețuite, zise el, mângâindu-l pe fiecare în parte.

— Îmi dați voie? întrebă Maggie, apropiindu-se.

Nicholas încuviință din cap, iar Maggie se apropie de Argos și de Draco. Întinse câte o mână înspre fiecare ca să o miroasă, apoi îi scărpină în spatele urechilor.

— V-ați putea recupera jumătate din banii cheltuiți pe mâncare dacă i-ați închiria pe post de ponei la petrecerile pentru copii.

Nicholas zâmbi din nou.

Lăsându-și mâinile jos, Maggie făcu un pas în spate.

— Dacă mai aveți nevoie de ceva, anunțați-mă. Numărul meu se află lângă telefonul din bucătărie.

— Am înțeles, răspunse el.

O privi cum se apropie de camioneta ei și urcă la volan. În timp ce se îndepărtă, claxonă, îi făcu cu mâna și îi zâmbi călduros. Nicholas îi făcu și el cu mâna.

După ce mașina dispăru, el urcă scările împreună cu câinii lui și intră în casă. Câinii trebuiau hrăniți, însă el voia să-și verifice mai întâi echipamentul. Deși nimic nu-i dădea motive s-o bănuiască pe Maggie, n-avea nici motive să aibă încredere în ea. Era o femeie amabilă, însă mai întâlnise de-a lungul anilor femei amabile care încercaseră să-i înfigă un cuțit în spate.

Se duse în dormitorul principal, unde își verifică echipamentul. Toate valizele erau încuiate, părând a fi așa cum le lăsase el.

După ce despachetă două dintre ele, stabili legătura prin satelit și își conectă laptopul. Până când acesta porni și își stabili legăturile, el le dădu câinilor apă și mâncare. Când termină cu

toate astea, se conectă la internet.

Se așeză la masa din sufragerie și începu să navigheze pe pagina pe care o folosea să comunice cu Caroline Romero. Îi lăsase un mesaj anunțând-o că sosise în Texas. Avea și el un mesaj în așteptare. Zicea: *În seara asta. 8 pm.* Casa De Palmas. *McAllen. Parcarea suprapusă. Ultimul etaj. Mulțumesc pentru ajutor.*

Data trecută când îi ceruse ajutorul, aceasta folosise informații extrem de personale, lucruri pe care doar cei doi le știau. El nu avu nici o îndoială că ea este autoarea și că era la ananghie.

Fiind omul care era, voia să o ajute numaidecât, să o pună la adăpost, însă trebuia să fie atent. Pentru moment, nici nu încăpea vorbă să îi spună despre fermă și despre locul unde se afla. Trecuse mult timp de când nu se mai văzuseră. S-ar fi putut întâmpla un milion de lucruri de atunci. Plus că avea acel sentiment neliniștitor că ceva nu era în regulă cu afacerea respectivă. O întâlnire în public era cea mai bună variantă.

Îi plăcea, de asemenea, și faptul că urmau să se întâlnească într-un loc unde nu era nevoit să coboare din mașină. Îi conferea un sentiment de liniște că va merge în McAllen.

Căută repede informații despre *Casa De Palmas* și află că era un hotel de trei stele, situat în inima orașului. Apoi scoase câteva imagini prin satelit și se familiariză cu planul proprietății. Odată familiarizat cu locul, începu să își plănuiască itinerariile de plecare și de întoarcere de la hotel – precum și posibilele zone unde ar fi putut avea loc o ambuscadă. Lua totul în serios.

CAPITOLUL 10

McAllen, Texas, este situat la doar opt kilometri de granița cu Mexic, dincolo de care se afla Reynosa, un oraș mexican extrem de periculos. Nicholas furase, dar și vânduse informații unora dintre cele mai de temut personaje din crima organizată din Mexic. Deoarece își imagină nenumărate scenarii, nici unul cu sfârșit fericit, legate de întâlnirea de la *Casa De Palmas*, care putea fi doar un șiretlic prin care era momit să treacă granița către un sfârșit nedorit, el își luă toate măsurile de precauție adecvate.

Din cauza staturii lui, până și armele destinate copiilor erau, de obicei, prea mari și prea grele să le manipuleze. De asemenea, acestea funcționau doar cu muniție de calibru mic, care nu avea suficientă putere cât și-ar fi dorit el. Ca să remedieze problema, Nicholas apelase la cei mai pricepuți armurieri și ingineri din lume ca să îi personalizeze echipamentul.

Arma lui preferată era un pistol de calibrul 45, cu un mâner micuț și o țeavă perforată, care ajuta foarte mult la reducerea reculului, în ciuda configurației sale ingenioase, Nicholas era nevoit să apeleze la toată forța de care dispunea ca să controleze arma și să o îndrepte, după ce trăgea, din nou asupra țintei. Cu toate astea, era un revolver incredibil – era mic, dar foarte puternic.

Nicholas mai avea o serie întreagă de alte echipamente pe care le lua întotdeauna în călătoriile sale. Le încărcă în Denali fară să se grăbească. Dacă nu se va mai putea întoarce la fermă, dacă era nevoit să fugă, dacă s-ar fi întâmplat orice altceva, era mereu pregătit, încă din copilărie învățase că nimeni nu va avea grijă de el. Doar *el* singur își va purta de grijă. Și ca să supraviețuiască, trebuia să se gândească la tot și să fie cât mai bine pregătit. Problema era însă că nimeni nu putea fi pregătit pentru *orice.*

Fie ce-o fi, Nicholas nu bătuse atâta drum ca să se lase consumat de dubii. Venise să se achite de o obligație.

Odată echipamentul încărcat, Nicholas le îngădui câinilor să alerge câteva minute înainte ca aceștia să sară în portbagaj. Închise ușa, ocoli mașina prin față și se urcă la volan.

Un șoim călător descria cercuri pe cer când Denali traversă ferma și ieși pe drumul de țară, luând-o înspre sud, către McAllen.

Dacă ar fi vrut, Nicholas ar fi putut apela la ajutorul echipei de securitate a lui Knight, dar hotărî că era mai bine să nu facă asta. Era o chestiune personală. Prefera să nu implice și alte persoane în treburile lui. Cu cât știau mai puțini oameni despre el, cu atât mai bine – inclusiv echipa de securitate a lui Knight.

Deși Caroline nu îl rugase în mod expres să meargă singur, mesajul ei fusese limpede. Avea probleme și nu voia să afle nimeni că luase legătura cu el. Era mai convenabil așa, iar el înțelegea. Avea câinii cu el și câțiva ași în mânecă, pentru orice

eventualitate.

În timp ce conducea, fu cuprins de o neliniște interioară. Avea și o oarecare teamă, desigur. Întotdeauna se simțea astfel când ieșea din zona lui de confort. Dar era și nerăbdător. Nu o mai văzuse de mult timp pe Caroline. Nu avea doar o minte sclipitoare, dar era și frumoasă și, la fel ca în seara în care avusese loc acea conferință a hackerilor, cu mulți ani în urmă, el schimbase mai multe ținute înainte să se hotărască asupra celei potrivite pentru întâlnire.

Până și el știa că acea strădanie a lui era ridicolă. Relația lor fusese mereu una platonică, cu toate acestea, ea era importantă pentru el și voia să arate cât mai bine. Mânat de impuls, el își răsese de tot barba lui mereu îngrijită în speranța că, odată cu ea, va putea șterge și câțiva ani. Ciudat cum un suflet atât de chinuit de cruzimile vieții putea fi atât de plin de speranță; pentru apropiați, nesiguranța lui era și chinuitoare, dar și incredibil de atractivă.

Nicholas nu era naiv. Știa cum îl privește lumea. Era foarte conștient de faptul că legăturile amoroase nu erau ceva cu care să-și bată prea tare capul. Și, pe măsură ce creștea, începea să se împace cu gândul că avea să-și petreacă tot restul vieții singur. Acest lucru îl determinase să pună și mai mare preț pe puținii prieteni pe care îi avea. Jucase, de asemenea, un rol important în decizia pe care o luase să răspundă strigătului de ajutor al Carolinei.

Mintea lui reveni la momentul prezent, când peisajul sălbatic de țară din sudul Texasului începu să facă loc comunităților rezidențiale periferice din McAllen.

Vechi de doar o sută de ani, McAllen era una dintre zonele rurale din Statele Unite cu cel mai fulminant ritm de dezvoltare. Zona profitase din plin de Acordul nord-american de liber schimb, sau NAFTA[7], precum și de economia *Maquiladora*, care permitea fabricilor mexicane să importe materie primă, scutită de taxe, și să producă bunuri pe care să le vândă înapoi în Statele Unite. McAllen era orașul tuturor posibilităților atât pentru americani, cât și pentru mexicani. Comerțul internațional, comerțul de graniță și serviciile medicale, care se adăugau traficului de droguri și de carne vie, le permiteau multor oameni din Lower Rio Grande Valley să devină extrem de

[7] NAFTA – North American Free Trade Agreement (n.tr.).

bogați.

Și pentru fiecare îmbogățit în orașele de graniță din sudul Texasului se aflau încă o mie care ar fi făcut orice ca să se îmbogățească. Exact de astfel de persoane se ferea Nicholas când intră în McAllen.

În Mexic, una dintre cele mai rapide metode de a te îmbogăți era răpirea. Această schemă începuse să fie adoptată și peste graniță, în sudul Statelor Unite. Dacă victimele reținute pentru răscumpărare aduceau venituri substanțiale, răpirile „fulger" începeau să fie la modă. Răpirile-fulger erau acțiuni ceva mai complexe decât jaful. Răpitorii îți goleau mai întâi portmoneul, apoi te obligau să mergi la cel mai apropiat bancomat, unde te făceau să retragi suma maximă admisă de banca la care aveai cont. De obicei, victimele erau eliberate, cu toate că unele erau ținute ostatice până în ziua următoare pentru o nouă extragere. Nicholas nu plănuia să cadă victimă unor astfel de scheme.

Ori de câte ori trebuia să încetinească din cauza traficului sau să oprească la vreo intersecție, el se asigura că păstrează destul spațiu între vehicule, astfel încât să poată vedea roțile din spate ale vehiculului din fața sa. Astfel putea ocoli vehiculul fară să fie blocat de trafic.

Cunoștea foarte bine „accidentele" minore pe care le plănuiau hoții de mașini ca să fure vehiculele de lux chiar din mijlocul străzii, iar el era cu ochii în patru, monitorizând constant nu doar ce se întâmpla în fața SUV-ului său, dar și în părțile laterale și în spate.

Strada South Main era mărginită de felinare de modă veche și magazine universale cu un singur etaj, care păreau să fi fost construite prin 1950 și ale căror firme erau scrise în engleză și în spaniolă. Parcate în diagonală, de-a lungul trotuarelor înguste din beton erau camionete, microbuze și mașini ieftine americane, alături de BMW-uri, Porsche-uri și Mercedesuri. Contrastul nu ar fi putut fi mai izbitor.

Trecerea de la South Main către North Main era literalmente o trecere dintr-o lume într-alta. În locul magazinelor cu un singur etaj, strada era mărginită de o parte și de cealaltă de palmieri impresionanți. Exista un mic petic verde, parcul Archer, dincolo de care se afla hotelul *Casa De Palmas.*

Nicholas trecu încet cu mașina pe lângă el, cercetând cu atenție totul, inclusiv structura parcării adiacente.

Un aparat care era așezat pe cotiera de lângă el scoase un sunet, iar el privi ecranul pe care apăruse următorul mesaj: „Primit semnal Wi-Fi Casa De Palmas”. Zâmbind, el își continuă drumul, familiarizându-se cu împrejurimile și diferitele rute pe care ar fi putut fi nevoit să le aleagă la plecare.

O jumătate de oră mai târziu, intră în parcarea biroului de turism și convenții din McAllen și găsi un loc cu vedere înspre parcul Archer și hotelul *Casa De Palmas.* Sosise timpul să treacă la ceea ce se pricepea el cel mai bine să facă.

CAPITOLUL 11

Hotelul *Casa De Palmas* fusese construită în stilul *Mission*[8]*,* cu arcade, turn cu clopot, țigle roșii spaniole, iar fațada tencuită în crem și alb. Structura originală data de la începutul anilor 1900, la fel și sistemul de securitate, din câte observă Nicholas.

Folosind serviciul *wi-fi* al hotelului drept punct de acces, el anihilată cât ai clipi din ochi paravanele de protecție din sistemul informatic al hotelului. Odată ce obținu accesul, puse stăpânire pe tot ceea ce se afla înăuntru. Tot ceea ce avea legătură cu sistemul computerizat al hotelului *Casa De Palma* îi aparținea acum lui.

Nicholas trecu la următoarea etapă și începu să verifice registrul de oaspeți. Căută numele Carolinei Romero, dar nu găsi nimic. Căută înregistrarea plăților făcute cu cârdul de credit la barul hotelului și la restaurant, dar tot nu găsi nimic. Intră în computerul recepției, dar tot nimic. Din câte își dădu seama, Caroline nu lăsase nici o „amprenta” electronică la *Casa De Palma.* Asta nu îl mira.

Apoi își îndreptă atenția către sistemul CETV al hotelului, care nu era foarte complicat. Turnându-și o ceașcă de expresso din termosul pe care îl adusese cu el, Nicholas luă o gură de cafea în timp ce studia diverse imagini.

Toate camerele de supraveghere cu circuit închis erau plasate exact acolo unde se așteptase el. Erau imagini surprinse în foaier, în zona de aprovizionare, la diferite niveluri ale garajului

[8] Stil de la finalul secolului XIX care revitalizează teme ale arhitecturii misiunilor spaniole din California din secolele XVIII şi XIX. (n.red.).

și așa mai departe. Toate imaginile erau înregistrate cu ajutorul a două recordere video digitale ieftine, activate de senzorii de mișcare și aflate în biroul de securitate. Din câte observă Nicholas, înregistrările erau păstrate timp de o săptămână, apoi erau distruse, nu înainte, probabil, de a fi salvate pe un DVD sau o unitate detașabilă. N-avea importanță. O săptămână de înregistrări îi era mai mult decât suficient.

După ce studie imaginile pe care le surprindeau în acel moment camerele, el accesă aparatele video digitale și le derulă, ca să vadă activitatea din ziua respectivă. Avea timp berechet până la întâlnirea cu Caroline, așadar nu avea nici un motiv să se grăbească. Căuta orice ar fi părut neobișnuit; orice i-ar fi putut trăda faptul că i s-ar fi întins o capcană.

După ce termină de verificat înregistrarea din ziua respectivă, el accesă arhiva, căutând imaginile surprinse cu o zi în urmă, foarte atent la cine sosise și cine plecase. Cu toate că observă câțiva vizitatori care îl puseseră pe gânduri, mai cu seamă câțiva oameni de pază care le însoțeau pe femeile bogate și pe prietenele acestora la masa de prânz, nu exista nimic altceva care să-i fi atras atenția. Până acum toate bune.

Doar ca să fie sigur, Nicholas verifică și înregistrările făcute cu două zile în urmă. Mulțumit pentru moment, el trecu la etapa următoare.

Mai toate afacerile actuale erau computerizate, iar *Casa De Palmas* nu făcea excepție. Identificând computerul directorului departamentului de resurse umane, Nicholas află care paznic era de serviciu în acea seară și când pleca. Având această informație, putea să aleagă înregistrarea din parcare pe care o va folosi.

Odată ce avea să separe din arhiva video înregistrările de acum două zile din parcare și le va copia, tot ce îi mai rămânea de făcut era să refacă marcajul temporal și să se asigure că atunci va avea loc schimbarea, totul se va sincroniza. Nu i-ar fi folosit la nimic dacă pe înregistrarea reală cu paznicul s-ar fi văzut că este noapte, iar pe cea falsă din parcare s-ar fi observat că afară este ziuă.

În cel mai bun caz, treaba era plictisitoare, doar atât. În scurt timp, Nicholas își crease o mantie virtuală, invizibilă, care acoperea parcarea. Partea cea mai bună era că paznicul din oficiul de securitate al hotelului s-ar fi uitat, fără să știe, la

imagini înregistrate în urmă cu două seri, în timp ce Nicholas putea să monitorizeze imaginile *live* surprinse de camerele de supraveghere din parcare. De la ultimul nivel, din SUV-ul lui, va putea urmări acel du-te-vino din parcare și va putea accesa și înregistrările făcute de celelalte camere de supraveghere din hotel. Asta îi dădea un avantaj, iar acel avantaj putea face diferența dintre viață și moarte.

După ce se uită la ceas, Nicholas îi verifică pe cei nou-veniți la hotel. Autobuzul de legătură al hotelului *Casa De Palmas* tocmai adusese un grup de oaspeți, probabil de la aeroport, iar din câteva mașini sport foarte scumpe coborâră câteva femei atrăgătoare, îmbrăcate elegant, unele dintre ele părând să se cunoască, care îndreptară către barul hotelului.

Urmărind din priviri o femeie de origine spaniolă, cu părul negru ca tăciunele și care tocmai ajunsese la hotel, el își dădu seama că habar nu avea ce căuta. Caroline putea arăta exact la fel ca și data trecută când o întâlnise sau putea avea o înfățișare complet diferită. Era uluitor cât de repede își schimbau femeile aspectul fizic. Putea fi blondă sau putea arăta exact la fel ca și celelalte femei care intraseră în hotel în ultima jumătate de oră.

Faptul că reușise să pună stăpânire pe sistemul de monitorizare al hotelului folosindu-se de priceperea lui îl făcuse să se simtă puternic însă după ce își dădu seama că nu știa ce căuta, începu să se neliniștească.

Vru să-și mai toarne niște cafea, dar se răzgândi. Era și așa mult prea agitat. „Concentrează-te”, își spunea el în timp ce continua să cerceteze chipurile celor care se aflau în *Casa De Palmas.* Nimeni nu semăna cu Caroline Romero. Dacă s-ar fi aflat acolo, ar fi trebuit să o recunoască.

Urmări imaginile de pe camerele de supraveghere încă patruzeci și cinci de minute, până când sosi timpul să se pregătească. Scoase pistolul personalizat din cotieră, îl așeză în poală și îl acoperi cu haina. Începea spectacolul.

Băgând maneta în marșarier, dădu cu spatele și îndreptă vehiculul către stradă. Ajuns la ieșirea din parcare, el stabili „legătura” cu monitoarele din oficiul de securitate al hotelului. Apăru o dungă albă, apoi totul reveni la normal. Dacă paznicul s-ar fi uitat și nu ar fi fost ocupat cu hârtiile sau cu trimisul de mesaje pe telefon, ar fi crezut că avusese loc o pană foarte scurtă de curent înainte ca totul să funcționeze din nou normal.

Dacă nu privea cu atenție și nu observa că valeții nu duceau aceleași mașini din fața hotelului în parcare, atunci totul avea să fie în regulă.

Nicholas nu își făcea griji în privința paznicului. Avea destule înregistrări video cât să îl țină ocupat, fară ca acesta să observe diferențele. Și-apoi, după cum scria și în dosarul lui personal, paznicul era un burlac de douăzeci și opt de ani. Cu atâtea femei atrăgătoare care coborau din mașini sport, joase la intrarea în hotel, nu era greu să-ți dai seama în ce direcție își va concentra atenția.

După ce examină rapid zona pentru a se asigura că nu era urmărit, Nicholas viră după colț, trecu de intrarea în *Casa De Palmas* și urcă în parcarea suspendată.

Era cu ochii în patru la orice vehicul care părea suspect sau care putea crea probleme, cum ar fi o furgonetă sau o dubă mare, fară geamuri. Nu observă nimic neobișnuit în timp ce urca spre cel de-al treilea nivel.

Când ajunse la ultimul nivel, înaintă încet, verificând celelalte mașini. Găsi un loc liber spre centru și parcă acolo. Soarele asfinți se în urmă cu o oră. O mână de becuri montate pe stâlpii înalți aruncau o lumină palidă peste acoperișurile mașinilor parcate acolo.

Uitându-se în oglinda retrovizoare, Nicholas văzu pasarela pietonală care ducea înapoi la hotel. În timp ce o privea cu atenție, computerul lui scoase un sunet de avertizare.

Privi ecranul și accesă una dintre ferestrele pe care le lăsase deschise. Caroline tocmai îi trimisese un mesaj: „Ies”.

Nicholas privi în jur. „Oare era într-una din mașini? În hotel?” Nu era sigur.

Cum nici una dintre portierele mașinilor nu se deschise, presupuse că ea se referea la faptul că va ieși din hotel. Aducând în prim-plan imaginile *live* din hotel, el începu să o caute.

Lângă barul de la parter se afla o femeie care aștepta liftul. „Oare ea era?” Nu stătea cu fața la camera de supraveghere. Își ținea capul plecat și părea că se uită la telefonul mobil. Avea statura potrivită, la fel ca toate celelalte femei care intraseră în hotel în seara aceea.

În mai puțin de un minut, liftul ajunse la etajul al treilea, iar femeia ieși din el. Tot nu reușea să îi vadă fața. Femeia părea să

știe unde erau poziționate toate camerele de supraveghere. Nicholas simți cum inima începe să îi bată cu putere, și nu pentru că era nerăbdător să o vadă pe Caroline Romero. Avea o presimțire că ceva nu era în regulă.

Chiar și așa, încercă să se liniștească. Caroline era o femeie extrem de inteligentă. Dacă se afla într-o situație atât de dificilă încât avea nevoie de ajutorul lui, atunci cu siguranță nu dorea ca fața ei să fie surprinsă de camerele de supraveghere. Nicholas voia să creadă în profesionalismul ei, dar îi era foarte greu. El înșfacă din instinct mânerul pistolului său. Câinii simțiră neliniștea stăpânului lor și începură să se agite în spate, cercetând cu privirile parcarea și încercând să își dea seama ce se întâmpla.

Femeia își făcu dintr-odată apariția pe pasarela pietonală. Se opri când ajunse în dreptul parcării și privi în jur, neștiind încotro să o ia.

Nicholas inspiră adânc și apăsă pedala de frână. Femeia începu să vină înspre mașină.

Era îmbrăcată la fel ca celelalte femei pe care le văzuse intrând în acea seară în hotel – tocuri înalte și rochie scurtă, mulată pe corp. Ținea pe umărul stâng o poșetă elegantă. Nu mai avea telefon și ambele mâini păreau să-i fie libere. El își ridică privirea de la mâini la fața ei, pe care tot nu reușea să o vadă. Ea înainta cu capul plecat. „Oare se ferește de camere? Ori se ferește de mine?”

Femeia se apropia de Denali, iar Nicholas începu să tremure necontrolat. Pe măsură ce ea se apropia, în mintea lui se declanșau o mulțime de semnale de avertisment. Toată ființa lui striga că se apropia pericolul. „Pune mașina în marșarier și pleacă – condu și nu privi în urmă, îi spunea o voce interioară.” Cu toate astea, el ignoră acest semnal. Argos și Draco începuseră să mârâie.

Timpul pe care îl avusese la dispoziție ca să acționeze se scursese. Femeia era atât de aproape, încât putea atinge cu mâna vehiculul. Apoi, brusc, nu o mai văzu.

Câinii începură să latre și să sară pe geamul din spate. Nicholas se răsuci la stânga și la dreapta, încercând să vadă unde dispăruse. „O capcană.” Ar fi trebuit să știe.

Ambală motorul și se pregăti să bage maneta în marșarier, când lângă geamul din dreapta apăru brusc un cap. Fără să stea

pe gânduri, Nicholas își ridică pistolul ca să tragă.

Îl îndreptă către fruntea femeii și începu să apese încet pe trăgaci. Dar înainte să declanșeze focul, își smuci arma la stânga.

Lătratul câinilor era atât de puternic, încât Nicholas nu reușea să-și audă propriile gânduri. Aceștia se năpustiră în față, încercând să sară pe scaunul din dreapta ca să vadă silueta de afară. El strigă la ei ca să îi potolească.

Nu o mai văzuse niciodată pe femeia aceea. Nu era Caroline, dar avea totuși un aer familiar.

Ea puse mâna pe mâner și dădu să deschidă portiera. Era blocată. Se uită la Nicholas.

— Purta pantaloni din piele, zise femeia prin geam. Pe atunci avea părul negru tuns scurt, țepos.

Înainte ca el să se dezmeticească, femeia își băgă mâna în geantă. Din reflex, Nicholas își îndreptă din nou arma către ea, pregătit să tragă.

Însă ea nu își căuta arma. În schimb, scoase o fotografie veche și o lipi de geam. Atunci își dădu el seama de ce femeia aceea avea un aer atât de familiar.

Lăsând pistolul jos, își întinse în spate mâna stângă și apăsă pe butonul de deblocare.

De îndată ce se auzi un declic, femeia deschise portiera și sări în mașină.

— O să-ți explic totul, zise ea, înainte ca Nicholas să apuce să scoată un sunet, dar trebuie să plecăm. *Acum!*

CAPITOLUL 12

Pirineii din Țara Bască
Spania
Miercuri

Soarele tocmai răsărea când se auzi o bătaie în ușă.

— E deschis! zise Harvath, care se afla lângă sobă. Nu se obosi să se întoarcă. Știa cine era.

Un bărbat basc, de vreo patruzeci de ani pătrunse încet înăuntru, închizând ușa în urma lui.

— Este niște cafea pe masă.

Bărbatul se îndreptă într-acolo și își trase un scaun. După ce se așeză, își scoase pachetul de țigări din buzunar, își luă o țigară și o aprinse.

— Se pare că am venit la țanc.

Avea părul negru, iar fața îi era proaspăt rasă. Chipul lui senin se suprapunea alurii impecabile, militărești a corpului și ochilor căprui care păreau mult prea vigilenți pentru cineva care avea profesia lui.

— Am auzit câinii când s-a apropiat calul tău, zise Harvath, venind la masă cu o tigaie și o spatulă în mână. Sper că-ți plac ouăle, părinte.

Preotul trase cu sete din țigară și ținu o clipă fumul în plămâni, înainte să îi dea drumul și să încuviințeze din cap.

După ce servi mâncarea, Harvath se duse și așeză tigaia în chiuvetă, apoi se puse la masă lângă musafir. Dădu să ia prima înghițitură, când simți privirea fixă a preotului. Harvath își așeză furculița pe masă și așteptă.

Așezându-și țigara pe marginea mesei, *padre* Peio își plecă fruntea și rosti tradiționala binecuvântare. După ce termină, făcu semnul crucii și își ridică privirea.

— Ar trebui, poate, să spun că sunt surprins să te văd, dar bănuiesc că asta a fost și intenția ta.

— Aveam nevoie de o ascunzătoare.

Preotul își luă țigara și făcu un gest cu ea.

— Presupun că ai fi putut ajunge într-un loc mai rău decât la ferma unui comandant ETA. Însă cineva cu resursele tale s-ar fi putut descurca mai bine.

Harvath își vârî furculița în ouă și dădu din cap.

— Aveam nevoie de un loc unde să nu fiu ușor de găsit.

Preotul cugetă o clipă înainte să răspundă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu vreau să intru în detalii.

— În regulă, atunci să discutăm generalități.

Harvath tăcu câteva momente în timp ce reflecta asupra informațiilor pe care le avea despre Peio.

Bărbatul nu fusese întotdeauna preot. De fapt, el provenea dintr-un mediu destul de neobișnuit pentru cineva care alege să își dedice viața lui Dumnezeu.

Când era în primul an de liceu, Peio și familia lui părăsiseră

Țara Bascilor și se mutaseră în Madrid. Cu atât de mulți membri ai familiei implicați în mișcarea separatistă, ei se îngrijoraseră că el și fratele lui se vor alătura organizației ETA. Și aveau toate motivele să se teamă.

La un an după terminarea liceului, fratele mai mare al lui Peio se întorsese în ținutul basc și se alăturase organizației. Trei luni mai târziu, muri într-un schimb de focuri cu poliția. Peio însă alese un alt drum.

Își termină serviciul militar obligatoriu, dovedindu-se foarte potrivit pentru serviciile de contrainformații ale armatei. Rămase în armată până când își obținu licența, apoi se transferă la Serviciul național de contrainformații al Spaniei. Acolo o întâlnise și pe soția lui.

Amândoi erau foarte îndrăgostiți de munca lor și unul de celălalt. Își făcuseră planuri să activeze încă cinci ani în domeniul serviciilor de contrainformații, iar apoi să își caute de lucru într-un domeniu mai puțin periculos, care să le permită să-și întemeieze o familie. Mai aveau șase luni până la îndeplinirea acestui scop când, într-o dimineață răcoroasă de martie, în 2004, Alicia se îmbarcă într-un tren de navetiști care mergea la Madrid.

La 7.38 dimineața, tocmai în momentul în care trenul ieșea din gară, o bombă improvizată de teroriștii musulmani explodă, omorând-o pe loc.

Incidentul făcuse parte dintr-un șir de explozii coordonate, evenimentul devenind un „11 septembrie” al Spaniei. Întreaga națiune fusese în stare de șoc, iar Peio distrus. Fiind un agent al serviciului de contrainformații, specializat în extremismul musulman, Peio trăise cu sentimentul că înșelase atât așteptările soției sale, cât și ale țării sale pentru că nu împiedicase atacul. Acest nebunesc sentiment de vinovăție îl făcu să se prăbușească într-un abis emoțional fară fund.

Când ceruse să ia parte la investigații, superiorii lui îl refuzară și îl obligară să își ia concediu medical ca să își revină în urma tragediei. Trei zile mai târziu, el dispăruse.

Colegii care îl vizitară pentru a-l vedea cum îi mergea presupuseră că se întorsese în Țara Bascilor ca să scape de Madrid și de locul unde fusese omorâtă soția lui. Habar n-aveau cât de mult se înșelaseră.

În decursul a treizeci și șase de ore, Peio reușise să prindă și

să interogheze într-un mod brutal câțiva extremiști musulmani, îngreunând serios investigațiile pe care statul spaniol le făcea în legătură cu atentatele cu bombe. Indiferent ce pistă alegeau autoritățile să urmeze sau cât de proaspete erau informațiile, ajungeau să descopere că le-o luase cineva deja înainte. Acel cineva era Peio.

În cele din urmă reuși să captureze doi membri-cheie ai celulei teroriste care plănuise și sprijinise atacurile. După ce îi tortură timp de trei zile într-o clădire abandonată, îi execută pe amândoi. Nu fusese decât o treaptă a iadului pe care o coborâse.

După ce își goli contul bancar, plecă din Madrid, ajungând pe mica insulă spaniolă Cabrera. Acolo începu să bea. Iar când băutura nu reuși să-i aline durerea, o dădu pe heroină și astfel un nou iad se deschise pentru el. Deveni dependent. Când i se terminară și banii, încercă să se sinucidă.

Emoțional era deja mort și, dacă nu l-ar fi găsit preotul de prin partea locului, ar fi murit și fizic.

Preotul de pe insulă era dur, dar milos și îl aduse pe Peio înapoi printre cei vii. „Dumnezeu are alte planuri cu tine”, îi spuse el, iar când veni vremea ca Peio să se hotărască dacă se va întoarce sau nu la Madrid și să își facă ordine în viață, Dumnezeu îi vorbi, iar Peio află care erau acele planuri.

I se confesă lui Harvath cu toată sinceritatea la scurt timp după ce se cunoscuseră, spunându-i că marele lui regret nu era legat de ceea ce făcuse. Nu regreta interogatoriile brutale, torturarea și executarea teroriștilor pe care îi capturase. Se căise pentru acele fapte și urma să da socoteală pentru ele în fața lui Dumnezeu. Își iertase neputința de a opri atacurile care o răpiseră pe soția lui de lângă el. Ceea ce regreta cel mai mult era faptul că nu avusese copii cu ea. Nu putea să nu se gândească cât de diferită ar fi fost viața lui în zilele și lunile de după moartea soției lui dacă ar fi avut copii, măcar unul.

Harvath nu prea îl credea. Orice bărbat adevărat, mai ales unul cu trecutul lui Peio, ar fi procedat exact la fel. I-ar fi prins și omorât pe ucigașii soției lui. Însă Harvath descoperise că, om al bisericii sau nu, vorbele lui Peio contraziceau faptele lui. Și, oricât de bine se pricepea Harvath să citească oamenii, îi era greu să-și dea seama dacă Peio se apropiase de el datorită pregătirii lor similare sau pentru că preotul văzuse în el un suflet

care trebuia salvat.

Caracterul contradictoriu al lui Peio ieșea la iveală atunci când venea vorba despre bărbatul care le făcuse cunoștință – Nicholas, sau mai simplu „Trolul”, cum i se spunea în lumea contrainformațiilor.

Peio și Nicholas se cunoscuseră la un orfelinat în Belarus. Nicholas era unul dintre susținători, iar preotul își îndeplinea sarcina de misionar acolo, predicând „copiilor abandonați”, sau *podkidysh,* mulți dintre ei parte a moștenirii nesfârșite a Cernobîlului.

Datorită activității lor de la orfelinat, între cei doi bărbați se crease o legătură greu de imaginat, și totuși foarte strânsă.

Atât de puternică era legătura dintre ei, încât atunci când Nicholas avusese nevoie de o ascunzătoare, un loc unde să fie în siguranță, acesta apelase la Peio, întocmai cum făcuse și Harvath.

Peio locuia la două ore și jumătate distanță, în creierii munților, într-o mănăstire izolată dedicată sfântului Francisco Xavier[9]. Comandantul ETA era un prieten al lui din copilărie, iar ferma sa bine păzită servea drept bază de operațiune și reprezenta o deschidere pentru mănăstire.

Lui Harvath nu îi venea să creadă că el și Peio se cunoscuseră cu mai puțin de un an în urmă. Întâlnirea lor fusese intermediată de Nicholas, un om care se atașase de amândoi și pe care îi considera prieteni.

Același om îl determinase pe Peio să intre din nou în joc și să își reia vechiul stil de viață, deși Harvath bănuia că Peio nu se lăsase rugat de două ori.

Harvath luase parte la o misiune alături de Peio și avusese timp să îl cunoască. Era priceput; stătea bine cu instinctul când venea vorba de bani. Dădea dovadă de profesionalism și părea că se potrivește perfect acelui domeniu de activitate, astfel încât Harvath se întrebă în sinea lui dacă bărbatul va rămâne în continuare preot sau Dumnezeu mai avea și alte planuri cu el.

Dacă El avea sau nu alte planuri, nu era treaba lui Harvath. În acel moment avea nevoie de Peio, iar acest lucru însemna că trebuia să aibă încredere în el.

Se întinse după cana cu cafea, încercând în tot acest timp să

[9] Francisco de Jasso y Azpilicueta (1506-1552), misionar catolic, student al lui Ignatius de Loyola şi cofondator al Societăţii lui Iisus. (n.red.).

găsească cuvintele potrivite, apoi începu să îi povestească totul preotului.

CAPITOLUL 13

Padre Peio se ridicase de la masă o singură dată, ca să își aducă o scrumieră, dar îi făcuse semn lui Harvath să continue, ceea ce acesta și făcu. După ce termină de povestit, preotul eliberă un nor de fum și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Regret sincer pierderea colegei tale, zise Peio. Mă voi ruga pentru ea, cum mă voi ruga și pentru ceilalți oameni pe care ai fost nevoit să îi ucizi.

Ideea că Peio se va ruga pentru ucigașii lui Riley nu îi conveni deloc lui Harvath, însă preferă să nu spună nimic.

— Și-acum, continuă preotul, cu ce te-aș mai putea ajuta în afară de adăpost? Bănuiesc că vrei să iei legătura cu superiorii tăi?

— Da.

— Având în vedere situația în care te afli, nici nu poate fi vorba să folosești telefonul de aici.

— Sunt de acord, răspunse Harvath. Ar fi prea ușor de reperat, însă, dacă aș avea acces la un computer, aș putea face niște modificări ca să pară că mă aflu altundeva. Există vreunul pe-aici?

— Da. Voi vorbi cu gazda ta și voi vedea ce pot rezolva.

Douăzeci de minute mai târziu, Harvath ședea în casa mare în fața unui laptop mic. După ce stabili o lungă conexiune digitală, trecând prin servere din mai multe țări, el intră în contul său de pe Skype. După ce accesă iconița lui Reed Carlton din lista lui de contacte, el concepu un mesaj pe care doar Bătrânul l-ar fi înțeles, pentru a-i da de știre că se ascunsese în vizuină și că Riley fusese ucisă: *Sunt pe drum. Tovarășa mea nu a putut veni.*

Nu era nevoie să spună mai mult. Carlton avea mai mult ca sigur deschis contul lui de pe Skype. Dacă nu ținea legătura cu oamenii lui din teren prin computer, o făcea prin *smartphone.* Harvath trimise mesajul, apoi se lăsă pe spătarul scaunului și așteptă. Trecură patruzeci și cinci de minute, dar tot nimic.

Iconița Bătrânului arăta că era conectat, dar cu toate astea nu îi răspunse. Singurul lucru care îi trecu prin minte fu acela că,

probabil, se afla la vreo întrunire. Ținând cont însă de diferența de fus orar, această supoziție nu avea nici o noimă. Nu îi convenea situația, dar nu putea face nimic altceva decât să aștepte.

O oră mai târziu, Peio bătu în ușa deschisă și întrebă:

— E totul în regulă?

Harvath clătină din cap.

— Nici un răspuns încă.

— E miezul nopții în Statele Unite.

— Nici cu Nicholas nu reușesc să iau legătura și el e mereu conectat.

— Și eu tot încerc să dau de el, zise preotul.

— De când?

— De ieri. Am încercat să iau legătura cu el când am aflat că mă căutai.

— Prin telefon sau prin internet? întrebă Harvath.

— Prin internet, răspunse Peio.

Harvath intră din nou în lista lui de contacte să verifice statusul lui Nicholas pe Skype. Nu era conectat. Nicholas era mereu conectat. Ceva nu era în regulă.

Căutând în lista lui, Harvath îl contactă pe un alt agent cu care lucra la Cartlon Group, un bărbat pe care îl chema Coyne. Iconița arăta că era conectat, dar acesta nu răspunse. Harvath hotărî să îl sune pe Skype. Făcând clic pe număr, el inițiе apelul telefonic și ascultă cum sună până când intră căsuța vocală.

Apoi încercă un alt agent, Moss, însă rezultatul fu același. Trecând prin lista sa de contacte, încercă să ia legătura cu vreo douăzeci și patru de agenți. Nici unul dintre ei nu răspunse. Era limpede că ceva nu era în regulă. De fapt, situația era foarte gravă.

Peio observă expresia de pe chipul lui Harvath.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu reușesc să dau de nici unul. Nici pe conturile lor de pe Skype. Nici pe telefoanele mobile. *Nimic.*

— Oare de ce?

Harvath era convins că exista un motiv, dar cel care îi trecea prin minte în acel moment era atât de cutremurător, încât nici nu voia să se mai gândească. Dar trebuia. Nu existau coincidențe, nu în domeniul lui de activitate. Trebuia să ia în calcul și posibilitatea să se fi întâmplat ceva grav.

— Trebuie să mă întorc.

— În State?

— Da. Acum. Cât mai repede posibil.

— Crezi că este o alegere înțeleaptă? întrebă Peio. Nici nu știi în ce te bagi.

Bărbatul avea dreptate. Ar fi putut intra direct într-o capcană. Cu toate astea, nu putea sta cu mâinile în sân. Trebuia să facă ceva.

Încerca să găsească o variantă când computerul scoase un sunet de avertisment, iar pe ecran apăru un mesaj de la Bătrân. *Primit mesajul. Ești bine?*

Peio auzi sunetul și văzu că expresia de pe chipul lui Harvath se schimbă.

— Ce este?

— Tocmai mi-a răspuns Bătrânul, zise Harvath în timp ce îi răspundea lui Carlton. „Sunt bine. Nimic grav."

Ar fi vrut să-i spună o mulțime de lucruri superiorului său, dar știa că nu putea, nici măcar pe Skype. În schimb, așteptă.

Câteva clipe mai târziu, Bătrânul îi scrise: *Ești la adăpost?*

Da.

Bine. Rămâi acolo. Așteaptă alte instrucțiuni.

Era tipic pentru Bătrân să îi spună să stea și să aștepte, fară să îi dea și alte lămuriri. Faptul că nu îl întrebase pe Harvath unde se afla sau nu încercase să îl mute într-o altă ascunzătoare a organizației Carlton era semn rău. Cineva trebuie să se fi infiltrat foarte adânc în organizație.

Recepționat, răspunse Harvath.

Nu comunica cu nimeni, adăugă Bătrânul. *Nu până când voi afla ce se întâmplă. Cu nimeni.*

Era o interdicție la care Harvath ar fi trebuit să se aștepte. Tehnic, „comunicase" deja atunci când încercase să ia legătura cu ceilalți membri ai echipei, însă nu mai putea face nimic și preferă să tacă.

Vru să-l întrebe pe Bătrân ce știa despre atacul din Paris, dar se răzgândi. Carlton avea cunoștințe peste tot și luase, probabil, deja legătura cu serviciile secrete franceze. Era destul de grăitor faptul că nu ceruse mai multe detalii. Dacă ar fi vrut ca Harvath să-i dea raportul, ar fi cerut asta. Până una-alta, Havarth trebuia să facă după cum i se ceruse.

Î*nțeles*, tastă el, apoi văzu cum iconița Bătrânului se

transformă din verde în gri, semn că se deconectase.

CAPITOLUL 14

Sediul ATS
Intersecția Annapolis
Maryland

— A meritat să mă dau jos din pat, zise Craig Middleton, bătându-l ușor pe umăr pe protejatul său. Bravo!

Kurt Schroeder încercă să nu scrâșnească din dinți. Parcă ar fi lucrat pentru Sybil1. Individul trebuie să fi fost ori maniaco-depresiv, ori suferea de tulburare bipolară, ori ceva de genul ăsta. Trecea atât de repede de la o extremă la alta, încât nu știai niciodată ce naiba avea să-i debiteze mintea în continuare. De obicei, însă, se comporta ca un ticălos veritabil, fără mustrări de conștiință. Pe deasupra, era și un scandalagiu care arunca tot ce apuca la mână. Angajații de la ATS îl numeau în mod ironic „Chuckles, șeful care rânjește”, referindu-se la stilul lui ciudat de a înjosi pe cineva aplicând „metoda umilirii în public”. Totuși Schroeder părea destul de priceput când avea de-a face cu el, mai exact îi ignora stilul mai puțin profesional al acestuia de a-și motiva angajații.

Middleton nu reușise niciodată să aibă un asistent mai mult de un an, asta până când îl aduse pe Schroeder. Fie că recunoșteau sau nu, cei doi bărbați erau făcuți unul pentru altul.

Colegii săi se minunau cum reușea Schroeder să ignore șuvoiul nesfârșit de injurii și vorbe grele pe care i le arunca Middleton. „Ca și când ai căra apă cu ciurul”, ziceau ei, însă se înșelau. Insultele nu se „scurgeau” pur și simplu. Fiecare insultă își atingea ținta, pe care Schroeder o înregistra în tăcere, apoi o ascundea într-un sertar al minții. Când răbufnea, încerca să fie cât mai departe posibil de privirile iscoditoare ale celor din ATS și ale lui Craig Middleton. Știa prea bine până unde era dispus șeful lui să meargă ca să obțină informații.

Faptul că îl înțelegea atât de bine pe Middleton îl ajuta să colaboreze atât de strâns cu el. Nici nu îi era greu să îl înțeleagă pe Middleton. Nu trebuia decât să se gândească la propria-i

copilărie ca să își dea seama că felul lor de-a fi era aproape identic.

Schroeder se născuse și crescuse într-o lume extrem de privilegiată, însă, într-o după-amiază, totul îi fusese luat. Școala de fițe, casa somptuoasă, mașinile, siguranța oferită de conturile bancare cu fonduri nelimitate, totul. Cu toate astea, cea mai mare suferință a lui Schroeder fusese pierderea tatălui.

La vremea aceea, Schroeder avea paisprezece ani și era în primul an de liceu. Scandalul luase o amploare colosală, iar efectele fuseseră devastatoare. Plouase neîncetat în toamna aceea, vremea părând să oglindească durerea copleșitoare care țâșnea din străfundul sufletului tânăr al lui Schroeder. Presa călcase în picioare gazonul din Greenwich, Connecticut și hărțuise familia băiatului, transformând totul în mizerie.

Până în ziua aceea, familia fusese privită cu respect și cu admirație, chiar cu venerație. Bogăția și poziția înaltă ocupată în societate îi defineau. Dar totul nu era decât o minciună, totul. Presa avea și un termen pentru activitatea tatălui lui Schroeder, un termen pe care nu îl mai auzise înainte. Îi spuneau „schema Ponzi”.

Într-o clipită, tatăl lui, omul pe care îl idolatrizase, omul al cărui nume îl purta, se transformase din „vrăjitor”, „magician” și „geniu” în „mincinos”, „hoț” și „escroc”. În timp ce erau înșiruite aceste cuvinte, el își simți inima strânsă ca într-o menghină care nu o mai lăsa să bată.

Își iubea tatăl și, chiar dacă nu era decât un adolescent, dorea cu disperare să îi ia apărarea. Refuza să creadă ce spunea lumea. Era vorba despre *tatăl* lui. Tatăl lui era un om bun. Era batjocorit, iar Schroeder îi ura pe bătăuși.

Când încercă să se apropie de el în căutarea unei explicații, a unei asigurări că totul avea să fie în regulă, tatăl lui se retrase. Apoi se trezi în cel mai cumplit coșmar pe care și l-ar fi putut imagina.

Eliberat pe cauțiune, în așteptarea procesului, tatăl lui Schroeder se sinucisese în casă. Menghina care până atunci îi strânsese inima i-o zdrobise în întregime. Din acel moment începuse căderea liberă înspre fundul abisului.

Toate bunurile familiei fură luate. Toate conturile bancare, blocate. Toate lucrurile valoroase, toate mașinile, confiscate. Odată cu acestea pierdură statutul social și identitatea, iar în

locul lor nu le rămase decât o rușine insuportabilă.

Mama lui, o femeie nefericită, care se lupta deja cu depresia și cu multe alte probleme, alunecă în mlaștina băuturii și începu să-și bombardeze psihicul cu pilule în timp ce totul se prăbușea în jurul lor.

Era deja o fire autoritară, însă în curând se transformă într-o persoană abuzivă și rea. Ea și fiul ei fură nevoiți să renunțe la traiul confortabil din Greenwich și să se mute într-o garsonieră ponosită din Hartford, unde ea continuă să bea și puținele economii pe care reușise să le ascundă de justiție.

În curând ajunseră să primească ajutor social. Puținii prieteni care nu îl abandonaseră pe Schroeder în mijlocul scandalului o făcură în acel moment. Nici unul nu îl mai vizită. Era ca și cum, dacă părăseai acea zonă elegantă, încetai să mai exiști.

Școala publică la care îl înscrisese mama lui era mai mult decât brutală. Pentru că ziarele publicau constant articole despre suicid și despre viețile pe care le distrusese tatăl lui, elevii începură să facă legătura și își dădură seama cine era. Ajunse să fie batjocorit fară milă.

Elevii îi spuneau „săracul băiat bogat” și îi jigneau tatăl mort. Schroeder cel bâlbâit se străduia din răsputeri să treacă peste jigniri și găsise o cale de răzbunare care nu făcuse decât să le dea apă la moară celor care îl batjocoriseră. În curând violența verbală se transformă într-una fizică, iar el fu bătut în mod repetat la școală. După ce îi fusese ruptă falca în trei locuri și urechea stângă i se umflase, Schroeder renunță la școală.

Găsi o slujbă în care trebuia să livreze mâncare thailandeză. Mama lui fie nu observase, fie nu îi păsa că nu mai mergea la școală. Când cei de la departamentul de ajutor social începură să pună întrebări, ea le spuse fară ocolișuri „să dispară” și că era „dreptul” ei să își educe copilul acasă. Îi făcea o deosebită plăcere să fie răutăcioasă cu oricine îi ieșea în cale.

Nutrea o satisfacție perversă să-și invoce drepturile în fața aceluiași departament al guvernului care îi subvenționa chiria, alimentele și facturile de utilități. Puțin îi păsa ce credeau despre ea.

Nu îi păsa nici dacă fiul ei avea parte de educație. Nu era dispusă să își piardă vremea cu el.

Nici pe Schroeder nu îl deranja acest lucru. Își pierduse dorința de a fi printre oameni, iar când nu muncea, prefera să

fie de unul singur.

Se cufundă în lumea cărților. Citea carte după carte ori de câte ori scăpa de mama lui sau în timp ce ea dormea dusă pe canapea, după o noapte de beție.

Când în viața lui distrusă nu apăru nici o îmbunătățire, el trecu de la faza în care îi ducea dorul tatălui său la cea în care îl învinuia. O condamna și pe așa-zisa lui mamă. Când sosi și ziua în care reuși să economisească suficienți bani, el plecă.

Abuzurile ei deveniseră insuportabile. Alcoolul îi afectase gândirea limpede și distrusese complet orice instinct matern. Lipi un bilețel pe o sticlă de votcă pe jumătate goală, pe care scrisese doar trei cuvinte: „Du-te naibii.” Cel puțin știa că îl va găsi.

În următorii doi ani el citi zilnic ziarele din Hartford până când dădu de necrologul ei. După aceea, nu mai citi niciodată nici un ziar.

El trecu din lumea cărților în cea a computerelor și a internetului. Acolo putea purta conversații fară să își facă griji că bâlbâiala lui, pe care se lupta zilnic să o țină sub control, ar fi atras atenția.

Pe internet găsi prieteni și un scop comun. El descoperi că era și o metodă excepțională ca să își descarce furia. Cu un IQ ridicat, fară supravegherea vreunui adult și cu principii morale distruse de loviturile pe care i le dăduse viața, el deveni repede unul dintre cei mai activi hackeri ai internetului.

Câțiva ani se ocupă doar de chestii ușoare, devenind treptat din ce în ce mai priceput. Multă vreme se distră spărgând rețelele computerizate ale mass-mediei, însă după o vreme se plictisi. În cele din urmă, dădu peste o provocare demnă de inteligența și priceperea lui: să spargă rețelele computerizate ale guvernelor și ale forțelor armate din toată lumea.

Cu toate că Schroeder își concentra atenția asupra simbolurilor puterii, nu ignora nici organizațiile nonprofit sau cele de caritate care îi jigneau simțul șubrezit al binelui și al răului. Organizațiile pe care el le considera „mincinoase” sau care nu reușeau să își respecte promisiunile îl înfuriau la culme. Era un singuratic mereu furios, care avea un dinte împotriva tuturor, începând cu Crucea Roșie și terminând cu Amnesty International. Când fu, în cele din urmă, identificat și localizat, deveni angajatul perfect pentru ATS.

Schroeder nu avea doar impresia că era mai deștept decât toți, era convins de asta. Nimic nu îl enerva mai mult decât oamenii proști și, din punctul lui de vedere, aproape toți cei pe care îi întâlnea erau niște proști. Craig Middleton iubea și exploata la maxim acest sindrom al elitismului de care suferea Schroeder.

Cu cât i se acorda mai multă autoritate, cu atât mai mult creștea dorința lui Schroeder de a avea mână liberă. Middleton îi oferise treptat această autoritate, urmărindu-l constant să vadă cum o folosea.

Cu toate că încerca să nu lase să se vadă, Schroeder devenise dependent de autoritate ca de un drog, fiind dispus să facă orice ca să o obțină. Avea o minte sclipitoare, dar din câte observase Middleton, nu avea deloc curaj. În esență, Schroeder era un laș. Își dorea putere ca să îi poată pedepsi pe ceilalți, astfel încât el să se simtă bine. Omul era un sadic. Era satisfăcut atunci când îi rănea pe ceilalți. Avea un caracter slab, iar când nu era de față, Middleton îi spunea „Renfield”, muritorul trădător din romanul lui Bram Stoker, care îl slujea pe Dracula.

Middleton își făcuse mari speranțe că, într-o bună zi, Schroeder va ocupa o poziție înaltă în organizație, dar după ce încercase să-i dezvolte talentele manageriale, își pierduse orice speranță. Schroeder nu era prea sociabil și, la fel ca mulți din tagma lui, interacționa mai bine cu computerul. Îi lipsea empatia și, ceea ce era și mai grav, nu părea capabil să o mimeze.

Middleton se resemnase la gândul că Schroeder era extrem de înzestrat, dar că acele talente erau limitate. De acolo i se trăgea și cealaltă poreclă, „Rain Man”. Uneori, când se înfuria, Middleton își bătea joc de Schroeder legănându-se în față și în spate cu scaunul și strigând replici din film. Deoarece bâlbâiala îi scăpa de sub control din când în când, Middleton se amuza, scoțând în evidență acest defect: „C-c-c-categoric sunt un șofer bun”.

Schroeder se prefăcea că nu înțelege, dar adăuga insulta pe acea lungă și nesfârșită listă de jigniri.

Ieșind din contul de pe Skype al lui Carlton, Schroeder se uită la șeful lui și zise:

— Credeți că bănuiește ceva?

— Firește că nu. De ce naiba ar bănui?

— Deoarece indivizii ca el sunt plătiți să fie suspicioși.

— Cu toții suntem plătiți să fim suspicioși. Împacă-te cu ideea. Așa facem bani.

— Da, dar… începu Schroeder.

— Nu-ți mai bate capul, îl întrerupse Middleton. I-ai izolat contul ca să nu poată lua nimeni legătura cu el, corect?

— Da.

— În regulă atunci. Ce-ai aflat despre amicul lui, piticul informatician? „Gnomul” sau cum naiba i se spune?

„Ce idiot, gândi Schroeder. Nu e în stare să rețină un simplu nume de cod.”

— I se spune „Trolul”, îl lămuri Schroeder, și n-am reușit să aflu nimic despre el. A dispărut.

— Suntem în secolul al douăzeci și unulea și ai la dispoziție toată tehnologia. N-are cum *să dispară.*

— Știu. Fac tot ce pot.

— Străduiește-te mai mult. Oamenii fug, dar nu se pot ascunde. Și raportul legistului pe care îl așteptăm?

— N-a fost încă clasificat, răspunse tânărul. Identificarea rămășițelor în urma unui incendiu, mai ales după unul atât de devastator, necesită mai mult timp. Va ajunge în serverul lor cât de curând, iar când va apărea, îl vom avea și noi.

— Îl vreau *înainte* să ajungă în serverul lor. Ai priceput?

Schroeder voia să-i spună șefului său că este un idiot sau să apuce un creion și să i-l înfigă în ochi, dar latura lui rațională găsi un răspuns mai potrivit.

— Vi-l aduc de îndată ce este disponibil.

— În regulă, zise Middleton, ridicându-se în picioare. Cât va dura până îl vom localiza pe Harvath?

Schroeder se uită pe ecranul computerului.

— Acum caută, zise el, analizând o hartă pe care apăreau toate serverele prin care fusese făcută legătura pe Skype. Se pare că este în Bulgaria. Nu, stați. Îmi retrag afirmația. Nu este în Bulgaria.

Middleton începu să-și piardă răbdarea.

— Unde naiba e?

— Aproape l-am localizat. O secundă. Se pare că… *L-am prins.* Spania.

— Spania? Ești sigur?

— Da, răspunse Schroeder. Lângă satul Ezkutatu.

— N-am auzit de el.

— Este în Țara Bascilor. Lângă Pirinei.

— Trimite-mi totul pe ecran, ordonă Middleton deschizând ușa și ieșind pe coridor. Apoi se opri și se întoarse. Era să uit, zise el. Referitor la informațiile pe care le-a furat Caroline Romero.

— Ce-i cu ele?

— Știai că are o soră?

Schroeder își luă privirea de la computer.

— *O soră?*

— Nu înțelegi engleza, idiotule? *Da, o soră*, repetă el apăsat ca și când Schroeder ar fi fost încet la minte. De fapt, e sora ei vitregă. Aceeași mamă, alt tată.

— N-a vorbit niciodată despre ea.

— Zău? făcu Middleton. N-a venit vorba niciodată despre ea în timpul sesiunilor voastre de cumpărături sau când v-ați făcut manichiura împreună?

Schroeder adăugă în tăcere această insultă în catalogul său emoțional și reveni cu un răspuns puțin mai sarcastic decât de obicei.

— Sunteți conștient că dacă nu m-aș fi împrietenit cu Caroline, nu am fi aflat niciodată ce pune la cale, nu?

Middleton îi râse în față.

— Prostii! Nu urmăreai decât s-o bagi în pat, ca toți ceilalți tipi de-aici. N-ai aflat nimic despre ea doar pentru că i-ai fost prieten. Ai aflat pentru că i-ai urmărit fiecare mișcare.

— N-am urmărit-o. A fost drăguță cu mine.

— Ești un nătărău dat dracului, știi asta? A fost drăguță cu tine pentru că lucrezi pentru *mine*, idiotule. O femeie ca ea numește asta „securitatea în muncă”. Citește despre asta. Și dacă tot veni vorba, citește și despre *alianță strategică.* Ești un eunuc nenorocit. Dumnezeu nu te-a înzestrat cu boașe, ci cu niște stafide amărâte. Probabil că nu i-ai fi spus nimic dacă nu ți-aș fi ordonat eu. Și chiar și atunci, probabil bănuia deja că eram cu ochii pe ea. Numai Dumnezeu știe câte informații i-ai dezvăluit fără să-ți dai seama cât timp ați fost *prieteni.*

Schroeder era indignat și încerca să se abțină.

— Eu… eu… eu… se bâlbâi el.

— *Tu… tu… tu…* ce? zise Middleton zeflemitor. Haide, spune!

Tânărul simți cum îi ard obrajii și își strânse pumnii, înfigându-și unghiile în palme. Inspiră adânc, apoi spuse:

— N-n-n-nu i-am spus nimic. Și, d-d-d-dacă vreți să știți, n-am

vrut niciodată s-o bag în p-p-p-pat. N-n-n-nu e genul meu.

Middleton izbucni în râs.

— Ori ești idiot, ori mincinos. E genul *oricui.* De fapt, cred că tipa aia sexy te-a făcut să-ți pierzi mințile.

— Nu mi-am p-p-p-pierdut mințile.

— Dacă tâmpitul ăla de „Pudră” ar fi știut să facă diferența dintre o unitate *flash* și o nenorocită de ceașcă de cafea, i-aș fi încredințat *lui* această misiune. Dar el nu are nici cea mai vagă idee despre ce facem noi aici, de aceea te-am ales pe tine. Mare greșeală am făcut.

— N-n-n-nu a fost o g-g-g…

— Încetează cu bâlbâitul! izbucni Middleton.

— Atunci nu m-m-m-mă mai î-î-î-îngânați, răspunse Schroeder. M-m-m-mă faceți să mă bâlbâi și m-m-m-mai rău.

Middleton se uită la el, aruncându-i o privire rece.

— Ce e mai rău e faptul că nu pot avea încredere în tine.

— Nu este adevărat. V-am fost întotdeauna l-l-l-loial.

— Ar fi indicat să fii.

— M-am i-i-i-implicat cu toată ființa.

— Și, cu toate astea, n-ai știut despre sora ei.

Schroeder își coborî privirea către monitorul computerului.

— Aș fi aflat despre ea în cele din urmă.

— Firește că ai fi aflat, zise bătrânul, pe un ton plin de compasiune. Știi ceva, Kurt? Habar n-ai ce înseamnă să te bazezi pe cineva, iar acel cineva să te dezamăgească sistematic.

Schroeder știa asta prea bine și își dorea ca șeful lui să îl lase în pace, să-și poată vedea de treabă.

— V-v-vreți s-o caut pe soră? se oferi el, dorind ca acea discuție să ia sfârșit.

— Soră vitregă, replică Middleton. Nu. Mă ocup eu de ea. Voiam doar să știi că există și că eu trebuie să-mi pierd timpul încercând s-o găsesc. Poate asta o să te motiveze să te străduiești mai mult.

Nu exista decât un singur lucru care îl putea motiva pe Kurt Schroeder să se străduiască mai mult decât o făcea deja, dar nu avea să i-l spună lui Craig Middleton nici în ruptul capului. Înainte să apuce să răspundă, șeful lui ieșise deja din încăpere.

CAPITOLUL 15

Revenind în biroul lui, Craig Middleton închise ușa și se așeză la birou. Pe ecran îl aștepta un fișier cu coordonatele lui Harvath, precum și un mănunchi de alte informații periferice. Middleton avea darul de a înțelege datele, de a le defalca și de a le face să i se dezvăluie. Nu era doar priceput, era un adevărat savant. În lume nu existau decât câțiva oameni care știau să intercepteze, să sintetizeze și să manipuleze datele la fel de bine ca el. În lumea datelor și a informațiilor, el era mai mult decât un rege, era practic un zeu.

Middleton lucra la ATS de o veșnicie. Cei de la IBM îi descoperiseră mintea sclipitoare încă de pe vremea când era în liceu și îi oferiseră un cec în alb, care să-i acopere cheltuielile pentru facultate și pentru studiile postuniversitare. După ce își termină studiile, el își începu activitatea în divizia secretă *Fathom* a IBM-ului, unde se ocupa de proiecte inovatoare strict confidențiale pentru guvernul Statelor Unite.

Odată cu *Fathom*, se zvonea că IBM adunase cea mai mare colecție de creiere de la „Proiectul Manhattan” încoace. După cum era de așteptat, mai ales când venea vorba despre o astfel de colecție de inteligențe, în divizia respectivă existau câteva firi capricioase. Excentricitatea și inteligența erau, de obicei, două fețe ale aceleiași monede.

Însă mintea lui Craig Middleton era atât de sclipitoare, încât îi neliniștea până și pe excepționalii săi colegi. Nu exista un singur proiect în care să nu fie implicat vreunul din ei și la care Middleton să nu găsească o îmbunătățire imediată. Nu se sfia să le spună ce omiseseră sau să le explice cum cel mai mic detaliu la care lucrau putea fi îmbunătățit. Dacă sugestiile lui erau mereu corecte, o făcea totuși pe un ton arogant, atrăgându-și asupra lui antipatia tuturor celor cu care colabora, chiar și a superiorilor săi.

Cu toate că nu ratau niciodată ocazia să îl ridiculizeze pentru comportamentul nepoliticos și grosolan de care dădea dovadă, nimeni nu putea nega geniul cu care era înzestrat, care depășea orice imaginație. Până și cei mai înverșunați detractori ai lui de la *Fathom* îi invocau pe Einstein sau da Vinci când îl descriau. Dar rosteau și nume precum Hitler și Mao.

În cele din urmă, caracterul scorțos al lui Middleton duse la destrămarea legăturilor cu colegii lui, iar conducerea IBM fu nevoită să îl izoleze departe de *Fathom* sau, mai precis, să

izoleze divizia de el. Detașat într-o clădire complet nouă din campus, lui Middleton i se alocă un buget nelimitat și fu lăsat să-l folosească singur în ce scop dorea. Alegerea lui scutură din temelii IBM-ul.

În 1930, corporația *International Business Machines* începuse colaborarea cu Adolf Hitler și cu naziștii cu scopul de a ajuta la organizarea și utilizarea datelor referitoare la populație, la o scară nemaiîntâlnită până atunci. Era o perioadă tabu din istoria companiei, pe care conducerea IBM încerca cu disperare să o uite. Middleton însă era fascinat mai ales de metoda prin care naziștii foloseau datele ca să supravegheze și să controleze masele.

Punând la dispoziție un sistem patentat de cartele perforate și mecanisme de sortare a acestor cartele, IBM îi ajuta pe naziști să parcurgă fiecare etapă din procesul lor de persecuție și distrugere iminentă a poporului evreu. Totul începuse cu sortarea datelor de la recensământ pentru identificarea evreilor, cu scopul de a-i împiedica să aibă acces în anumite domenii de activitate. În cele din urmă, prin acest procedeu, naziștii aflară adresele tuturor evreilor și din câți membri era alcătuită fiecare familie, astfel încât îi putură evacua din casele lor obligându-i să locuiască în ghetouri.

Un american din Washington D.C., pe nume Herman Hollerith, era cel care inventase sistemul de cartele perforate. Când Al Treilea Reich atinse apogeul, IBM închiria, întreținea și îmbunătățea deja performanța a două mii de mașini de sortare pentru Germania și alte câteva mii pentru țările din Europa ocupată de naziști și fabrica 1, 5 miliarde de cartele perforate în fiecare an numai pentru Germania.

Aproape în fiecare lagăr de concentrare existau „departamente Hollerith” care strângeau și triau datele prizonierului, începând cu data sosirii acestuia și terminând cu munca de sclav pe care trebuia să o facă și, desigur, cu data la care trebuia să moară.

Parteneriatul cu IBM îi ajută pe naziști să devină o mașină de ucis incredibil de eficientă, mult mai eficientă decât dacă ar fi acționat pe cont propriu. Nu exista nici o operațiune a naziștilor în care să nu fi fost implicat IBM-ul. Când Hitler căută să își extindă Al Treilea Reich, IBM nu ratase ocazia de a-și mări cota de piață.

Cunoscând politica corporației și faptul că nimic nu era distrus, în special datele și informațiile – indiferent cât ar fi fost de incriminatoare sau de periculoase – Middleton ceru accesul la toate dosarele referitoare la programul nazist. Conducerea IBM îi respinse această cerere. De fapt, merseră și mai departe, susținând că această arhivă nu mai exista. Middleton știa că-l mințeau și ceru din nou accesul la acele informații.

Când cererea îi fu refuzată a doua oară, i se explică în termeni foarte concișI că, dacă va formula din nou acea cerere sau dacă va vorbi măcar despre acel proiect, contractul lui cu IBM va fi reziliat. Punct.

Dându-și seama că nu va primi de bunăvoie accesul la arhivă, el puse la punct un plan să o fure.

După ce lăsă să treacă suficient timp, întocmi o serie de proiecte, de care cei de la IBM, era convins, vor fi încântați, și începu să muncească plin de elan în laboratorul lui privat care se afla în cea mai îndepărtată clădire din campus. Ceea ce nu știa conducerea IBM era faptul că el alesese fiecare proiect drept paravan și că obținea treptat acces la programul de genocid și la informații.

Când superiorii lui aflară, din pură întâmplare, ce punea la cale, Middleton făcuse deja progrese foarte mari. Folosindu-se doar de calcule matematice simple și de aparatul de calcul rudimentar pe care îl folosiseră IBM și naziștii la vremea aceea, Middleton reînnoise și îmbunătățise în întregime programul lor de genocid.

Obsesia detaliului cu care elaborase totul era mai mult decât revoltătoare. Mersul trenului îmbunătățit, studii referitoare la capacitatea vagoanelor, construcția și amplasarea lagărelor de concentrare, mijloacele de selecție a prizonierilor, uciderea lor, precum și evacuarea cadavrelor… Viziunea lui Middelton, ca să nu mai vorbim de jalnica sa admirație pentru întregul proces, care se afla la limita respectului, erau dezgustătoare.

Conform calculelor sale, IBM ratase o oportunitate. Hitler și naziștii ar fi putut fi cu cel puțin 80 de procente mai „productivi” în masacrarea evreilor și a tuturor celor pe care îi considerau dușmani ai statului.

Când munca de cercetare a lui Middleton fu descoperită, nu numai că acesta fu concediat, dar pentru prima oară în istoria companiei, cei din conducere arseră toate documentele

angajatului. Și nu se opriră acolo. Înainte să îl concedieze pe Middleton, îi confiscară ecusonul, cheile, apoi ordonară să fie escortat până la ieșirea din campus. După aceea adunară toate dosarele și carnețelele lui de notițe, toate cărțile și obiectele din biroul lui și le dădură foc. Colegii nemulțumiți ai lui Middleton, care nu aflaseră niciodată despre munca lui de cercetare, nu fură surprinși să audă că, în cele din urmă, fusese concediat. Ceea ce nu aveau să afle niciodată era că avuseseră mare dreptate când îl comparaseră cu Hitler și cu Mao.

Fără să vrea, IBM îl ajutase pe Middleton să deschidă o cutie care nu ar fi trebuit deschisă niciodată. Spiritul, dacă putea fi descris în termeni atât de blânzi, fusese eliberat din sticlă. Middleton își descoperise chemarea.

Lucrase pentru mai mulți rivali ai IBM înainte să ajungă la EQUIFAX, cea mai veche agenție de credit din America. Acolo se simți în elementul lui, înotând printre date și învățând cum să le folosească.

Înființă un departament care aduna, analiza și furniza guvernului și organelor de drept date despre consumatori. Devenise, astfel, unul dintre cei mai bogați și mai puternici directori. În cele din urmă, acel departament deveni, prin externalizare, o companie intitulată ChoicePoint, o firmă descrisă ca fiind un „serviciu privat de informații”. Aici se colectau date transmise mai departe guvernului și industriilor private. Dar oricât de bine îi mergea, tot nu era mulțumit. Nici măcar EQUIFAX și ChoicePoint nu erau o rampă de lansare destul de mare pentru ceea ce voia el să facă.

În scurt timp, aptitudinile lui atraseră atenția celor de la ATS. I-ar fi putut oferi un salariu simbolic de un dolar pe an, iar el tot ar fi acceptat oferta. Vedea potențialul de care dispunea organizația. De asemenea, își dădu seama că nu-l abordaseră întâmplător.

Către sfârșitul procesului de verificare, unul dintre membrii consiliului de administrație îl întrebă despre munca sa legată de programul nazist, din cauza căreia fusese concediat de la IBM. Cu toate astea, ei aveau deja toate informațiile, fiind incredibil de bine informați.

În timp ce le răspundea la întrebări, Middleton nu dezvălui nici o informație; cel puțin până își dădu seama că aceștia nu era deloc indiferenți față de ceea ce făcuse el. În acel moment

înțelese cât de bine se potrivea cu această organizație.

ATS avea nevoie de un om ca el, care să îi coordoneze operațiunile, iar el era suficient de inteligent încât să profite de șansa vieții atunci când i se oferea. Până în acel moment, nici măcar nu știuse că ATS exista, dar odată ce îi simți pulsul și scopul activității, înțelese că era rampa la care visase întotdeauna.

Educația pe care o primise la IBM nici nu se putea compara cu cea de care avu parte în momentul în care începu activitatea la ATS. Avea impresia că i se deschiseseră ușile de la arhiva secretă a Vaticanului. Nu exista nici un american important despre care ATS să nu aibă un dosar. Volumul de informații la care avea acces organizația era uluitor.

Când întrebă de ce aveau dosare doar despre americanii importanți și nu despre toată lumea, începu inițierea lui în cel mai adânc și secret cerc al ATS.

De fapt, ATS își propunea să deschidă un dosar pentru fiecare american în parte. Acesta era unul dintre motivele principale pentru care fusese recrutat. Le plăcea ceea ce făcuse el până atunci, inclusiv munca de cercetare din cauza căreia fusese concediat de la IBM.

Membrii ATS credeau că noțiunea de „națiune-stat” era destinată eșecului, iar ei aveau de gând să dea o mână de ajutor. Credeau că informația însemna putere. Cu cât strângeau mai multe informații, cu atât deveneau mai puternici. Până la urmă, scopul lor era să întocmească dosare nu numai despre fiecare american, ci și despre fiecare om de pe planetă.

Însă, în acel moment, atenția lor era îndreptată asupra Statelor Unite și nu exista nici o sferă de influență pe care ATS să nu o controleze. Cine era ales, ce legi erau votate, ce sentințe se dădeau în tribunale, activitatea pieței bursiere, prețul mărfurilor, cu cine se aliau Statele Unite în război și de ce, ascensiunea și declinul celor mai vehemente voci din spectrul politic, modificarea materialului didactic în școlile americane... ATS reușise să se infiltreze și în teologie, influențând ceea ce predicau preoții în biserici. Aveau o viziune tăioasă, singulară despre lume, asupra căreia se concentrau cu precizie. Cu cât avansau mai mult în tehnologie, cu atât puteau remodela mai subtil țara și, îndată după aceea, lumea, după propriile lor planuri.

Aveai impresia că te plimbai în beznă prin casă, convins că știi unde se află plasat fiecare articol de mobilier, ca apoi cineva să aprindă brusc lumina și să îți arate că totul, fiecare lucrușor, fusese mutat din locul pe care îl știai tu. Middleton bâjbâise toate viața lui de adult. Abia atunci își deschisese cu adevărat ochii. Profunzimea înșelătoriei era atât de uluitoare, completă și absolută, încât până și un om precum Craig Middleton nu reușea să o descrie. Tot ceea ce dorise, tot ceea ce își imaginase se afla la îndemână. Era acasă.

Cu toate că era un as în strângerea de informații, mentorii lui de la ATS îl ajutară să își perfecționeze măiestria și îl învățară multe lucruri pe care nici nu-și imaginase că le-ar fi putut realiza, mai ales când venea vorba despre trafic de influență. Îi arătară cum să îngenuncheze persoanele cu autoritate și să le țină așa.

Una dintre cele mai timpurii și mai ingenioase contribuții aduse de Middleton organizației ATS fu inventarea unui program de calculator care să ajute la sortarea indivizilor în funcție de setea pentru putere. După modelul programului pe care urmau să îl vândă evaluatorilor, care monitoriza constant imaginile prin satelit ca să găsească îmbunătățiri neautorizate aduse caselor, Middleton inițiе un program-paravan asemănător pentru guvern, serviciile secrete și informații militare. Cu ajutorul acestui program se căutau nepotriviri, contradicții sau lipsuri în dosarele personale, în foile de instructaj sau în rapoarte. Când se descoperea vreo problemă, se ridica un steag virtual, iar sistemul încerca atunci să descifreze și să rezolve problema.

Cu ajutorul acestui program reușise Middleton să îl identifice pe cel pe care urma să îl sune.

După ce ridică căștile aparatului STE, Middleton introduse o cartelă Crypto în fantă și formă numărul.

— Știi cât e ceasul? întrebă bărbatul care răspunse la celălalt capăt al firului.

— Ți-am găsit câinele pierdut, răspunse Middleton. După ce mai aruncă o privire peste informațiile despre Harvath care apăreau pe ecran, el trimise fișierul prin e-mail. Nu îi păsa cât de securizat era sistemul de comunicație prin telefon. Întotdeauna folosea un limbaj codat atunci când nu se afla într-un context sigur, iar interlocutorul nu se afla în fața lui. Tocmai ți-am trimis fișierul.

— Mă uit peste el dimineață.

— Acum este dimineață. Uită-te peste el!

— Te pun în așteptare, zise bărbatul, apoi se ridică din pat și coborî scările, îndreptându-se către birou. Își porni computerul și așteptă să ruleze programele inițiale. Își deschise e-mailul, citi detaliile care îl interesau, apoi ridică receptorul.

— Informația a fost confirmată?

— Nu te-aș fi sunat dacă n-ar fi fost. Hai să bem o cafea. Era codul lor pentru o întâlnire față în față.

— Mai încolo, răspunse vocea. Am destule pe cap azi.

— Stai să ghicesc. Iei prânzul cu soția și cu amanta?

— Du-te naibii!

— Ne vedem într-o oră, zise Middleton și închise.

CAPITOLUL 16

Când Middleton ajunse la Pentagon, colonelul Charles „Chuck” Bremmer îl aștepta deja.

Bremmer avea aproape șaizeci de ani, iar părul lui cenușiu era tuns periuță. Era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât Middleton și răspândea o aură de vitejie și integritate. Numai că acea aură care îi învăluia cariera era falsă.

Grăsuliu și diform, Chuck Bremmer fusese un soldat mediocru, cu un intelect peste medie, care ajunsese la rangul de colonel fară să ia parte efectiv în vreo luptă. Era ceea ce se numea în limbaj militar un „ofițer de birou”. Era un om care reușise în armată prin lingușire, nu prin fapte. Cea mai periculoasă misiune la care luase parte avusese loc cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, în Kuwait City; la o lună după ce Statele Unite scoseseră forțele irakiene afară din țară.

În timp ce îl ducea cu mașina pe Bremmer, locotenent pe-atunci, șoferul lui suferise un atac de cord. Pierduse controlul SUV-ului în care se aflau, intrând cu el într-o cafenea *shisha* din Kuwait și prinzând dedesubt doi oameni. Fusese un accident îngrozitor, înrăutățit de reacția lui Bremmer. Văzând că rezervorul de benzină se spărsese și temându-se că acesta ar fi putut exploda în orice clipă, Bremmer traversă strada ca să se pună la adăpost, lăsându-și șoferul să moară acolo.

Cu toate că declarase ulterior că fusese în stare de șoc din

cauza accidentului, dăduse dovadă, de fapt, de lașitate. Într-un fel sau altul totuși, creierul „de reptilă” al lui Bremmer ajunse să fie dominat de o altă parte – eul lui. Își dădu seama că era un prost. Aceea era ocazia perfectă să facă pe eroul.

Întorcându-se în fugă la cafenea, se chinui să îl scoată pe șofer afară din mașină. Din nefericire, acesta își dăduse duhul. În acel moment Bremmer transformase situația aceea gravă în ceva și mai grav.

Neobișnuit cu înclinația oamenilor din Orientul Mijlociu către dramatism și neștiind o boabă de arabă, Bremmer înțelese complet greșit țipetele și vaietele localnicilor care se chinuiau să-i scoată pe cei doi patroni ai cafenelei de sub SUV. Datorită uniformei sale militare și aerului autoritar, aceștia începuseră să îl implore să îi ajute, însă nu așa percepuse Bremmer lucrurile. În mintea lui îngustă, aceștia îl învinuiau pe el; iar oamenii de pe stradă, care se adunau în acel moment în cafenea ca să dea o mână de ajutor nu erau buni samariteni, ci o gloată care ar fi putut foarte bine să îl facă bucăți dacă nu acționa. Și într-adevăr acționă.

În timp ce lumea se aduna, iar oamenii îl trăgeau de mânecă încercând să îl convingă să facă ceva, orice, Bremmer își scoase pistolul și trase nu unul, ci patru „focuri de avertisment”, care străpunseră tavanul, ajungând în locuința de deasupra.

Îngroziți, toți localnicii, inclusiv cei care încercau să ridice vehiculul și să îi scoată de sub el pe bărbații care fuseseră grav răniți, se dădură în spate. Dar fu numai temporar.

Furia care cuprinse mulțimea explodă ca o reacție nucleară. Dacă Bremmer percepuse acel grup de oameni care pe o gloată răzvrătită, în acel moment nu mai încăpea nici o îndoială. Le era sete de sânge – al lui – și erau foarte hotărâți să îl obțină.

Când unul dintre bărbați dădu să îl lovească cu piciorul unui scaun rupt, locotenentul, care nu era un țintaș prea priceput, trase două gloanțe de 9 mm în inima bărbatului, omorându-l pe loc.

Bremmer nu așteptă ca trupul neînsuflețit al bărbatului să se prăbușească; se întoarse și o luă la fugă.

După un cvartal, abia mai respira, iar plămânii parcă îi luaseră foc. După încă un cvartal, simți că îi vine să vomite. După încă un cvartal, vomită.

După ce îi trecu primul val de greață, Bremmer privi în jurul

lui și simți altceva – panică. Habar nu avea unde se afla. Nu fusese deloc atent cât timp se aflase în mașina care îl ducea la întâlnire și nici nu fusese interesat de harta orașului. Iar acum era complet pierdut.

Trebuia să plece de acolo. Trebuia să se pună la adăpost, undeva unde putea să se gândească. Alese prima clădire de apartamente și, după mai multe încercări, reuși să deschidă cu piciorul ușa de la intrare.

Era o clădire mică, cu două apartamente pe etaj. Bremmer trecu pe lângă ele fară să se oprească în timp ce urca scările către acoperiș. Trebuia să-și dea seama unde naiba se afla.

Etajul superior era format dintr-un singur compartiment, o mansardă modestă care dădea într-o grădină amenajată pe acoperiș. Bremmer împinse ușa cu umărul și o deschise larg, speriind o femeie cu doi copilași care se aflau înăuntru.

Înainte ca femeia să apuce să țipe, Bremmer își îndreptă arma înspre ea și își puse degetul arătător pe buze. Mesajul lui nu ar fi putut fi mai grăitor. Își trase copiii mai aproape de ea, dar nu scoase nici un sunet, cu toate că lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

Arătând către mâncarea pe care copiii începuseră să o mănânce, Bremmer îi făcu semn femeii să ia farfuria, iar apoi îi închise pe cei trei în baie.

O firidă din camera de zi ascundea un bar mic, plin cu imitații ieftine ale unor mărci de băutură americane. În acel moment, locotenentul Bremmer nu putea emite pretenții. În încercarea de a se calma, el luă o sticlă care semăna vag cu o sticlă de Jack Daniels.

După ce desfăcu capacul, îl aruncă pe jos și ieși pe acoperiș. Brusc, simți că i se înmoaie genunchii. Nu reușea să recunoască nici un reper. Ducând sticla la buze, o ridică și luă o gură sănătoasă de băutură.

Băutura contrafăcută era ca dracu, însă simți cum îl inundă pe loc un val de căldură. Mai luă alte două înghițituri, apoi îndesă sticla într-un ghiveci. Se putea îmbăta mai târziu. Însă, în acel moment, trebuia să născocească o poveste.

Bremmer derulă de o mie de ori în gând tot ceea ce se întâmplase. Având în vedere că șoferul lui era mort, nu mai exista un alt american care să îi contrazică povestea. Localnicii puteau spune ce voiau, se și aștepta la asta, deoarece el știa de

partea cui avea să fie armata. Cheia ca totul să funcționeze era să mintă cât mai puțin posibil. Dacă făcea asta, localnicii îi vor susține povestea fară să își dea seama. Și ce poveste mai era!

Când echipajul de recuperare sosi să îl scoată de-acolo, Bremmer avea deja povestea pregătită. Era atât de simplă, atât de ingenioasă, încât până și el era surprins.

Armata nu numai că îl crezu, dar investigațiile îi și susținură varianta. Bremmer primi până și laude. Totul ar fi decurs perfect, cu excepția unui singur lucru. Unul dintre bărbații răniți de SUV era fratele unui agent local CIA, care făcuse atâta tam-tam, încât șeful biroului CIA din orașul Kuwait începu în secret propria lui investigație ca să afle ce se întâmplase. Dacă vreodată cuvântul „harababură” ar fi putut fi folosit pentru a descrie o întâmplare, atunci acesta era termenul potrivit.

Când șeful biroului încercă să aducă la cunoștință comandamentului militar al Statelor Unite ceea ce descoperise, i se spuse foarte răspicat unde să-și vâre dosarul. Comandamentul făcuse propriile investigații și își păstra același punct de vedere. Deoarece șeful secției își încălcase jurisdicția, primi tot felul de acuzații.

Bremmer nu avea de gând le permită unor kuwaitieni morți să îi împroaște cu noroi cariera sau chiar să i-o compromită. Șeful secției trimise dosarul înapoi în Langley, împreună cu recomandarea de a nu se lua alte măsuri. În consecință, *nu* se luară alte măsuri. Chuck Bremmer scăpă basma curată, iar pe parcurs crease o poveste de acțiune al cărei personaj era chiar el, poveste care era mereu îmbogățită de fiecare dată când era spusă.

Răsfățat de lumina unei minciuni care îl ajutase să urce pe scara succesului, nu își făcuse niciodată griji că s-ar putea ca într-o bună zi, toate faptele lui să iasă la suprafață. Totul luă o altă întorsătură în ziua în care Craig Middleton intrase în viața lui, înarmat cu mult mai mult decât adevărul legat de întâmplarea din orașul Kuwait. Middleton adusese artileria grea.

Colonelul Bremmer ajunsese cel mai înverșunat adept al propriei sale minciuni sfruntate, câștigând pe nedrept încrederea superiorilor săi. Tot mai orgolios, el începuse să se angreneze în tot felul de plăceri care considera că i se cuvin, inclusiv relații extraconjugale și trafic de influență în sfera contractelor militare, cu scopul de a-și umple buzunarele.

Când apăru Middleton și aruncă tot ceea ce știa asupra lui ca o bombă atomică, Bremmer știu că nu avea decât două variante – să coopereze sau să piardă totul. Se prea poate să-i fi lipsit coloana vertebrală, însă instinctul de supraviețuire îl avea. Se supuse, devenind de atunci proprietatea lui Middleton.

Când Middleton păși în biroul lui Bremmer, colonelul, care putea fi oricând chemat la Casa Albă, purta uniforma militară albastră.

Arătând spre ușa unității SIS a lui Bremmer, sau „Serviciu Informativ Securizat", Middleton spuse:

— Începem?

„Nu tu *bună dimineața*, nu tu nimic, își zise colonelul, luându-și cana și ridicându-se în picioare. Ce ticălos!"

Îndreptându-se către ușă, el tastă codul de acces pe o tastatură mică. Când se deblocară încuietorile, împinse ușa și îi făcu semn lui Middleton să îl urmeze în sala de ședințe securizată.

Odată ce se închise ușa, își reluară conversația de unde o lăsaseră.

— Așadar, ești sigur că informația referitoare la locul unde se află este corectă?

Middleton trase unul dintre scaunele din piele și se așeză de parcă ar fi fost stăpânul locului.

— Ți-am spus deja că e corectă.

— În regulă. Oamenii mei trebuie să aibă acces la mecanismele de supraveghere.

— Îți voi pune la dispoziție tot ceea ce pot. Cât de repede îi poți trimite acolo?

— Am trimis deja o trupă în Lyon. Harvath a cumpărat un bilet pentru trenul de mare viteză din Paris cu două seri înainte.

— De ce n-am fost informat? întrebă Middleton.

— Te informez acum.

— E o tâmpenie, având în vedere resursele de care dispun.

— Sunt profesioniști, zise Bremmer, ignorând amabilitatea bărbatului. Își cunosc meseria.

— De aceea se află în Franța în căutarea unui bărbat care este în Spania?

— Vor primi instrucțiuni noi. Altceva?

— Da. Nu mi-ai spus dacă ai găsit ceva despre Kurt Schroeder?

— *Schroeder?* Te referi la puștiul din biroul tău?

— Nu, la puștiul din desenele animate *Peanuts.* Bineînțeles că la puștiul din biroul meu.

Bremmer își încleștă fălcile. Middleton era un ticălos nesuferit.

— Bănuiesc că nu ai auzit nimic pentru că oamenii care îl urmăresc nu au descoperit nimic.

— Aiureli! Trebuie să fie ceva. Știu asta.

— Dacă ești așa de sigur, zise Bremmer, atunci ar trebui să-i interzici accesul înainte să avem de-a face cu o altă Caroline Romero.

Middleton se gândi o clipă la Caroline Romero înainte să își îndrepte atenția din nou la Schroeder.

— Știe prea multe ca să-i interzic pur și simplu accesul.

— Atunci adaugă-i numele pe listă. Dar hotărăște-te odată.

Lui Middleton nu îi plăcu tonul din vocea bărbatului.

— Este un ordin, domnule colonel?

— Ia-l cum vrei. Am destule probleme pe cap, n-am nevoie și de ale tale.

— Ascultă-mă, Chuck. Problemele mele *sunt* problemele tale, să nu uiți asta. Este o problemă de securitate națională. Dacă nu o rezolvăm, vor exista oameni care o vor mierli, inclusiv tu.

— Mă amenințI?

— Eu? Să amenințun colonel plin? Un consilier calificat al Consiliului Național de Securitate? Bineînțeles că nu. Hai să spunem că îți dau un sfat prietenesc care să te ajute în carieră.

— Îl voi lua în considerare. Altceva?

— N-am închis cazul portarului. „Portar” era numele de cod pentru Reed Carlton.

— Ești paranoic, răspunse Bremmer. Ai văzut pozele de la incendiu. A fost făcut scrum. Nimeni nu ar fi reușit să supraviețuiască. Este mort. Crede-mă.

— O, te cred, zise Middleton. Cu oamenii tăi am o problemă. Ar fi trebuit să trimiți agenți adevărați.

— Practic vorbind, chiar sunt agenți adevărați.

— Pe naiba! Sunt niște criminali nenorociți. Poate pe hârtie o fi fost o idee bună să aranjezi în secret permutări și să îi scoți la înaintare ca să se alăture bandei tale de asasini, dar sunt un dezastru.

Lui Bremmer puțin îi păsa că judecata lui era pusă sub semnul întrebării.

— După cum ți-am spus, grupul agenților speciali este unul restrâns. Nu puteam trimite agenți adevărați după alți agenți. Riscurile ar fi fost prea mari să cunoască țintele și să nu mai ducă misiunea la capăt. Nu-mi pasă ce acuzații ai spus că li se aduc…

— Oricum nu mai contează. Oamenii pe care îi folosesc eu au primit un instructaj *excepțional* iar dovada este evidentă. S-au ocupat de Carlton și de toți cei aflați pe listă.

— De toți în afara lui Harvath, îl corectă Middleton.

Colonelul nu era interesat să revină asupra operațiunii eșuate din Paris. Își căraseră deja suficienți pumni pe tema aceea.

— O să-l prindă și pe Harvath.

— Ar face bine.

Bremmer schimbă subiectul.

— Între timp, aștept să-mi dai coordonatele piticului.

— Le vei primi în curând.

Colonelul îl privi în ochi pe Middleton în timp ce își ridică ceașca și luă o înghițitură. Antipatia dintre cei doi bărbați era palpabilă. Lăsând ceașca jos, el se duse și dezactivă mecanismul de securitate al ușii.

— Cred că asta e tot, zise Middleton, ridicându-se de pe scaun. Ține-mă la curent cu Spania.

Bremmer făcu un pas în spate, lăsându-l pe bărbat să treacă. Middleton se opri înainte să iasă din birou și schiță un zâmbet.

— Am auzit că echipa de hochei pe iarbă a fiicei tale o duce destul de bine anul ăsta. Studiază la Academia Fredericksburg, nu?

Privirea de gheață a colonelului se intensifică.

— Lasă-mi naibii familia în pace! zise el, trântind ușa și închizându-se înăuntru.

Zâmbetul de pe chipul lui Middleton se lărgi. Îi plăcea să-l calce pe nervi pe Bremmer. Colonelul făcea întocmai cum i se spunea. Avea prea mult de pierdut, iar Middleton îl avea la mâna lui. Șantajul era o artă, iar Middleton, un maestru.

Însă ce urma să se întâmple în continuare era pură realitate. Eliminarea grupului Carlton nu era decât primul pas. America urma să fie martora unui atac fără precedent. Odată ce praful se va fi așezat, viața nu va mai fi niciodată la fel.

CAPITOLUL 17

Districtul Fairfax
Nordul Virginiei

Reed Carlton scăpase din incendiu luând cu el doar o haină verde Barbour, un rând de haine și un rucsac gata pregătit, pe care îl ascunsese în spatele panelului din dulapul din dormitor. Folosit pentru cazuri extreme, acesta conținea o lanternă, o carte de identitate falsă și cărți de credit, un laptop nefolosit, un stick de memorie IronKey parolat, trei celulare noi, hărți, un amortizor și un pistol Les Baer 1911.

Ținându-se departe de șosele, Carlton merse trei ore pe jos până ajunse la depozitul unde își ținea jeepul verde Cherokee din anul 1980, care era încărcat cu alte provizii. Numerele de înmatriculare duceau la o companie falsă cu răspundere limitată și păreau a aparține unui avocat bătrân care profesa într-un birou de avocatură din Richmond.

Evitând marile artere rutiere, Bătrânul o luă înspre nord-vest, către Winchester. Deoarece orașul era reședință districtuală și găzduia universitatea Shenandoah, era ușor să găsești locuințe la un preț convenabil. Alese un hotel într-un cartier de afaceri, se cază sub un nume fals și se puse pe treabă.

Internetul semăna cu o piscină mare, iar cea mai bună cale să nu te faci observat era să eviți să ieși la suprafață. Carlton știa că era mai bine să se țină la fund. Dacă trebuia să se arunce, era foarte conștient că, pe măsură ce înota mai adânc, atrăgea mai multă atenție asupra lui.

Începu să citească paginile web ale ziarelor locale. Nu introduse nici un cuvânt cheie, doar accesă linkurile care îl duseră de la o poveste la alta, de la o pagină de internet la alta. În cele din urmă, găsi ceva despre incendiu. Era un articol scurt, de genul „știre de ultimă oră”, în care era menționat doar orașul și se spunea câte detașamente de pompieri fuseseră chemate să stingă flăcările. Avea nevoie de mai multe informații.

Cel mai simplu lucru ar fi fost să sune la birou, dar numai un amator ar fi riscat să se expună. Cei care reușiseră să îi omoare pe paznici, să îl încuie în propria lui cameră securizată și să dezarmeze alarma și aspersoarele de incendiu îi supravegheau cu siguranță fiecare mișcare pe care o făcea până când aveau confirmarea decesului său. Iar când vor afla că el nu murise în incendiu, atunci vor strânge și mai tare lațul. Pentru moment

însă, era cu un pas înaintea lor, deoarece nimeni nu știa că era încă în viață, iar el trebuia să profite din plin de acest avantaj.

După ce se deconectă de la computerul centrului de afaceri, își turnă încă o ceașcă de cafea în foaier și se îndreptă către jeepul lui. Conduse către sud pe I-81 până când găsi o parcare pentru tiruri suficient de aglomerată și opri acolo.

După ce făcu plinul, parcă mașina și intră în restaurant, unde se așeză la o măsuță și comandă micul dejun. În timp ce aștepta mâncare, își deschise laptopul și introduse stickul de memorie IronKey. Rapiditatea cu care avansa tehnologia nu contenea să îl uimească. IronKey era un dispozitiv obișnuit, pe care și-l permitea toată lumea, fabricat pentru armată, cu un algoritm de criptare de 256 de biți și o caracteristică de autodistrugere care se activa dacă parola nu era introdusă corect din zece încercări. *Pur și simplu uluitor.*

Deschizând lista de numere de celulare etichetată „club auto”, Carlton încercă să se decidă pe care dintre cei de pe listă să îl sune primul. Se hotărî asupra lui Frank Coyne, fost sergent major din Delta Force. Frank se pricepea de minune să strângă informații și activase sub comanda lui la CIA înainte să fie angajat la Carlton Group. Scoase din rucsac unul dintre telefoanele mobile nefolosite, îl deschise și îl sună pe bărbat acasă.

Telefonul sună, dar Coyne nu răspunse, iar Carlton fu întâmpinat de căsuța vocală. Era posibil ca Frank Coyne să fi verificat telefoanele și, nerecunoscând numărul, să nu răspundă. Bătrânul nu se obosi să lase un mesaj verbal.

Accesând iconița pentru mesaje, el tastă un mesaj scurt *Blue #* – ca să-l avertizeze pe Coyne că urma să sune și că ar trebui să răspundă. Așteptă două minute, apoi formă din nou numărul. Sună de câteva ori, apoi intră căsuța vocală. Carlton închise și verifică lista.

Încercă un alt agent pe care îl chema Douglas, dar rezultatul fu același – nu îi răspunse nici acasă, nici pe celular. Două încercări nereușite și un presentiment ciudat care începu să îi provoace un gol în stomac. Nu numai că devenise țintă, dar nu reușea nici să ia legătura cu doi dintre cei mai buni oameni ai lui. Hotărî să facă tot ce îi stătea în putință să reușească.

Dovada de existență, sau DDE, era o sintagmă folosită în cazurile de răpire ca o condiție obligatorie pentru plata

răscumpărării. Carlton își instruise oamenii să folosească această sintagmă, dar o codificase ca să îi protejeze adevăratul înțeles. Parcurse din nou lista și trimise următorul mesaj agenților lui: „Raport venituri: Țiței, Petrol & Lubrifiant.” Era atât un avertisment că exista un pericol iminent, cât și un îndemn să ia legătura cu el pe acel telefon mobil.

Telefonul ar fi trebuit să vibreze pe loc dacă ar fi fost apelat. Dar nu primi nici măcar unul; nici măcar de la Scot Harvath, care, deși se afla de cealaltă parte a oceanului, avea telefonul la el în permanență.

Trecând pe rețeaua wi-fi din parcarea de tiruri, el activă caracteristica de căutare a stickului. Folosind rețeaua Tor, cu caracter anonim, sau Onion Router cum era cunoscută, ca să își ascundă zona de conectare, el se logă la mai multe servere din lume, înainte să ajungă la destinația finală, Skype.

Carlton își introduse numele și parola, apoi apăsă pe iconiță ca să se conecteze. Fu întâmpinat de mesajul: „Nu vă puteți conecta. Parolă greșită.” Mai încercă de două ori înainte să ajungă la concluzia că nu era o greșeală. Cumva, cineva îl eliminase, respingându-i accesul. În afară de cei mai importanți oameni, nimeni nu știa despre contul lui de pe Skype și nici că era metoda principală prin care ținea legătura cu agenții lui. Asta însemna că în organizația lui cineva se infiltrase foarte adânc.

Nu exista decât un motiv pentru care să-i fie interzis accesul pe Skype. Cineva voia să elimine principalul mijloc prin care aceștia țineau legătura. Faptul că nici unul dintre oamenii lui nu răspundea la telefon sau la mesaje îl făcu să-și dea seama că cineva dorise să se asigure că aceștia erau izolați pentru a-i putea elimina. Era „o noapte a cuțitelor lungi”, iar Carlton se aștepta la ce era mai rău.

Dar se pregătise dintotdeauna pentru cel mai sinistru scenariu. PACU era acronimul pentru Primordial, Alternativ, Contingență, Urgență. Carlton navigă pe mai multe site-uri matrimoniale prestabilite și lăsă câteva mesaje pentru oamenii lui și acolo.

După ce își închise computerul, plăti nota și intră la toaletă după doi șoferi de tir. La pisoar, el făcu pe pensionarul vorbăreț și astfel află în ce direcție urma să meargă fiecare, ce tiruri conduceau și care erau destinațiilor lor finale. Având la

dispoziție aceste informații, restul era floare la ureche.

Cei împotriva cărora lupta erau extrem de pricepuți la ceea ce făceau. La un moment dat, vor afla că se află în parcarea pentru tiruri. Fie că îl vor localiza din cauza încercării lui de a se conecta pe Skype, fie pentru că folosise telefonul mobil, n-avea nici o importanță. Nu avea să se amăgească că se afla în siguranță. Avea nevoie de mai mult timp sau măcar să îi trimită pe o pistă greșită.

Găsi tirul bărbatului care mergea la Bakersfield, vârî telefonul mobil într-o pungă etanșă și îl prinse bine cu bandă adezivă dedesubt. Până când va muri bateria sau va fi descoperit, telefonul avea să lase în urmă o dâră de firimituri digitale, care, spera el, îi va trimite pe urmăritorii lui într-o cu totul altă direcție.

Odată întors la hotelul din Winchester, Carlton își petrecu restul zilei și seara la computer, în centrul de afaceri, accesând linkuri. Dar în loc să caute informații despre atacul asupra lui, el căută articole despre posibile atacuri sau „accidente” în care ar fi putut fi implicați agenții lui. Fu devastat când găsi mai multe referiri, inclusiv una despre un schimb de focuri mortal la Paris, care, chiar dacă nu erau specificate nume, trebuie să fi fost despre Harvath și agentul Delta Force pe care îl trimisese să se întâlnească cu el, Riley Turner.

Tot ceea ce construise Carlton era distrus; baza lui operațională – coloana ei vertebrală – fusese smulsă. Ar fi trebuit să se simtă norocos pentru că era în viață, dar nu se simțea așa. Se simțea pustiit, deoarece pierduse atâția agenți buni, pe mulți considerându-i propria sa familie. Era și supărat, iar supărarea se transformă în furie. Cunoștea mult prea bine acest sentiment și știa că, dacă nu își ținea furia sub control, nu numai că îl va controla ea pe el, dar îl va și mistui. Era prea bătrân și prea experimentat ca să lase emoțiile să-și facă de cap și să-i dicteze ce să facă. Trebuia să-și păstreze sângele rece și să fie calculat; poate mai calculat decât fusese vreodată.

După ce se întoarse în camera lui, făcu un duș, se bărbieri, trase draperiile și se întinse în pat. Nu mai dormise de când izbucnise incendiul. Avea nevoie de odihnă.

Era extenuat și, în curând, adormi. Dar și în timpul somnului subconștientul lui nu avea odihnă, încercând să găsească răspunsuri, încercând să găsească o soluție.

Se trezi puțin după ora patru dimineața. Se simțea mai obosit decât când adormise, dar avea ceva ce nu avusese când se întinsese în pat. Avea un plan.

Privind ceasul deșteptător de pe noptieră, el își dădu seama că trebuia să se miște repede. Nu avea prea mult timp la dispoziție pentru ce-și propusese să facă.

CAPITOLUL 18

Texas

Nicholas nu ar fi trebuit probabil să o aducă la fermă. De fapt, nu ar fi trebuit să o lase să urce în mașina lui, dar fotografia pe care ea o scosese din poșetă și o lipise de geam schimbase totul.

În fotografie, ea o îmbrățișa pe sora ei mai mare, Caroline, iar cele două râdeau. Însă nu numai fotografia îl făcu să se răzgândească, ci și expresia de pe chipul ei. Era absolut îngrozită. Nu era o spaimă prefăcută, ci una reală, care îl determină să deblocheze ușa SUV-ului și să o lase să intre.

Nina avea aceiași pometi proeminenți și ochi verzi ca sora ei, însă părul era negru ca abanosul. „Era probabil vopsit”, își zise Nicholas. Femeia purta un mic cercel în nara stângă.

În timp ce ieșea din parcare, el cercetă repede zona ca să se încredințeze că nu erau urmăriți. Nina începu imediat să vorbească, însă Nicholas o opri. Nu erau în siguranță. Nu încă.

O întrebă dacă avea asupra ei aparate electronice. Nu avea decât telefonul mobil; îl scoase și i-l arătă. Când trecură pe lângă Donna Reservoir, îi spuse să scoată bateria și să îl arunce pe geam în apă. Ea făcu întocmai cum îi ceruse, în timp ce el continua să conducă.

Înainte de Rio Grande, schimbă direcția și o luă înspre vest. La scurt timp după aceea întoarse din nou și se îndreptă către nord, traversând Las Milpas și o luă înapoi către Three Peaks Ranch.

Pe drum, ei făcură conversație, mai exact Nina, iar Nicholas o întrerupea din când în când ca să îi pună întrebări.

Ea îi povesti cum primise un colet de la un magazin de

lenjerie intimă din zona D.C. și cum găsise înăuntru câteva sutiene și câteva perechi de chiloți, un stick de memorie și o felicitare vocală care purta un mesaj de la sora ei.

În mesaj o avertiza pe Nina să nu conecteze stickul la nici un computer, ci să aștepte până când îl va găsi pe Nicholas, apoi Caroline îi explicase repede cum să ia legătura cu el. Nu era prea mult spațiu de înregistrare, așadar trebuia să vorbească repede. Îi spuse Ninei că avea probleme și că o iubea. Atâta tot.

După ce primise mesajul, Nina încercase în repetate rânduri să ia legătura cu sora ei, dar fără succes. La scurt timp după aceea, ea avu impresia că era urmărită, nu doar acasă, ci și la serviciu, prin urmare hotărâse să se ascundă.

După ce sunase la muncă spunând că era bolnavă, ea se ascunse în casa unei familii mexicane bogate, de ai cărei câini avea grijă uneori. Familia se întorsese în Reynosa unde urma să stea cel puțin până de Crăciun, lăsând cheia în ascunzătoarea obișnuită. Știa din experiență că aceștia nu se oboseau să acționeze sistemul de alarmă.

Era o femeie inteligentă, cu instincte bune, iar Nicholas era impresionat. Fu la fel de impresionat când ea se uită la câini și spuse:

— Oveharka, nu?

— De unde ai știut?

— Sunt tehnician veterinar.

— Ai văzut mulți ciobănești caucazieni în sudul Texasului? întrebă el.

Chipul Ninei se înseninâ, fie și pentru o clipă, când își luă gândul de la grija pe care o purta surorii ei și zâmbi.

— Nu prea, răspunse ea. Îmi plac câinii, atâta tot. Mai ales cei mari.

După ce îl asigură că arsese felicitarea, după cum îi ceruse Caroline, și scoase stickul din cupa stângă a sutienului, el hotărî să discute despre altceva până ajungeau la destinație.

Îi adresă întrebări personale în încercarea de a-i distrage atenția de la sora ei. Acest lucru funcționă o vreme, până când el nu mai știu ce să o întrebe. Nu era prea priceput în arta conversației, așa cum și-ar fi dorit, și se simțea penibil că nu reușea să găsească un alt subiect de conversație.

Între ei se așternu o tăcere stânjenitoare care dură tot restul drumului. El se simți ușurat când ajunseră în cele din urmă la

fermă și bănui că și ea se simțea la fel.

După ce intrară în casa pentru oaspeți, o lăsă pe Nina să-și aleagă un dormitor și o sună pe Maggie Rose, rugând-o să îi aducă un rând de haine femeiești, mărimea 36.

Cincisprezece minute mai târziu, Maggie îi aduse o pungă mică, zâmbi și îl lăsă singur pe Nicholas. Nu întrebă pentru cine erau hainele sau cine făcea duș în baie. El aprecie profesionalismul de care dădu dovadă.

Nicholas așeză hainele în camera Ninei, iar apoi se retrase în bucătărie. Încercară să acceseze imediat stickul, dar era criptat. În ciuda faptului că se strădui câteva ore să găsească o parolă, nu avu noroc. Nicholas avea nevoie de o pauză.

Gătitul era una dintre cele mai mari pasiuni ale lui, care îi oferea o stare zen în care putea să se relaxeze. De fapt, când Nina ieși din camera oaspeților și intră în bucătărie, el nici măcar nu îi simți prezența.

Urcat pe un scăunel, cu ochii închiși și nasul vârât într-un pahar de chardonnay, Nicholas oferea o imagine pe care ea nu o mai văzuse niciodată. Îl privi preț de câteva clipe. În cele din urmă îl întrebă:

— Mure, caise sau mere verzi?

— Poftim? răspunse Nicholas, surprins să o vadă acolo.

— Cineva mi-a spus cândva că, dacă vrei să lași impresia că te pricepi la vinuri, nu trebuie decât să spui că ai descoperit un parfum lejer de mure, caise sau mere verzi atunci când i-ai adulmecat aroma.

Nicholas zâmbi și lăsă jos paharul.

— N-o știam pe asta.

— O, da. Apoi continui cu termenii de horticultură.

— *Termeni de horticultură?*

Nina căzu o clipă pe gânduri, apoi începu să îi enumere.

— Ierbos, lemnos, cu miros de mușchi sau miros de turbă.

— Cred că ultimii doi termeni sunt pentru *scotch.*

— Pe bune?

— Pe bune, afirmă Nicholas.

— Se vede treaba că nu mă pricep.

— Îți place vinul?

— Da.

Ridicând sticla de vin cu mâinile-i micuțe, el îi turnă un pahar.

— Asta contează, zise el, după care așeză sticla pe blat, împinse paharul către ea și apoi îl ridică pe al lui. Pentru Caroline.

Nina rămase nemișcată.

— Au omorât-o, nu-i așa? I-a pus pe cei de la magazinul de lenjerie intimă să-mi trimită pachetul, apoi a ieșit din mall și a fost lovită de o mașină. Dar n-a fost un accident, nu-i așa?

Nicholas nu avea nici cea mai vagă idee. Vorbiseră despre moartea Carolinei de nenumărate ori după ce se întâlniseră în McAllen, însă el nu avea destul informații.

— Nu se vor opri până nu mă vor omorî și pe mine, continuă Nina.

— Nu, zise Nicholas. Nu voi permite să ți se întâmple ceva. Îți promit. Îi vom da noi de capăt. În regulă? Știu că e greu, dar trebuie să fii optimistă.

Deoarece ea nu răspunse, omulețul repetă toastul.

Ea luă încet paharul și spuse:

— Pentru Caroline.

Fiecare luă câte o înghițitură.

Nicholas așteptă puțin, apoi întrebă:

— Așadar?

— Așadar ce?

— Mure, caise sau mere verzi?

Pe buzele ei apăru un zâmbet șovăielnic.

— Nu știu, mere verzi?

— Cu siguranță mere verzi, încuviință el.

Fie era efectul vinului sau faptul că se simțea în largul lui în bucătărie, Nicholas reuși de astă dată să întrețină conversația. Vorbi despre două dintre lucrurile lui preferate, mâncarea și vinul, iar Nina păru vădit interesată. Înainte ca ea să-și dea seama, cina fu gata.

Nina îl ajută să o servească, apoi se așezară să se înfrupte din puiul la cuptor cu cimbru și cartofi piure cu usturoi. Mâncare gustoasă, de asta avea ea nevoie.

După cină, reveniră la stickul de memorie, iar Nicholas deschise încă o sticlă de vin „ca să-l ajute să gândească.” încerca să îl decripteze prin toate metodele, dar nenorocitul de stick nu voia să le permită accesul.

Era convins că răspunsul se afla chiar în fața lui, doar că nu îl vedea. Era trecut de miezul nopții când, intrând împleticindu-se

în bucătărie, avu o revelație.

Se duse repede în dormitor, se urcă pe scaunul de la birou și începu să tasteze. Nina, care adormise pe patul lui, se trezi din cauza zgomotului produs de tastatură.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Ce știi despre ocupația surorii tale?

— Era programator la o companie din Maryland numită ATS. Se ocupă cu o grămadă de chestii pentru guvern. De ce?

— Și înainte de asta? întrebă Nicholas, continuându-și activitatea.

— A lucrat la o banca renumită de pe Wall Street, unde scria un program de tranzacționare sau ceva de genul.

— Cât de apropiate erați?

— Caroline este cu cincisprezece ani mai în vârstă decât mine. Era elevă în clasa a zecea când m-am născut eu. Aceeași mamă, tați diferiți.

— Deci n-ați fost prea apropiate, concluzionă Nicholas.

— Când eu aveam doi ani, ea era deja la facultate. Ne vedeam vara puțin și în vacanțe, dar cam atât.

— Ți-a povestit vreodată de ce a plecat de la bancă?

Nina își dădea seama că întrebările aveau un scop, dar nu știa care anume. Sprijinindu-se în cot, ea răspunse:

— Mi-a zis că se săturase de atâta stres. Mi-a mai spus că nu-i plăcea deloc să locuiască în Manhattan.

— Asta mi-a spus și mie. Apoi am aflat adevărata poveste.

— Cum adică adevărata poveste?

Nicholas se întoarse ca să o poată vedea și-i răspunse:

— Sora ta era o maestră a computerelor și a scris câteva programe uluitoare. La fel ca orice programator din lume, ea a creat o poliță de asigurare, o modalitate prin care să poată intra în secret în programul băncii, dacă voia. Spune-i „ușa secretă” dacă vrei. Problema a fost că „ușa secretă” pe care o crease ea se lovea de o alta din sistem, creată de altcineva. Iar acel cineva s-a folosit de ea ca să îi bage bețe în roate surorii tale.

— Cum?

— Un alt programator fura datele personale ale clienților băncii și le vindea pe piața neagră. A înscenat totul în așa fel încât să pară că vinovata era sora ta.

— Nu mi-a pomenit nimic despre asta, zise Nina.

— Devine și mai interesant. După cum spuneam, un alt

programator, un individ pe care-l chema Sanjay, i-a întins o capcană surorii tale într-un mod foarte inteligent. Totuși Caroline a reușit să pună în evidență mai multe nepotriviri care să îi susțină nevinovăția. Cu toate astea, conducerea băncii a concediat-o. Două zile mai târziu, ea le-a atacat sistemul și le-a deconectat bancomatele pentru o săptămână.

Nina clătină din cap și zâmbi.

— Încă din copilărie avea o fire nestăpânită.

— Ei bine, firea ei *nestăpânită* i-a cauzat probleme serioase. N-a trecut mult timp și s-a trezit cu autoritățile la ușă. La două zile după ce bancomatele au fost deconectate, au săltat-o.

— Stai puțin. Ai spus că a deconectat bancomatele pentru o săptămână.

Nicholas zâmbi.

— Este adevărat, dar nimeni n-a reușit să intre în programul pe care l-a scris ea și să le reconecteze. Au amenințat-o cu închisoarea pe viață, dar ea nu a cedat. A fost o situație fară ieșire. În cele din urmă, cei din conducerea băncii au făcut o mișcare. Și-au cerut scuze că au dat-o afară și i-au oferit o compensație pentru concediere. În ceea ce privește autoritățile însă a fost cu totul altceva. Fusese comisă o ilegalitate și n-aveau de gând să o lase pe sora ta în libertate. Aveau de gând să îi aducă toate acuzațiile posibile, așa susțineau cel puțin.

— Ce voiau? întrebă Nina.

— O voiau pe ea. Știind că nici o altă bancă nu ar fi angajat-o după tărășenia asta, ea le-a acceptat oferta cu condiția ca autoritățile să renunțe la acuzații, desigur. Așa a ajuns ea la ATS, unde se află, practic, programatori pentru întreg guvernul Statelor Unite.

— Nu mi-a spus nimic din toate astea.

— Și mie mi-a luat ceva timp ca să o descos, crede-mă, zise Nicholas.

— Și ce legătură are povestea asta cu stickul de memorie al Carolinei?

Întorcându-se la computer, el apăsă din nou câteva taste.

— Cred că pe acest stick se află una dintre ușile ei secrete.

— Zău? răspunse Nina, apoi se ridică de pe pat și se duse la birou.

— Da. Și dacă o voi descoperi, cred că îl vom putea accesa. Vreme de zece minute, Nina urmări cum Nicholas continua să

introducă șiruri întregi de coduri în computer.

Brusc, el își duse mâna la frunte și clătină încet din cap.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Nicholas zâmbi.

— Ai găsit-o?

— Da. Există o ușă secretă, dar nu vei ghici niciodată care era parola.

Nina își așeză mâna pe umărul lui și îl strânse nerăbdătoare.

— Spune-mi.

Nicholas îi arătă o fereastră mică pe ecran, apoi tastă parola formată din șase litere care deschidea stickul: S_A_N_J_A_Y.

CAPITOLUL 19

Nu mai văzuse un asemenea stick de memorie niciodată. Volumul de informații pe care îl conținea era uluitor. Existau practic mii de fișiere stocate pe el și mai avea destulă memorie cât să mai intre alți câțiva terabiți. Nicholas auzise despre descoperirile teoretice din domeniul stocării de date, prin folosirea de discuri învelite în proteine obținute din microbi prelevați din mlaștini sărate, dar nu mai lucrase niciodată cu așa ceva.

— Ce-s astea? întrebă Nina.

Nicholas derulă directorul.

— Nu știu sigur.

— Caroline a spus că vei ști ce trebuie să faci. A mai spus că informațiile de pe stick îi vor aduce moartea. Trebuie să le descifrezi.

— Încerc, dar e ca și când aș fi primit un puzzle fară imaginea de pe capacul cutiei.

— Atunci, începe cu marginile, răspunse Nina. Fă ce trebuie să faci ca să îl construiești. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu sora mea.

— Și eu vreau să înțeleg toate astea, dar nu este ușor să descifrezi aceste date.

— N-a fost ușor nici să îți dai seama cum se accesează stickul, dar ai reușit, zise ea, așezându-și din nou mâna pe umărul lui. Ai să reușești și de data asta.

Lui Nicholas îi plăcea că ea avea încredere în el.

— Cu ce pot să te ajut? întrebă ea. Nu mă pricep la

computere, dar trebuie să existe altceva. Nu trebuie decât să-mi spui.

— Ce zici de niște cafea? Cred că vom avea o noapte lungă.

Nina se întoarse cu o cafetieră și cu două căni și întrebă:

— Ce ai descoperit?

El rosese capătul creionului, un tic care îl ajuta uneori să se concentreze.

— Știi ce sunt bulele de filtrare?

— Nu.

— Este un termen care descrie cum motoarele de căutare, în special Google, monitorizează fiecare mișcare pe care o faci pe internet și apoi aleg ce răspunsuri să ofere căutărilor tale. Chiar dacă tu și cu mine căutăm exact același lucru, Google poate genera rezultate complet diferite. Dacă tastăm fiecare „Egipt”, tu ai putea primi informații despre excursii, în vreme ce eu aș putea obține informații despre politică și „primăvara arabă.” Fiecare este așezat în propria lui bulă virtuală de filtrare.

— Dar ei nu primesc aceeași informație, zise Nina.

— Exact. Controlând ceea ce vezi, ei pot consolida sau modela felul tău de a gândi. Este ca și cum ai merge la bibliotecă, iar bibliotecara ar ascunde jumătate din fișele cărților când te vede venind. Informația este filtrată în funcție de ce cred algoritmii computerului că vrei să citești. Problema este că tu habar nu ai ce a fost omis. Indiferent cum percepi tu lumea, indiferent care are fi înclinația ta politică și convingerile tale, trebuie să depui eforturi ca să descoperi informațiile contradictorii.

— S-a zis cu „internetul există ca să unească oamenii”, răspunse ea.

— De fapt, zise Nicholas, internetul a fost creat pentru a servi drept rețea de comunicare militară care să anticipeze un posibil atac nuclear. A fost inventat în anii 1950, dar nu a transmis primul său mesaj decât în 29 octombrie 1969. Ar fi trebuit să fie cuvântul „conectare”, dar nu s-au transmis decât litrele „e” și „o”, apoi sistemul a căzut brusc.

— Ce ciudat!

— Așa e, răspunse el, închizând pagina de internet și deschizând alta. Bulele de filtrare sunt doar o modalitate prin care Caroline a salvat articolele. Mai există și alte materiale referitoare la legislația privind internetul, neutralitatea

internetului, actul privind „protejarea internetului ca bun național…”

— De ce le-o fi salvat pe toate astea? se întrebă cu voce tare Nina.

— Nu-mi dau seama.

— Trebuie să aibă o semnificație. Ce este neutralitatea internetului?

— În esență, este o încercare a unor membri ai guvernului care doresc să aibă autoritatea de a cenzura internetul, răspunse Nicholas.

— Asta nu e bine.

— Nu, nu este, dar Actul PIBN este și mai rău.

— N-am auzit nici de el.

— Proiectul ăsta mai este denumit și „butonul pentru oprirea internetului”.

— De asta am auzit, răspunse Nina. Este legea care permite ca în biroul președintelui să fie instalat un buton mare de oprire, nu?

Nicholas încuviință din cap.

— Iar în cazul unui mega-atac cibernetic, președintele să aibă capacitatea și puterea de decizie personală de a închide internetul.

— Până dispare pericolul atacului?

— Până va crede președintele de cuviință. Nu trebuie decât să reînnoiască starea de urgență cibernetică.

— Spui toate astea de parcă ar fi uite-așa de simplu, zise Nina, ridicându-și mâna și pocnind din degete. Odată pericolul îndepărtat, președintele va trebui să repornească internetul. Nu poți să susții în continuare că există o stare de urgență când nu este așa.

Nicholas ridică o sprânceană.

— Oare?

— Să încurajezi libertatea cuiva de a cenzura internetul nu mi se pare o idee bună. Nu agreez cenzura de nici un fel, nicăieri. Vreau ca internetul să fie liber și deschis. Dar îmi vine greu să cred că un președinte al Statelor Unite ar susține că există o stare continuă de urgență și ar folosi această scuză ca să-i împiedice pe oameni să folosească internetul când, de fapt, nu există nici o stare de urgență.

— La trei zile după atacurile din 11 septembrie, zise Nicholas,

președintele Statelor Unite a declarat stare de urgență națională. Un deceniu mai târziu, încă este în vigoare.

— Poftim?

— Statele Unite au fost într-o continuă stare de urgență din 11 septembrie până în zilele noastre.

— Iar Congresul nu face nimic în privința asta? întrebă Nina.

— Congresul nu are drept de vot într-o asemenea situație. Conform legii referitoare la starea de urgență națională, președintele nu trebuie decât să îi informeze despre decizia pe care a luat-o. Legea a fost creată ca să îl împiedice pe președinte să decreteze o stare continuă de urgență. Această situație ar trebui să dureze doar doi ani. Starea de urgență de după 11 septembrie a fost reînnoită repetat de când a fost decretată.

— Și care-ar fi motivele?

Nicholas se uită la ea.

— Terorism.

— Dar terorismul a existat și înainte de 11 septembrie, zise Nina, și va exista și în continuare.

— La fel și starea continuă de urgență națională în care se află America.

— Dar tot nu înțeleg. De ce? Care este scopul? Cine le dă această putere?

— Ai atins punctul nevralgic. Este vorba despre putere. Să presupunem că ar exista cinci sute de prevederi legale care ar putea fi încălcate sau pur și simplu ignorate în timpul stării de urgență națională.

— Cum ar fi? întrebă ea.

— Cele mai cunoscute sunt capacitatea de a suspenda două drepturi constituționale majore – dreptul la *habeas corpus*, care se referă la detenție ilegală, și dreptul militarilor Gărzii Naționale de a apărea în fața unui mare juriu[10].

— Ce motiv ar avea un soldat din Garda Națională să apară în fața unui mare juriu?

— Nu sunt avocat, dar presupun că motivul ar fi acela că există cetățeni-soldați care au dreptul de a apela la un tribunal civil și nu trebuie să se supună neapărat unui tribunal militar,

[10] În Statele Unite, juriu învestit de tribunal cu autoritatea de a cerceta posibile acte criminale, stabilind dacă sunt suficiente dovezi pentru ca inculpatul să poată fi pus oficial sub acuzare, (n.red.).

zise Nicholas, ridicând din umeri.

— Răspunsul acesta nu este concludent.

— Păi, în mod normal, când i se aduc acuzații unui membru al armatei?

— Când încalcă legea.

— Sau, sublinie Nicholas după o clipă de gândire, când refuză să se supună ordinelor.

Expresia de pe chipul tinerei se schimbă brusc.

— Dacă militarii Gărzii Naționale refuză să lupte contra concetățenilor lor, ultimul lucru pe care și l-ar dori guvernul ar fi ca acest caz să fie judecat de un tribunal civil.

— De acord, zise el. Există o școală de gândire care crede că *Patriot Act*[11] are câteva prevederi la care guvernul poate apela numai într-o stare de urgență, de aceea a fost prelungit. Încă o dată, nu sunt avocat, dar puterea este un drog care ți se urcă repede la cap. Numai cei puternici îi pot rezista. Cei care dețin puterea vor adesea și mai multă putere pentru a-și consolida statutul și a nu fi scoși din joc. Așa trece o republică de la libertate la o formă ușoară de tiranie și, în cele din urmă, la despotism.

— Dar tot nu înțeleg de ce ar fi interesat-o pe Caroline toate astea?

Nicholas ridică din umeri.

— Poate avea legătură cu activitatea ei de la ATS.

— Dar astea sunt chestii care țin de politică. Eu credeam că se ocupă de tehnologie, că lucrează împreună cu Apărarea Națională, ceva de genul acesta.

— Există și astfel de informații aici, zise el, deschizând un alt fișier, și pare puțin mai logic, având în vedere că Departamentul Apărării Naționale este responsabil cu securitatea virtuală a comunităților civile, militare și a serviciilor secrete. Caroline a copiat o mulțime de pagini web ale DAN, precum și alte articole. Există o listă nesfârșită cu acronime și divizii – NECIC, NESC, NERCG, NESD, NPPD, CNCI, CS&C.

— Și totuși, nimic care să ne spună ce urmărea.

---

[11] Lege adoptată de Congresul american şi semnată de preşedintele G.W. Bush în octombrie 2001 referitoare la urmărirea şi destructurarea terorismului prin metode care presupun interceptarea corespondenţei şi monitorizarea suspecţilor fară aprobări speciale. A fost reînnoită de preşedintele Barack Obama pentru patru ani, în 2011. (n.red.).

— Am găsit un articol interesant despre Centrul național de operațiuni al DAN și despre ceva intitulat Inițiativa de monitorizare media, zise Nicholas. Din câte se pare, din 2010, Apărarea Națională a început să strângă informații despre jurnaliști, moderatori TV și reporteri. Interesant este și faptul că îi consideră pe toți cei care folosesc rețelele sociale, cum ar fi Twitter, Facebook sau orice alt site de socializare, ca făcând parte din *media.*

— Cu alte cuvinte, spionează pe toată lumea, tot timpul. Este exact ca în China. Și cum de nu știe nimeni nimic despre asta? întrebă ea.

— Unii știu, dar nu cred că își dau seama de amploarea pe care au luat-o lucrurile. Sora ta pare să-și fi dat seama și poate a vrut să ne avertizeze. Mai sunt și alte informații aici, dar ca orice puzzle, trebuie să luăm fiecare piesă pe rând.

Nicholas încercă să fie încrezător, însă volumul de muncă era copleșitor. Nu exista nici un indiciu care să arate de ce Caroline arhivase aceste materiale. Toate aveau legătură într-o măsură sau alta cu computerele și cu spațiul virtual, dar de ce n-ar fi avut? Caroline era specialistă IT. Nici un material nu părea neobișnuit, cu atât mai puțin să fie un motiv pentru care să ucizi. Trebuia să existe o privire de ansamblu. „Oare ce-a vrut să observ?” Nicholas începu să ronțăie din nou capătul creionului, oprindu-se doar ca să mai ia o înghițitură de cafea.

Parcurse articol după articol, ore în șir; deschise pagină de web după pagină de web. Arhiva de pe stick semăna cu un enorm album digital.

Album! Și dacă exact asta era? În mod evident, articolele spuneau doar o parte a poveștii, la fel ca și fotografiile. Dacă era scris ceva pe spatele lor – ceva care să explice de ce erau importante articolele?

Deschise din nou unul dintre articolele pe care le citise și îl privi dintr-o perspectivă nouă. Majoritatea hackerilor pe care îi cunoștea el aveau o minte incredibil de sclipitoare, iar Caroline Romero nu făcea excepție. Multora le plăcea arta stenografiei digitale prin care disimulau mesajele sau informațiile, dar le ascundeau la vedere. Puteau fi ascunse printre milioanele de pixeli care alcătuiau o imagine sau chiar într-un fișier digital audio. Posibilitățile erau nesfârșite. Procedeul era numit „securitate prin obscuritate”.

Totuși, Caroline era o fire practică. Având în vedere cât de mult se chinuise să poată decoda stickul, lui Nicholas nu îi venea să creadă că ea îi pregătise un alt set de provocări.

Analizând cu atenție articolul de pe monitor, el își dădu seama că textul respectiv, ca tot restul arhivei, era în versiunea care putea fi imprimată. Ceea ce însemna că nu conținea imagini, dar punea la dispoziție linkuri.

Cu toate că știa că nici unul dintre aparatele lui nu era conectat la internet, el verifică încă o dată, ca să se asigure.

După ce se convinse că era în siguranță, își plimbă cursorul peste articolul pe care îl citea și accesă unul dintre linkuri.

El fu trimis numaidecât într-o zonă cu totul nouă a stickului despre care nici nu bănuia că ar fi existat.

CAPITOLUL 20

Tehnologia folosită pentru stick era impresionantă. Nu numai capacitatea de stocare era uluitoare, ci și capacitatea de divizare și de disimulare a unui volum impresionant de date sub forma unui spațiu nefolosit. Semăna cu un cinematograf – fațada clădirii arăta cât se poate de reală, dar dacă deschideai una dintre ferestre sau intrai pe una dintre uși, pătrundeai într-o cu totul altă realitate.

Nicholas fu tentat să o trezească pe Nina, care adormise din nou pe patul lui, dar hotărî să continue să citească.

Accesând articolele de suprafață și ceea ce atașase Caroline, începu să înțeleagă ce încercase ea să facă. Era o documentare completă, migăloasă și detaliată a fiecărei afaceri și proiect în care fusese implicată compania ATS. De la articole și pagini web ale Departamentului de Securitate Națională la rapoarte de investigații despre Agenția Națională de Securitate (ANS), despre fiecare *hardware*, fiecare program *software*, fiecare pachet de instrucțiuni, fiecare șir de coduri scris vreodată, actualizat sau vândut, totul era documentat. Legătura profundă pe care ATS o avea cu guvernul Statelor Unite îl ului. Cu cât afla mai multe informații, cu atât se afunda mai tare.

Având în vedere experiența lui în vânzarea și cumpărarea de informații secrete pe piața neagră, Nicholas era interesat în special de dosarul pe Caroline îl elaborase despre ANS. Brusc,

aproape toate bănuielile lui îi fură confirmate.

La câteva săptămâni după atacurile din 11 septembrie, capacitatea uluitoare de interceptare a ANS – care fusese îndreptată întotdeauna în afara teritoriului Statelor Unite – fu dirijată către interior.

Agenției i se ridicase interdicția de a urmări spionii și teroriștii străini, a căror supraveghere trebuia aprobată de un judecător de la Curtea federală de supraveghere a informațiilor străine a Statelor Unite. Acum, în numele securității naționale, toți cetățenii americani erau considerați suspecți, fară ca procesul pentru aprobarea interceptării să mai fie necesar.

În baza unui contract pe care ANS îl semnase cu ATS, angajații celei din urmă aveau acces în clădirile de telecomunicații din toată țara pentru a instala în secret niște dispozitive numite separatoare de fascicule pe comutatoare, astfel încât să poată fi transmise copii ale tuturor liniilor interurbane, telefoanelor mobile, e-mailurilor, mesajelor telefonice și ale traficului pe internet către serverele strict secrete și extrem de securizate ale ANS, răspândite în centrele agenției din toată țara.

Acolo, activitatea electronică a fiecărui cetățean era sortată și studiată de analiștii ANS. Folosindu-se de programele și echipamentul pus la dispoziție de către ATS, aceștia căutau și marcau anumite cuvinte și fraze. Toată lumea era vizată. Dreptul la intimitate fusese anulat.

Indiferent cât de repede evolua tehnologia sau cât de securizată era aparatura, ATS și prin urmare ANS obțineau întotdeauna tehnologie nouă înaintea publicului larg, grație atât directivelor secrete privind securitatea națională, cât și unei campanii active privind spionajul industrial, lansată chiar de ATS. Cu toate că suspectase toate astea de multă vreme, Nicholas era uluit cât de repede se transformaseră Statele Unite într-un supraveghetor extrem de ocupat. În numele „securității”, libertatea cetățenilor era îngrădită nu numai anual, nici măcar zilnic, ci neîntrerupt, 24/7.

Pe lângă înregistrările ilegale și nadele întinse de ANS pe internet, Caroline introduse în fișierele ei o mulțime de alte operațiuni pe care le catalogase cu denumirea de „Supraveghere totală”, dintre care multe nu fuseseră făcute cunoscute publicului larg, păreau a fi inofensive sau, mai mult

chiar, folositoare.

Identificarea Frecvențelor Radio – etichetele RFID – era un exemplu perfect. Puteau fi folosite să găsească de la jetoane folosite în cazinouri, vite și sticle de șampon din Walmart, la oameni. De fapt, nenumărate cluburi de noapte exclusiviste din Europa îi încurajau pe VIP-uri să se lase „etichetați” cu ajutorul unui dispozitiv RFID de mărimea unui bob de orez – asemănător celui implantat în animalele de companie ca să poată fi identificate în caz că se pierd – care era vârât sub pielea persoanei respective pentru a-i înlesni accesul în club și pentru a plăti băuturile și a putea adăuga consumația pe nota de plată. În schimb, conducerea clubului reușea să îi împiedice pe angajați să fure și putea să adune o mulțime de date folositoare despre cei mai buni clienți ai săi.

În acest joc intraseră până și guvernele naționale. Biroul Procuraturii Generale mexicane etichetase deja optsprezece membri-cheie ai biroului cu scopul de a controla accesul în baza lor de date secrete, iar Statele Unite, care încorporau deja dispozitive RFID în toate pașapoartele, luaseră serios în considerare etichetarea agresorilor sexuali. Abuzurile potențiale ale acelui tip de tehnologie erau inimaginabile, iar Nicholas își aduse aminte de numerele de identificare cu care erau tatuate victimele din lagărele de concentrare naziste.

Telefoanele inteligente și sistemele de navigare auto își spionau cu regularitate posesorii, iar datele erau vândute în stânga și în dreapta sau predate guvernului la cerere, fără drept de apel. Mulți americani fie nu știau, fie nu îi interesa faptul că dispozitivele GPS fuseseră inventate și erau întreținute de către Departamentul Apărării, organizație sub a cărei jurisdicție se afla ANS. Nu exista nici un dispozitiv GPS pe care ANS să nu îl poată localiza la orice oră dorea. Iar când ANS căuta un anume dispozitiv GPS, nu trebuia să anunțe pe nimeni de ce făcea asta, ce informații colecta sau care era motivul.

La fel acționa și FBI, după cum observase Caroline. Biroul nu numai că dispunea de o bază de date pe care o ținea într-un seif la etajul al patrulea al sediului central din D.C., cu numele de cod „Paznicul”, conținând dosarele a zeci de mii de americani niciodată acuzați sau suspectați de vreo ilegalitate, dar care „dăduseră de bănuit” la un moment dat unui organ local de aplicare a legii, dar FBI instala cu regularitate dispozitive GPS

sub vehiculele suspecților, fară să apară vreodată în fața unui judecător sau să obțină un mandat.

Foloseau fară mandat și ceea ce se numea „Stingray” – dispozitive noi care puteau urmări telefoanele suspecților chiar și atunci când aceștia nu le foloseau pentru a da un telefon. Până și Departamentul de Securitate Națională intrase în cercul vicios al supravegherii.

De fapt, Securitatea Națională ajunsese atât de departe, încât echipase dube neînmatriculate cu dispozitive de scanare care treceau prin marile orașe americane monitorizând orice și pe oricine doreau – familii în mașini, furgonete care livrau pâinea, autobuze de școală – toată lumea se afla în vizorul lor și totul era făcut fară mandat.

Inspirându-se din iluminatul stradal „inteligent” din Olanda și din Marea Britanie, Homeland Security se implicase într-un alt proiect de monitorizare al ATS și începuse să îl testeze deja în orașele mici din Statele Unite. Felinarele nu ofereau doar lumină, ci erau prevăzute, de asemenea, și cu un sistem de monitorizare de la distanță, cum ar fi înregistrarea audio și video, precum și scanarea tuturor trecătorilor.

Chiar dacă Nicholas era apolitic și ducea viața unui hoț, era uluit că nimeni nu protestase, că nu se înregistrase nici o revoltă și nici o plângere din partea cetățenilor care erau spionați în fiecare zi. Singurii care strigau că e un abuz fățiș erau, de obicei, o mână de adepți ai dreptului la viață privată. Cei mai mulți oameni însă erau de părere că, de vreme ce nu făceau nimic rău, nu aveau de ce să fie îngrijorați, ceea ce era complet fals.

Nu se gândeau că era foarte posibil ca, într-o bună zi, această tehnologie să se întoarcă împotriva lor. Ca și în cazul codului fiscal, corpul de legi care se referea la securitatea națională îi va transforma până la urmă pe toți în niște infractori, indiferent cât de cinstiți ar fi sau cât de mult s-ar strădui să respecte litera acestor legi. Nu era decât o chestiune de timp până când erai luat în vizor. Aceleași măsuri care azi vegheau ca „tu și familia ta să fiți în siguranță” ar putea fi folosite mâine pentru a descoperi și trimite în închisoare pe oricine.

Oare americanii erau mai interesați să-și procure cele mai noi și mai nemaipomenite aplicații IT decât să lupte împotriva folosirii acestor aplicații pentru a le monitoriza fiecare mișcare, mesajele sau chiar, prin intermediul cuvintelor folosite în

căutările lor pe calculator, fiecare *gând?*

Invadarea gândurilor oamenilor era o altă problemă îngrijorătoare despre care Nicholas auzise vorbindu-se în șoaptă, doar ca să descopere ulterior confirmarea în notițele Carolinei. Pe lângă algoritmii care încercau să folosească datele cu scopul de a anticipa comportamentul clientului, ANS și Google se foloseau de miliardele de intrări pe Tweets și Facebook, de numărul abonamentelor pentru autostradă, de achizițiile de pe Amazon, de datele telefoanelor mobile, de informațiile GPS, de cuvintele-cheie introduse în motoarele de căutare pe internet, precum și de alte mărunțișuri digitale generate în fiecare zi cu scopul de a construi cel mai sofisticat sistem de inteligență artificială care existase vreodată în lume. Purtând numele de cod AQUAINT – *Advanced Question Answeringfor Intelligence* – sistemul fusese învățat nu numai să gândească precum o ființă umană, dar și să prezică modul în care gândesc și se comportă oamenii.

Tehnologia era înspăimântătoare, iar asta nu era tot. Caroline indusese un articol despre o companie deținută în secret de ATS, care încheiase recent faza unu de testare, finanțată fiind de Homeland Security, iar în prezent lucra la faza doi. Intitulat *Future Attribute Screening Technology* (sau, mai simplu, FAST), era un dispozitiv care putea fi instalat în secret pe stadioane, în aeroporturi, în centre comerciale, precum și în alte locuri publice și al cărui scop era „identificarea activității teroriste înainte ca aceasta să se petreacă”.

Dispozitivul scana, fară autorizație, fiziologia fiecărei persoane care trecea prin dreptul senzorului și înregistra, stoca și analiza respirația, secreția de feromoni, activitatea „electrodermală” și funcțiile cardiovasculare ale persoanei respective, în încercarea de a recunoaște „reaua-intenție” și a avertiza autoritățile. Un sistem secundar de „etichetare” se ocupa cu stabilirea identității subiectului prin noua bază de date a FBI-ului, NGI, sau *Next Generation Identification.* Era ca și cum ai fi etichetat fară răgaz fotografii în iPhoto.

Baza de date NGI era o versiune îmbunătățită și atotcuprinzătoare, în valoare de un miliard de dolari, a arhivei de amprente digitale a Biroului, care conținea amprentele digitale a peste o sută de milioane de oameni și care era cunoscută ca fiind „cea mai mare bază de date biometrice din

lume”. În loc de amprente digitale și poze de identitate, NGI conținea fotografii făcute cu ajutorul unei tehnologii care recunoștea chipul, scana irisul, amprentele digitale și ale palmei, ADN-ul, înregistrările vocale, stilul de mers, făcând și analize detaliate ale cicatricilor și ale tatuajelor. Depășea „generația următoare” și se potrivea perfect cu tehnologia FAST. Cu toate astea, etichetarea cu ajutorul dispozitivelor FAST nu consta pur și simplu în identificarea trecătorilor neștiutori cu ajutorul programului NGI.

Fără să-și pună problema că aceste investigații ar fi neîntemeiate, FAST scana subiecții pentru a stabili dacă au asupra lor aparate mobile. Dacă aveau, echipamentul FAST intra în contact cu ele și copia toate datele pe care le conțineau și care se aflau la dispoziție. De asemenea, FAST căuta și dispozitivele RFID pe care persoana cu pricina le-ar fi putut avea asupra sa, copiind și informațiile conținute de acestea.

Toate aceste date erau stocate într-o uriașă bază de date, administrată de Departamentul Securității Naționale și de ANS, iar fiecărui trecător în parte i se întocmea câte un dosar.

Nu conta dacă aveai vreo intenție criminală azi. La un moment dat în viitor „ai putea avea” și, prin urmare, informațiile adunate ar fi constituit un punct de plecare în vederea incriminării tale.

Înfigând ferm un steag pe teritoriul crimelor cu premeditare, guvernul Statelor Unite crease o scenă care părea decupată din *Minority Report*[12] sau din romanul lui George Orwell, *1984.*

Aceste tehnologii nu numai că știau exact unde te aflai și ce făceai în orice clipă, dar îți monitorizau și gândurile, anticipând ce aveai de gând să faci în continuare. Același guvern care conducea Serviciul poștal al Statelor Unite se ocupa și de aceste tehnologii. După părerea lui Nicholas, afirmația cum că acestea vor fi folosite doar pentru garantarea siguranței cetățenilor americani era depășită de departe de abuzurile monstruoase pe care le comiteau.

Fiecare metodă tehnologică abuzivă și fiecare mișcare făcută pentru a răpi libertatea cetățeanului de rând în numele securității aveau, într-un fel sau altul, legătură cu ATS.

Nicholas continuă să parcurgă fișier după fișier, accesând

[12] *Raport special* (2002), film inspirat de Philip K. Dick, regizat de Steven Spielberg, cu Tom Cruise şi Colin Farrell. (n.red.).

linkurile și aflând despre toate activitățile în care era implicată organizația ATS. Abia când descoperi un fișier în care era descrisă istoria organizației el înțelese că ajunsese la sursă, la imaginea de ansamblu, din cauza căreia se dorea moartea Carolinei.

La sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial, în perioada de declin a Biroului de servicii strategice al armatei, începuse organizarea Agenției Centrale de Informații (CIA). Îngrijorați de ideea că o agenție civilă de informații ar fi putut fi supravegheată de politicieni, un grup secret din cadrul BSS se desprinsese și formase propria organizație.

O botezară „Santinela” și, în secret, membrii acestei organizații își stabiliră un singur scop simplu – să apere Statele Unite în perioada postbelică, indiferent care ar fi fost prețul. Avură un mare succes la început, însă odată cu succesul căpătară o notorietate nedorită în Washington.

Unii îi considerau niște justițiari periculoși, care nu dădeau socoteală nimănui și care trebuiau călcați în picioare. Alții îi considerau o armă folositoare împotriva comuniștilor în timpul Războiului Rece care lua amploare. În timp ce adversarii lor făceau investigații, simpatizanții organizației secrete o ajutau să rămână ascunsă, furnizându-i extrem de profitabile contracte cu guvernul.

Erau, în multe privințe, deasupra legii. În esență, organizația încălca deseori legea pentru ca anumite agenții guvernamentale să nu mai fi nevoite s-o facă. Scopul dorit era atins, securitatea era consolidată, iar sponsorii organizației aveau o plajă destul de largă pentru a putea „dezminți credibil” implicarea în acele operațiuni.

Cum se întâmplă cu multe organizații însă, „Santinela” experimentă fenomenul de *depășire a obiectivelor.* Angajații mai tineri, recrutați pentru a-și asuma greutatea unui flux operațional tot mai rapid, nu erau întotdeauna de aceeași părere cu fondatorii organizației.

Prin anii 1960, „Santinela” se ocupa deja cu colectarea de informații. Membrii acesteia văzură în Signals Intelligence (sau SIGINT) o afacere de viitor în domeniul informațiilor și astfel făcură trecerea la computere și sateliți moderni. În anii 1970, „Santinela” adoptă o altă denumire: *Adaptive Technical Solutions* (ATS). Omniprezența lor în instituțiile puterii, în special

în ANS, îi făcuse pe mulți să creadă că ATS era, de fapt, un fel de entitate cvasiguvernamentală. Organizația nu se prea grăbise să dezmintă această teorie, ba mai mult, o promovă și profită de ea din plin.

Din notițele Carolinei, Nicholas află că ATS era din ce în ce mai puțin interesată de America și din ce în ce mai interesată de ea însăși. Tot ce-și propunea era să-și consolideze o poziție sigură. Compania își elimina fară milă concurența și îi descuraja pe furnizori. Se folosea de datele strânse pentru a șantaja pe oricine le-ar fi stat în cale, indiferent că provenea din sectorul public sau din cel privat. Această descoperire era șocantă, dar nu se compara cu ceea ce găsi Nicholas în fișierul următor.

Ani la rând ATS se folosise de superioritatea sa tehnologică pentru a coordona tranzacții uriașe bazate pe informații privilegiate, încă de la începutul anilor 1980, compania începuse să îi spioneze pe toți actorii lumii financiare. Ascultau convorbirile telefonice, interceptau faxuri și evoluau odată cu tehnologia, spărgând rețelele interne de calculatoare și conturi de e-mail. Adunară munți de „dolari murdari" pe care îi spălau prin intermediul diverselor programe pe care le dezvoltau în baza unor contracte secrete, ascunse de privirile curioase ale Autorității de Supraveghere Financiară.

Acești „dolari murdari" erau investiți în bunuri tangibile din întreaga lume, precum și în piața bursieră, prin corporații fictive, de tip *off-shore*[13]. Mai investeau banii și într-o mulțime de proiecte R&D[14] promițătoare, care în cele din urmă erau îmbunătățite și vândute Pentagonului și CIA.

Pe scurt, ATS își crease propria autorizație de a tipări bani și își asigurase o poziție dincolo de orice inspecție sau acuzații.

Nicholas era aproape convins că descoperise, până la urmă, motivul pentru care Caroline Romero se temea pentru viața ei. Apoi deschise un fișier denumit „Nisipul albastru".

Încă din primele două paragrafe, el își dădu seama că tot ceea ce făcuse ATS în trecut era nimic pe lângă ce intenționa să

---

[13] Companie care nu desfăşoară activităţi comerciale în ţara în care a fost înregistrată şi care, din punctul de vedere al actelor comerciale săvârşite, este considerată ca fiind firmă străină. O companie *offshore* nu înregistrează venituri în ţara în care a fost înmatriculată, (n.tr.).

[14] *Research and Development,* activitate care presupune crearea de noi produse sau tehnologii, (n.red.).

dezlănțuie.

Trebuia să-i avertizeze pe oameni, însă înțelese că nu exista decât o singură persoană care putea să facă ceva în acea privință.

CAPITOLUL 21

Pirineii din Țara Bască
Spania
Joi

Padre Peio avea de lucru la abație și îl invită pe Harvath să meargă cu el. Era un drum de trei ore călare, pe munte.

Harvath mai fusese acolo. Era întocmai cum trebuia să fie un loc de refugiu religios: frumos, liniștit și izolat. Însă asta era problema: era cam izolat. Contactul preoților cu lumea exterioară era unul limitat. Atunci când a stat acolo, Nicholas și-a adus cea mai mare parte a echipamentului cu el. Fusese distrus într-un incendiu, iar lui Peio nu îi mai rămăsese aproape nimic. Harvath nu putea să îl însoțească. Trebuia să rămână unde reușise să stabilească o conectare bună la Skype. Trebuia să aștepte alte instrucțiuni de la Bătrân.

Și aștepta. Își verifică contul toată ziua, din oră în oră, apoi din jumătate de oră în jumătate de oră, sperând să primească un mesaj de la Carlton. Nu primi nici unul.

Neputându-l evita pe Harvath, care ședea în mijlocul casei lui, comandantul ETA își vârî capul înăuntru și se prezentă. Îl chema Tello. Era un bărbat corpolent, cu mâini mari și aspre și dinți îngălbeniți. Avea o mustață groasă, cu capetele răsucite în sus și o barbă crescută de câteva zile pe obraji, semn că fusese prea ocupat pentru a se rade. Harvath habar nu avea cu ce se ocupa bărbatul, dar nici nu ținea morțiș să afle. Poate că ETA renunțase la toate actele de violență. Dar, judecând după înfățișarea lui Tello și a oamenilor de la fermă, înarmați până în dinți, se părea că echipajul nu primise această înștiințare. Cu cât știa mai puține despre gazda lui și colegii acestuia, cu atât mai bine.

Colegi. Harvath repetă încet cuvântul. Oare era posibil ca

atacul asupra organizației să fi fost instrumentat nu de vreun dușman al Statelor Unite, ci, de fapt, de o forță din interior?

Era o idee nebunească, dar totuși îi trecu prin minte. Oricât de nesăbuită părea, știa că n-o putea ignora. Fusese instruit să ia în considerare toate variantele posibile și să-și asculte instinctul.

Cu toate astea, posibilitatea ca vreun concetățean american să se fi aflat în spatele unei astfel de operațiuni era aproape imposibil de crezut.

Harvath se uită la ceas. Trecuse de miezul nopții. Nu era de mirare că nu mai reușea să gândească limpede. Trebuia să doarmă câteva ore. Gândurile lui o luaseră razna în prea multe direcții ciudate.

După ce își verifică încă o dată contul de pe Skype și văzu că nu primise nici un răspuns, el deconectă și închise computerul.

O ceață deasă învăluise întreaga fermă, iar Harvath luă o lanternă Surefire care se afla într-un compartiment al rucsacului lui Riley ca să își lumineze drumul până la grajduri. Răceala umedă îi pătrundea prin haină. Fusese instruit să reziste frigului extrem, dar asta nu însemna că îi și plăcea. De fapt, numărul mare de soldați SEAL care se mutau în zone cu climă caldă odată ce se pensionau îl făcu să se întrebe dacă marina nu inducea cumva agenților săi de elită o ură crâncenă împotriva frigului sau dacă rezistența la frig dura o perioadă relativ scurtă, soldații SEAL neputând rezista mai mult timp.

Era un joc de cuvinte interesant pe care nu trebuia să îl analizeze în seara aceea. Înainte de a urca scările către micul apartament de deasupra grajdurilor, îl salută din cap pe unul dintre paznicii înarmați ai lui Tello. Aceștia erau îmbrăcați cu hanorace și aveau pe cap tradiționalele berete negre basce, pe care le purtau toți simpatizanții ETA.

După ce intră, porni reșoul din dormitor și își turnă un pahar cu apă. Se rezemă de chiuveta din baie și privi rucsacul lui Riley care se afla pe un scaun în dormitor. Îi verificase toate lucrurile personale de mai multe ori, însă nici unul dintre ele nu reușise să-l facă să-și dea seama ce căutase ea în Paris sau de ce fusese trimis el să se întâlnească cu ea la adăpost.

De ce naiba se întâmplase ceea ce se întâmplase? Și mai important, de ce ei? De ce femeilor la care ținea li se întâmplau lucruri rele? Știa că viața nu era dreaptă, dar, la naiba, avea impresia că o forță superioară îl pedepsea în mod intenționat.

Întâlnise foarte puține femei cu care putuse vorbi despre munca lui sau care îl înțeleseseră și îl sprijiniseră atunci când el fusese nevoit să plece și să se ocupe de treabă. Cunoscuse câteva femei în viața lui care fuseseră minunate, dar, într-o formă sau alta, între ei intervenise munca lui, iar relațiile se destrămaseră. Sperase ca lucrurile să stea altfel cu Riley din moment și ea făcea parte din breaslă.

Se întâlniseră pentru prima oară cu câteva luni înainte. Bătrânul o trimisese să preia un prizonier pe care el pusese mâna în timpul unei operațiuni în Elveția. Ea avea treizeci și ceva de ani și era extrem de atrăgătoare. Era înaltă și avea părul castaniu, cu tente roșcate, ochii albaștri și buze cărnoase. În momentul în care își strânseră mâinile, el se simțise ca și cum ar fi fost lovit de fulger.

Ea fusese o schioară de performanță înainte să se retragă și să urmeze cursurile facultății de medicină. Cu toate că îi plăcea să practice medicina, simțea nevoia de adrenalină, pe care nu o găsea în meseria ei. Riley începu să facă cercetări pe internet, să-și sune prietenii răspândiți în toată țara, ba chiar să vorbească cu prieteni ai prietenilor din Washington, D.C. Nu știa exact ce căuta, dar își spuse că își va da seama pe parcurs.

Tocmai își pregătea dosarul pentru un post în străinătate în cadrul Biroului pentru Servicii Militare al CIA, când se trezi la ușă cu doi reprezentanți ai armatei Statelor Unite. Erau pe punctul de a crea un proces de aplicare a unui program care era de competența ei și o invitară să încerce. Riley nu numai că încercă, dar îi depăși pe ceilalți recruți și deveni unul dintre primii membri ai Proiectului Atena.

Asemănările dintre ea și Harvath erau evidente. În timp ce își aducea aminte de ea, el știa că va ajunge să se gândească și la celelalte femei din viața lui. Era un drum emoțional întunecat, presărat cu cicatrici lăsate de trecutul lui. Știa ce se va întâmpla dacă se va lăsa pradă emoțiilor, că va sfârșit prin a-și îneca amarul în prea multe pahare de tărie, din cea mai apropiată sticlă. Hotărî să se liniștească înainte să o apuce pe acel drum. Concentrându-se asupra plăcilor de faianță cu formă ciudată, montate în jurul oglinzii, el încercă să numere cât mai multe în timp ce se spăla pe dinți.

După ce termină în baie, el stinse lumina și se vârî în pat, încercând să ignore rucsacul lui Riley.

Așternuturile erau reci, iar reșoul nu reușise să învingă răcoarea care se instalase în încăpere. Era una dintre acele nopți când umezeala părea să pătrundă peste tot.

Trăgându-și pătura pe piept, Harvath închise ochii și încercă să se relaxeze. Nu avea nevoie să-i zboare gândurile aiurea în acel moment. Avea nevoie de somn, măcar pentru câteva ore.

El inspiră lung și adânc de câteva ori și își goli mintea, concentrându-se numai asupra întunericului. Conștiința lui se transformase într-o cutie de fier, în care nu reușea să pătrundă nici un gând. Maimuța fusese închisă în cușcă. În curând adormi.

Ca mărturie a stării de extenuare în care se afla, el începu să aibă o serie de vise profunde și intense.

De fapt, erau atât de intense, încât, trei ore mai târziu, nu își putuse da seama dacă auzise într-adevăr lătratul câinilor sau dacă visase.

Încercă să-și scoată acest gând din minte și să se întoarcă la somn, când brusc auzi o împușcătură și își dădu seama că nu mai era un vis.

CAPITOLUL 22

Apucându-și arma, Harvath se rostogoli din pat și se întinse pe jos. „Ce naiba se întâmpla?” se întrebă el. Nu se mai auziră alte împușcături.

În timp ce stătea întins, el își ciuli urechile ca să audă alte zgomote din care să-și dea seama ce se întâmpla. Câinii lătraseră. Se auzise o împușcătură. Dar cât timp se scursese între ele? Habar nu avea. Părea să fi trecut un minut, dar ar fi putut fi și zece minute sau mai multe.

Trebuia să existe o legătură între lătrat și împușcătură. Trebuia să existe vreun animal de pradă prin apropiere. Și dacă exista, atunci întrebarea era următoarea: era oare din specia cu patru picioare sau o specie mult mai periculoasă, care avea doar două?

Harvath așteptă, dar nu se mai auzi nici un zgomot. Din câte știa el, nu fusese nimic – varianta bască a vreunui coiot sau leu de munte care se rătăcise pe proprietate și care fusese împușcat. Dar dacă nu se întâmplase asta?

Neavând telefon și nici măcar o stație de emisie-recepție prin

care să ia legătura cu paznicii sau cu Tello, care se afla în casa mare, Harvath nu avea de ales decât să investigheze de unul singur.

Se îmbrăcă repede și se furișă fară zgomot afară din apartament. Aerul nopții era și mai rece decât atunci când se dusese el la culcare, iar ceața mai deasă. Abia își zărea mâna dacă și-o întindea. Hotărî să nu își scoată lanterna din buzunar. Dacă era cineva acolo în ceață, lumina lanternei i-ar fi atras atenția.

Când ieși afară, ceața se despică, părând să îl tragă înspre ea. Când aceasta îl învălui, el încercă să distingă zgomote, orice fel de zgomote. Nu se auzi nimic; nici măcar cele făcute de vite.

„Au o pășune foarte întinsă”, își reaminti el. Poate animalele se mutaseră mai aproape de munte, îndepărtându-se de clădirile fermei atunci când începuse să se întețească ceața. Poate era asta sau poate exista un alt motiv.

Câinii îi vor simți prezența în orice clipă. Erau obișnuiți cu Tello și cu oamenii lui, dar cum Harvath era străin, aceștia reacționau cu precauție în preajma lui.

Nici unul dintre ei nu veni să îl cerceteze când trecu de grajd. Dacă nu se aflau cumva cu vitele în capătul îndepărtat al pășunii, atunci ceva nu era în regulă.

Se îndreptă către casa mare, cu pistolul în buzunarul hainei, ținând mâna pe mâner și degetul pe trăgaci. Voia să fie pregătit dacă era luat prin surprindere, dar nu voia să surprindă nici el. De cele mai multe ori, primul și singurul lucru pe care îl vedeau oamenii era arma. Nu voia să fie împușcat de unul dintre oamenii lui Tello.

Pe la mijlocul distanței, fu cât pe ce să se împiedice de o pereche de ghete din piele. Se aplecă prin ceață și văzu că aparțineau unuia dintre bărbații pe care îi salutase mai devreme, înainte să urce scările către apartament.

Lângă el se afla o *lupara*, iar Harvath simți că se trăsese de curând cu ea. Își întinse mâna și verifică pulsul bărbatului. Trupul lui era cald încă, dar inima încetase să mai bată. Când își retrase degetele, Harvath observă că erau mânjite de sânge. Bărbatului îi fusese tăiat gâtul de la o ureche la cealaltă. Haina îi era udă din cauza hemoragiei.

Nu mai putea face nimic pentru el. Bărbatul era mort, iar ferma era atacată. Trebuia să își concentreze atenția asupra

pericolului.

În timp ce se îndepărta de trup și se apropia pe furiș de casă, își puse trei întrebări. „Cine intrase pe proprietate? Câţi erau? Și de ce veniseră?”

De îndată ce îi veni în minte ultima întrebare, avu presimțirea că în curând va primi și răspunsul.

Apropiindu-se de casa mare, el se întrebă dacă bascul mort trăsese cu arma către un intrus sau ca să-și avertizeze colegii. Oricare ar fi fost răspunsul, trebuia să fi declanșat agitația. Faptul că ferma era cufundată în tăcere nu era semn bun. Din câte îi observase pe oamenii lui Tello, aceștia erau profesioniști, nu genul care ar fi dat una-două bir cu fugiții.

Când ajunse în dreptul ușii laterale pe care o folosea ca să intre și să iasă din casă, el o găsi întredeschisă, părând mult prea *îmbietoare.* Hotărî să meargă de-a lungul casei ca să facă o cercetare rapidă înainte să intre.

În timp ce se deplasa prin ceață, pipăi peretele exterior ca să nu se rătăcească. Ferestrele erau întunecate și nu lăsau să se vadă nimic înăuntru.

Ajungând la colțul casei, auzi ceva și se opri brusc. Părea că cineva încerca să-și înăbușe tușea, însă nu era sigur.

Cu arma în mână, Harvath își vârî cealaltă mână în buzunar și scoase lanterna. Auzi din nou tușea, urmată de un geamăt.

Ținând lanterna în mâna stângă, o ridică în aer, cât mai departe de corp. Apoi, după ce inspiră adânc, el eliberă aerul și ieși de după colț.

Apăsă și eliberă butonul care aprindea lanterna. Era un exercițiu pe care îl făcuse de mii de ori pe vremea când era în SEAL și în serviciile secrete. Fulgerul de lumină dură doar o secundă sau mai puțin, dar era uluitor câte informații putea înregistra creierul într-un timp atât de scurt.

Din cauza ceții, avea impresia că încerca să vadă prin vaselină, dar reuși să observe suficient de multe.

Erau doi bărbați. Purtau blugi, bocanci și hanorace care nu păreau potrivite pentru altitudinea și temperatura de afară. Erau în formă și aveau părul tuns scurt, în stil milităresc. Unul stătea în șezut, în timp ce al doilea, ghemuit lângă el, presa un fel de bandaj pe piciorul lui, lângă zona inghinală. Rănitul ținea în mână un pistol cu amortizor, și chiar dacă Harvath nu îl putea vedea, presupuse că și celălalt bărbat era înarmat.

Presupunerea i se confirmase în momentul în care un ropot de gloanțe mușcară din piatra peretelui lângă care se afla Harvath.

El se retrase repede după colț. Aceștia nu erau oamenii lui Tello. De fapt, îi aduceau foarte mult aminte de bărbații din Paris.

Ghemuindu-se, ridică pistolul și trase pe după colț mai multe focuri de armă, într-o succesiune rapidă. Bărbații nu aveau unde să se ascundă, iar el profită de această ocazie.

Nu fixase amortizorul pe țeava pistolului și, deși ceața înghițise o parte din sunet, împușcăturile armei de calibrul 45 bubuiră ca niște tunete.

Ridicându-se în picioare, el se lipi cu spatele de perete și schimbă încărcătorul. Când fu pregătit, ieși de după colț și declanșă un nou ropot violent de împușcături.

Își retrase arma, schimbă încărcătorul și așteptă, cu urechea cât mai aproape de marginea peretelui, dar nu auzi nici un zgomot.

Având grijă să nu facă nici el vreun zgomot, își scoase capul pe de după colț. Nu se întâmplă nimic. Fie nu reușeau să îl vadă prin ceață, fie nu mai puteau trage. Harvath trebuia să afle.

După ce își pregăti arma, dădu să mai arunce o privire de după colț, apoi se răzgândi și făcu un pas în spate. Dacă îl așteptau, atunci aceea era direcția din care presupuneau că ar fi venit. Își aminti că singurul ajutor sigur pe care îl puteai căpăta într-un schimb de focuri era să găurești ținta. Dacă situația ar fi fost invers, Harvath ar fi tras la rândul lui, în timp ce și-ar fi dus partenerul la adăpost. Apoi ar fi încercat să-și doboare adversarul.

În timp ce se mișca, singurul gând pe care îl avea minte era să anihileze pericolul. La o distanță de cincisprezece metri în fața lui, unul din bărbații care încercase să îl omoare ieși din ceață, iar Harvath profită de ocazie ca să-l elimine.

Bărbatul nu se aștepta să îl vadă, și chiar dacă reacționă imediat, Harvath fu mai rapid.

Aducându-și aminte de vestele antiglonț pe care le purtaseră bărbații din Paris, Harvath apăsă pe trăgaci și eliberă două gloanțe în fruntea bărbatului, care căzu pe jos secerat.

El îndepărtă arma acestuia, lovind-o cu piciorul și îl percheziționă repede. Exact cum se așteptase, bărbatul purta vestă antiglonț. Era tânăr, spre treizeci de ani, la fel ca și

bărbații din Paris. Și, la fel ca și bărbații din Paris, nu avea asupra lui nici un act de identitate din care să afle cine era, de unde venea sau de cine fusese trimis. Tot ce avea asupra lui era o stație de emisie-recepție prinsă la curea și niște căști pe care le luă Harvath.

Se ridică în picioare și își ciuli urechile, încercând să distingă prin ceață zgomotul pe care ar fi putut să îl facă cineva care se apropia. Era liniște peste tot. *Prea* liniște.

După ce își puse căștile și își ascunse stația în haină, o porni în căutarea celuilalt țintaș.

Îl găsi aproape în locul unde îl văzuse ultima dată, însă avea capul zdrobit. Și acesta avea în jur de douăzeci de ani. Partea de sus a piciorului stâng, precum și o parte din stomac de sub vesta antiglonț fuseseră sfârtecate de ceea ce părea a fi o rafală de gloanțe trase de aproape. Harvath îl percheziționă repede, dar acesta, ca și partenerul lui, nu avea nimic asupra lui.

Îndepărtându-se de cadavru, înconjură casa pe furiș, îndreptându-se către ușa laterală, care rămăsese întredeschisă. Păși înăuntru și rămase nemișcat preț de câteva secunde, ascultând. Abia dacă reușea să distingă ceva.

În cele din urmă, începu să înainteze ușor. Din vestibulul mic în care intrase, el se furișă prin cămară și ieși în bucătărie. Toate simțurile îi erau în alertă maximă. Singurul zgomot care se auzea era ticăitul unui ceas vechi din lemn din camera de zi, care se afla mai departe.

Din bucătărie trecu în sufragerie, unde se opri. Simți cum i se ridică părul pe ceafa. În camera de zi, observă masa răsturnată, iar pe jos, ceva ce semăna cu o baltă de sânge. Era prea întuneric ca să mai poată distinge altceva și nu avea de gând să aprindă lanterna.

Când înaintă, văzu corpul masiv al lui Tello întins pe pardoseală cu fața în jos, lângă canapea. După ce cercetă încăperea, se duse la el și îi întoarse cu grijă trupul.

Bărbatul primise un glonț în frunte și unul chiar sub nas. Avea ochii deschiși, dar erau lipsiți de viață și priveau în gol. Comandantul ETA era mort.

„Asta să fie oare? Un atac? Lansat de un grup rival? Poate vreo grupare de crimă organizată? Oare era implicat și guvernul spaniol?”

Abia se materializă acest gând în mintea lui Harvath când

acesta primi răspunsul.

— Să nu îndrăznești să faci vreo mișcare, se auzi vocea unui bărbat, undeva în spatele lui. Vorbea în engleză, cu accent american. Avea o tentă de îngâmfare, specifică orășenilor. Aruncă arma, ticălosule!

În încăpere era atât de întuneric, încât dacă Harvath s-ar fi întors și ar fi încercat să tragă, bărbatul din spatele lui ar fi apucat probabil să îl împuște primul. Nu avea de ales decât să se conformeze și își așeză arma pe jos, lângă trupul lui Tello.

— În genunchi! îi ordonă bărbatul. Acum!

Harvath se supuse.

— Mâinile la ceafa! Cu degetele încrucișate.

— Cine ești? vru să știe Harvath. Ce cauți aici?

— Taci! zise bărbatul. Mâinile la ceafa! Acum!

— Mai întâi spune-mi cine ești și ce cauți aici.

Bărbatul lansă două gloanțe în canapeaua lângă care Harvath se afla îngenuncheat.

Havath își ridică mâinile și își încrucișă degetele la ceafa.

— Cred că ai încurcat persoana, amice.

— Taci! repetă bărbatul, deschizându-și stația. Red Two către Red One. Țința în custodie. Clădirea B. Terminat.

Harvath avea căștile în urechi și putea auzi transmisiile radio.

— Recepționat, Red Two, răspunse o voce. Clădirea B. Terminat.

„Oare erau doar patru?” Deocamdată nu auzea alte transmisii.

— Red Two către Red Three. Dă-mi un SITRER Terminat, zise bărbatul din spatele lui Harvath. SITREP era prescurtarea pentru raport asupra situației.

Nu veni nici un răspuns.

— Red Two către Red Three. Mă auzi? Terminat.

Trecură câteva secunde. Tot nu veni nici un răspuns. Dacă nu mai erau decât doi indivizi, atunci aceștia erau morți, deoarece Harvath îi omorâse pe amândoi.

— Ar fi trebuit să-ți aduci mai mulți oameni, zise el.

Bărbatul îl ignoră.

— Red Two către Red Four. Terminat.

Așteptă, apoi încercă din nou să ia legătura cu Red Four. În cele din urmă renunță și luă legătura cu Red One.

— Spune, Red Two. Terminat.

— Proprietatea este securizată? Terminat.

— Confirm. Terminat.

— Vreau să îi cauți pe Red Three și pe Red Four. Începe de la clădirea B și apoi cercetează împrejurimile. Terminat.

— Recepționat. Red One terminat.

Apoi bărbatul își îndreptă toată atenția și furia asupra prizonierului său.

— Ordinele primite spun doar atât: că trebuie să mori. Nu spun și cât de repede.

— Ordine de la cine? răspunse Harvath.

— Nu-i treaba ta, trădătorule.

Trădător? Cuvântul îl ului. Preț de o clipă nu știu ce să răspundă, în cele din urmă zise:

— Chiar că ai încurcat persoana.

— Nu, tu ești persoana, trădător nemernic.

Parcă primise un pumn în față. *Trădător? Trădare?*

— Despre ce naiba vorbești? Crezi că sunt trădător?

— Nu eu hotărăsc. Eu îndeplinesc ordinele, zise bărbatul.

— Cine dă aceste ordine?

— Nu-i treaba ta.

— Eu sunt trădător, iar tu ești aici ca să mă ucizi și nu-i treaba mea?

— Vorbești prea mult, i-o reteză bărbatul.

— Iar tu nu vorbești îndeajuns. Faci o greșeală foarte, foarte mare. Ascultă-mă, ai încurcat persoana.

— Taci!

Harvath își dădu seama că bărbatul nu mai avea mult timp la dispoziție.

— Ești din armată, corect? Sau cel puțin ai fost în armată la un moment dat. Ce ramură?

Bărbatul îl ignoră.

— Eu am fost în trupele SEAL înainte să mă alătur serviciilor secrete.

— Ți-am văzut dosarul, răspunse bărbatul.

— Atunci știi câte am făcut pentru țara mea. Îmi ești dator cu o explicație.

— Nu-ți sunt dator cu nimic, zise acesta, pornindu-și din nou stația. Red Two către Red One. Ce-ai aflat? Terminat.

— N-am aflat nimic încă, Red Two. Terminat.

— Grăbește-te! Red Two terminat.

Era ceva ilogic în comportamentul individului, iar Harvath nu reușea să-și dea seama ce. Se comporta ca un militar, dar, în același timp, avea ceva din mentalitatea găștilor de cartier.

— Ascultă, zise Harvath, nu poți omorî un concetățean american fară ca acesta să nu fie judecat mai întâi.

— Ba pot dacă apari pe listă, trădătorule.

— *Listă?* Care listă? Despre ce naiba vorbești?

Atenția bărbatului fu distrasă de ceva și acesta nu îi răspunse. Când Harvath încercă din nou să-i smulgă un răspuns, el îi spuse pe un ton șoptit:

— Taci dracului din gură.

Când bărbatul își mișcă greutatea corpului, întorcându-se spre dreapta, se auzi scârțâitul slab, aproape imperceptibil al podelelor.

Scârțâitul fu urmat de o împușcătură asurzitoare care făcu să-i țiuie urechile lui Harvath. Întinzându-se după armă, el se răsuci și o ridică tocmai în momentul în care bărbatul se prăbușea cu fața în jos. Era mort. Un glonț îi străpunse gâtul până la baza craniului.

În camera de zi, cu *lupara* fumegând în mână, stătea *padre* Peio.

Înainte ca Harvath să apuce să scoată un cuvânt, zări o umbră care se deplasa în spatele preotului din bucătărie.

— Peio! Armă! Jos! strigă el.

Dar era prea târziu. În loc să se arunce la pământ, Peio se întoarse.

Era greu de spus cine trăsese primul, Harvath sau bărbatul care trebuie să fi fost vocea din stație, Red One.

Când Peio căzu, Harvath apăsă pe trăgaci iar și iar, împușcându-l pe atacatorul lui în partea de sus a pieptului, în gât și între nas și gură.

Arma acestuia căzu cu un zăngănit pe pardoseala din bucătărie în timp ce bărbatul se prăbușea. Harvath se grăbi să sară în ajutorul prietenului său.

CAPITOLUL 23

Din fericire, rănile lui *padre* Peio nu îi puneau viața în pericol. Primise două gloanțe în umăr. Unul trecuse prin el, iar celălalt

rămăsese înăuntru. Judecând după reacția lui, atunci când Harvath îi aplică un bandaj, rana era aproape de os și îl durea îngrozitor.

El încerca întruna să se ridice în picioare.

— Trebuie să spun o rugăciune pentru sufletul morților.

Să se roage pentru morți era ultimul lucru pe care dorea să-l facă Harvath în acel moment. El voia răspunsuri – mai întâi de toate, cine îl catalogase drept trădător și ordonase uciderea lui? Și de ce? Ce credeau că făcuse? Cum dăduseră de urma lui?

Răspunsul la ultima întrebare era cel mai ușor – prin intermediul Bătrânului. Mesajele lor de pe Skype erau singura legătură cu locul în care se afla. Încercase să se conecteze prin diverse servere din lume, dar cineva reușise să îi descâlcească rețeaua.

Peio încercă din nou să se ridice, iar Harvath își concentră atenția asupra rănii preotului. După ce reuși să-i oprească sângerarea, îl ajută pe acesta să se ridice în picioare.

Peio se duse la Tello și se rugă pentru bascul mort, în timp ce Harvath percheziționa trupurile celor doi atacatori. La fel ca și ceilalți, și aceștia erau tineri și nu aveau asupra lor nici un act de identificare. Puștiul care fusese pe cale să îl ucidă pe Harvath avea o mulțime de tatuaje, două dintre ele erau nefinisate, în mod evident opera unui amator.

După ce se rugă în gând pentru cei doi atacatori, Peio îl lăsă pe Harvath să îl ajute să iasă pe ușă afară și să îi arate unde se aflau ceilalți doi. Preotul rosti câteva cuvinte, apoi merseră mai departe.

Când se apropiară de bascul care zăcea mort între casa mare și grajduri, Harvath își dădu seama de unde făcuse preotul rost de *lupara.* Ceea ce nu înțelegea era motivul pentru care se întorsese.

Îl întrebă acest lucru pe preot, dar acesta refuză să-i răspundă. Voia să-și păstreze forțele. Harvath înțelese și îl lăsă pe Peio să se sprijine de umărul lui. Vor vorbi mai târziu.

Cunoștea ferma îndeajuns de bine încât să se descurce prin ceața care începuse să se ridice și să localizeze trupurile. Indiferent cine fuseseră acei oameni, își duseseră treaba până la sfârșit. Oamenii lui Tello erau toți morți, inclusiv Sprâncenatul și Scarface. Nici unul nu scăpase cu viață. „Ce naiba se întâmpla? De ce erau asasinii aceia atât de tineri și ce era cu «lista» pe

care figura și el, după cum îi spusese puștiul? Și, cel mai important, de ce îl făcuse trădător?” Nimic nu avea nici o logică.

În curând găsiră și câinii. Lui Harvath nu îi plăcea când erau omorâte animalele. Înțelegea ce rost avea în timpul unui atac, dar tot ura acea idee. Chiar dacă apăreau animale în atacurile lui, Harvath încerca întotdeauna să găsească o altă modalitate de a rezolva situația fară să le omoare.

După ce Peio se arătă mulțumit că-i binecuvântase pe toți morții, Harvath încercă să îl conducă înapoi către casa mare ca să se odihnească, însă el refuză.

— În curând va răsări soarele, zise Peio. Trebuie să pleci.

— Și tu? răspunse Harvath. Trebuie să te vadă un doctor.

Bărbatul clătină din cap.

— Prin părțile astea, un preot rănit de un glonț va da naștere la destule vorbe cât pentru un secol. Nu trebuie să am vreo legătură cu ce s-a întâmplat aici. Părintele Lucas va avea grijă de rănile mele.

— Ai idee cât de contaminate sunt rănile provocate de gloanțe? De îndată ce ultimele cuvinte îi ieșiseră pe gură, Harvath regretă că le rostise. Firește că Peio știa. Avusese destulă experiență cu gloanțele înainte să devină preot. Vei avea nevoie de antibiotice.

— Avem de toate la abație. Nu-ți face griji.

Peio era un tip rezistent.

— Tot nu mi-ai spus de ce te-ai întors.

— Am primit vești de la Nicholas.

Harvath se opri și se întoarse ca să se uite la preot.

— Când? Cum?

— Folosim pagina de web a orfelinatului din Belarus, unde ne-am cunoscut, ca să ne lăsăm mesaje unul altuia. Nicholas a aranjat-o în așa fel, încât să nu se observe faptul că noi comunicăm.

Și Harvath avusese încredere în comunicarea lui de pe Skype cu Bătrânul, dar după tot ceea ce se întâmplase, nimic nu mai era sigur.

— De unde știi că ai comunicat într-adevăr cu Nicholas? De unde ești sigur?

— Există un proces de autentificare, răspunse Peio. Seamănă cu un fel de „cutie poștală”. Mai există o pagină unde las un

indicator general. Cred că Nicholas folosește această metodă și cu alte contacte ale lui: e un fel de ecran de triere a mesajelor. Eu las un indicator acolo ca să îl atenționez că îl așteaptă un mesaj pe pagina orfelinatului. El intră pe pagina orfelinatului, dar ca să poate deschide mesajul și să îmi răspundă trebuie să folosească indicatorul meu și să își dea seama cum a fost plasat pe post de parolă.

— Câți oameni știu despre sistemul vostru de comunicare?

Peio îl privi pe Harvath să vadă dacă vorbea serios.

— Ai cunoscut pe altcineva mai interesat de siguranța căilor lui de comunicare decât Nicholas?

Preotul avea dreptate și, cu toate că nici un sistem nu era sută la sută sigur, Nicholas folosea unele dintre cele mai greu de spart, ascunzându-le deseori la vedere, cum era și în cazul orfelinatului.

— Ce-a spus?

Peio făcu o grimasă când inspiră.

— Trebuie să mă lași să te duc la spital, părinte. N-ai să reușești să ajungi călare până la abație.

Bărbatul schiță un zâmbet.

— Ba pot și așa voi face.

— Peio, trebuie să stai trei ore în șa.

— Și voi avea nevoie de fiecare minut ca să mă împac cu Dumnezeu și să mă pocăiesc pentru ce-am făcut.

— Mi-ai salvat viața. Îți mulțumesc.

Preotul își întinse mâna.

— Nu ai mult timp la dispoziție. Lasă-mă să-ți spun ce mi-a transmis Nicholas.

Harvath încuviință din cap.

— Când ai luat legătura cu mine prin tutungiu, am știut că ceva nu era în regulă. După cum ziceam, i-am lăsat un mesaj lui Nicholas. Voiam să știu de ce veneai. Acum câteva ore, am primit în sfârșit un răspuns. Mi-a spus că a descoperit ceva și că trebuie să te întorci cât mai repede posibil.

— Ți-a spus despre ce este vorba?

— Nu. Când comunicăm, vorbim despre generalități. În ciuda faptului că este de părere că a creat un sistem sigur, Nicholas este în continuare precaut. Totul este codificat, astfel încât să pară că vorbim chestii legate de orfelinat. Mi-a spus totuși să-ți transmit un mesaj special.

— Care?

— „Ai grijă să nu promiți sau să informezi pe nimeni cu nimic.” Ai înțeles ceva?

Într-adevăr înțelesese. Mesajul se referea la două programe software folosite de agențiile de informații din lume. PROMIS era acronimul pentru primul program – „Prosecutors Management Information System”. Era precursorul programului TIP – „Total Information Paradigm”.

PROMIS funcționa 24/7 și căuta corespondențe între oameni, locuri și organizații. Era expert în accesarea bazelor de date private, cum ar fi cele ale băncilor, ale companiilor care emiteau cărți de credit, ale furnizorilor de e-mail, ale companiilor de telefonie, precum și ale altor utilități. Folosind algoritmi complecși, crea rețele detaliate de relații care scoteau în evidență fiecare mișcare a subiectului, pe care îl cunoșteau și cu care interacționau.

Deoarece putea stabili consumul normal conform arhivei furnizorilor de utilități, când subiectul investigat începea să folosească mai multă apă sau mai mult curent electric, reieșea că acesta găzduia în casa lui și alte persoane. Atunci programul accesa desfășurătorul telefonului și e-mail-urile suspectului, căutând contactele persoanei cu consum scăzut de utilități. Accesa istoria cărților de credit să vadă dacă persoanele cu consum scăzut la utilități cumpăraseră bilete de avion sau de tren și, dacă o făcuseră, încotro. Găsea orașele la antena cărora se conectaseră telefoanele mobile ale contactelor respective, precum și locurile unde plătiseră taxa de autostradă sau de unde cumpăraseră benzină, numai ca să descopere cine se aflase în casa subiectului și contribuise la creșterea consumului de curent electric și apă.

Acest program funcționa nonstop, fără întrerupere, fără să se oprească, fiind poreclit „Terminatorul”. Era o poreclă potrivită pentru vremurile sale, dar adevăratul terminator a fost succesorul acestui program – TIP.

Total Information Paradigm a preluat PROMIS și l-a înzestrat cu inteligență artificială. În acel moment, puterea agențiilor de informații din lume de a strânge informații a explodat ca o supernovă. Era ca și când cineva ar trece de la un Prius la un Lamborghini. TIP nu numai că raționa ca un om, dar se zice că putea anticipa comportamentul uman.

Nu era nevoie ca Nicholas să îl avertizeze că trebuia să rămână „neconectat”. La urma urmei, el fusese cel care îi oferise o instruire temeinică lui Harvath despre programele PROMIS și TIP. Pe lângă faptul că monitorizau tranzacțiile clandestine, acele programe reprezentau motivul pentru care Harvath alesese să ia legătura cu Peio așa cum o făcuse. Preotul se afla practic în afara oricărei relații între arborii de relaționare și nici un program nu ar fi putut să îl găsească.

Faptul că Nicholas decisese că trebuie să evite programele putea însemna că acestea îl căutau cu înverșunare.

— A mai spus și altceva? îl întrebă Harvath pe preot.

— Mi-a spus că trebuie să fac tot ce îmi stă în putință să te ajut să te întorci. Din nefericire, legăturile mele nu mai sunt cele care au fost. Va dura ceva timp până voi reuși să îți obțin un pașaport pe un alt nume.

— Am deja unul, așa că nu-ți face griji.

Peio încuviință din cap.

— Ar fi trebuit să știu.

— Trebuie însă să găsesc o cale să îmi cumpăr un bilet de avion. Nu am decât numerar, iar asta ar atrage atenția imediat.

— Cunosc pe cineva la Iberia Airlines. Angajații rezervă deseori bilete prietenilor lor prin intermediul rețelei interne. Angajatul plătește cu cartea lui de credit, iar prietenul îi rambursează bani gheață.

Era evident că Peio îl mai folosise pe acest „prieten” și pentru alte aranjamente de călătorie similare. Fără îndoială, „rambursarea” includea prețul biletului plus un bonus pentru omul lui Peio care făcea rezervarea.

Deoarece călătorea cu un pașaport italian, Harvath dorea să aleagă un punct de intrare în Statele Unite bine cunoscut printre italieni.

— Cât de des are curse Iberia către orașul New York? întrebă el.

— Tocmai asta e, răspunse Peio. Cred că Nicholas are alte planuri pentru tine.

— De ce spui asta?

— Înainte să te întorci acasă, el a sugerat să te oprești pe la un orfelinat cu care are legătură.

— Cel din Belarus? întrebă Harvath.

— Nu, cel din Mexico.

CAPITOLUL 24

Maryland

În Parcul național istoric al canalului Chesapeake & Ohio, lung de aproape trei sute de kilometri, se găseau peste 1 300 de locuri istorice. Multe dintre ele erau deschise publicului larg, inclusiv șase „barăci”, sau „cartiere de canal”, după cum erau cunoscute, pe care vizitatorii le puteau închiria ca să rămână acolo peste noapte și să retrăiască viața de-a lungul unui canal odinioară extrem de circulat, care curgea în paralel cu fluviul Potomac. Acestea erau complet utilate cu tot confortul modern: bucătării, dormitoare și băi cu duș. Erau cunoscute ca fiind barăcile 6, 10, 22, 25, 28 și 49. „Baraca albastră”, denumită astfel datorită culorii în care erau vopsite obloanele și ușa de la intrare, era de asemenea faimoasă și echipată pentru găzduire, dar nu fusese niciodată deschisă publicului – dintr-un motiv întemeiat.

Baraca albastră era proprietatea Agenției Centrale de Informații. Acolo fuseseră interogați în timpul Războiului Rece unii dintre cei mai valoroși trădători ai Uniunii Sovietice. Sintagma „în spatele ușii albastre” devenise sinonim cu interogatorii la cel mai înalt nivel. Majoritatea agenților care foloseau acea sintagmă habar nu aveau unde se găsea acea ușă albastră, cu atât mai puțin că avea legătură cu o căsuță de pe malul canalului C&O. Mulți presupuneau că ușa exista undeva în subsolul sediului central, unde numai directorul și o mână de oameni privilegiați aveau acces.

Reed Carlton văzu semnalul – o tăviță cu hrană pentru păsări așezată pe verandă – și știu că ușa din față era deschisă. Nu se obosi să bată; nu era nevoie.

Lângă un mic șemineu în care ardeau lemne, se afla un scaun pe care ședea un bărbat care citea. Nu își ridică privirea când intră Carlton. Părea mulțumit să citească cartea și să audă trosnetul lemnelor care ardeau.

Pe bărbat îl chema Thomas Banks. Cei care îl cunoșteau îi spuneau Tom. Cei care îl știau din război îi spuneau Tommy. Carlton nu luptase cu el, dar își satisfăcuse serviciul militar sub

comanda lui, apoi preluase conducerea CIA de la el și își câștigase astfel dreptul de a-i spune Tommy.

Fiind unul dintre cei mai tineri oameni de acțiune ai OSS în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, isprăvile lui Tommy Banks deveniseră legendare. Fără nici un alt talent de oferit decât „lupta în stil indian”, cum îi plăcea lui să spună, Banks fusese de acord să ajute la înființarea Agenției Centrale de Informații. Își găsi locul în cadrul Directoratului de Operațiuni, care avea să se numească, ulterior, Serviciul Clandestin Național – ramura din cadrul CIA care se ocupa cu recrutarea de agenți străini și care desfășură operațiuni clandestine în toată lumea.

Vreme de câteva decenii, Banks activase în acest domeniu, apoi se retrăsese ca să „își crească puii”, cum îi numea el pe agenții tineri, și să îi învețe cum să desfășoare operațiuni chiar mai bine decât o făcuse el. În cele din urmă, Banks ajunsese la conducerea diviziei, ocupând funcția de director-adjunct, pe vremea când aceasta era cunoscută sub denumirea de directoratul de operațiuni.

Multe din cunoștințele pe care Reed Carlton le avea despre spionaj și activitatea clandestină le învățase de la acest om incredibil, o vedetă retrasă a serviciilor de informații și a arenelor politice din America. Cu toate că majoritatea cetățenilor nu îi vor afla niciodată numele, nu exista persoană influentă în DC pe care să nu o poată contacta la telefon în câteva minute.

— Am auzit scrâșnetul pietrișului sub picioare de la un kilometru, zise bărbatul când Carlton închise ușa. Se pare că va trebui să-ți fac un nou instructaj.

El clătină din cap.

— Cred că sunt prea bătrân pentru instructaje, Tommy.

— Nu ești niciodată prea bătrân, Frumușelule. Doar prea leneș.

Frumușelule. Carlton nu mai auzise acea poreclă de multă vreme. Nu își mai aducea aminte cine îl poreclise așa, dar avea legătură cu stilul lui de a interoga. Deși, în general, păstra înfățișarea și comportamentul unui gentleman, când venea vorba să interogheze un prizonier, putea fi de o cruzime inimaginabilă. Dacă erau în joc poporul american sau interesele Americii, era în stare de orice ca să obțină informația pe care o voia. Putea fi opusul amabilității, tocmai de aceea mulți dintre

colegii lui și chiar și câțiva superiori agreau această poreclă ironică.

— Că veni vorba de lene, continuă Banks, cu un ușor accent de Tennessee, care se făcea încă simțit cu toate că își petrecuse cea mai parte a vieții în capitala națiunii, n-ai adus un telefon mobil la această întâlnire, nu?

— Am fost învățat ce să fac.

Banks fu de acord.

— Tehnologia asta nenorocită este periculoasă. N-ai folosit un GPS ca să ajungi aici, nu?

Carlton clătină din cap.

— Am venit cu vechiul meu jeep. Nu are GPS.

— Și nici un dispozitiv OnStar?

— Nu. Fără OnStar.

— Bine, răspunse Banks. Oamenii au devenit atât de comozi, încât mai degrabă permit unei companii să le urmărească fiecare mișcare și să le asculte conversațiile private decât să citească o hartă.

Carlton își agăță haina într-un cui de lângă ușă.

— Nu este chiar inutilă. I-au descuiat portiera de la mașină asistentei mele când și-a uitat cheile înăuntru.

— De aceea Dumnezeu ne-a dat bolovani, declară Banks. Fără supărare, dar dacă ești atât de tăntălău încât să-ți încui cheile în mașină, poate că trebuie să aștepți o oră sau două să vină omul cu șperaclul, timp în care poți să meditezi asupra gradului tău de inteligență.

Bărbatul era mai irascibil ca niciodată. Nu-și pierdea timpul cu idioți sau leneși. Venea dintr-o epocă, la fel ca și Carlton, în care oamenii trebuiau să se descurce singuri. Nu stăteau așteptând ca alții să facă ceva pentru ei.

— Mulțumesc că ai acceptat să ne întâlnim, Tommy.

— M-ai făcut curios, răspunse bărbatul mai în vârstă, închizând cartea și făcându-i semn musafirului său să se apropie.

Carlton i se alătură, ocupând scaunul din fața lui.

— N-ar fi trebuit să fie atât de ușor să dau de tine. Ești previzibil. Asta este periculos.

Banks încuviință din cap.

— Îmi place să mă plimb dimineața.

Locuia într-o căsuță din Georgetown, iar în plimbările lui de

dimineață trecea pe lângă multe „cutii poștale” pe care le folosise în timpul Războiului Rece. Erau aceleași cutii pe care vechiul spion le folosise cu ani în urmă ca să îi instruiască pe Carlton și pe colegii lui mai tineri din CIA.

— Am noroc că îți cunosc traseul.

Bătrânul părea momentan transpus într-o altă lume.

— Când am văzut însemnul cu cretă, m-am trezit transportat în trecut. La început am crezut că s-ar putea să fie o greșeală sau poate că altcineva îmi folosea traseul ca să se antreneze, apoi am verificat cutia și am găsit mesajul de la tine. M-am gândit că fie îți bați joc de mine, fie este o chestiune serioasă.

— Nu-mi bat joc de tine, Tommy. Este ceva serios. Ești sigurul cu care pot vorbi despre asta.

— Dacă sunt singurul cu care poți vorbi, atunci chiar ai dat de belea. Despre ce e vorba?

— Mănușa a fost aruncată. Cineva mi-a ucis toți agenții și încearcă să mă elimine și pe mine.

Banks făcu ochii mari.

— Cine? Cum?

Carlton îi povesti totul. Îi spuse bătrânului spion despre incendiul care îi mistuise casa, despre faptul că nu reușise să-și acceseze contul de pe Skype și că nu reușise să ia legătura cu nici unul dintre agenții lui prin nici unul dintre protocoalele stabilite pentru astfel de situații de urgență, precum și despre numeroasele articole pe care le găsise pe internet și care relatau despre moartea câtorva dintre agenți.

După ce termină, se lăsă pe spate și își privi în ochi fostul șef. Rotițele începuseră să se învârtă deja în mintea bătrânului. Își dădea seama.

— Voi pune o întrebare idioată, zise Banks. Există șansa ca vreo organizație teroristă să se fi infiltrat atât de adânc în grupul tău?

Carlton clătină din cap.

— Imposibil. Nu au nici resursele ca să străpungă rețeaua noastră, nici îndemânarea să-mi elimine toți oamenii așa cum au făcut-o. Nu este vorba despre vreo organizație teroristă.

— Poate cineva din interiorul grupului?

— O cârtiță?

— Sau cineva care a vrut să facă niște bani și nu i-a păsat de consecințe.

Carlton reflectă câteva clipe.

— Toți oamenii mei sunt de încredere, cu excepția… vocea lui rămase suspendată în aer.

— Cu excepția cui?

— A lui Nicholas.

— Cine-i Nicholas.

— Trolul.

Lui Banks nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Am auzit de el. Chiar lucrează pentru tine?

— Mai rău, zise Carlton. Îl avem în persoană, în mijlocul operațiunilor noastre. Ba chiar am elaborat un SCIF special pentru el.

— Ești nebun de legat. De ce naiba ai aduce o persoană ca el în mijlocul operațiunilor tale?

— Nu eu l-am adus, ci Harvath.

Banks îl cunoscuse pe Harvath și îl plăcuse, dar totuși.

— Ce naiba știe Harvath despre ce înseamnă să conduci o organizație de informații?

— Știe multe, răspunse Carlton. La început n-am fost de acord să-l aducă pe Nicholas…

— Ăsta e numele lui adevărat? îl întrerupse Banks. Nicholas?

— Ce importanță are?

— Are o importanță foarte mare. L-ai verificat măcar pe micul impostor?

— Da, l-am verificat, dar fară rezultate palpabile. Nu există prea multe informații despre el care să poată fi verificate.

— Și-atunci te-ai gândit să deschizi ușile larg și să îl poftești înăuntru. Mă surprinzi.

— I-am blocat accesul la multe informații, zise Carlton ca să se apere. Ne-am asigurat că nu poate accesa decât anumite lucruri.

— Ar fi trebuit să-ți dai seama că va găsi o metodă să obțină accesul total.

— La început a fost agentul lui Harvath, dar ar trebui să știi câte a făcut pentru noi, pentru țară. Dacă este un escroc, atunci este cel mai priceput din câți au existat vreodată.

— Se poate să fi accesat dosarele agenților tăi? întrebă Banks.

— După părerea ta, ar fi trebuit să pornim de la premisa că va găsi o metodă să obțină accesul la tot.

— Și ar fi putut găsi un cumpărător pentru ceea ce ar fi vrut

să vândă. Lupul nu își schimbă blana. Un hoț tot hoț rămâne.

Carlton clătină din cap.

— Nu spun că n-ai dreptate.

— Unde-i acum? Ai luat legătura cu el de când s-au întâmplat toate astea?

— Nu.

— Atunci, acesta este primul nostru pas, răspunse Banks. Pasul următor însă va fi mai complicat. Oamenii tăi au fost toți agenți Tier One. Nu au fost uciși ușor. A fost nevoie de oameni foarte bine pregătiți ca să îi elimine.

— Tocmai de aceea am venit la tine. Cine se află în spatele acestei acțiuni are acces la personal militar și agenți secreți.

— Crezi că este o chestie internă? Că Agenția își reglează conturile cu tine?

— Sincer, nu mai știu ce să cred, zise Carlton. Oare i-am încurcat pe cei de la CIA? Firește că i-am încurcat, dar să omori agenți americani doar ca să ne scoți pe noi din joc? Imposibil. Cred că este vorba despre altceva.

— Cum ar fi?

— Nu știu.

— Nu te pot ajuta, Reed, dacă nu-mi dai un punct de plecare. Pe cine ați mai călcat pe coadă? întrebă Banks. Cine altcineva ar putea avea un dinte împotriva voastră?

— Aici e problema. Am avut câteva neînțelegeri cu niște investitori, iar în cadrul administrației companiei au existat câteva lupte de orgolii, dar mă ocup de problemă atunci când apare. N-are legătură cu asta. Este altceva, ceva mai important. Și, sincer să fiu, nu îmi vine în minte nimeni care ar avea ceva de reglat cu noi.

— *Qui bono*[15] este întrebarea atunci.

— Exact, zise Carlton. Cine are de câștigat dacă eu sunt omorât, dacă agenții mei sunt omorâți, iar organizația mea este desființată? Întrebarea asta îmi macină gândurile și de aceea am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să am mare grijă la ce uși bat.

— Dacă bați la una greșită, te-ai putea trezi cu un glonț în cap.

— Adevărat. Tu, pe de altă parte, nu ai problema asta.

Banks înțelese ce îi cerea fostul lui protejat.

---

[15] Cui îi foloseşte? (în latină, n.tr.).

— N-o să dureze prea mult până când o să se facă legătura între noi doi.

— Sunt conștient de asta, dar cred că există o modalitate prin care să folosim totul în avantajul nostru.

CAPITOLUL 25

Intersecția Annapolis
Maryland
Vineri

Schroeder verifică informația de pe ecran de două ori, apoi o mai verifică și a treia oară înainte să ridice receptorul și să îl sune pe șeful lui acasă.

— Ce e? se răsti Craig Middleton când răspunse după ce telefonul sună a patra oară, deoarece fusese trezit din somnul lui profund.

— Sunt Kurt.

— Cât e ceasul?

— Patru și jumătate.

— Dimineața?

— Da, domnule.

— De ce nu poți lucra ziua ca oamenii normali?

— Am lucrat fară întrerupere. Mi-ați spus să caut până găsesc ceva, zise Schroeder.

— Ai găsit datele pe care le-a furat Caroline Romero?

— Încă nu.

— Ei bine, sper că ai un motiv întemeiat pentru care m-ai trezit iar. Ce este?

— Cred că am descoperit ceva.

— *Crezi* că ai descoperit ceva? răspunse Middleton. *Cred* că o să urc în mașină, o să vin la birou și o să te arunc pe geam afară. Ce *crezi* despre asta? Treci la subiect, idiotule. De ce m-ai sunat?

— O căutare pe Google.

Middleton așteptă ca bărbatul să dezvolte subiectul, dar cum acesta n-o făcu, zise:

— Încep să-mi caut cheile de la mașină, Kurt.

— Cineva a căutat informații despre ciobănescul caucazian.

— Ce dracu este *ciobănescul caucazian?*

— Este o rasă de câine, răspunse Schroeder. O rasă de câine foarte mare. Genul de câine pe care îl are și Trolul.

— Și ce-i cu asta? Probabil că există mulți oameni în lume care caută pe Google informații despre rasa asta de câine.

— Se poate. Dar câți oameni trec de la informații despre caucazianul ciobănesc la informații despre nanismul congenital?

În acel moment, Middleton se trezi de-a binelea și tonul din vocea lui se schimbă imediat.

— Unde?

— Texas. Căutarea a fost făcută acum două zile.

— Unde în Texas?

— În sudul Texasului. Cel mai apropiat punct de pe hartă este o comunitate neînregistrată numită „Agua Nueva”.

— La naiba! făcu Middleton. Cât de aproape se află de orașul McAllen?

Schroeder mări harta și făcu calculele.

— Cam la o sută douăzeci și opt de kilometri. De ce?

— Acolo se află sora.

— A Carolinei.

— Nu, a lui Wayne Newton, tâmpitule. Bineînțeles că a Carolinei.

Schroeder îl ura din tot sufletul pe șeful lui.

— Dacă aș ști mai multe despre ce se întâmplă, poate aș reuși să descopăr ce informații a furat Caroline și unde le-a ascuns.

— Ai toate informațiile necesare.

— Adică mai nimic, cu excepția faptului că suntem pe urmele unui grup secret de trădători mercenari și căutăm o grămadă nesfârșită de informații, chipurile, furate de Caroline.

Middleton era furios, iar acest lucru se simțea în tonul lui.

— Nu-ți place să stai pe întuneric, Kurt?

— Nu. Mă împiedică să-mi fac treaba.

— Ei bine, bun venit în clubul nostru! Nu este vorba despre ce ne place sau ce nu ne place. Este vorba despre securitatea națională. Tot ce trebuie să știi este că avem în fața noastră cel mai grozav complot terorist intern urzit vreodată împotriva Statelor Unite, iar Carlton Group se află în spatele acestuia. Caroline Romero era o trădătoare și avea de gând să dezvăluie informații extrem de importante, care i-ar fi ajutat pentru a

lansa atacul.

— Mda, și din întâmplare a fost lovită de o mașină în timp ce se îndepărta de Pentagon City Mall.

— Ai văzut înregistrarea, răspunse Middleton. S-a aruncat singură în fața mașinii. N-a împins-o nimeni. A trădat și știa că suntem pe urmele ei. Însă, în loc să răspundă pentru faptele ei, s-a sinucis. Nu există o dovadă mai clară a vinovăției ei.

— Încurcate sunt căile Domnului.

— Dumnezeu n-are nici o legătură cu asta. Dacă s-ar implica Dumnezeu câtuși de puțin, ne-ar ajuta să aflăm ce-a furat Caroline ca să putem salva țara asta. Bagă la cap asta și poate vom reuși să salvăm poporul ăsta.

Schroeder se domoli.

— Ce vreți să fac?

— Vreau o adresă și un raport complet care să-i cuprindă pe toți ce care au legătură cu locul de unde s-a făcut căutarea pe Google.

— În regulă. Și pe urmă?

— Pe urmă du-te la culcare. Meriți, zise Middleton.

— Nu sunt obosit. Ce mai doriți să fac?

— Ai făcut suficient, Kurt. După ce termini, du-te acasă.

Era ceva în felul în care șeful lui rostise „ai făcut suficient”, care îl făcu să se neliniștească.

— Voi deschide un fișier și voi pune acolo tot ce voi găsi. Îl veți avea într-o oră.

— Bravo, băiete! zise Middleton, apoi închise telefonul.

Middleton vârî una dintre cartelele false ANS Crypto în fanta aparatului său telefonic STE și formă numărul.

Câteva secunde mai târziu, îi răspunse Chuck Bremmer.

— Tu nu dormi niciodată?

— Cred că l-am găsit pe liliputan.

— Sună-mă înapoi când știi sigur că l-ai găsit.

— L-am găsit, repetă Middleton. La cafea în patruzeci și cinci de minute. Nu te obosi să te speli pe dinți. N-am chef de drăgălășenii.

Se întâlniră la Pentagon și nici unul nu vorbi decât după ce intrară în încăperea securizată SCIF.

Middleton îi întinse un dosar.

— Trebuie să trimiți numaidecât o trupă de mercenari.

— Nu-mi spune mie ce trebuie să fac. Unde-i?

— Texas. Cam la o sută douăzeci și opt de kilometri nord-vest de McAllen.

— Vrei să trimit o trupă de mercenari înapoi în Texas? Am alergat deja după potcoave de cai morți când am căutat-o pe femeia aia veterinar, care s-a dat la fund. Ceea ce, apropo, ai susținut că este imposibil. „Nimeni nu se dă la fund pur și simplu, ai zis. Nu-ți face griji. O vom găsi."

Lui Middleton nu îi plăcea ca vorbele sale să fie răstălmăcite. Mai exact, nu avea timp să-și măsoare bărbăția. Încercă să nu se enerveze.

— Avem motive să credem că Trolul o ajută.

— Ce informații ai?

— Este complicat.

— Este o *tâmpenie.* Asta este, răspunse Bremmer. A văzut cineva ținta cu ochii lui?

— Nu, nu încă, dar știu că e acolo, ai încredere în mine. Și când îl vom găsi, cred că o vom găsi și pe ea. Și-acum, cât de repede crezi că-ți poți trimite oamenii să-i prindă și să-i elimine?

Colonelul clătină din cap.

Middleton se uită la el.

— Să nu îndrăznești să clatini din cap, Chuck! Cât de repede?

— Efectivele astea nu cresc în copaci.

— Nu, așa e. Cresc în baze militare și sunt transformate în echipe de asasini supravegheați și *comandați* de tine.

— *După* ce președintele le citește dosarele și ia o hotărâre.

— Să-nțeleg că te-ai răzgândit brusc? întrebă Middleton.

— Te cred și eu că da. Am pierdut patru agenți în Paris. *Patru.* Cum naiba să explic asta?

— Nu explici. La dracu, ești colonelul Chuck Bremmer! Conduci unul dintre cele mai delicate programe secrete pe care le-au avut vreodată Statele Unite. Puțin îmi pasă dacă însuși ministrul apărării intră la tine în birou să-ți ceară explicații. Nu trebuie să afle. Nimeni nu trebuie să știe. Tocmai de aceea am apelat la influența noastră ca să punem programul ăsta în practică. De aceea conducerile se schimbă mereu, în vreme ce tu *rămâi* la Casa Albă. Chestia asta este un coș de evacuare dinadins conceput.

Bremmer știa prea bine cum funcționa acel program. Avocații Departamentului de Justiție se consultau cu președintele și cu

membrii-cheie ai consiliului, trecând în revistă fiecare caz înainte să se emită un ordin de ucidere. Era același proces prin care cetățenii americani Anwar al-Awlaki și Samir „Sammy” Khan, primul – membru important al grupării al-Qaeda, celălalt – co-editor al revistei despre terorism a aceleiași grupări, fuseseră puși pe lista neagră și uciși în Yemen. Nimeni din administrație nu avea habar că Bremmer fusese cel care întocmise lista. „Nevoia de a ști”, mai ales când lua înfățișarea unor operațiuni antiterorism continue, era o metodă extraordinară pentru a închide gurile într-un oraș precum D.C.

— Deci, cât de repede? repetă Middleton.

Colonelul se uită la ceas.

— Mâine pe vremea asta, cel mai probabil. Vor avea nevoie de imagini. Fie din elicopter, fie prin satelit.

— Se rezolvă. Ar trebui să primesc un raport preliminar cam într-o oră. Mă voi asigura că vei primi o copie.

— O să-l aștept. Altceva?

— Ce știi despre treaba din Spania? Ai primit vreo confirmare?

— Negativ. Nimic încă.

— De ce dracu nu? E deja ziuă acolo, zise Middleton. Operațiunea ar trebui să fie deja încheiată.

— Sunt profesioniști și vor respecta protocolul. Nu vor lua legătura cu nimeni până nu vor părăsi în siguranță țara.

Middleton ar fi vrut să întrebe dacă erau mai pricepuți decât cei din prima echipă de mercenari pe care o trimisese colonelul la Paris, dar se abținu. Cuvântul „protocol” îl făcu să se întrebe care ar fi protocolul la Casa Albă odată ce avea să înceapă „Nisipul Albastru”. Știa că, dacă voiau, aveau suficiente resurse la îndemână ca să facă față situației o perioadă, dar n-avea să se întâmple asta. Le va lua în jur de zece minute ca să-și dea seama ce se întâmplase de fapt și, odată ce vor înțelege, se vor îmbulzi la ușă. Serviciile secrete vor dori să asigure continuitatea guvernării și îl vor muta cât mai repede pe președinte în altă parte.

La început, președintele se va împotrivi, desigur, dar de îndată ce rapoartele despre panica și haosul creat vor începe să invadeze centrul operațional, îndârjirea lui se va evapora. Numărul victimelor îl va face să cedeze. Atunci își va da seama că trebuie să-și adune familia și să plece.

Pentru o clipă, Middleton se gândi să-i spună și lui Bremmer,

să-l avertizeze ca să aibă timp să-și pregătească familia, dar acel imbold de altruism se stinse la fel de repede pe cât se declanșase. Nu-i păsa dacă Bremmer și familia lui vor supraviețui evenimentelor care urmau să se întâmple.

Eliminarea lui Carlton și a oamenilor săi era o misiune delicată, care cerea o mână de lucru extrem de specializată. Existau foarte puțini oameni care ar fi putut duce treaba la bun sfârșit. Până când lista nu avea să fie închisă, Middleton nu avea altă variantă decât să îl suporte pe Bremmer. Dar odată „Nisipul Albastru” lansat, totul avea să se schimbe.

Ridicându-se zâmbind de la masă, Middleton se uită la el și îi adresă un ultim cuvânt de avertisment.

— Ai grijă ca oamenii tăi să n-o dea în bară în Spania.

— Nu-ți face griji în legătură cu oamenii mei, răspunse colonelul, făcând un pas în față și descuind ușa încăperii securizate. Vor pune ei mâna pe el.

CAPITOLUL 26

Monterrey, Mexic
Sâmbătă

Cunoștința de la compania de zbor a lui p*adre* Peio se ocupă de aranjamentele de călătorie ale lui Harvath și îi rezervă biletele pe numele din pașaportul lui italian.

Harvath luă mașina *Sprâncenatului* și a lui *Scarface* ca să se întoarcă în Bilbao și o abandonă lângă gară. Merse cu autobuzul până la aeroport, unde îl aștepta un bilet pentru prima etapă al călătoriei lui.

Zbură de la Bilbao la Madrid, unde omul de legătură a lui Peio, un bătrân pe care îl chema Gomez, îl așteptă la terminalul de sosiri, îl conduse pe Harvath până în barul din salonul VIP, unde îi făcu îmbarcarea, apoi se retraseră ca să ducă la bun sfârșit tranzacția lor.

Gomez îi aduse lui Harvath niște formulare și două plicuri FedEx ștampilate, apoi îl lăsă singur, în timp ce el merse să aducă cafea. Când reveni, Harvath pregătise deja plicurile.

Primul plic conținea plata lui Gomez. Harvath sigilase banii

înăuntru și scrisese pe plic o adresă fictivă din Barcelona. Al doilea plic conținea pașaportul lui adevărat, precum și al lui Riley Turner, împreună cu câteva obiecte personale pe care le găsise în rucsacul ei. Harvath scrisese pe plic unul dintre numele sale fictive și adresa unuia dintre prietenii săi care se ocupa de o stațiune de pescuit din Alaska. Bărbatul mai primise pachete de la Harvath. Când va vedea numele de pe etichetă, îl va lua pur și simplu și îl va pune într-un loc sigur până când Harvath i-l va cere.

După ce luă cele două plicuri, Gomez îi dădu o geantă mică pe roți, în care fuseseră împachetate câteva haine de mărimea lui Harvath, precum și câteva obiecte de uz personal. Una era să călătorească de la Bilbao la Madrid cu un rucsac și alta să călătorească până în Ciudad de Mexico fară un bagaj adevărat. Acest lucru ar fi dat de bănuit. Gomez fusese de acord să facă rost de bagaj, probabil îl obținuse de la departamentul de bagaje pierdute al aeroportului, și să se ocupe de livrarea celor două plicuri FedEx pentru câțiva bani în plus.

Peio îi garantase lui Harvath că putea avea încredere deplină în Gomez, ceea ce era un lucru bun, având în vedere că Gomez era singurul care i-ar fi putut face rost lui Harvath de tot ce avea nevoie.

Odată treaba încheiată, spaniolul îi ură lui Harvath zbor plăcut și părăsi salonul. Harvath își termină cafeaua și intră în zona dușurilor cu bagajul nou achiziționat, unde îl despachetă și verifică toate obiectele. Nu avea de gând să se îmbarce într-un avion care făcea o cursă internațională și să încerce să treacă prin vama din Mexic trăgând după el un bagaj pe care i-l dăduse altcineva.

Mulțumit că nu găsise nimic care să-i creeze probleme, Harvath dădu drumul la apă și făcu un duș.

Când fu anunțat zborul către Mexic, el ieși din sala de așteptare cu un ziar spaniol sub braț și se alătură unui grup de oameni de afaceri care se îndrepta înspre poartă.

După ce urcă în avion, Harvath începu să-i studieze pe pasagerii din jurul lui, din secțiunea *business class,* în timp ce își așeza bagajul. Nimeni nu părea interesat de el, lucru care-i convenea de minune. După ce le informă pe însoțitoarele de bord că nu dorea să fie trezit pentru masă, el își puse la urechi căștile care se aflau în buzunarul scaunului.

Habar nu avea ce îl aștepta în Mexic, dar știa că trebuia să fie odihnit în caz de orice eventualitate. Ușor de zis, greu de făcut. În timp ce avionul prindea viteză pe pista de decolare, în mintea lui se învârteau mereu aceleași întrebări care nu îi dăduseră pace încă din Paris și care fuseseră stârnite și mai mult de întâmplarea din Spania – cine îl acuzase de trădare și de ce?

Deși încerca să alunge gândul că se putea să fi fost trădat, el se întrebă dacă Bătrânul era implicat. Oare îi înscenase totul? Părea aproape imposibil. Existau atâtea modalități prin care i-ar fi putut face de petrecanie dacă ar fi vrut. Dar Carlton îi era ca un tată. Ideea că Bătrânul și-ar dori vreodată „să-i facă de petrecanie” era nebunie curată. Indiferent de motivul pentru care ar fi fost acuzat, Bătrânul nu ar fi ordonat asasinarea lui așa pur și simplu. Îl cunoștea prea bine pe Harvath. Aveau un trecut împreună, o legătură.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se înfuria mai tare. Nu avea nici o noimă. Nu înțelegea nimic, și de fiecare dată când încerca să facă niște legături, devenea și mai furios și mai confuz.

Știa că, de obicei, alcoolul nu era o soluție, dar uneori putea fi. Sub pretextul că îi era frică de zbor, el reuși să convingă o însoțitoare de bord să îi lase câteva sticluțe de alcool și un pahar cu gheață. Pe măsură ce căldura lichidului îi învăluia trupul, alcoolul ajunse în curând și în gândurile lui, făcându-l să se deconecteze și să adoarmă în cele din urmă.

Nu fu tocmai cea mai bună repriză de somn de care avusese parte Harvath, dar era mai bine decât nimic. Se trezi de câteva ori, simțindu-se inconfortabil chiar și într-un fotoliu de la *business class,* dar reuși să adoarmă la loc.

Cu o oră mai înainte ca avionul să aterizeze în Ciudad de Mexico, se trezi din nou când se aprinseră luminile în avion, iar echipajul începu să servească ultima masă. Lui Harvath îi era foame și după ce mâncă, bău două cești de cafea.

În ciuda somnului strașnic, se simți mai obosit când coborî din avion decât atunci când urcase la bord.

În timp ce traversa aeroportul, el își păstră șapca pe cap, gulerul ridicat și privirea în pământ, încercând pe cât posibil să evite camerele de supraveghere. Știau cel puțin trei oameni despre sosirea lui în Mexic și erau deja prea mulți.

Agenții vamali și cei de la imigrări păreau mai interesați de

oricine altcineva decât de Harvath și de pașaportul lui italian. Îi puseră viza pe pașaport și îi făcură semn să treacă. Avea timp suficient până la zborul către Monterrey, Mexic.

În timp ce se plimba prin terminal, avu nenumărate ocazii să ușureze mai mulți turiști neatenți de telefoanele mobile sau de laptopuri, dar rezistă tentației. Nu merita să riște cât timp se afla în trecere. Dacă voia să treacă neobservat, atunci trebuia să nu iasă *deloc* în evidență. Spera să primească niște răspunsuri la întrebările lui cât de curând.

După ce își luă încă o cafea, se retrase în zona de așteptare a porții alăturate până când se făcu ultima strigare pentru zborul către Monterrey. Îi studiase pe toți pasagerii din zborul lui, dar nici unul nu îi acordase atenție. După ce se urcă în avion, își găsi locul, își puse bagajul în compartimentul de sus și se așeză lângă o tânără atrăgătoare care părea mai interesată de vraful de reviste mexicane de modă decât să înceapă o conversație cu bărbatul care se așezase lângă ea. Se potriveau de minune. La o oră și douăzeci de minute după decolare, când avionul aterizează la Monterrey, femeia era în continuare cufundată în lectură.

După ce Harvath traversă aeroportul mohorât, se duse la chioșcul cu bilete pentru transportul comun și își luă unul până în oraș, apoi ieși din terminal și se îndreptă către stația de taxiuri. Numără vehiculele care erau înșiruite acolo, cercetându-le în timp ce se deplasa. În ultima clipă, lăsă două familii să treacă în fața lui și să se urce în taxiurile care așteptau. Oamenii îi mulțumiră pentru gest, iar el zâmbi. Nici unul din ei nu-și dădu seama că-i făceau o favoare mai mare decât le făcuse el lor.

După ce arătă biletul, șoferul deblocă portierele, iar Harvath urcă cu bagajul în mașină. Aplecându-se peste scaun, îi dădu șoferului adresa pe care o primise de la Peio. Bărbatul se uită la bucata de hârtie, apoi se întoarse și se uită la clientul lui.

— *Con permisoy senor*, zise el. *Estas seguro de saber lo que haces?*

Cu toate că Harvath nu știa o boabă de spaniolă, ar fi înțeles întrebarea doar văzând expresia de pe chipul bărbatului. Era convins că voia să fie dus în acea parte a orașului?

— *Si,* răspunse Harvath. *Vamonos.*

Bărbatul dădu din umeri, băgă maneta în viteză și ieși în trafic.

Era o călătorie de douăzeci de minute cu mașina de la

aeroport în oraș, care era unul dintre cele mai mari orașe din Mexic. Era greu de crezut că în 2005 fusese considerat ca fiind cel mai sigur oraș din toată America Latină. În acel moment însă era controlat de carteluri extrem de violente și de periculoase și devenea mai sângeros cu fiecare an care trecea.

Harvath habar nu avea unde era adresa la care îl ducea șoferul de taxi, dar avea impresia că nu se afla într-una dintre zonele liniștite ale orașului. Tocmai din același motiv, Harvath nu se aștepta la ceva spectaculos. Orfelinatele nu ocupau, de obicei, proprietăți imobiliare de prim-rang.

Jos pălăria însă în fața lui Nicholas. Să fii conectat la rețeaua de orfelinate din lumea întreagă semăna foarte mult cu modalitatea prin care serviciile secrete se foloseau de organizațiile nonguvernamentale. Acestea ofereau un oarecare grad de acoperire la suprafață, permițându-ți accesul la ceea ce se întâmpla „pe străzi” mai bine decât la orice alt nivel, cu excepția departamentului de narcotice și a instituțiilor care aplicau legea. De obicei, orfelinatele erau afiliate instituțiilor religioase, așadar nu erau nici criticate, nici cercetate. Pe lângă asta, dacă primiseră un tratament adecvat, copiii crescuți în orfelinat și ajunși adulți puteau fi incredibil de loiali și se puteau dovedi a fi extrem de utili în anumite situații.

Harvath nu se îndoia de sinceritatea lui Nicholas, dar nici de faptul că Nicholas nu închega o relație fară să nu se gândească și la un beneficiu subsidiar.

Când se apropie de oraș, șoferul – care până atunci se ținuse departe de autostradă, deoarece era controlată de cartelurile de droguri – începu să o ia pe străduțe înguste, lăturalnice. Multe dintre clădiri erau dărăpănate și pline de graffiti. La următorul semafor, un vânzător ambulant își făcu apariția, iar șoferul activă butonul de închidere a portierelor. Un mod subtil prin care bărbatul își avertiza clientul. Același lucru se întâmplă după două cvartale, când un motociclist veni din spate, încetini în dreptul lor și îl privi insistent pe Harvath, înainte să-și continue drumul.

Cinci minute mai târziu, taxiul se opri nu în fața unui orfelinat, ci în fața unei taverne slab luminate. Dându-și seama de nedumerirea clientului, șoferul îi citi adresa de pe biletel cu voce tare ca și când ar fi vrut să spună: „Aici mi-ai spus să te aduc”, apoi i-l dădu înapoi.

Harvath plăti drumul și îi dădu o bancnotă de douăzeci de dolari americani bacșiș, apoi își luă geanta și coborî din taxi.

Privi fațada deteriorată, în stil colonial, apoi verifică încă o dată adresa. Nu încăpea nici o îndoială, era cea pe care i-o dăduse Peio. Taxiul rămase pe loc în timp ce Harvath stătea pe trotuar și cerceta din priviri taverna. Dinăuntru răzbătea muzică pop mexicană. Avu un presentiment. Nu se putea abține să nu se întrebe dacă nu intra într-o ambuscadă.

Cu cât zăbovea mai mult afară, cu atât mai mult atrăgea atenția asupra lui, se decise așadar să intre. În timp ce se apropia de ușă, îl auzi pe șofer băgând mașina în viteză, apoi taxiul se îndepărtă.

Harvath era pe cont propriu.

CAPITOLUL 27

„Văgăună” ar fi fost un compliment pentru taverna cu pricina. Localul era, practic, o bombă. Reproduceri șterse din arta mexicană a anilor 1960 împodobeau pereții din mortar, învechiți, care deveniseră maronii de-a lungul deceniilor, la fel ca și tavanul, din cauza fumului de țigară. O instalație stil italian de Crăciun, cu becuri roșii, care părea să fie lăsată acolo tot anul, împodobea oglinda murdară din spatele barului.

Bărbații de la mese vorbeau între ei în timp ce chelnerițele duceau băuturi de la bar și tăvi cu mâncare de la bucătărie. O namilă care ședea lângă ușă își ridică privirea când intră Harvath, dar își întoarse din nou atenția asupra ziarului pe care îl citea ca și când turiștii cu genți de voiaj ar fi fost clienți regulați ai localului. Judecând după cartier și după reacția șoferului de taxi, Harvath era aproape convins că nici un *gringo* nu mai păsise în acel local de multă vreme sau poate că niciodată.

Alese o masă mai retrasă, departe de restul clienților, de unde putea supraveghea intrarea.

După câteva minute, veni o chelneriță să îi ia comanda. La fel ca și namila aceea de om, nici chelneriță nu părea deloc surprinsă să îl vadă acolo.

— Cerveza, senor?

Dorea de fapt o cafea, dar dacă ar fi avut o sticlă de bere în

fața lui în acel moment, ar fi fost mai avantajos din mai multe puncte de vedere. Observă că aveau Bohemia la sticlă, așadar comandă una. Când chelneriță merse să-i aducă berea, el văzu dincolo de bar și în bucătărie, unde ceva soi de carne era prăjită la rotisor deasupra cărbunilor încinși, probabil *cabrito*, carne de ied. Era o mâncare populară în acea zonă din nordul Mexicului, ca și specialitatea numită *discada*, o combinație de cărnuri gătite în bere în interiorul unei tigăi mari închise ermetic.

Poate că Harvath acorda puțin cam multă atenție bucătăriei. După ce îi aduse berea, chelnerița reveni cu o farfurie de carne, garnisită cu ceapă și sos *salsa* proaspăt, iar într-un alt recipient, *tortillas* fierbinți. Cu toate că încercă să-i explice că el nu comandase așa ceva, ea îi spuse să mănânce, apoi se duse să se ocupe de ceilalți clienți.

Neștiind când va mai avea ocazia să mănânce, Harvath luă o linguriță de carne pe care o așeză în *tortillas*, adăugă niște ceapă și sos *salsa* și începu să înfulece.

Era *cabrito,* și cum mâncase multă carne de ied la viața lui, mai mereu prost gătită, putea să facă diferența. Carnea aceea era foarte gustoasă.

După ce termină, chelnerița îi aduse un fel de *custard* drept desert, pe care Harvath îl refuză politicos. Ea îl întrebă dacă dorea cafea și deși încă mai avea bere, el îi răspunse afirmativ. Chelnerița se întoarse cu o ceașcă de *cafe de olla*, o cafea rustică făcută cu scorțișoară, apoi luă farfuriile de pe masă. Singurul lucru care lipsea era cuțitul de friptură pe care Harvath îl ascunsese cu grijă sub picior.

O oră mai târziu, în local mai erau ocupate doar două mese. Harvath refuză cea de-a treia ceașcă de cafea și îl urmări pe barman cum îi face semn namilei de lângă ușă să vină la el și cum îi dă două foi de hârtie.

Namila așeză pe fiecare masă câte o hârtie și rămase acolo, în picioare, în timp ce grupul de clienți nemulțumiți erau obligați să plătească. Harvath își aștepta nota de plată, dar aceasta nu veni. În schimb, namila îi conduse pe ultimii clienți afară din local, apoi încuie ușa.

— Ridică-te în picioare, te rog, îi zise barmanul în engleză când i se alătură namilei la masa lui Harvath. Poți să lași cuțitul pe scaun.

Barmanul era un bărbat cu pieptul lat și avea în jur de

cincizeci de ani. Nu era la fel de corpolent ca și paznicul, dar părea că putea să-și poarte singur de grijă și că o făcuse de multe ori. Harvath nu voia să se lupte cu nici unul din ei, darămite cu amândoi, dar ar fi putut-o face dacă ar fi trebuit. „Păstrează un zâmbet pentru toți cei care îți ies în cale, dar fă-ţi și un plan să-i ucizi”, fusese una dintre formulele sacre care îi salvaseră viața.

Harvath scoase cuțitul de sub picior, îl așeză pe masă și apoi se ridică. Dacă va fi nevoie, îl avea la îndemână.

Barmanul se dădu doi pași în spate și îi făcu semn lui Harvath să vină în față.

— Aici, te rog.

Harvath ieși de după masă și păși către bărbat.

— Ajunge. Mâinile după cap, te rog.

— Despre ce este vorba? întrebă Harvath.

— E doar o formalitate. Mâinile sus, te rog.

Harvath făcu întocmai, după care fu percheziționat cu atenție de către namilă.

După ce acesta termină, barmanul îi spuse lui Harvath să-și lase brațele jos și adăugă:

— Norberto îți va percheziționa bagajul acum. Bine?

Suna ca o întrebare, dar Harvath știa că e retorică și încuviință din cap.

În timp ce portarul își îndeplinea cu grijă sarcina, barmanul continuă să vorbească.

— Din câte ne-am dat noi seama, nu te-a urmărit nimeni de la aeroport.

— Care „noi”?

— Eu sunt Guillermo, zise barmanul. În afară de asta, nu cred că ar trebui să știm mai multe unul despre celălalt. Corect?

— Probabil că nu, răspunse Harvath, urmărind namila care îi cotrobăia prin bagaj. Într-atât de periculos a devenit Monterrey?

— Peste tot este periculos acum, *senor.*

„Adevărat”, gândi Harvath.

— Este interesant orfelinatul de care vă ocupați.

Barmanul zâmbi și își înclină ușor capul.

— Consideră-l o poartă. Mai întâi trebuie să treci pe-aici ca să intri acolo.

Harvath se întrebă în ce îl băgase Nicholas.

— Devotamentul cu care protejați copiii este de admirat.

— Hai să spunem că am un interes personal să mă asigur că nu se va întâmpla nimic.

Nu era surprins. Dacă exista într-adevăr un orfelinat acolo, iar Nicholas îl folosea pentru propriile lui interese, atunci de ce n-ar face la fel și un alt personaj dubios?

Era pe punctul să îl întrebe ceva pe barman, când namila trase fermoarul bagajului și dădu afirmativ din cap.

— Se pare că ești pregătit de drum, afirmă Guillermo.

— Cât vă datorez pentru mâncare?

— E din partea casei.

Harvath scoase încă o bancnotă de douăzeci de dolari, o lăsă pe masă pentru chelneriță și îl urmă pe barman, ieșind prin ușa din spate a tavernei.

CAPITOLUL 28

O stradă mai încolo, ajunseră la o clădire cu trei etaje, împrejmuită de un zid înalt din beton, prevăzut cu o ușă grea din lemn, care părea a fi veche de câteva sute de ani. Guillermo scoase din buzunar un inel cu chei, în vreme ce namila, Norberto, supraveghea strada.

Barmanul găsi cheia potrivită, o vârî în încuietoarea veche din fier și o răsuci. Se auzi un pocnet puternic, iar apoi ușa se deschise larg. Harvath intră înăuntru după barman, urmat îndeaproape de Norberto.

Pătrunseră într-o curte dreptunghiulară largă. Un loc de joacă aflat la o aruncătură de băț de statuia care o înfățișă pe Fecioara Maria fu de ajuns ca să își dea seama unde se aflau.

Pereții erau acoperiți cu picturi reprezentând copii care se jucau și scene din viața sfinților. Deasupra intrării se afla o inscripție în latină: *ALERE FLAMMAM VERITATIS.* Să strălucească flacăra adevărului. Era un motto interesant pentru un orfelinat, dar pentru Harvath avea logică. Dacă cineva avea nevoie de flacăra adevărului în acel moment, atunci el era acela.

Guillermo scoase o altă cheie pentru ușa de sub inscripție și le făcu semn celor doi să-l urmeze.

— Așteptați aici, zise el după ce intrară. Mă duc să o caut pe sora Marta.

Interiorul îi aminti lui Harvath de școala primară – pardoseala

acoperită cu linoleum, dulapurile de lemn, fotografiile alb-negru de pe pereți, până și mirosul slab de dezinfectant – erau aproape identice. Luând în calcul toate aceste analogii și aducându-și aminte cât de asemănătoare i se păruseră călugărițele în trecut, nu ar fi fost surprins dacă sora Marta ar fi semănat leit cu directoarea școlii lui, sora McKenna. Totuși, sora Marta se dovedi a fi complet diferită față de sora McKenna.

Când își făcu apariția, era îmbrăcată într-o pereche de blugi și o bluză de trening pe care scria „Rutgers”. Se apropia de patruzeci de ani, avea părul negru până la bărbie și chiar dacă nu era machiată, era foarte frumoasă.

Barmanul îi spuse ceva repede în spaniolă, însă Harvath nu înțelese. Tot ceea ce reuși să prindă era numele ei. Nu era „sora Marta”, ci mai degrabă Martita, adăugând *-ita* la sfârșitul numelui ca un fel de alint. Călugărița cea tânără, drept răspuns, i se adresă lui Guillermo cu „Momo” și îl sărută pe obraz, înainte ca el și namila să plece.

După ce se închise ușa, sora Marta îi ură bun venit lui Harvath și îi întinse mâna.

— Eu sunt sora Marta.

— Îmi pare bine de cunoștință, soră, răspunse Harvath, încercând să-și dea seama care era relația ei cu barmanul.

— Poți să-mi spui Marta dacă vrei. Nu prea ținem la formalități aici.

— De aceea ți-a spus Guillermo Martita?

Călugărița râse.

— Om fi noi apropiați, dar nu *chiar* atât de apropiați. Numai familia îmi spune Martita. Guillermo – Momo, cum îi spun eu – este unchiul meu.

— Vorbești bine engleza. Ai fost acolo la școală? întrebă Harvath, arătând către bluza de trening a universității.

— Nu. Primim multe donații de haine aici. Hainele prea mari pentru copii le dăm celor săraci. Uneori, personalul orfelinatului mai găsește unele articole de îmbrăcăminte care mi se potrivesc mie și le pun deoparte. Așa m-am ales și cu bluza asta.

— Și engleza? întrebă Harvath curios.

Avea o aură care te făcea să o placi imediat. Era puternică și, la fel ca și celelalte călugărițe pe care le cunoscuse el, putea fi destul de severă dacă era nevoită, dar era și foarte frumoasă.

— Familia mea ia educația foarte în serios. Am învățat

engleza la școală, ca și franceza, de altfel. Predau ambele limbi copiilor de aici.

— Copiii dorm acum?

— Da, răspunse sora Marta zâmbind. La etaj. Este singurul moment când pot spune cu mâna pe inimă că seamănă cu niște îngeri, în timpul zilei, e cu totul o altă poveste.

Harvath zâmbi.

— Sunt convins că ți se potrivește această activitate.

Ea își flutură mâna de parcă ar fi vrut să dea deoparte acel subiect.

— Este târziu, iar tu nu ai venit aici ca să afli cum se conduce un orfelinat.

— Ca să fiu sincer, soră, habar n-am de ce mă aflu aici.

— Ești aici deoarece aici vrea Dumnezeu să fii.

— Sunt convins că este adevărat, zise Harvath, dar în cazul acesta Dumnezeu a folosit un intermediar.

— Te referi la Nicholas.

— Da, și bănuiesc că sunt aici deoarece mă poți ajuta să ajung la el.

Sora Marta încuviință din cap.

— Am aranjat să urci la bordul unui avion special care te va trece mâine granița.

Harvath se uită la ea.

— Nu e genul acela de avion, răspunse ea, simțind că el bănuia că ar avea vreo legătură cu drogurile. Totul este perfect legal. Am o cunoștință care se ocupă cu zboruri zilnice dus-întors către Texas. Îi duce pe *Regios* bogați la cumpărături.

— *Regios?*

— *Regiomontanos* – *Regios* pe scurt – le spunem noi oamenilor din Monterrey.

— Unde zboară? întrebă Harvath.

— În McAllen.

— Ce se întâmplă cu vama și cu biroul de imigrări?

— Este un aeroport mic, răspunse ea, iar pilotul este american. Duce și aduce oameni tot timpul. Îl cunosc toți de-acolo.

— Dar pasagerii aceștia tot trebuie să treacă pe la vamă și pe la biroul de imigrări, chiar dacă stau doar o zi la cumpărături, iar apoi se întorc în Monterrey.

— Adevărat, dar nu există atâtea formalități ca pe un aeroport

important. Atâta vreme cât ai un pașaport valabil, vei primi viză și vei putea intra. Presupun că ai un pașaport valabil, nu?

Harvath dădu din cap.

— Am.

— Atunci n-ar trebui să ai probleme. Ar trebui să poți intra, pur și simplu.

— Nu înțeleg de ce faci asta.

— Nu trebuie să înțelegi.

— De ce ți-ai risca viața pentru Nicholas? întrebă el.

— Ce risc? Ți-am rezervat un loc pentru un zbor foarte popular.

— Știi la ce mă refer.

— Știu? răspunse ea. Nicholas a făcut foarte multe pentru orfelinatul nostru. Când a aflat că Momo avea probleme cu cartelurile, când au vrut să îi folosească barul ca să spele bani și să învârtă arme și droguri, el a făcut ca totul să dispară. Totul. Nu voia să existe așa ceva lângă noi. Este un om bun. Nu îi cunosc trecutul și nici nu vreau. Asta îi privește pe el și pe Dumnezeu. Tot ceea ce știu este că a produs o mare schimbare în viața copiilor de aici.

— Îi faci multe servicii?

— În toți acești ani, nu mi-a cerut niciodată nimic până acum. Nu pot decât să-mi imaginez că ești foarte important pentru el.

Harvath nu prea știa ce să răspundă.

— Mi-a spus că ești un om bun, continuă ea. Mi-a spus că ți-ai dedicat cea mai mare parte din viață ajutându-i pe alții. Atât am vrut să știu. De aceea te afli aici și de aceea te voi duce la avion în câteva ore.

— Și când voi ateriza în McAllen?

Sora Marta scoase din buzunar un bilețel și i-l dădu.

— Mi-a zis să cauți asta.

CAPITOLUL 29

Virginia

Reed Carlton voia să evite cu orice preț zona DC, inclusiv Georgetown. Existau prea multe camere de supraveghere.

Riscase o dată când luase pachetul lăsat de Tommy și când stabiliseră prima lor întâlnire, dar era suficient. Banks fu de acord cu el.

Banks propuse să comunice prin rubrica de mică publicitate a ziarului *Washington Post* până când vor reuși să facă livrări în afara orașului. Era o veche tactică de spionaj care le permitea să comunice fară să fie interceptați. Nu aveau nevoie decât de un card de debit plătit în numerar la orice farmacie, aprozar sau Walmart. Singurul inconvenient era intervalul de timp care se scurgea de la publicarea anunțului și până când acesta apărea efectiv pe internet.

Carlton îi explică lui Banks cum funcționau anunțurile pe internet. Din fericire, bărbatul mai în vârstă se pricepea bine într-ale internetului cât să aplice repede un sistem.

Cea mai bună metodă să își ascundă mijloacele de comunicare era *Craiglist*, unde aleseră două orașe-sursă aglomerate, dar care nu săreau în ochi. Mesajele erau formulate sub forma unor anunțuri pe lista din Oakland, iar răspunsurile erau postate pe cea din Tampa. Astfel, erau greu de interceptat. Deși comunicarea lor nu era instantanee, se apropia oarecum de timpul real, având în vedere faptul că nu voiau să riște prea mult.

La douăzeci și patru de ore după ce puseseră totul la punct, Banks postă un anunț codificat pe *Craiglist* din Oakland, cerând o întrevedere cât mai repede posibil. Carlton îi răspunse printr-un alt anunț pe lista din Tampa, iar câteva ore mai târziu, ședeau la o masă într-un restaurant care închidea târziu, în afara orașului Fredericksburg.

— Ai probleme serioase, băiete, zise Tommy după ce chelnerița le turnă cafea și se îndepărtă. Biroul tău e securizat mai ceva ca un seif din bancă.

— Despre ce vorbești?

— Este sigilat și păzit de gardieni.

— Cine a făcut asta? întrebă Carlton.

Banks își ridică ceașca de cafea și luă o înghițitură.

— FBI-ul, deși pare mâna CLA-ului.

— Așadar, ei sunt cei care se răzbună?

— Și mie mi se pare cam bătător la ochi. Am încercat să iau legătura cu câțiva oameni de-ai mei de la Agenție, dar nici unul nu a vrut să vorbească cu mine. Nici unul.

— Tu ce crezi?

— Eu cred, răspunse Banks, că se pregătește ceva serios.

— Mda.

— Dacă nu au vrut să vorbească cu mine, asta nu înseamnă că m-am dat bătut. Cineva din acest lanț a băgat frica în ei și le-a ordonat să facă pe proștii. Cineva face presiuni serioase, așadar am hotărât să fac și eu la fel.

Carlton îl privi îndelung pe cel care ședea în fața lui.

— Te iubesc, Tommy. Ai aplicat metoda lui Hoover, nu?

La fel ca și despre faimosul director al FBI-ului, J. Edgar Hoover, și despre Thomas Banks se zvonise că întocmise de-a lungul anilor câte un dosar despre membrii conducerii Agenției pe care nu-i prea agrea. Nu era un șantajist în adevăratul sens al cuvântului. El întocmise acele dosare doar ca să aibă o plasă de siguranță, să le utilizeze ca atuuri dacă și când va avea nevoie să realizeze un obiectiv cinstit prin înlăturarea unui obstacol necinstit din calea lui.

— Ar fi probabil mai bine să nu știi toate detaliile, dar da, am scos un dosar al cuiva și l-am folosit. Conține ceva chestii cam nasoale de prin anii 70. Nu știu care este termenul de prescripție, dar ajunge cât să-i provoace respectivului o mulțime de probleme și să i se rețină pensia, ca să nu mai vorbesc câte bătăi de cap i-ar da PR-ului de la etajul al șaptelea.

— Îți sunt recunoscător pentru ceea ce faci pentru mine.

— Nu-mi mulțumi, răspunse Banks. Individul este un escroc. O merită. Problema e că n-am reușit să obțin prea multe informații de la el.

— Pas cu pas. Sunt numai urechi. Ce-ai aflat?

— Agenția nu îi poate investiga pe cetățenii americani pe teritoriul Americii. De aceea munca de teren internă a fost plasată FBI-ului. Totuși, adevăratul mecanism din spatele acestei mișcări pare să vină de la altcineva. De la cineva secret care deține un nivel înalt de autoritate.

— Mai secret decât Agenția? Despre cine vorbim? Despre directorul Agenției de Informații Naționale?

— Oricine ar fi, ei par a fi cei care au instrumentat cazul împotriva ta.

— A mea? răspunse Carlton. Despre ce vorbești?

— De fapt, nu e vorba numai despre tine. Există mai mulți jucători în organizația ta.

— Te referi la divizia mea de agenți secreți?

— Individul n-a vrut să-mi spună.

— Care sunt acuzele lor? Ce dovezi cred că au? Banks își ridică din nou ceașca să mai ia o înghițitură, dar o ține în aer.

— Trădare, răspunse el, aproape în șoaptă. Carlton era șocat.

— *Trădare?* Cred că glumești. Este o nebunie.

— De acord. Mi-am dat seama din expresia de pe chipul informatorului meu că nici el nu credea asta.

— E cineva cunoscut?

Banks așează ceașca pe masă.

— După cum ziceam, e mai bine dacă nu cunoști detalii.

Carlton înțelese și, lăsându-se pe spate, trase înspre el ceașca și farfurioara.

— Așadar, care sunt mai exact acuzele? Ce se presupune că am fi făcut?

— Asta încerc să aflu. În clipa în care lumea aude cuvântul „trădare”, e ca și când s-ar fi produs o scurgere de deșeuri toxice. Toată lumea face un pas uriaș în spate. Nimeni nu vrea să se apropie. Dacă te apropii prea tare, te va afecta.

— E mai mult decât atât. Nu poți veni să ne acuzi pur și simplu de trădare și apoi să comanzi eliminarea noastră. Trebuie să existe un tratament echitabil.

— Amândoi știm că am desfășurat activități extrajudiciare încă de la nașterea acestui popor.

— Împotriva dușmanilor străini ai statului, zise Carlton, nu împotriva cetățenilor americani.

Banks ridică din umeri.

— De-a lungul anilor au fost ajutați câțiva americani să primească o astfel de pedeapsă.

— Adevărat, dar foarte, foarte puțini, și a existat întotdeauna un proces de verificare.

— De unde știm că nu a existat unul și în acest caz?

Carlton se uită la el.

— E ceva ce nu mi-ai spus?

— Deloc. Fac doar pe avocatul diavolului.

— Este imposibil ca vreun consiliu să ajungă la concluzia că eu sau vreunul din oamenii care lucrează pentru mine am putea fi capabili de trădare.

Banks clătină din cap.

— Chiar că trebuie să fii reinstruit. Nu lăsa sentimentele să te

copleșească.

— Ai habar cât de mulți oameni ai mei, oameni excepționali, *patrioți* excepționali au fost omorâți?

— Da, am, și eu aș fi al naibii de furios, dar aș lăsa asta deoparte și aș încerca să aflu ce naiba s-a întâmplat. Deoarece, dacă n-aș face asta, cel mai probabil aș fi omorât.

Bătrânul așteptă un moment, ca vorbele lui să-și facă efectul, în timp ce mai luă o gură de cafea.

— Ești deștept, Frumușelule, zise el în cele din urmă. Mai deștept decât am fost eu vreodată, dar vei avea nevoie de fiecare neuron pe care îl ai ca să ieși din treaba asta. Ai fost catalogat drept trădător de către propriul tău guvern și, în baza dovezilor pe care le au, ei consideră că amenințarea este atât de mare, încât trebuie să te elimine. Nu văd ce altceva ar putea fi mai serios decât asta. Așa că n-ai decât să te înfurii cât vrei *după* ce treaba asta va fi lămurită și vei găsi o cale de scăpare.

Reed Calton dădu încet din cap.

— Acum că știm cine se află pe urmele voastre, trebuie să aflăm cum și de ce, zise Banks. Dacă vor reuși să dezasamblăm elementele, poate vei reuși să duci o viață normală, ca înainte.

— Nu-i va readuce la viață pe agenții mei, răspunse Carlton.

Deși verifica în continuare mesajele de pe site-urile de matrimoniale de pe internet, pe care le foloseau pentru mesaje urgente, nu primise nici unul. Știa că muriseră toți.

— Așa e, nu îi va readuce la viață pe oamenii tăi. Dar odată ce îi vom da de capăt, eu voi face un pas în spate și te voi lăsa să dai frâu liber furiei. Atunci vei face în așa fel încât să te asiguri că toate persoanele implicate în afacerea asta vor plăti. Nu-mi pasă despre cine e vorba, chiar dacă se ajunge până la Biroul Oval.

CAPITOLUL 30

Texas

Harvath dormi câteva ore pe canapeaua din încăperea personalului. La șapte dimineața, sora Marta, îmbrăcată în veșminte de călugăriță, bătu la ușă și îl invită la cantină să

servească micul dejun.

— Parcă ziceai că nu ținești la formalități aici? zise el în timp ce se îndreptau spre cantină.

— Așa este. De obicei port o fustă și o bluză. Aseară ai văzut-o pe sora Marta în afara programului, îmbrăcată lejer. Sunt și eu om normal, mai ales după ce copiii merg la culcare și mai am și alte lucruri de făcut.

— Și acum veșmântul?

— Te duc cu mașina la aeroport, după care trebuie să mă ocup de niște comisioane în afara orașului. Acolo sunt cartelurile. Sunt pline de oameni răi, dar nu toți sunt necredincioși. Dacă sunt îmbrăcată în călugăriță este un avantaj, mai ales pe drum.

Chiar era o femeie deșteaptă.

Cantina, care părea să fie și sală de clasă, era zugrăvită în culori deschise. Pe pereți se aflau literele alfabetului, însoțite de imaginile corespunzătoare – *A* pentru *ardilla* (veveriță), *R* pentru *raton* (șoarece), pentru *jiraga* (girafa).

— Ai noroc, zise sora Marta, luând o tavă și dându-i-o lui Harvath. Azi avem ouă.

El luă tava și se așeză la rând în spatele ei. Zgomotul copiilor umplea încăperea. Majoritatea zâmbeau și râdeau. Din când în când, unul sau doi dintre copiii mai mici se certau sau se împingeau. Harvath se aștepta la o reacție severă din partea sorei Marta, dar nu era nevoie, deoarece câte un copil mai mare intervenea și rezolva cu calm situația.

— Ce-am descoperit, zise călugărița, este că toți copiii, indiferent de situația lor, își doresc dragoste, își doresc o familie și înțelegere. Când se comportă într-un anumit fel, fac asta deoarece vor să știe că există reguli care se aplică pentru ei. Ei înțeleg că există reguli pentru că noi îi iubim.

Micul dejun era alcătuit din minuscule porții de orez și fasole boabe și o omletă mică. Un angajat îi oferi o ceașcă de cafea, iar Harvath o acceptă bucuros.

El și sora Marta se așezară la o masă la care ședeau niște copii gălăgioși, care aveau între cinci și unsprezece ani. Câțiva erau frați, iar călugărița îi spuse că politica lor era să nu îi despartă decât atunci când erau nevoiți. Când toată lumea se așeză la masă, spuseră o rugăciune, apoi începură să mănânce. Harvath observă cum un băiețel o supraveghea pe surioara lui.

Se asigură că are mâncare suficientă, ba îi mai puse în farfurie dintr-a lui.

Copiii erau încântați că aveau un vizitator american, iar cei care studiaseră limba engleză cu sora Marta încercară să-și exerseze cunoștințele cu el. Greșelile lor nevinovate și încercările lui Harvath să le răspundă în spaniolă provocară multe râsete la masă.

— Ai avut succes la ei, zise Marta când se urcară în Volkswagenul ei vechi ca să meargă la aeroport. Îți garantez că numai despre tine vor vorbi tot weekendul.

Harvath zâmbi când se gândi la copii. Nu se mai distrase așa bine de multă vreme.

— Ai copii? îl întrebă ea.

— Nu.

— Te pricepi la ei. Ar trebui să te gândești.

Chiar se gândise la asta sau cel puțin obișnuise să se gândească.

— Ești căsătorit? continuă ea.

— Nu. Nu sunt căsătorit.

— De ce nu?

Harvath se uită la ea. Îi amintea de Peio. Și el fusese interesat de viața lui personală de îndată ce îl cunoscuse. Lui Harvath nu-i plăcea să vorbească despre el. Se simțea stânjenit. Când venea vorba despre subiectul respectiv, fie îl ignora, fie îl schimba, fie făcea haz de necaz. Toate cele trei metode de a se fofila eșuaseră cu Peio, iar el bănuia că va avea cam același succes și cu sora Marta.

— Nu mă prea pricep la relații, soră.

— Îmi vine greu a crede. Ești un bărbat de treabă. Ești chipeș, îți plac copiii. Care-i problema? zise ea ezitând. Nu-ți plac femeile?

El râse.

— Nu, soră. Nu asta-i problema. Îmi plac femeile, crede-mă.

— Atunci?

— Dacă nu te deranjează, aș prefera să nu vorbim despre asta.

— Ba da, mă deranjează, zise călugărița. Și, dacă te-ai fi văzut lângă copiii aceia cum te-am văzut eu, și pe tine te-ar deranja. Este din cauză că nu reușești să ai o relație stabilă? Asta-i problema?

Era convins că undeva, în Vatican, cineva organiza un concurs prin care să îi convingă pe celibatari să se căsătorească. Nu îl deranja ideea, doar că obosise să se apere mereu.

— Nu am o problemă să intru într-o relație.

— Dar să o *păstrezi*, da.

Harvath încuviință din cap.

— Este nevoie de o anume categorie de femei care să îmi înțeleagă cariera.

— Cu ce te ocupi mai exact?

— Hai să spunem că sunt mereu pe drumuri.

— Și femeia din viața ta nu te poate însoți în aceste călătorii.

În minte îi apăru imaginea lui Riley Turner și o păstră acolo în timp ce vorbea.

— Ar trebui să fie o femeie foarte specială.

— Ai întâlnit vreodată o astfel de femeie? întrebă sora Marta.

— Da, am întâlnit.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost ucisă, răspunse el în timp ce imaginea lui Riley Turner începu să-i dispară din minte.

— Îmi pare foarte rău.

— Și mie, răspunse el.

— Cel puțin a știut că ai ținut la ea.

— De fapt, soră, nu cred că a știut vreodată.

Călugărița intră pe o stradă aglomerată, unde se afla un indicator care arăta că aeroportul se afla în față.

— A știut, crede-mă.

— De unde știi?

— Este foarte greu să ascunzi când ceva sau cineva te face fericit. Chiar dacă ai fi vrut, tot nu ai fi reușit să ascunzi sentimentele pe care ți le-au stârnit copiii la micul dejun.

Se înșela, dar asta doar datorită faptului că habar nu avea cine era bărbatul care stătea alături de ea în mașină. Fusese instruit să își ascundă orice emoție și să mintă ca și când ar fi spus cel mai mare adevăr ținut în cel mai ascuns colț al sufletului său. Dacă ar fi vrut, ar fi putut convinge pe oricine, chiar și pe sora Marta că nu îi păsa câtuși de puțin de acei copii.

Asta, desigur, nu era adevărat. Ea îl surprinsese într-unul din acele rare momente când lăsa garda jos – ceva ce, de obicei, nu le permitea străinilor să vadă.

— Nu sunt doar călugăriță, continuă ea. Sunt și femeie.

Femeile văd multe lucruri la un bărbat, lucruri pe care ei înșiși nu le văd sau nu vor să le vadă.

Pe buzele lui apăru un zâmbet slab. Ea era implacabilă.

— Ce vezi la mine, soră? Ce vezi tu și nu văd eu sau nu vreau să văd?

— Cred că ai o fire destul de complicată dar, ca mulți alți bărbați, ceea ce dorești cu adevărat este destul de simplu.

— Adică?

— Eu cred că – la fel ca și copiii pe care Dumnezeu i-a lăsat în grija noastră la orfelinat – îți dorești ceea ce ne dorim cu toții. Îți dorești să fii înțeles. Îți dorești pe cineva care să țină la tine și îți dorești propria familie.

— Aș vrea și să câștig la loterie, glumi el.

— Așa eviți tu problemele, folosindu-te de umor? întrebă ea.

Era un tic. Își dăduse seama că făcuse o glumă abia când rostise deja cuvintele.

— Poate crezi că șansele ar fi cam aceleași, dar nu este așa, continuă sora Marta. Nu trebuie decât să ai credință. Iar partea cea mai bună este că, atunci când Dumnezeu aduce în viața ta acea persoană, senzația este că ai câștigat la loterie.

Harvath nu voia să o contrazică. Era o femeie minunată și bine intenționată.

— Uite cum facem, soră. Dacă îmi promiți că te vei ruga mereu pentru mine, nu voi înceta nici eu să caut. Facem târgul?

— Mă voi ruga pentru tine oricum, afirmă ea când ajunseră la sectorul privat al aeroportului.

Călugărița își parcă mașina și îl însoți pe Harvath la terminal, unde îl prezentă fară să îi rostească numele. Pilotul nu păru deranjat de asta, ci îl întrebă pe Harvath dacă avea pașaport. Acesta bătu ușor cu mâna rucsacul și încuviință. Își lăsase bagajul pe roți la orfelinat și îi spusese surorii Marta să facă ce crede de cuviință cu el. Trebuia să arate ca un turist care zboară la Texas pentru o zi de cumpărături, nu ca unul care are de gând să rămână peste noapte.

În timp ce pilotul făcea verificările înainte de zbor, iar ceilalți pasageri, majoritatea părând a se cunoaște între ei, se adunară, Harvath îi mulțumi surorii Marta și îi spuse să aibă grijă de ea. Când o întrebă unde trebuia să plătească pentru bilet, ea îi spuse să nu-și facă griji, deoarece totul fusese aranjat. Nu era sigur dacă Nicholas se ocupase de asta sau dacă sora Marta

plătise din buzunarul ei, dar oricum, acei bani ar fi putut fi folosiți pentru orfelinat.

El încercă să o convingă, dar în zadar.

— Păstrează-ți inima deschisă, îi spuse ea zâmbind și schimbând subiectul. Când Dumnezeu va trimite o persoană specială în viața ta, apuc-o cu ambele mâini și nu îi mai da drumul.

Harvath râse. Nu voia, dar nu se putea abține.

— Mulțumesc, soră, zise el. Credința ta în capacitățile mele în acest departament este poate ușor deplasată, dar totuși apreciez asta.

— Credința este domeniul meu de experiență, răspunse ea în momentul în care pilotul făcu semn ca pasagerii să urce la bord. Sunt binecuvântată cu resurse nesfârșite.

Decolarea din Monterrey îi cam hurducă pe pasageri, dar odată ajuns la altitudinea potrivită, avionul zbură lin până în Texas.

Aeronava Cessna Caravan ateriză pe aeroportul internațional McAllen-Miller din McAllen, Texas, și se opri la terminalul departamentului de imigrări. Pilotul sporovăia vesel cu personalul din zona mică de verificare în timp ce pașapoartele pasagerilor săi erau scanate și vizate. După ce fu scanat și vizat și pașaportul lui, el își conduse clienții înapoi la avion ca să îi transporte la zona generală a aeroportului.

Când ajunse în fața unei clădiri cu acoperiș albastru pe care era scris „Aviația McCreery”, opri motoarele avionului, iar trupa veselă de pasageri coborî. Harvath se amestecă cu restul mulțimii, la fel cum făcuse la vamă și la imigrări. Era uimitor câți *Regios* aveau părul blond și ochi verzi sau albaștri. Printre ei erau și câțiva străini, ceea ce constituise un avantaj pentru el la imigrări, deoarece două femei aveau prietene care veniseră în vizită din Germania, iar o alta avea un prieten venit din Spania. Pașaportul italian al lui Harvath nu atrase deloc atenția.

Dincolo de clădirea McCreery așteptau câteva limuzine lungi. Șoferii lor țineau niște foi de hârtie pe care erau scrise cu cariocă niște nume: *Melendez, Casas, Calleja* și *Esquivel.*

Însă Harvath nu căuta nici un nume. El căuta un simbol: trei triunghiuri care semănau cu niște piscuri abrupte sau cu un șir de dinți de rechin.

După ce un grup de pasageri urcă într-una dintre limuzine, iar

aceasta porni de pe loc, el zări o camionetă Ford F-150 albă, care avea vopsite pe partea laterală trei triunghiuri, lângă care scria „Three Peaks Ranch”.

În timp ce înainta spre ea, verifică din ochi parcarea ca să depisteze un posibil pericol. Când ajunse la vreo cinci metri de mașină, portiera șoferului se deschise și de acolo coborî o femeie atrăgătoare, cu părul lung și blond, îmbrăcată într-o pereche de blugi albaștri și cizme de cowboy.

CAPITOLUL 31

Maggie Rose i se prezentă lui Harvath, iar cei doi dădură mâna. Părea să fie de aceeași vârstă cu el sau poate cu vreo câțiva ani mai tânără și vorbea cu un accent texan.

— Ne așteaptă o călătorie de o oră, zise ea. Aveți nevoie de ceva înainte să pornim la drum?

— Încotro o luăm mai exact? întrebă el.

Maggie purta un tricou cu guler care avea brodat pe el logoul „Three Peaks Ranch”. Ea i-l arătă.

— Camera dumneavoastră este deja pregătită, la fel ca și restul.

Prevăzător, Harvath nu urcase încă în camionetă.

— Dacă nu te superi, Maggie, cine te-a trimis după mine?

Șefa fermei zâmbi.

— Unul micuț care are doi dintre cei mai mari câini pe care i-am văzut vreodată.

— Ți-a spus cum îl cheamă?

— Nu, domnule, nu mi-a spus.

— Dar numele meu? întrebă Harvath. Ți l-a spus?

— Nu, domnule, nici pe al dumneavoastră nu mi l-a spus. Mi-a spus doar când va ateriza avionul și că mă veți găsit dumneavoastră.

— Doar atât?

— Mi-a mai spus să vă pun asta, zise ea, apoi sări în mașină și dădu drumul la casetofon.

Harvath recunoscu numaidecât cântecul – *Rubber Duckie* de Bootsy Collins. Nu mai exista nici un dubiu că Nicholas fusese cel care o trimisese pe Maggie după el.

Unul dintre primele lor momente de relaxare fusese în

Brazilia, în fața unor beri. Nicholas pusese muzică în surdină, în timp ce gătea. Cântecul era *Rubber Duckie.* Harvath avea albumul original *Ahh... The Name Is Bootsyy Baby!* Atât pe vinii, cât și în varianta digitală. Faptul că amândurora le plăcea muzica *funk* americană fusese unul dintre lucrurile pe care avea să le descopere despre pitic.

Harvath ocoli camioneta și se urcă pe locul din dreapta. Maggie se urcă la volan și închise portiera.

— Astea-s toate pentru tine? întrebă el, uitându-se la pungile cu alimente de pe bancheta din spate.

— Nu, domnule. Sunt pentru celălalt domn de la fermă. Am venit mai devreme să fac niște cumpărături pentru el. Multe dintre ingrediente nu se găsesc la noi. Puțin cam exotice.

— Și le-ai găsit aici, în McAllen?

— Am găsit câteva, dar de cele mai multe ori oamenii s-au uitat la mine de parcă aș fi vorbit în chineză.

Era evident că făcuse cumpărături pentru Nicholas.

— De când stă la fermă?

— Nu de multă vreme, răspunse Maggie, ieșind din parcare și începând să ruleze pe șosea. De la începutul săptămânii.

— Este un om încântător, nu-i așa?

Femeia încuviință din cap.

— Da, domnule. Este foarte politicos.

— Poți să-mi spui Scot, Maggie. Nu trebuie să-mi spui „domnule”.

— În regulă, Scot.

— Spune-mi câte ceva despre ferma asta la care mergem.

Pe drum, Maggie îi spuse povestea părții de sud a Texasului și a fermelor importante, insistând asupra faimoasei ferme King Ranch, care se întindea pe o suprafață de circa 340 de mii de hectare și cuprindea regiuni din șase districte texane.

Dintre cele mai importante ferme din Texas, ea îi povesti despre Three Peaks Ranch – cine fusese proprietarul înainte de familia Knight și ce fel de vite fuseseră crescute acolo. Era o poveste fascinantă, iar Harvath abia aștepta să vadă câteva dintre animalele exotice pe care familia Knight le adusese acolo.

Pe durata conversației, Harvath reuși să scoată de la Maggie câteva detalii despre sistemul de securizare al fermei și despre angajații acesteia. În afară de un sistem simplu de alarmă ADT

și câteva camere de supraveghere, nu mai existau alte măsuri de securitate atunci când familia era plecată.

Când familia Knight se afla la fermă, aducea cu ea propriul echipaj de securitate, care făcea de gardă la poartă douăzeci și patru din douăzeci și patru de ore, iar echipa de patrulare și agenții supravegheau cu schimbul imaginile pe care le surprindeau camerele de supraveghere. Insistând mai mult, el află că la poartă era instalată o cameră care verifica numerele de înmatriculare ale mașinilor, precum și o placă de presiune care îi avertiza pe cei de la poartă și pe cei din casa principală atunci când cineva se apropia pe alee. Spațiul de circa 1 200 de hectare rezervat animalelor exotice era împrejmuit de un gard din sârmă ghimpată, înalt de trei metri.

Până să ajungă la Three Peaks Ranch, Harvath stabilise deja o bună relație cu Maggie și își făcuse o părere de ansamblu despre organizarea fermei, sistemul de securizare și angajați.

În depărtare, el observă niște ulii-șorecari planând pe deasupra unei mori de vânt.

— Cineva și-a pierdut vitele pe-acolo.

Maggie îi urmări privirea.

— Aceea nu este proprietatea noastră. Aparține de ferma învecinată, dar acum nu pasc vite acolo. Deoarece moara de vânt pompează apă într-un canal, atrage încă multe animale. Un coiot sau ceva de genul ăsta o fi omorât o căprioară care-a venit să se adape.

— Trebuie să fi fost o căprioară foarte mare de sunt atâția șorecari deasupra.

Ea zâmbi, opri lângă o tastatură numerică și introduse codul.

— După cum se spune, *totul* este mai mare în Texas.

Porțile din fier forjat, care purtau blazonul fermei – cele trei triunghiuri – se deschiseră, iar ei trecură printre ele.

În timp ce conducea, ea îi arătă clădirile. Fuseseră construite din calcar de Texas, cunoscut sub denumirea de *Ol Yella*, extras dintr-o carieră de lângă San Antonio și transportat cu camioane-platformă.

Mai exista și o cantitate considerabilă de piatră de Austin. Țiglele de pe acoperișuri erau din argilă. Grinzile din lemn, stâlpii de susținere, căpriorii și podelele erau din chiparos, în vreme ce ușile sculptate manual, lambriurile și ornamentele erau din *mesquite* texan. Pardoseala interioară era acoperită cu

gresie *Saltillo*, iar aleile de afară erau pavate cu dale de piatră *Oklahoma Sugarloaf.*

Pe lângă casa principală mai existau o casă pentru oaspeți, casa administratorului fermei, șase *casitas* mici pentru angajați, un garaj pentru vehicule alături de o cameră frigorifică și o zonă unde era tranșată carnea, grajduri și o clădire pentru activități recreative, care includea o bucătărie, o sufragerie, un bar, o încăpere cu jocuri și o sală de sport. Trecând pe lângă ele, Maggie îi vorbi despre „vatra mincinosului”, un cuptor cu margini din piatră în jurul căruia se aduna familia Knight împreună cu musafirii lor la un pahar de băutură.

Din momentul în care îl luase pe Harvath, ea nu îi pusese nici o întrebare personală, nici nu vruse să afle nimic despre Nicholas. Ei erau oaspeții familiei Knight; pentru ea era îndeajuns.

Trăgând mașina în fața casei pentru oaspeți, ea zâmbi, scoase maneta din viteză și spuse:

— Am ajuns. Duc cumpărăturile astea înăuntru și…

— Nu-ți face griji în legătură cu cumpărăturile, răspunse Harvath, întinzându-se și luând plasele. Le-am luat eu.

— Dacă mai ai nevoie de ceva, te rog să îmi spui. Numerele mele de telefon se află pe frigiderul dinăuntru. Apar prima pe listă, cu numărul de acasă și cu cel de mobil.

— Ar fi ceva. Voi avea nevoie de niște haine.

— Familia Knight are un dulap plin de haine pentru musafiri, în clădirea pentru activități recreative. Dacă nu găsești nimic care să-ți placă, îți pot recomanda niște magazine din apropiere sau, dacă îmi vei da o listă, mă voi duce și îți voi cumpăra. Doar să-mi spui.

— Așa voi face, zise el coborând din camionetă. Mulțumesc.

— Cu plăcere, răspunse ea, apoi, aducându-și aminte de CD-ul pe care i-l dăduse Nicholas, ea apăsă pe buton și îl scoase afară. Nu uita de *Rubber Duckie.*

— Păstrează-l tu, răspunse Harvath. Eu am o grămadă.

Maggie zâmbi și băgă CD-ul înapoi în player, iar când mașina intră în marșarier, el auzi acordurile cântecului.

Urcă treptele casei, dar când se pregătea să bată la ușă, aceasta se deschise din interior și fu întâmpinat de Nicholas, care era însoțit de Argos și de Draco.

— Ai ajuns. Mulțumesc lui Dumnezeu.

— Unde vrei să le pun? întrebă Harvath, arătându-i pungile cu cumpărături.

— Pune-le înăuntru. Avem multe de discutat.

CAPITOLUL 32

Nicholas o prezentă pe Nina lui Harvath, povestindu-i pe scurt despre prietenia lui cu Caroline. Apoi o rugă pe Nina să îi lase puțin singuri. Aveau multe să-și spună, lucruri prea sensibile pentru a le discuta de față cu ea. Se străduí să formuleze totul ca ea să nu se simtă ofensată.

— Înțeleg, Nick, răspunse ea, lăsând deoparte cartea pe care o citea. Cred că voi merge la plimbare.

Nina se ridică de pe canapea și, când trecu pe lângă el, îi zâmbi și îl strânse ușor de braț.

— Ne vedem mai târziu.

Harvath era fascinat. Nu-l mai văzuse până atunci pe Nicholas să interacționeze cu o femeie. Odată ce ușa de la intrare se închise, el se întoarse și spuse:

— Îți spune Nick?

— Este *complicat.*

— Mda, am observat.

— Este o femeie incredibilă. Îmi aduce aminte de sora ei.

— Voi doi… – vocea lui Harvath se stinse treptat.

Piticul nu răspunse. Tăcerea lui era cât se poate de grăitoare.

— Nu știam că te atrage stilul *goth*[16]*!*

— Atracția n-are legătură cu înfățișarea ei. Între noi s-a stabilit o chimie de necrezut.

Avea dreptate – lui Harvath nu-i venea să creadă. Singura companie feminină de care avusese parte Nicholas fusese însoțită de o etichetă cu preț, dar brusc, în mijlocul unei furtuni dezlănțuite, acesta intrase într-o poveste de dragoste înfloritoare cu o femeie atrăgătoare, care avea pe jumătate vârsta lui. Contrastul cu propria lui situație era cu atât mai izbitor.

— Riley a murit, zise Harvath. Era o schimbare de subiect

[16] Subcultură contemporană originară din Anglia și inspirată de literatura gotică din secolele XVIII-XIX. (n.red.).

bruscă, poate chiar rece, dar, la drept vorbind, se întâmplau lucruri mult mai importante decât relația lui Nicholas cu sora Carolinei Romero.

Având în vedere însă că în trupul mic al lui Nicholas bătea o inimă mare, acesta nu se simți ofensat.

— Îmi pare rău, Scot, zise acesta. Ce s-a întâmplat?

Din felul în care vorbise Harvath despre Riley în trecut, Nicholas bănuise că era posibil ca între ei să fie ceva mai mult decât respect profesional, iar când Harvath îi povesti ce se întâmplase în Paris, Nicholas își dădu seama că prietenul lui avea anumite sentimente pentru ea.

După ce Harvath termină de povestit, veni rândul lui Nicholas. Înainte să înceapă, se duse în bucătărie, luă câte o bere pentru fiecare, apoi reveni în camera de zi. Îi dădu o sticlă lui Harvath, apoi începu să vorbească.

Treptat, Nicholas îl puse la curent pe Harvath cu ceea ce descoperise. Îi povesti în detaliu despre prietenia lui cu Caroline Romero și despre activitatea ei în cadrul ATS. Deoarece Harvath nu cunoștea prea multe informații despre ATS, Nicholas îi povesti despre organizație.

Apoi omulețul îi povesti cum Caroline îi trimisese surorii ei în Texas un colet care conținea o felicitare vocală pe care înregistrase instrucțiunile, împreună cu un stick de memorie superperformant. Îi spuse cum reușise să acceseze stickul și ce aflase până în acel moment.

După ce termină, Harvath se ridică și mai aduse un rând de bere. Când se întoarse din bucătărie, el spuse:

— Ziceai că Caroline a caracterizat activitatea ATS ca fiind un fel de „panoptic digital”. Ce înseamnă?

— Are la bază un concept dezvoltat la sfârșitul secolului al optsprezecelea de un teoretician socialist britanic pe care îl chema Jeremy Bentham. Panopticul reprezenta o viziune pentru închisoarea perfectă. Construcția semăna cu o roată ale cărei celule dădeau înspre punctul central. În mijlocul punctului central era prevăzut un turn de pază ermetic și circular, cu ferestre extrem de lucioase. Paznicii îi puteau supraveghea pe prizonieri fară ca aceștia să știe când anume erau monitorizați.

— Iar Caroline Romero credea că ATS făcea același lucru, numai că digital? întrebă Harvath.

— Da, și nu este vorba despre prizonieri, ci despre cetățenii

americani. Ea a făcut o listă a modalităților în care ATS îi manipulează pe membrii guvernului Statelor Unite care au aceeași viziune, pentru a crea un panoptic digital total și extrem de funcțional.

— De aici denumirea de „Supraveghere totală”.

— Dar ce legătură are cu faptul că eu am fost făcut trădător, că în organizația noastră s-a infiltrat cineva sau că Riley a fost ucisă? întrebă Harvath. N-are nici o logică.

— Nu are logică, ai dreptate. Dacă vom reuși să înțelegem mai bine ce a descoperit Caroline, s-ar putea să reușim să ne dăm seama ce se întâmplă. A insistat foarte mult asupra unui studiu făcut de Institutul Brookings. Studiul se numește Să *înregistrezi totul: arhivarea digitală ca potențator al guvernelor autoritare* și pornește de la premisa că în vreme ce prețul costurilor pentru stocare de date scade, iar tehnologia înseamnă să vezi, să auzi și să înregistrezi tot ceea ce fac și spun cetățenii, ar deveni „mai eficient din punctul de vedere al costului pentru guverne să înregistreze fiecare informație digitală” produsă de cetățeni.

Cu cât este mai rentabil din punctul de vedere al costurilor, cu atât mai atrăgătoare este ideea de implementare a acestui sistem. Tehnologia nu numai că înlesnește autoritarismul, dar îl și încurajează. Guvernele nu rezistă tentației atunci când li se oferă mai multă putere. Și, după cum bine știm, informația și, prin urmare, cunoașterea înseamnă putere.

Caroline a salvat o postare pe blog care explică totul foarte bine. Fiecare e-mail, toată activitatea ta pe internet, totalitatea convorbirilor telefonice, fiecare dată preluată de GPS, toate interacțiunile tale sociale electronice, toate tranzacțiile făcute cu cardul de credit, orice detaliu electronic care are legătură cu viața ta, că-ți convine sau nu, sunt depozitate într-un seif asupra căruia tu nu ai nici o autoritate. La un moment dat, guvernul poate veni să deschidă seiful și să te investigheze retroactiv. Anchetatorii pot crea un profil comportamental perfect și vor fi foarte bine pregătiți dacă vor constata că atitudinea ta e în contradicție cu interesele statului.

Cei de la Brookings estimau că înregistrarea convorbirilor fiecărui cetățean ar costa șaptesprezece cenți pe an, în vreme ce Caroline a demonstrat că ATS și ANS nu numai că fac deja acest lucru, dar au scăzut prețul la cinci cenți pe an. Astfel îți

stochează toate e-mail-urile, toate datele de pe GPS, toate mesajele telefonice și activitatea de pe internet la un preț și mai mic.

— Există date despre cetățenii de rând care nu sunt colectate? întrebă Harvath.

Nicholas clătină din cap și îi povesti despre testarea sistemului de iluminat public din Michigan, care putea înregistra audio și video, apoi îi explică faptul că ATS, prin intermediul ANS, produsese multiplicarea subită a camerelor de supraveghere din Manhattan și din Chicago.

ATS agrea un nou gen de camere video japoneze care înregistrau fiecare persoană care trecea prin fața lor și stocau continuu informațiile într-o bibliotecă digitală. Cu ajutorul unui program de recunoaștere facială, camera putea face legătura cu baza de date scanând 36 de milioane de imagini pe secundă, până când identifica persoana căutată.

Anticipând o posibilă rezistență din cauza costurilor pe care le-ar presupune o astfel de tehnologie de supraveghere, ATS comandase firmei sale de lobby de pe lângă guvern să instrumenteze pas cu pas un caz prin care să arate Congresului cum ar putea impune o taxă pentru „siguranța publică”, cetățenii supravegheați suportând ei înșiși cheltuielile.

— Aș fi prea blând dacă aș spune că oamenii aceștia sunt diabolici, spuse Harvath.

— Ai dreptate, zise Nicholas. Iar supravegherea actuală se face fară mandat. Americanii habar n-au. Și asta nu-i tot.

CAPITOLUL 33

— Caroline credea că, deși ATS a construit acest sistem uimitor și atotcuprinzător de supraveghere invocând siguranța națională, scopul său real nu are nici o legătură cu securitatea națională, explică Nicholas. Scopul său este controlul. Controlul complet și deplin asupra tuturor bărbaților, femeilor și copiilor din Statele Unite.

— Cum naiba este posibil așa ceva? întrebă Harvath.

— ATS seamănă cu un parazit care se hrănește cu sângele gazdei sale. În acest caz, gazda este reprezentată de Statele Unite și de cetățenii ei. Însă ATS are nevoie de politicieni, de

judecători, de birocrați și de nenumărate alte „spițe” din cercul guvernului ăstuia supraponderal ca să poată legaliza și să-și ducă la bun sfârșit planul. Pe cei pe care nu îi pot cumpăra, îi șantajează.

În același timp, *el* era acuzat de trădare. Harvath clătină din cap.

— Totuși, uneori există și câțiva care nu vor să facă ceea ce li se cere, continuă Nicholas. Aceștia sunt supuși presiunilor. Țintele sunt indivizi sau grupuri de cetățeni care pot fi găsiți vinovați doar pentru simplul fapt că țin la o idee pe care statul o consideră o amenințare pentru existența sa.

— Credeam că vorbim despre ATS.

— Despre asta vorbim. Practic vorbind, ATS *este* statul. Caroline spunea că, atunci când oamenii folosesc expresia „guvernul din umbră”, se referă, de fapt, la ATS, fie că își dau seama sau nu de acest lucru.

— Și plănuiesc să îi vizeze pe americani doar pentru că au idei la care țin? întrebă Harvath.

— Nu *plănuiesc.* Deja se întâmplă acest lucru. Departamentul Securității Naționale a elaborat de curând un raport prin care veteranii militari „nemulțumiți” din Irak și din Afghanistan sunt identificați ca potențiali teroriști „de dreapta”. Adepții politicienilor sau ai organizațiilor care cer un guvern mai mic care să dea socoteală în fața cetățenilor americani au fost etichetați și ei ca potențiali teroriști. Dacă deții armament, muniție sau provizii pentru mai mult de o săptămână, ești catalogat drept potențial terorist. Astăzi chiar și abțibildurile cu caracter politic sau steagul galben Gadsen[17] pe care scrie „Nu mă călca în picioare” te pot plasa în categoria potențialilor teroriști. Indiferent ce-ai face, guvernul tău te consideră cea mai mare amenințare – mai mare decât al-Qaeda sau decât un dușman străin – și va face tot ce îi va sta în putință să se apere.

— E o tâmpenie.

— Oare? întrebă Nicholas. Sub pretextul „securității naționale”, americanii sunt supuși unei monitorizări invazive și

[17] Steag istoric american desenat de generalul Christopher Gadsden în 1775, în timpul Revoluţiei americane. Reprezintă un şarpe cu clopoţei pe fundal galben. A fost folosit şi de forţele continentale ale marinei americane, (n.red.).

unui filaj intens în fiecare zi. TSA[18] nu mai controlează doar aeroporturile, ci și trenurile și stațiile de autobuz. Camerele sunt instalate chiar și în locurile de odihnă de pe autostrăzi. Ți se spune că totul este pentru binele tău, pentru siguranța ta, în vreme ce în jurul tău este ridicat grilajul ăsta, cușca asta. Foarte curând, această construcție va fi gata, iar ușa cuștii va fi încuiată. Când se va întâmpla acest lucru, nu va mai fi cale de întoarcere.

— Trebuie să existe o modalitate să punem capăt nebuniei ăsteia.

— Au manipulat lucrurile în favoarea lor, ajungând până la curtea federală care garantează imunitate penală pentru companiile private care ajută guvernul, mai exact ANS, prin urmare ATS, să-i spioneze pe cetățenii americani.

— Tot nu înțeleg de ce au luat Carlton Group în vizor.

— Din ce a descoperit Caroline, reiese că ATS va intra într-o fază finală a planului său de consolidare a puterii de control.

— Ce fel de plan? întrebă Harvath.

— Aici devine interesant. Conform notițelor ei, oamenii influenți din spatele ATS sunt obsedați de internet. Adoră paginile sociale, deoarece îi ajută să stabilească relații. Cumpărăturile și căutările pe internet, e-mail-urile, totul este neprețuit. În acest sens, internetul a fost un avantaj în opinia lor. Dezavantajul însă provine din accesul liber la idei și la informații. Pe vremea când nu existau decât televiziunea, ziarele și radioul, informația putea fi controlată. Acum nu mai este cazul. Într-un cuvânt, informația nu mai este ținută în frâu. Nu mai este controlată. Ea a fost eliberată, iar acest lucru reprezintă un pericol pentru ATS. În însemnările ei, Caroline a pomenit mai multe mișcări în diferite părți ale spectrului politic. ATS crede că aceste mișcări nu ar fi putut avea sorți de izbândă dacă internetul nu ar fi fost folosit ca mijloc de comunicare între organizatori și participanți. ATS preconizează ceva pentru viitor și nu dorește ca cetățenii americani să poată comunica între ei despre asta. Vor să le ia americanilor principalul mijloc prin care ar putea organiza o posibilă rezistență.

— Ce?! îl întrerupse Harvath. *Rezistență?* Rezistență la ce?

— N-am aflat încă, răspunse Nicholas. Sunt aproape sigur că

[18] Transportation Security Administration, autoritatea care se ocupă în Statele Unite de verificarea antiteroristă a liniilor de transport, (n.red.).

nici Caroline nu a reușit să descopere. Tot ceea ce știu sigur este că ATS vede internetul în forma sa actuală ca fiind foarte periculos.

— Ce înseamnă „în forma sa actuală”?

— Am citit câteva articole pe care le-a salvat Caroline și care vorbesc despre un fel de Pearl Harbor digital. Din câte mi-am dat seama, ATS a făcut o promovare agresivă a acestui concept.

— Un fel de atac cibernetic catastrofal? zise Harvath.

— Exact. Nu știu dacă ATS s-a folosit de asta ca să îi sperie pe clienți și să îi determine să-și îmbunătățească sau măcar să ceară consultanță pentru computerele sau programele de calculator pe care le foloseau. Dovezile arată că organizația a avut o activitate intensă în culise ca să impună ideea vulnerabilității Americii în fața unui astfel de atac. Ca să sublinieze gravitatea acestei vulnerabilități, ei au apelat la câțiva foști demnitari ai guvernului, care activează în prezent în sectorul privat și care știau despre ce este vorba.

— Nu crezi că America este vulnerabilă în fața unui astfel de atac?

— Ba da, răspunse Nicholas. Directorul FBI, cel al CIA, chiar și șeful ANS au recunoscut public. Interesant însă este că ATS își dorește cu disperare ca poporul american să știe asta. Această dorință trece dincolo de dorința de a convinge guvernul. Cred că în cazul celui din urmă și-au atins scopul. Însă poporul american are nevoie de mai multă forță de persuasiune, de o campanie mai susținută ca să acorde atenție acestei povești. Aici intră în joc foștii demnitari ai guvernului. Acești oficiali au fost puși să scrie despre vulnerabilitatea Americii față de lumea virtuală, cărți care să atragă atenția. Alții au apărut frecvent la televizor sau au dat interviuri prin ziare. ATS a mers până într-atât, încât a obținut o emisiune de două ore la un post important de televiziune. Emisiunea se intitula: *Am fost avertizați: cutremur cibernetic.*

— Îmi aduc aminte, zise Harvath. Era un fel de enciclopedie a foștilor demnitari guvernamentali. Au participat reprezentanți ai Securității naționale, de la CIA, Departamentul de Securitate Națională, de la Casa Albă, chiar și câțiva reprezentați ai cadrelor militare și niște indivizi de la procuratură, nu?

Nicholas încuviință din cap.

— Au fost adunați cu toții într-un centru pentru situații de

urgență improvizat în studioul tv, ca să răspundă unui atac cibernetic uriaș. După părerea Carolinei, scopul emisiunii cu pricina era cât se poate de clar: să-i pregătească pe americani.

— Să-i pregătească pentru ce?

— În primul rând pentru atac, iar în al doilea rând pentru extinderea autorității guvernului ca să poată să-i facă față. Să federalizeze Garda Națională, să naționalizeze companiile de electricitate și alte companii de utilități doar ca să mențină funcționalitatea ANS. S-au gândit la tot, chiar și la o mulțime de noi prerogative prezidențiale, pe care le-au adus în discuție sub pretextul că ar fi atât necesare, cât și „justificate” de constituție.

— Vrei să spui că toată treaba asta a fost o piesă de propagandă? întrebă Harvath.

— O piesă de propagandă excepțional de bine executată. Întâmplarea a făcut să coincidă cu răspândirea unui virus extrem de puternic care a infestat mai mult de șaptezeci și cinci de mii de computere din lumea întreagă și zece agenții guvernamentale ale Statelor Unite. Asta da sincronizare, nu? Oamenii s-au îmbulzit să ia parte la program.

Harvath nu credea în coincidențe.

— Așadar ATS a pregătit terenul pentru un atac real?

— Da. Și conform observațiilor Carolinei, va fi mult mai grav decât acel scenariu parodic difuzat la televizor. Atacul real nu se va concentra doar asupra coastei de est a Statelor Unite, ci va cuprinde și paraliza întreaga națiune.

— De ce? Ce ar avea de câștigat din asta?

— Îți mai amintești toate acele schimbări care au survenit în urma atacului din 11 septembrie? Vor părea o nimica toată în comparație cu schimbările radicale pe care le va suferi țara după acest Pearl Harbor digital. ATS vrea să introducă o versiune cu totul nouă de internet. Ei îi spun Internet 2.0 și va fi controlat în întregime de guvern.

— De guvern? întrebă Harvath. Sau de ATS?

Nicholas zâmbi trist.

— Dacă Washington DC este Oz, atunci ATS este omul din spatele cortinei.

Harvath dădu din cap, iar Nicholas continuă.

— Dacă vrei să folosești Internet 2.0, în orice scop, oricât de nesemnificativ ar fi el, va trebui să ceri să te conectezi folosind

un număr de identificare de utilizator emis de către guvern. Anonimatul va deveni o chestie din trecut. Totul va fi monitorizat: ce spui, la ce te uiți, totul. Guvernul, sub deviza „siguranței și securității naționale”, va avea dreptul absolut să decidă cine are voie să folosească internetul și în ce scop. Va avea un buton mare de oprire pe care îl va putea folosi ori de câte ori va crede de cuviință și va avea autoritatea să închidă vechea versiune de internet pe perioadă nedeterminată. Va fi ultima cătușă cu care va fi blocată capacitatea oamenilor de a comunica, sugrumând libertatea de circulație a ideilor și informațiilor.

Harvath avu nevoie de o secundă ca să cugete asupra celor auzite. În cele din urmă spuse:

— Deci, dacă vor controla internetul…

— Vor controla totul, Nicholas termină fraza în locul lui.

— Ce se pregătește totuși de au nevoie de atâta control?

— După cum am mai spus, habar n-am. Nici Caroline nu cred că a știut. Nu pot decât să fac speculații.

— Dă-i drumul! Fă speculații!

— Un atac de amploarea asta, adică să oprești internetul ca să-l înlocuiești cu altceva, este ceva impresionant. Dar ceea ce urmează trebuie să fie și mai impresionant.

— Și trebuie să fie ceva la care poporul american să reziste cu dârzenie, adăugă Harvath.

Nicholas încuviință din cap.

— Ceea ce a reușit Caroline să strângă sugerează că oamenii de la ATS au prezis mai multe scenarii, inclusiv o revoluție în adevăratul sens al cuvântului. Ce i-ar face pe americani să se revolte?

Nu era nevoie ca Harvath să se gândească la un răspuns.

— Pierderea libertății, națiunea să distrugă ființa suverană a Americii, să o împartă vreunei entități străine sau internaționale cum ar fi Națiunile Unite.

— Indiferent ce au pus la cale, înlocuirea internetului cu Net 2.0 a fost ultima piesa din puzzle-ul lor.

— De ce acum? De ce să aștepte ca internetul să devină atât de înrădăcinat în viața americanilor? De ce n-au făcut asta acum zece sau douăzeci de ani?

— Nici nu încerc să înțeleg modul de a gândi al acestor oameni. Observațiile Carolinei indică faptul că internetul a

evoluat mult mai repede decât au anticipat ei, că a căpătat o viață proprie. A explodat atât de repede, încât nu au apucat să-și ia măsuri de precauție. Încercările ocazionale de a pune o taxă pe folosirea lui sau de a stabili diverse metode de control, cum ar fi butonul de oprire din biroul prezidențial, nu sunt decât câteva exemple. Pur și simplu atâta le-a luat să dezvolte și să perfecționeze Internet 2.0.

— Iar pregătirea poporului american pentru atac este o parte a strategiei lor, este campania PR cum s-ar zice, zise Harvath. „Am fost avertizați."

— Întocmai. Este o formă inteligentă a dialecticii hegeliene – o unealtă psihologică folosită pentru a manipula masele. În cazul nostru, creezi o problemă, aștepți reacția, iar apoi oferi soluția. Ceea ce oamenii n-au înțeles de-a lungul istoriei este că aceia care oferă soluția sunt chiar oamenii care au creat problema de la bun început. De asemenea, oamenii nu-și dau seama că, indiferent care ar fi soluția, aceasta le conferă întotdeauna creatorilor mai multă putere.

— Știm cumva cum va arăta acest Pearl Harbor digital sau cum se va petrece?

Nicholas clătină din cap.

— Nu. Dar având în vedere că internetul a fost recreat, asta înseamnă că impactul său va fi colosal și că va întrece orice atac pe care l-a văzut America vreodată.

— Când mi-ai trimis vorbă prin Peio, m-ai avertizat să nu cad în capcana sistemelor PROMIS și TIP, zise Harvath. Crezi că există vreo legătură între ceea ce a descoperit Caroline și atacul comandat de ATS asupra mea și a lui Riley în Paris și apoi cel din Spania?

De data aceasta, Nicholas încuviință din cap.

— Hai să-ți arăt.

CAPITOLUL 34

Maryland

— Intră! strigă Craig Middleton după ce trânti receptorul telefonului său STE. Vorbise cu Bremmer de câteva ori în

ultimele trei ore. Operațiunea din Spania fusese un fiasco.

Kurt Schroeder intră în birou și închise ușa în urma lui. Ținea în mână un dosar.

Middleton se uită la el.

— Ce naiba vrei?

— E în legătură cu Reed Carlton.

— Este raportul de la medicul legist?

Schroeder dădu din cap. Scoase raportul din dosar, se apropie de biroul șefului său și i-l întinse.

Bătrânul i-l smulse din mână și citi în josul paginii.

— Ce naiba-i asta? *Neconcludent?*

— Cadavrele sunt aproape complet arse.

— Zici?

Schroeder îi ignoră tonul sarcastic.

— Totul a fost făcut scrum. Au fost nevoiți să compare cu fișele dentare. Singura problemă este că Carlton a fost în CIA, deci dosarul lui este secret.

— Prostii! Nimic nu este secret pentru noi. Noi conducem agenția. Fă rost de dosar.

— Am încercat, dar este atât de vechi, încât totul este pe hârtie. A trebuit să cer o copie de la arhiva agenției.

— Și-atunci de ce-mi irosești timpul? întrebă Middleton. Care-i concluzia?

— Trupul lui Carlton nu se numără printre cele recuperate de la locul incendiului.

Cuprins de un nou val de furie, bătrânul se înroși la față ca un rac.

Schroeder își dădu seama că șeful lui avea să explodeze și încercă să prevină acest lucru.

— Am pus deja la punct un dispozitiv de urmărire. Dacă Carlton își folosește telefonul, cartea de credit sau va încerca să ia legătura cu vreo cunoștință a lui, vom afla.

— Vom *afla?* urlă Middleton. Pe dracu'! Nu va face nimic folosindu-se de numele real.

— Am introdus toate celelalte nume pe care le folosește.

— Și mai are alte o sută sau două sute pe care nu le cunoaștem.

Schroeder avea impresia că șeful lui exagera, dar nu era convins.

— Atât de multe?

— Exagerez, idiotule. N-are importanță câte alte nume folosește. Carlton are în spate zeci de ani de experiență pe teren. Dacă cineva ca el nu vrea să fie găsit, atunci este imposibil să îl găsești.

Tânărul se zbârli când șeful lui îl făcu idiot, dar se stăpâni.

— Dumneavoastră sunteți cel care spune mereu că toate carele cu fân sunt ale noastre.

— Faci pe deșteptul?

— Nu, domnule.

— Nu contează că sunt ale noastre, spuse Middleton, dacă nu putem găsi acul la timp. Indiferent ce pune la cale, știm că se va întâmpla cât de curând.

— Atunci să chemăm pe cineva să ne ajute cu carul cu fân, zise Schroeder, care încă nu înțelesese în întregime ce credea șeful lui că urma să se întâmple.

Middleton se uită la el.

— Ce vrei să spui?

— Să punem forțele de ordine locale să îl caute pe Carlton. Suspectat de incendiere și omucidere.

Bătrânului îi plăcu ideea.

— Bună idee. Cu cât caută mai mulți oameni în carul cu fân, cu atât mai bine. Ai grijă să nu afle nimeni de noi.

— Nu vă faceți griji. O să fac în așa fel încât să pară implicat FBI-ul.

— Atunci, la treabă! Ce mai ai pentru mine?

Schroeder scoase un teanc de fotografii din dosar și i-l dădu.

— Astea ce naiba mai sunt? vru să știe Middleton.

— Imagini surprinse de camerele de supraveghere.

— Văd asta. Ceea ce vreau să știu este *la ce* mă uit.

— Au fost surprinse azi dimineață în aeroportul din McAllen, Texas. Femeia din camioneta parcată în fața terminalului aviației civile este Margaret Rose. Ea administrează ferma Three Peaks Ranch de lângă Agua Nueva. Ea a căutat pe Google informații despre ciobănescul caucazian și nanismul congenital, răspunse Schroeder.

Middleton deveni brusc interesat.

— Și cine-i individul pe care îl așteaptă? Nici una din camere nu pare să-i fi surprins bine fața.

— Și eu am observat asta. A venit cu un avion particular din Monterrey, Mexic, dar a trecut de vamă și de imigrări cu un

pașaport italian.

Middleton se uită mai atent la fotografii.

— L-am căutat în baza de date mexicană și se pare că tocmai a ajuns în Mexic seara trecută.

— De unde?

— Din Bilbao. A ajuns în Ciudad de Mexico prin Madrid.

— Și cât de aproape este Bilbao de ultimul loc cunoscut în care a fost Harvath?

— În ceea ce privește aeroporturile comerciale, trebuie să fi fost foarte aproape.

Middleton se entuziasmă dintr-odată.

— Vreau să descarci toate înregistrările CETV din fiecare aeroport prin care a trecut. Vreau să aflu fiecare pas pe care l-a făcut, fiecare persoană cu care a vorbit.

— Mă ocup deja de asta, zise Schroeder îndreptându-se către ușă.

Holbându-se la ultima fotografie care îl înfățișă pe Harvath urcând în camioneta pe care era lipit logoul „Three Peaks Ranch”, Middleton zâmbi și spuse: „Te-am prins!”, apoi ridică receptorul.

CAPITOLUL 35

Texas

Era târziu. Stăteau cu farfuriile de mâncare neatinse în față, la biroul din camera lui Nicholas, în timp ce Nina dormea în camera de la capătul coridorului. În încăpere se aflau o mulțime de valize și piese pentru calculator. Harvath se uită la cele trei monitoare conectate între ele în timp ce omulețul îl familiariza cu datele strânse de Caroline. În timp ce vorbea, Nicholas manevra un mouse fără fir, deschizând fișier după fișier și afișând pe ecran articole și notițe ca să le citească Harvath.

— Acesta este unul dintre cele mai interesante dosare pe care le-am găsit pe stick, zise Nicholas, deschizând un fișier denumit „întrunirea”. Ai auzit vreodată de noțiunea de *Main Core?*

— Doar în treacăt, răspunse Harvath. Ce este?

— În 1980 s-a zvonit că guvernul Statelor Unite deține o bază

de date activă în care apar cetățeni americani pe care acesta îi consideră a fi o potențială amenințare pentru securitatea națională. Unii spun că există mai mult de opt milioane de nume pe acea listă. Se presupune că ar face parte dintr-un plan guvernamental ultrasecret. Ideea din spatele *Main Core* este aceea că dacă s-ar declara vreodată stare de urgență națională, guvernul ar avea la dispoziție o listă de oameni care ar reprezenta o posibilă amenințare și ar putea ordona filaje suplimentare, interogatorii sau chiar arestări. Pentru fiecare nume de pe listă s-a întocmit un dosar complet, iar cu ajutorul bazei de date poate fi identificat și localizat aproape instantaneu orice presupus dușman al statului.

— Deci asta era, o listă a dușmanilor?

— Întocmai, răspunse Nicholas, arătând către ecranul monitorului. Dar mai există ceva dincolo de *Main Corey* ceva ce precede această bază de date cu câteva decenii și care nu presupune declararea stării de urgență la nivel național pentru a intra în funcțiune. Se numește „Lista neagră.” Lista nu cuprinde doar numele cetățenilor simpli pe care guvernul îi urmărește, îi interoghează sau îi reține. Aceasta este o listă cu execuții și, odată ce te afli pe ea, numele tău nu va fi șters până nu vei fi omorât.

— Acum înțeleg la ce se referea agentul special din Spania când a spus că sunt *pe listă.*

— Conform informațiilor pe care le-a strâns Caroline, trădarea este unul dintre motivele pentru care poți să fii trecut pe listă.

— Nu se fac revizuiri? Acționează complet în afara procedurilor judiciare? E o nebunie! zise Harvath. Guvernul american nu-i acuză fară motiv pe cetățeni de trădare sau de terorism ca apoi să ordone uciderea acestora.

— Nu asta spun și fișierele astea.

— Atunci fișierele se înșală. Până și americanii care au părăsit țara și s-au alăturat grupării al-Qaeda ca să lupte împotriva Statelor Unite au trecut printr-un proces de verificare înainte să devină ținte.

— Este adevărat, răspunse Nicholas. Dar asta este cu totul altceva. Tu însuți ai fost trimis în multiple misiuni ca să ucizi persoane ostile Statelor Unite. A fost vreunul dintre ei avertizat?

— Nu am nimic de comentat.

— Vezi? Știi prea bine cum funcționează

compartimentalizarea. Seamănă cu un dulap împărțit în mai multe sertare și compartimente. Programele de acces care sunt controlate, precum și programele speciale de acces există nu numai ca să țină secrete anumite lucruri, ci și ca să îi țină pe politicieni și agențiile în ignoranță. Nici măcar acei puțini „utilizatori speciali” din DC, care se presupune că ar avea acces la tot, nu cunosc în întregime datele referitoare la ce se întâmplă, mai ales în lumea clandestină.

Harvath clătină din cap.

— Chiar și așa, cei mai mulți oameni de care m-am ocupat nu erau cetățeni americani. Cei care au fost, au fost judecați și sancționați.

— Eu îți spun doar ce a descoperit Caroline. Conform informațiilor ei, Lista neagră este reală. Există cu adevărat.

— Cine-i în spatele acestei afaceri? Cine ia deciziile legate de stabilirea țintelor și are ultimul cuvânt de spus?

— Din ceea ce apare pe stick, răspunse Nicholas, decizia aparține unuia dintre acele subcompartimente. Se întâlnesc în secret și nimeni nu știe cine alcătuiește consiliul.

— Sunt oameni ai serviciilor secrete sau de la Ministerul Justiției? De la Casa Albă?

— Par să fie de peste tot.

— Știi cumva câți sunt? întrebă Harvath.

— Nu. Caroline nu spune.

— Când cineva este găsit vinovat și este vizat, cine îndeplinește misiunea?

— O trupă care aparține forțelor speciale, răspunse Nicholas. Toți membrii echipei au pregătire militară la nivelul agenților speciali.

— Cine-i conduce? Sunt cadre militare active? Știm unde își au baza?

Nicholas ridică din umeri.

— Habar n-am.

— De ce sunt interesați de mine? întrebă Harvath.

— Din câte am reușit să aflu, nu ești vizat tu în mod special, ci Carlton Group în general pentru că angajează foste cadre militare și agenți ai serviciilor secrete.

— Dar sunt o grămadă de grupuri private care fac asta. De ce ar fi ATS pe urmele noastre?

— Nici unul din aceste grupuri nu se compară cu voi în ceea

ce privește dimensiunea și nivelul de profesionalism. Sunteți o amenințare. Acționați în afara sistemului, iar ei nu vă pot controla.

Lui Harvath îi era greu să creadă.

— Dar ei *pot* controla CIA-ul și FBI-ul?

— Acestea sunt organizații din interiorul sistemului și da, le pot controla. Au destulă putere încât să dirijeze orice din DC în ce direcție doresc. Totul se face în secret, în culise, dar se face.

— Dar suntem nesemnificativi.

— Nu este adevărat. Nu mai sunteți, zise Nicholas. Ați împiedicat câteva atacuri teroriste internaționale, desfășurați propriile operațiuni unilaterale, clandestine și, ceea ce este probabil mai periculos dintre toate, nu dați socoteală în fața nici unui demnitar din guvernul Statelor Unite. Ei știu cine sunteți și sunt conștienți de problemele pe care le-ați putea crea. Carlton Group este singura organizație al cărei nume este pomenit în dosar. De aceea am vrut să vii aici cât de repede și să mă asigur că ți se pierde urma. N-am știut nimic de cele întâmplate în Paris și în Spania până nu mi-ai spus tu.

— Mă mir că n-au încercat să ne „înghită”.

— Au încercat. ATS a vrut să cumpere Carlton Grup de două ori. În ambele dăți, Reed Carlton a refuzat, zise Nicholas, deschizând un memoriu salvat de Caroline. N-au fost deloc mulțumiți – poți citi aici câteva dintre impresiile lor despre grupul vostru.

Harvath se apropie de ecran și citi câteva observații cu voce tare.

— „... Un pericol pentru comunitatea serviciilor secrete dacă sunt lăsați nesupravegheați, nu răspund în fața nici unei forme de autoritate sau guvernamentale, o adunătură de cowboy marginali cărora li s-a insuflat un simț exagerat al patriotismului, risc major pentru diplomație și pentru securitatea națională, dacă acest grup nu poate fi ținut sub control, trebuie luate alte măsuri...” Ajuns aici, se opri din citit. Deci „alte măsuri” înseamnă să ne elimine pe toți?

— Nu sunt sigur, răspunse Nicholas. Caroline a lăsat de înțeles că, la un moment dat, ATS și Carlton Group au avut ceva de împărțit, doar că Carlton nu și-a dat seama. Din câte se pare, grupul vostru a incomodat unul sau mai multe proiecte ale ATS.

— Cum ar fi?

— Ceva operațiuni speciale. Caroline încerca să descopere ce punea la cale ATS, dar a fost omorâtă înainte să-i dea de capăt.

— Știa că lucrezi pentru noi? întrebă Harvath.

— Nu i-am spus niciodată. Am ținut secret. De fapt, n-am spus nimic nimănui. Nici măcar nu am anunțat-o pe Caroline că sunt în țară. Dar ATS a aflat, iar numele meu apare în dosarele lor, așadar Caroline a aflat și ea, în cele din urmă.

Harvath îl privi îndelung pe interlocutorul său.

— Se poate să-ți fi întins o capcană?

— Mi-a trecut și mie prin minte, dar nu cred.

— De ce a vrut ca Nina să-ți aducă stickul?

— Deoarece Caroline și cu mine eram prieteni, răspunse Nicholas. Deoarece era *convinsă* că voi ști ce să fac cu el. Știa că îi voi avertiza pe cei vizați și că voi încerca să-i opresc pe cei din ATS să-și pună planul în aplicare.

Era un răspuns rezonabil. De fapt, era mai mult decât rezonabil. Era logic. Harvath își dădu seama că îl jignise pe Nicholas, așa că nu mai insistă. Frecându-și ceafa, se uită la ceas.

— E aproape miezul nopții.

— Ce vrei să faci?

— Ai încercat să iei legătura cu Bătrânul?

— Nu, răspunse Nicholas, și după ce-am aflat că ați devenit ținte, mă bucur că n-am făcut-o.

— Așadar nu știm sigur dacă a murit sau mai trăiește.

— Nu știm. Nu știm nici câți membri ai grupului au fost uciși. Dar având în vedere că nu ai reușit să iei legătura cu mulți dintre ei, cred că trebuie să ne așteptăm la ce e mai rău.

Nicholas avea dreptate, dar Harvath nu voia să se gândească la asta.

— Există un forum pentru mesaje pe care Bătrânul l-a indicat în caz de urgență. Dacă reușești să găsești o cale sigură ca să mă conectez, aș vrea să-l verific. După aceea, nu știu dacă mai există și alte informații-șoc în aceste fișiere, dar aș vrea să le discutăm și să analizăm cât mai multe înainte să ne ducem la culcare.

— Mă duc să fac cafea, zise Nicholas, dându-se jos de pe scaun. Arătând cu capul către farfuria lui Harvath, el întrebă: Vrei să-ți încălzesc mâncarea?

De îndată ce rosti aceste cuvinte, lumina scăzu în intensitate,

apoi se stinse. Alarma acumulatorului APU de rezervă sună și începu să alimenteze cu curent computerul. Ceea ce nu porni însă fu generatorul pe care Harvath îl văzuse afară, iar acest lucru ar fi trebuit să se întâmple aproape instantaneu.

— Pană de curent? spuse Nicholas.

Harvath îi făcu semn să tacă, apoi se întinse și stinse monitoarele. Câinii dormeau în apropiere, dar simțind că ceva nu era în regulă, se ridicară în picioare și începură să mârâie. Nicholas le comandă să tacă.

Deoarece nu putea să călătorească cu arma asupra lui, Harvath o lăsase în Spania. El îl întrebă în șoaptă pe Nicholas.

— Ai ceva arme cu tine?

Piticul încuviință din cap.

— Adu-le. Acum!

CAPITOLUL 36

Nicholas se duse repede la valiza de lângă pat, dar când se aplecă să o deschidă, lumina se aprinse din nou.

— Trebuie să fi fost vreo supratensiune tranzitorie.

— Poate, spuse Harvath. Să vedem ce-ai adus cu tine. Nicholas se întoarse la valiză și scoase două arme. Una era un pistol mic, iar cealaltă părea a fi o veche pușcă mitralieră M3, cu putere redusă, sau „armă cu grăsime”, cum i se spunea prin anii ’40. Ambele arme fuseseră personalizate pentru Nicholas.

După ce scoase două încărcătoare lungi din valiză, acesta închise capacul și așeză totul pe pat.

— Asta-i tot ce am.

— Pistolul este de calibrul .45, iar mitraliera de calibrul 22LR. Din punctul de vedere al lui Harvath, o mitralieră 22 era doar puțin mai evoluată decât o pușcă BB. Cu cât erau mai mari gloanțele, cu atât mai grea era arma. O armă de un asemenea calibru era potrivită pentru cineva de mărimea lui Nicholas, mai ales dacă voia să poată trage de mai multe ori fără să o reîncarce. Dacă erai suficient de priceput și de norocos, putea omorî un om cu o mitralieră 22. Dar putea fi extrem de incomodă dacă voiai să-ți imobilizezi dușmanul în timp ce tu încercai să scapi.

— Ai nevoie de mai multe gloanțe pentru pistol? întrebă el.

Nicholas își vârî mâna în valiză, scoase o cutie mică cu muniție și i-o întinse lui Harvath. Acesta luă pistolul cel mic, încolăcindu-și doar două degete în jurul mânerului. Reuși să își vâre degetul arătător prin blocajul trăgaciului, dar avea să îi fie foarte greu dacă va fi nevoit să tragă.

— Rămâi aici, zise el, verificând să vadă dacă arma era încărcată și vârând în buzunar câteva gloanțe de calibru 45. Trezește-o pe Nina și ține-i pe ea și pe câini lângă tine.

— Unde pleci? întrebă Nicholas.

— Afară, să arunc o privire.

— Crezi că cineva a întrerupt intenționat curentul, apoi l-a repornit?

— Probabil nu e nimic. Vreau doar să mă asigur.

Nicholas avu impresia că nu i se spuse adevărul, dar nu mai insistă.

— Mă întorc imediat, zise Harvath. Închide ușile și nu te apropia de ferestre.

Piticul încuviință, iar Harvath ieși din dormitor. Apoi Nicholas introduse un încărcător în mitraliera M3, o armă, își vârî un al doilea încărcător în brâul de la pantaloni și se duse după Nina.

Harvath se furișă afară, în întuneric. Era o noapte rece, iar pe cer atârnau niște nori grei, care acopereau stelele.

Nu exista nici un bec exterior care să lumineze casa pentru oaspeți, astfel încât avu nevoie de câteva secunde până când ochii lui se obișnuiră cu întunericul. Ciuli urechile, încercând să surprindă vreun zgomot neobișnuit. Nu se auzeau decât cântecul ritmat al greierilor și o ușoară adiere care făcea să freamăte frunzele înguste ale unor măslini texani din apropiere. În afară de asta, totul părea în regulă.

Se deplasă către partea laterală a casei, spre locul unde se afla generatorul. Având în vedere că se afla pe o proprietate privată, împrejmuită, nu se miră când îl văzu descuiat. Observă niște urme de cizme pe pământul din jurul acestuia. Nu proveneau de la cizmele de cowboy pe care le purtau angajații fermei. Semănau cu urmele lăsate de niște bocanci de munte sau de luptă. Mărime mare.

În timp ce îl studia, Harvath încerca să își dea seama cum ar putea să întrerupă curentul înainte de un atac. Înainte de atacul propriu-zis, el folosea întotdeauna o metodă căreia îi spunea

„pâlpâitorul”, mai exact, întrerupea scurt curentul ca să se asigure că totul era pregătit și gata de atac. Oare asta făcuseră și ei? Oare urmele de bocanci erau vreun indiciu de rău augur al unei faze premergătoare atacului sau aparțineau unui meșter care venise de curând să verifice generatorul?

Lumina era foarte slabă, iar el ar fi vrut să fi luat o lanternă.

Îngenunche în spatele generatorului, în partea cealaltă și verifică firele de curent. La o primă vedere păreau în regulă, însă el știa că aparențele puteau fi înșelătoare. Dacă reușeai să deconectezi generatorul fară ca cineva să observe acest lucru, atunci când hotărai să oprești curentul în casa pentru oaspeți, puteai face acest lucru de la depărtare. Era metoda cea mai bună.

Pe la mijlocul inspecției, el simți prezența cuiva care se mișca cu grijă în spatele măslinilor și care se străduia din răsputeri să nu se facă auzit.

Harvath se opri și își potrivi mai bine arma mică pe care i-o dăduse Nicholas. Nu știa dacă fusese văzut sau dacă era protejat de generator. Dar bănuielile lui în legătură cu pana de curent erau confirmate.

Inspiră adânc și expiră în momentul în care se mișcă la dreapta. Trebuia să-ți țină bătăile inimii sub control. Putea să tragă de trei ori înainte să reîncarce pistolul și nu știa cât de precisă sau cât de imprecisă avea să fie arma pe care o ținea în mână. Singurul lui avantaj era că avea o acoperire cât de cât bună. Și dacă nu fusese încă reperat, atunci i-ar putea lua pe atacatori prin surprindere.

Situația se schimbă însă când silueta se opri chiar în spatele șirului de măslini și așteptă. „Dar ce așteaptă? Ca eu să fac o mișcare și să mă demasc?” Harvath era în stare să aștepte toată noaptea dacă era nevoit.

Trecură câteva secunde. Era convins că, indiferent cine se afla acolo în beznă, știa exact unde se afla el.

Liniștea fu întreruptă atunci când cocoșul unei arme fu tras. Totul fusese făcut foarte încet, tocmai pentru a nu se auzi nici un zgomot, însă Harvath îl auzise, reușind astfel să localizeze ascunzătoarea țintașului. Drept răspuns, își pregăti și el arma, gata de acțiune, dar apoi ceva se întâmplă.

Silueta îi ordonă ceva în spaniolă, din spatele măslinilor.

— *Levantese!* Ridică-te! *Suelte el arma*! Aruncă arma!

Harvath nu știa dacă ea îl putea vedea, dar își scoase o mână de după generator și o flutură.

— E în regulă, Maggie, răspunse el. Sunt eu, Scot. Lasă arma jos.

Se auzi cum cocoșul armei era lăsat jos, apoi Maggie Rose își făcu apariția de după măslini, ținând în mână o pușcă de vânătoare Rossi.

— Ce faci aici? întrebă ea, apropiindu-se când el se ridică în picioare și ieși de după generator.

— Am avut o problemă cu curentul acum câteva minute. Dar tu ce faci aici?

— Am văzut ceva pe camerele de supraveghere și-am venit să verific.

— Ce-ai văzut? întrebă el.

— Niște indivizi care au încălcat proprietatea. Dacă stăpânii ar fi fost aici, paznicii lor ar fi mers și i-ar fi luat la întrebări. Problema e că nu avem o procedură pentru astfel de situații. Dacă suntem aici numai noi, angajații, nu avem voie să intervenim. Trebuie să îi lăsăm să treacă. Dar sunteți voi aici, iar eu răspund de voi. Poate că n-ar trebui să-mi fac griji, adăugă ea, aruncând o privire la arma pe care Harvath o ținea în mână.

— Când a fost verificat ultima oară? întrebă el, înconjurând generatorul.

— Acum o lună, poate două. De ce?

Harvath îi făcu semn să se apropie și îi arătă urmele de bocanci.

— Astea sunt proaspete. Poartă cineva de la fermă astfel de bocanci?

Ea se uită la urme cu atenție, apoi răspunse.

— Nu. Nimeni.

— Mă gândeam eu, zise el, încercând să străpungă cu privirea bezna care îi înconjura. Vreau să știu exact ce ai văzut pe camere. Unde sunt acum?

— Părea a fi un grup de patru indivizi, dar când i-am observat eu, aceștia părăseau deja proprietate. N-am mai văzut alții care să vină în urma lor, dar am vrut să mă asigur.

— Aveau ceva la ei? Arme?

— Dacă aș fi văzut vreo armă, l-aș fi chemat pe șerif.

— Cât erau de înalți? Cu ce erau îmbrăcați…

— Hai să vezi înregistrarea, zise Maggie, întrerupându-l și

arătând înspre casa cea mare. El părea îngrijorat și, cu toate că nu își dădea seama de ce, începu să se îngrijoreze și ea. Aruncând o privire peste umăr, ea adăugă: Nu știu de ce, dar nici eu nu mă mai simt în largul meu aici, afară.

CAPITOLUL 37

— Uite-i aici. Chiar aici, zise Maggie, după ce derulă înregistrarea de pe camerele de supraveghere către început.

Se aflau în sala monitoarelor care era situată la primul etaj al casei, construită și decorată în același stil „Tex-Mex Mission” ca și celelalte clădiri.

— Mai am un monitor acasă care surprinde imagini *live*, continuă ea, dar dacă vreau să derulez vreo înregistrare, trebuie să vin aici.

Harvath folosi un *trackball*[19] ca să deruleze încet înregistrarea înainte și înapoi.

— Se întâmplă deseori ca oamenii să vă încalce proprietatea?

— Te referi la imigranții ilegali?

— Oricine. Imigranți, braconieri, indiferent.

— Cei mai mulți dintre ei sub imigranți ilegali care vin din Mexic. Se ascund și campează în timpul zilei, iar noaptea trec peste terenurile fermelor din zona asta. Deoarece e înnorat și nu e lună, noaptea asta este perfectă pentru ei.

Noaptea aceea nu era perfectă doar pentru asta.

— Și se întâmplă în fiecare noapte?

Maggie clătină din cap.

— Poate de câteva ori pe lună.

— Când s-a întâmplat ultima dată?

Ea ridică din umeri.

— Trebuie să verificăm toate înregistrările. Nimeni nu urmărește camerele decât atunci când este aici familia.

— Dar tu le urmăreai.

— Eram trează și ceva mi-a atras atenția. Eu nu i-aș spune „urmărit”. După cum ziceam, am ieșit doar ca să mă asigur că

---

[19] Este un dispozitiv constând într-o bilă aflată într-un soclu care conţine senzori ce detectează rotaţia bilei pe cele două axe - asemănător unui mouse cu susul în jos, cu bila la vedere, (n.tr.).

sunteți în regulă cu toții.

Harvath făcu stop-cadru pe o înregistrare. În ciuda faptului că mergeau aplecați, nu reușeau să-și mascheze talia.

— Tipii ăștia mi se par destul de corpolenți, zise el, sau mă înșel?

Ea se apropie de el și se aplecă înspre monitor.

— Nu, ai dreptate. Chiar sunt corpolenți.

— Grupurile astea sunt alcătuite de obicei din patru oameni?

Maggie clătină din cap.

— Nu există un standard. Pe lângă cei pe care îi vezi, mai pot fi alți cinci sau zece.

— Și îmbrăcămintea? Așa arată de obicei?

— Îmbrăcămintea este perfectă.

— Chiar dacă toți cei patru bărbați poartă șepci de baseball?

— Nu e nimic neobișnuit, dar lipsește ceva.

Harvath se uită la ea.

— Ce?

— De obicei, oamenii cară cu ei tot ce le-a mai rămas. Dar ăștia patru n-au nimic asupra lor. Nici mâncare, nici apă, nici pungi de cumpărături din plastic. *Nimic.*

Era o remarcă foarte bună.

— Cum apropii imaginea? întrebă el.

Ea îi arătă, iar Harvath apropie imaginea cât putu de mult.

— Cu ce ți se pare că seamănă?

— Indiferent ce sunt, răspunse Maggie în timp ce privea cu atenție imaginea infraroșu mărită, nu seamănă deloc cu cizmele de cowboy.

Avea dreptate. De fapt, în ciuda neclarității imaginii, bocancii pe care îi purtau aceștia erau identici cu cei care lăsaseră urmele lângă generator.

El micșoră imaginea și cercetă și restul înregistrărilor din acea noapte, încercând să își dea seama când și cum pătrunseră bărbații pe proprietate, ce făcuseră cât timp fuseseră acolo, de asemenea când și cum plecaseră. Problema era că existau pauze mari. Bărbații fuseseră surprinși doar de câteva camere, fară a li se vedea însă fețele. Fie avuseseră un noroc chior, fie știuseră exact ce au de făcut, evitând în mod intenționat camerele de supraveghere.

În timp ce el revăzu anumite înregistrări, Maggie spuse:

— Oprește aici!

Harvath opri imaginea și se uită cu atenție la ea.

— Ce vezi?

— Acum, dacă mă uit mai bine, ceva nu e în regulă cu îmbrăcămintea.

— Ce anume?

— În perioada asta a anului, nopțile sunt destul de reci. Acești oameni se îmbracă, de obicei, cu mai multe straturi de haine pe care le dau jos sau le iau pe ei după cum simt nevoia. În seara asta este cald, dar nici unul dintre indivizii aceștia nu are alte haine prinse la mijloc. Apropie imaginea cu ultimul individ care apare în cadrul acela.

— Ce caut?

— Mânecile cămășii. Observi cât de ridicate îi sunt manșetele pe braț? Acum dă mai încolo și uită-te la toți patru. Pantalonii și ghetele sunt pe măsura lor, dar în rest, nimic altceva.

— Pentru că acelea nu sunt hainele lor, afirmă Harvath.

— Atunci, de unde au făcut rost de ele?

Harvath își aduse aminte de ulii care survolau moara de apă și se întrebă dacă era vorba într-adevăr de o căprioară care se oprise să se adape.

— Cred că mi-a venit o idee, zise el.

Înainte să iasă din casă, Harvath o convinse pe Maggie să deschidă încăperea unde se aflau armele. Părea o imagine decupată dintr-un castel britanic: rânduri de dulapuri din mahon pline cu puști de vânătoare extrem de scumpe, vegheate de capete de animale exotice care ornau pereții. În mijlocul încăperii se afla o masă lungă din sticlă, cu sertare în care se aflau o gamă variată de pistoale.

Unele dintre țevi aveau filet, ceea ce însemna că, pe undeva, ar fi trebuit trebuia să existe și amortizoare. Maggie îi confirmă acest lucru și îi spuse faptul că acestea se aflau într-un alt seif a cărei combinație o știau doar membrii familiei Knight.

I-ar fi fost de mare ajutor însă Harvath trebuia să se descurce fară ele.

Harvath își alese un pistol Heckler & Koch Mark, calibrul 23, luă câteva încărcătoare și alese un cuțit marca Bench din colecția domnului Knight. În mai puțin de două minute, intră și ieși din încăpere.

Se gândise să folosească telefonul mobil al lui Maggie ca să îl

sune pe Nicholas, însă acesta era deja vigilent. Și-apoi, din câte știa el, telefonul lui Maggie era urmărit și, dacă l-ar fi sunat pe Nicholas, ar fi putut genera ceva înainte să apuce să se întoarcă, prin urmare se răzgândi.

Neștiind câți ochi supravegheau ferma, Harvath se întinse pe jos, în camioneta lui Maggie, în timp ce aceasta ieșea pe una din porțile de serviciu.

După ce străbătu un kilometru și jumătate de drum de țară, ea intră pe un drum de acces plin de gropi și făgaşe și opri camioneta. Harvath coborî din spate și se așeză pe scaunul din dreapta.

— Cât de departe am ajuns?

— La mai puțin de un kilometru.

El încuviință, iar Maggie băgă maneta în viteză și își reluară drumul. Trebuia să verifice canalul de apă. Când văzuse pe înregistrările camerelor de supraveghere „persoanele clandestine” îmbrăcate nepotrivit, începuse să se alarmeze.

Când se apropiară de canalul de apă, Harvath îi făcu semn lui Maggie să se oprească.

— Ce este? întrebă ea.

— Cred că este un vehicul în față.

— Unde? Nu văd nimic.

— Stinge farurile. Oprește motorul.

Maggie făcu întocmai.

— Ai o lanternă? întrebă el.

Administratorul fermei dădu din cap, ridică cotiera și îi dădu o lanternă.

— Când mă voi întoarce, zise el, te voi anunța că sunt eu pentru că voi aprinde lanterna de trei ori; de două ori lung și o dată scurt. Dacă vezi pe altcineva, împușcă-l.

Maggie se uită la el ca la un nebun.

— Despre ce vorbești?

— Ai încredere în mine, răspunse el.

După ce stinse lumina din mașină, el coborî din camionetă și se făcu nevăzut.

În timp ce se furișa către vehiculului pe care îl văzuse în bătaia farurilor camionetei lui Maggie, se gândi cum ar fi procedat dacă i s-ar fi încredințat misiunea să atace Three Peaks Ranch. Filajul ar fi fost primul pe ordinea de zi, dar înainte de asta, ar avea nevoie de un loc unde să-și ascundă vehiculul. Nu

poți să-ți lași mașina parcată pur și simplu pe un drum de țară, mai ales într-o zonă ca aceea. Ar atrage prea mult atenția.

Dacă ai folosi o fermă care se învecinează cu cea vizată de tine, ar fi ideal, mai ales dacă proprietatea pe care ai ales-o este părăsită pentru moment. Moara de vânt constituia un punct de reper bun; puteai reveni fară probleme.

Înaintând prin întuneric, el ajunse la un Dodge Durango negru parcat în afara drumului și ascuns parțial în spatele unui pâlc de arbori pitici. Portierele erau încuiate, iar înăuntru nu se afla nimeni. Întinse mâna și atinse capota. Era rece. Nu se știa de cât timp fusese lăsat acolo SUV-ul. La douăzeci de metri mai încolo se distingea silueta morii de vânt. Sub ea trebuia să se afle canalul prin care curgea apă.

Harvath rămase nemișcat preț de câteva clipe, încercând să distingă zgomote care i-ar fi indicat că acolo se aflau oameni. Neauzind nimic, el se îndreptă cu grijă către albia apei. La vreo zece metri mai încolo, dădu peste primul trup.

Părea a fi un tânăr hispanic care fusese împușcat în ceafa, mai degrabă executat. Era mort de cel puțin o zi, poate și de mai mult timp, iar carnea lui fusese sfâșiată de animale.

Înaintând de-a lungul canalului, el dădu peste alte cinci trupuri, bărbați și femei. Toți fuseseră împușcați de aproape și aruncați într-o groapă nu prea adâncă. Cine se ocupase de asta nu își dăduse seama cât de repede vor fi dezgropate trupurile și cât de repede vor deveni o masă copioasă pentru necrofagi.

Trecând lumina lanternei deasupra carnagiului, Harvath își imagină scena îndeajuns de bine încât să-și dea seama ce se întâmplase. Mulți dintre cei care treceau fraudulos granița aveau la ei hărți pe care erau marcate locurile „sigure” unde puteau să își așeze tabăra și unde găseau apă. Judecând după scena din fața lui, altcineva se aflase deja acolo când ajunseră ei și totul se termină prost.

Patru dintre victime fuseseră dezbrăcate până la brâu. În canalul de apă zăceau împrăștiate lucrurile celor morți, majoritatea în pungi de cumpărături din plastic, întocmai cum spusese Maggie.

Studiind terenul, Harvath descoperi aceleași urme de bocanci ca acelea din jurul generatorului de lângă casa pentru oaspeți. Văzuse suficient.

După ce tăie cauciucurile mașinii cu cuțitul, el se duse la

Maggie, avertizând-o mai întâi cu lanterna înainte să se apropie mai mult.

— Ce ai descoperit? întrebă ea.

— Trebuie să te întorci la fermă cât poți de repede, răspunse el.

Privirea lui trebuie să fi fost destul de grăitoare. Maggie nu îi mai puse și alte întrebări. Porni motorul, întoarse camioneta și apăsă pe accelerație. În tot acest timp Harvath îi dădea instrucțiuni.

Când ajunseră la drumul de țară, Maggie o luă înspre Three Peaks Ranch. După vreo cinci sute de metri, ea încetini, iar Harvath deschise portiera și sări din mașină.

CAPITOLUL 38

Harvath folosi cleștele din camioneta lui Maggie ca să taie sârma gardului cu care era împrejmuit țarcul animalelor exotice și se furișă înăuntru. Era singurul unghi de atac la care nu s-ar fi așteptat nimeni.

Neștiind cu cine sau cu ce avea de-a face, singura soluție era să-și imagineze cum ar putea conduce un atac similar. Nu numai că existau condiții favorabile din punct de vedere meteorologic, adică nori grei și lumină difuză, dar era și sâmbătă seara, iar majoritatea angajaților fermei ieșiseră în oraș.

Dacă se gândea la incidentele din Paris și din Spania, aceasta părea să fie o altă trupă de mercenari formată din patru membri. Era un lucru confirmat și de înregistrările camerelor de supraveghere, precum și de cei trei bărbați morți pe care îi descoperise în canalul de apă și care fuseseră dezbrăcați până la brâu.

Nu știa de când filau ferma, însă identificaseră corect casa pentru oaspeți, iar Harvath nu avea nici o îndoială că aceasta reprezenta ținta. Deși Maggie crezuse la început că bărbații părăsiseră proprietatea, Harvath nu era prea convins de asta. Făcuseră testul cu curentul. Urma să stea la pândă și să aștepte să își ducă la bun sfârșit misiunea.

În afară de măslinii din fundal, nu mai exista nici un alt soi de vegetație care să ascundă vederii casa pentru oaspeți. Existau doar două uși – cea de la intrare și cea de la bucătărie – și multe

ferestre. Dacă Harvath ar fi condus acea operațiune, nu ar fi riscat să-i trimită pe toți cei patru bărbați înăuntru. L-ar fi așezat pe cel mai bun țintaș de la distanță într-un loc de unde ar fi putut avea o vedere panoramică.

Cel mai potrivit loc era un pâlc de arțari roșii care se afla la vreo patru sute de metri nord de casa pentru oaspeți. De acolo se putea observa aproape toată clădirea. Dacă ar fi trebuit să folosească un lunetist, exact acolo l-ar fi pus.

Adierea ușoară a vântului nu îl prea ajuta pe Harvath să-și regleze temperatura corpului în timp ce traversa în fugă țarcul animalelor exotice. Alesese calea cea mai scurtă, tăind plasa dintr-un colț al gardului și alergând pe diagonală. Când ajunse la gardul din partea cealaltă, fu nevoit să folosească din nou cleștele și trase o bucată de plasă ca să se poată furișa prin deschizătură.

Nu se miră când nu întâlni în calea sa nici un animal exotic. Știau că se afla acolo cu mult înainte ca să-l vadă. Vântul adiase din spate tot timpul, purtând mirosul lui în față ca o trâmbă olfactivă aeriană.

Când ocoli terenul, cam la vreo nouă sute de metri de arțari, vântul își schimbă direcția și începu să adie din față.

Ascunzându-se în iarba înaltă, el continuă să înainteze. Se afla pe teritoriul șarpelui cu clopoței și, în timp ce încerca să nu se gândească la asta, își dorea să fi avut la el un echipament cu vedere nocturnă. Ar fi trebuit să-i ceară lui Maggie. Dacă aveau camerele de supraveghere prevăzute cu infraroșu, probabil că aveau un alt fel de echipament, mai ales pentru vânătoarea nocturnă. Însă era deja prea târziu. Trebuia să se bazeze pe aptitudinile-i înnăscute.

Pe măsură ce înainta, iarba ofilită trosnea sub picioarele lui și foșnea ca știuleții de porumb uscați. Se strădui să reducă zgomotul cât mai mult, dar nu prea reuși. În curând va fi nevoit să iasă din ascunzătoarea sa și să aleagă o cale mai silențioasă.

La jumătatea distanței până la arțari, el ieși din iarba înaltă, încercând să respire normal și ciuli urechile. Sunetele erau aceleași ca și cele pe care le auzise când ieșise din casă în urmă cu două ore. Dacă n-ar fi văzut înregistrările camerelor de supraveghere și n-ar fi descoperit cadavrele de la ferma învecinată, nu ar fi avut nici un indiciu că-i pândește de undeva, din întuneric, un pericol iminent.

Se puse din nou în mișcare, însă se opri după treizeci de metri, când i se păru că simte un miros. Era foarte slab și cu cât încerca să adulmece mai mult, cu atât simțea un miros pregnant de pământ, precum și alte miresme.

Expirând pe nas, el renunță și își continuă drumul. Înaintă vreo zece metri, iar mirosul fu adus din nou de adierea vântului. *Fum de țigară.*

În timpul unei misiuni nu aveai voie să fumezi, însă era o regulă mereu încălcată. În acel moment, Harvath știu că se afla cineva în pâlcul de copaci. Indiferent cine stătea ascuns la cel puțin patru sute de metri de țintă, se gândise că putea risca să își aprindă o țigară fără să atragă atenția cuiva. Cel mai probabil folosea un truc milităresc, și anume, își ținea țigara ascunsă în căușul palmelor ca să nu se vadă vârful aprins, dar nu avea importanță. Harvath îl localizase deja.

Dacă bărbatul era într-adevăr lunetist, era echipat cu un dispozitiv cu viziune nocturnă. Dacă își ținea țigara în căușul palmelor, nu putea face nimic în acel moment decât să privească prin luneta puștii. Nu putea să se uite în lateral sau, mai exact, în spatele lui.

Grăbind pasul, Harvath micșoră distanța față de crângul de arțari cu treizeci de metri, apoi se aruncă pe burtă și începu să se târască, încet și cu grijă.

Se afla la mai puțin de zece metri distanță când văzu brusc punctul strălucitor din vârful țigării atunci când bărbatul își deschise palmele, aruncă țigara și o stinse cu piciorul. Se auzi foșnetul frunzelor uscate când lunetistul se așeză în spatele puștii și privi prin lunetă. Din poziția lui aplecată, el începu să rotească pușca dintr-o parte în alta. Apoi cu o voce aproape imperceptibilă, el șopti în căști:

— *Gold One*, liber. *Gold Two*, la fel. *Gold Three*, gata de atac. Harvath își scoase cuțitul. Pipăi cu mâna cealaltă în jurul lui, căutând o piatră de mărime potrivită. Nu voia decât să-i distragă atenția bărbatului pentru o clipă.

După ce găsi ceea ce căuta, el inspiră încet, expiră și sări brusc în picioare.

CAPITOLUL 39

Încercarea lui de a crea confuzie nu avu efectul scontat, deoarece atunci când lunetistul își îndreptă atenția în direcția în care fusese aruncată piatra, el păru să-și dea seama imediat că era atacat.

Harvath se aruncase, așteptându-se să aterizeze pe spatele bărbatului. Apucându-l de frunte, i-ar fi tras capul pe spate, i-ar fi expus gâtul și i-ar fi tăiat laringele, reducându-l pe loc la tăcere. Apoi i-ar fi împins capul în bărbie și i-ar fi înfipt cuțitul în ceafa. Printr-o răsucire de cuțit i-ar fi rupt trunchiul cerebral, iar bărbatul nu ar mai fi reprezentat o amenințare. Numai că lucrurile nu se petrecură întocmai.

Lunetistul se rostogoli pe spate cu pușcă cu tot. Când Harvath ateriză deasupra lui, tânărul legănă patul puștii, care îl lovi pe Harvath în clavicula stângă, provocându-i o durere îngrozitoare.

Trupul lui voia să se îndepărteze de acea durere cumplită, dar luptă să rămână pe poziție. Cercetă dintr-o privire fața și gâtul tânărului lunetist; într-o fracțiune de secundă găsi ceea ce căuta.

Deoarece se afla deasupra, forța lui Harvath era mai mare. Cât ai clipi din ochi, apucă patul puștii și se lăsă cu toată greutatea pe ea.

Lunetistul își înclină capul într-o parte ca să nu fie lovit în față, iar mișcarea lui îi oferi lui Harvath deschiderea la care sperase, întinzându-se peste lunetă, el lovi cu cuțitul. Tăișul acestuia intră prin spatele urechii drepte a bărbatului și ieși sub bărbie, spintecându-i carnea și tăind firul de la cască.

Slăbind puțin presiunea pe pușcă, Harvath apăsă mai tare lama cuțitului ca să se asigure că aceasta va tăia cât mai adânc posibil. De îndată ce îi tăie laringele, el scoase cuțitul și i-l înfipse între coaste.

Purta vestă antiglonț, dar aceasta era moale și concepută să oprească un glonț, nu și o lovitură de cuțit. El înfipse cuțitul cu și mai mare forță în inima bărbatului.

Lunetistul se încordă, apoi se zvârcoli și în cele din urmă rămase nemișcat. Scăpă pușca din mână. Harvath o luă și se ridică în picioare. Întreaga luptă nu durase mai mult de câteva secunde.

După ce așeză pușca deoparte, luă stația radio a bărbatului de douăzeci și ceva de ani, apoi îi trase trupul în spatele unui arțar și îl lăsă acolo. Într-un scenariu perfect, l-ar fi luat ostatic

ca să-l interogheze, dar nu avusese cum să îl captureze și nici cu ce să-l lege. Chiar și așa, i-ar fi fost imposibil să îl supravegheze pe prizonier și să încerce în același timp să-și dea seama unde se aflau tovarășii lui. Dacă ar fi putut proceda altfel, ar fi făcut-o. Din punctul lui de vedere, era alegerea cea mai potrivită.

Cu toate că mai făcuse treaba asta și înainte, lui Harvath nu prea îi plăcea să folosească cuțitul. Era un gest primitiv. Era prea intim, prea murdar, prea personal. Prefera să folosească o armă de foc; îi permitea să păstreze o oarecare distanță psihologică.

Pierduse șirul oamenilor pe care îi omorâse apăsând pe trăgaci. Nu fețele acestora încerca el din răsputeri să le țină departe, într-un colț îndepărtat al minții.

Fețele oamenilor pe care îi omorâse de aproape, de la câțiva centimetri depărtare, îi apăreau mereu dinaintea ochilor. Nu înțelesese niciodată motivul. Meseria lui era aceea de a ucide, iar el nu avusese nici o problemă cu asta. De ce ar fi o formă de omor diferită de alta? Rezultatul final era același.

Singura concluzie la care ajunsese era aceea că oamenii civilizați aveau în ei o aversiune față de crimă. Poveștile despre moralitate și despre crimă trecuseră de la o generație la alta de-a lungul miilor de ani de istorie. Încă din copilărie, oamenii sunt îndoctrinați cu povești despre cât de nedrept este să iei viața cuiva, iar faptele considerate a fi cele mai condamnabile sunt cele comise cu arme primitive – cu pietre sau cuțite, cu bâte sau cu mâinile goale – de parcă uneltele cel mai des asociate cu crima ar fi cele care există pe lume de când există și crima.

Atunci când lua viața cuiva cu ajutorul unei arme de foc, Harvath reușea să se distanțeze. Glonțul era intermediarul lui. Apăsa pe trăgaci, glonțul pleca, glonțul nimerea ținta. Era o treabă curată, simplă și totul era stocat într-o sertar etanș, ascuns undeva, în străfundul minții lui. Indiferent câte crime ar fi comis, întotdeauna exista loc pentru mai multe. Numai câteva crime, indiferent cât de justificate ar fi fost, reușiseră să scape din închisoarea lui mintală și să îi bântuie conștiința.

Determinarea și capacitatea lui de a compartimenta și de a se concentra asupra misiunii pe care trebuia să o ducă la bun sfârșit erau printre cele mai de preț calități ale lui Harvath. Nu se lăsa pradă dubiilor sau prejudecăților.

După ce scăpă de trupul lunetistului, potrivi pușca la ochi și se așeză în spatele ei – era un Remington model 700, prevăzută cu un amortizor de sunet și de flacără, precum și cu un încărcător detașabil. Habar nu avea ce calibru avea, dar bănui că era destul de puternică, încât să își facă treaba de la depărtare.

Deasupra armei era montată o lunetă termică sensibilă, care „vedea” prin beznă. Harvath așeză stația radio jos, îi potrivi volumul la minim și privi prin lunetă.

Din comunicarea lunetistului, părea să fie vorba despre trei indivizi, ceea ce însemna că avea de-a face cu o trupă de patru mercenari, exact ca în Paris și în Spania.

Când începu să supravegheze zona cu luneta, luminile din casa pentru oaspeți se stinseră brusc.

— Haide. Unde sunteți? șopti el, sprijinindu-și mai bine patul puștii de umăr.

Pentru o fracțiune de secundă, fu cuprins de un sentiment de teamă că poate atacatorii purtau echipamente care să le ascundă temperatura corpului, dar în curând zări strălucirea unei siluete care se apropia de casa pentru oaspeți din flancul de nord-vest și care ținea în mână o armă tactică prevăzută cu un amortizor.

Ca să poată trage de la o asemenea distanță, Harvath avea nevoie de anumite date, dar ținând cont de condiții, trebui să le ghicească în mare măsură.

Trase de la distanță, gloanțele coborau, prin urmare el ridică punctul de țintă ca să îl coreleze cu cel de impact.

Adierea vântului ar fi schimbat ușor traiectoria glonțului, plus că ținta lui se mișca, ceea ce însemna că nu trebuia să ochească locul unde se afla bărbatul, ci locul unde avea să fie în momentul în care sosea glonțul.

Făcu aceste calcule instantaneu și își potrivi arma. Expiră, apoi apăsă pe trăgaci. Glonțul țâșni din țeavă, goni înspre țintă și *rată.*

Habar nu avea unde lovise glonțul, dar fu îndeajuns încât să îl facă pe bărbatul care fugea înspre casa pentru oaspeți să se oprească brusc, să-și întoarcă capul și să se uite în direcția lui.

— La naiba! zise cu voce tare Harvath, desfăcând închizătorul cilindric și vârând înăuntru un alt glonț. Repetă procedeul, reluă calculele, pregătindu-se să tragă, când cel vizat o luă la fugă. La naiba! bombăni el din nou.

Harvath expiră și anticipă unde se afla bărbatul, apoi ochi și trase. De data aceea glonțul nimeri ținta.

Înainte ca trupul bărbatului să apuce să se prăbușească la pământ, Harvath reîncărcă arma și îi căută pe ceilalți doi. Își alese cea de-a doua țintă, care era înarmată și se apropia de casă dinspre sud. Ochind, el expiră încă o dată și apăsă pe trăgaci.

Glonțul îl nimeri pe bărbat în plin, acesta căzând, dar numai într-un genunchi.

Harvath trase închizătorul, scoase cartușul gol și introduse următorul glonț.

Se uită prin lunetă la prima lui țintă care zăcea întinsă cu fața în jos și nu mișca, apoi începu să îl caute pe cel de-al patrulea bărbat. Secundele se scurgeau.

În stația radio nu se auzise nimic, ceea ce însemna fie că al patrulea bărbat văzuse cum tovarășii lui fuseseră împușcați, fie habar nu avea ce se întâmpla. Harvath îl căută în continuare, dar parcă dispăruse. Acest lucru nu putea să însemne decât că se apropia de casa pentru oaspeți din spate. Harvath trebuia să-l avertizeze pe Nicholas.

După ce identifică fereastra dormitorului principal, Harvath ținti în sus și trase un glonț în cameră, urmat imediat de un al doilea.

Apoi desfăcu luneta de pe armă și o luă la fugă înspre casă.

CAPITOLUL 40

— Ascunde-te după pat, întinde-te pe jos și nu te mișca, zise Nicholas.

— De ce nu-mi spui ce se întâmplă? îl imploră Nina. Sunt cei care au omorât-o pe Caroline, nu?

— Nu știu ce se întâmplă. Au existat fluctuații de curent cu puțin timp în urmă. S-ar putea să nu fie nimic.

— De aceea ne-ai adus aici pe mine și pe câini și ești înarmat?

— Ssst, făcu el. Trebuie să stai liniștită, Nina. Te rog.

Tânăra se conformă, iar în cameră se așternu tăcerea. Câinii știau că ceva nu era în regulă și se holbau la ușa închisă a dormitorului, cu urechile ciulite și cu boturile ridicate, încercând să intercepteze vreun miros străin. Draco fu primul care începu

să mârâie. Ceva îi atrăsese atenția.

Când Argos i se alătură, două gloanțe pătrunseră prin partea de sus a ferestrei din dormitor. Nina țipă, dar își înăbuși repede țipătul acoperindu-și gura cu ambele mâini.

Nicholas se târî până la ea.

— M-am răzgândit. Ferește-te cât poți de bine și du-te în baie. Intră în cadă și rămâi acolo. Să nu te miști până nu vin după tine.

Nina încuviință din cap în timp ce el își ridică arma îndreptând-o către ușa dormitorului. Câinii începură să mârâie și mai tare, iar el își dădu seama că cineva pătrunsese în casă.

— *Stoy*, le șopti el cu fermitate în rusește. Stați! *Tzeeha.* Liniște!

Harvath știa că Nicholas era înarmat. Nu ar fi intrat în casă fară să-l avertizeze. Altcineva intrase.

Piticul se uită repede în jurul lui și îi veni o idee. După ce își poziționă câinii și le ordonă să tacă, se duse în ascunzătoarea lui. Câmpul lui vizual era groaznic, dar cel puțin era la adăpost și spera să-l poată lua prin surprindere pe atacator. Își dorea să fi avut pușca de calibrul 45 la el.

Strângând în mână tocul micului său pistol, simți în piept bătăile puternice ale inimii și încercă să le regleze ritmul. Inspiră adânc, apoi încă o dată. Când inspiră a patra oară, o ploaie de gloanțe durui ușa și peretele din spatele ei. Săriră scântei și se auziră șuierături și pocnituri când gloanțele mușcară din rețeaua de computere. Împușcăturile nici nu începuseră bine, că se și opriră.

Nicholas știa că trebuia să respire, însă nu reușea de teamă să nu își dezvăluie locul unde se ascunsese. În schimb, apucă mai strâns arma și se rugă ca nici unul dintre gloanțe să nu-i fi nimerit pe Nina sau pe câini.

Secundele se scurgeau, iar el se întrebă dacă nu cumva atacatorul trecuse la celelalte camere, însă știa că lucrurile nu se opreau aici; mai ales că mânerul sferic începu să se rotească, iar ușa se deschise ușor.

Se pregăti să facă față unui dispozitiv cu ajutorul căruia se crea confuzie. Auzise că efectele unei grenade incendiare puteau fi diminuate dacă închideai ochii, îți băgai degetele în urechi și deschideai puțin gura ca să stabilizezi presiunea, ceea ce și făcu.

Numără până la trei, dar când nu se întâmplă nimic, deschise ochii și privi. Primul lucru pe care îl văzu fu un amortizor, urmat repede de o porțiune de țeavă și apoi de un dispozitiv pentru protejarea mâinilor. În curând văzu întreaga armă, precum și persoana care o ținea în mână.

Atacatorul se furișă cu băgare de seamă în încăpere, mișcându-și pușca dintr-o parte într-alta.

„Încă doi pași, gândi Nicholas. Încă doi pași.”

Atacatorul făcu un pas, dar când să îl facă și pe al doilea ceva îi atrase atenția.

„Nu te opri. Încă un pas.”

Dar bărbatul se opri, apoi o luă în altă direcție. Se ducea către baie. Nicholas trebuia să acționeze.

Ridicând puțin capacul valizei goale în care se ascundea, el își ridică arma. „Întoarce-te aici”, se rugă el în tăcere, însă atacatorul nu se răzgândi.

Dacă mai făcea trei pași, dispărea din raza vizuală a lui Nicholas. O împușcătură din acel unghi nu i-ar fi fost fatală, dar nu avea de ales. Încercă să se liniștească, apoi își ridică arma.

Gloanțele de calibrul 22 țâșniră din mica lui armă, lovindu-l pe atacator în fese și în partea din spate a piciorului stâng. Acesta țipă de durere și se întoarse cu fața la atacatorul lui. Când îl văzu, Nicholas strigă la câini în rusește.

De îndată ce atacatorul se întoarse și încercă să îl repereze pe cel care îl împușcase, câinii năvăliră din baie.

Argos sări în aer și ateriză pe spatele bărbatului în vreme ce Draco îi atacă piciorul rănit. Împreună, reușiră să îl trântească la pământ și să îl sfâșie.

În cădere, bărbatul scăpase arma din mână, iar Nicholas ieși din ascunzătoarea lui tocmai în momentul în care acesta scoase un cuțit. Ridică arma și încercă să țintească, însă câinii îi obstrucționau vederea. Nu voia să împuște pe careva.

Când bărbatul își ridică mâna ca să lovească, Nicholas se feri din fața lamei și pară lovitura cu ajutorul armei lui. Se auzi sunetul distinct scos de un metal care lovește un alt metal. Din cauza impactului, Nicholas căzu pe jos și începu să bâjbâie după armă.

Bărbatul, care țipa în continuare în timp ce Argo și Draco îl sfâșiau, ridică în aer cuțitul și se pregăti să lovească. Nicholas se trezi brusc pe traiectoria acestuia. El încercă să își recupereze

arma, ca să pareze măcar lovitura, dacă nu reușea mai mult, însă știu că nu va fi îndeajuns de rapid.

Neavând de ales, el apucă țeava fierbinte a armei lui tocmai în momentul în care se auzi o pocnitură înfundată. Atacatorul scăpă cuțitul pe jos, sângele începu să-i țâșnească, iar acesta scoase un țipăt sfâșietor.

Nicholas se îndepărtă repede de atacator și își apucă arma, apoi își ridică privirea și o văzu pe Nina, care, cu ochii îngroziți de spaimă, ținea pușca atacatorului în mână.

CAPITOLUL 41

Virginia

Carlton se uită cu ochii pe jumătate închiși la ceasul deșteptător ieftin din camera de motel, înainte să ridice telefonul mobil care vibra lângă pat. Dăduse numărul unei singure persoane și trebuia folosit doar în caz de maximă urgență. El îl deschise și îl duse la ureche:

— Spune.

Era Banks și vorbea codificat.

— Se pare că cineva și-a dat seama că ești în zonă și ți-a comandat una din acele cravate de cowboy elegante.

Fusese dat în urmărire generală. Indiferent cine erau oamenii aceștia, se foloseau de forțele de ordine ca să lărgească raza de acțiune.

— Când?

— Pe la miezul nopții, răspunse Banks. Tocmai am aflat.

— Despre ce este vorba?

Banks îi făcu un scurt rezumat. Aveau o poză recentă cu el, dar nu aveau o descriere a vehiculului pe care îl conducea sau a numerelor de înmatriculare. Asta nu îl prea încânta, deoarece le vor descoperi în curând. Vor începe cu Virginia și vor mări aria de căutare. Deoarece forțele de ordine locale organizau filtre în diferite hoteluri și moteluri, în cele din urmă vor descoperi unde stătuse. Era doar o chestiune de timp până când îi vor găsi jeepul. Trebuia să scape de el.

— Altceva? întrebă Carlton.

Coborâse deja din pat și își îngrămădea cele câteva lucruri într-o valiză mică. De îndată ce convorbirea se va încheia, el va dezmembra telefonul și va împrăștia piesele. Nu îl mai putea folosi în siguranță.

— Am afla ceva. Aștept doar confirmarea. Când o voi avea, o voi lăsa în cutie.

— Înțeles.

— Între timp păzește-ți spatele, zise Banks. Acum sunt mai mulți ochi ațintiți asupra ta.

— Și tu la fel, răspunse Carlton. De îndată ce închizi, scapă de telefonul de pe care m-ai sunat.

Carlton scoase bateria din telefon, luă cartela SIM și rupse aparatul în două în locul unde erau îmbinările. După ce verifică cu atenție camera, stinse lumina și se apropie de fereastră. Ascuns în spatele draperiilor, aruncă o privire în parcare. Nu se vedea nici o mișcare.

După ce își vârî Coltul 1911 la brâu, îmbrăcă haina, trase fermoarul valizei și mai verifică o dată parcarea înainte să iasă afară.

Singura modalitate prin care putea face rost de un alt vehicul fără să i se dea de urmă era să fure unul. Se gândi la puținele variante pe care le avea în timp ce descuie portiera jeepului și sări înăuntru. Își porni laptopul și îl așeză pe scaunul din dreapta. McDonald’s oferea Wi-Fi gratuit; exista unul la vreo trei kilometri mai încolo. Ieși din parcarea motelului și o luă într-acolo.

Încă de la începutul carierei sale, Carlton învățase că factorul cel mai important de care trebuie să ții cont când furi o mașină este să furi una a cărei dispariție să nu fie observată de nimeni, cel puțin nu imediat. De zeci de ani spionii preferau să vâneze parcările cu plată. Nu trebuia decât să aștepți să apară cineva, să parcheze și să se urce în autobuzul expres. De îndată ce autobuzul pornea din loc, te apucai de treabă. Dar asta se întâmpla mai demult.

Dacă unii din breaslă preferau această metodă, Carlton nu o agrea din mai multe motive. Având în vedere evoluția tehnologiei, majoritatea mașinilor erau prevăzute cu sisteme electronice sofisticate, care împiedicau pornirea motorului fără cheie dacă nu aveai unelte speciale, pe care Carlton nu le avea. Asta însemna că trebuia să caute un vehicul mai vechi. N-avea

de unde să știe cât timp va fi nevoit să aștepte într-o parcare izolată până să apară un astfel de vehicul. Cu cât ar fi așteptat mai mult, cu atât ar fi fost mai tentat să aleagă un vehicul care fusese deja lăsat acolo pentru o perioadă nedeterminată de timp. Dacă ar fi cedat acestei tentații, s-ar fi putut trezi că alege o mașină al cărei proprietar ar fi putut să se întoarcă în orice clipă.

Când furai o mașină dintr-o parcare cu plată, cea mai mare provocare o reprezenta securitatea. Spionii nu erau singurii care preferau acest gen de parcări ca să șterpelească o mașină. Erau și preferatele hoților profesioniști, astfel încât administratorii acestor parcări se străduiau din răsputeri să împiedice furtul. Pe scurt, nu merita osteneala. Cu atât mai mult cu cât exista o altă variantă mai bună.

După ce opri într-o parcare peste stradă de McDonald's, Carlton se conectă la rețeaua lor Wi-Fi, deschise motorul de căutare și introduse termenii de căutare. În mai puțin de o secundă, primi rezultatele, împreună cu o hartă marcată cu cinci „pioneze digitale". El răsfoi paginile web căutând fiecare loc, apoi inițiе o supraveghere virtuală folosindu-se de imaginile străzilor care apăreau pe hartă. Dintre cele cinci, doar una îndeplinea toate criteriile de pe lista lui. După ce își stabili ruta, el închise computerul și o porni la drum.

De la ultima lui întâlnire cu Banks, nu renunțase deloc la gândul că nu va reuși să deconspire acea conspirație în care fusese vârât folosindu-și doar inteligența. Însă era prea vastă și existau mult prea multe goluri, prea multe semne de întrebare. Indiferent cine-ar fi pus ochii pe el și pe oamenii lui, deținea o influență incredibilă la un nivel foarte înalt. Încă nu știa care era miza sau ce plănuiau să facă, dar presimțea că era ceva foarte important. Acest lucru însemna că toți cei implicați își vor lua măsuri maxime de precauție.

Cel mai probabil aveau și experiență operațională în acest domeniu. Banks fusese de acord cu el în această privință. Pentru a crea și a întreține o minciună de asemenea amploare și pentru a o presăra apoi cu nenumărate crime, arhitecții acesteia trebuie să fi avut o relație extrem de apropiată cu Washingtonul. Aceștia trebuie să fi cunoscut toate dedesubturile. Trebuie să fi știut fiecare carte din joc, cum trebuia jucată fiecare și cum puteau să își strecoare așii fară ca altcineva să aibă o mână mai

bună. Asta nu putea însemna decât un singur lucru – oamenii aceștia erau sau fuseseră, la un moment dat, implicați în cercurile puterii.

Aceștia aveau nevoie de informații la prima mână și de legături cu comunitatea serviciilor secrete și cu cele trei ramuri ale guvernului. Apoi mai exista și componenta militară.

Numai niște soldați extrem de bine pregătiți și de specializați i-ar fi putut elimina pe agenții lui secreți. Nu erau simpli asasini plătiți. Nu era imposibil de alcătuit o listă, iar Carlton începuse deja să facă asta. Nu puteau proveni decât dintr-un grup restrâns de unități-elită din lume – britanicii, poate rușii, posibil australienii. Pentru a duce la bun sfârșit misiunea cu atâta precizie, trebuia ca aceștia să fie extrem de disciplinați, de aceea era aproape convins că ucigașii aveau experiență militară.

Trebuia să ia în calcul și varianta că fuseseră implicate și forțele speciale operaționale americane – deși acest lucru era greu de digerat. Comunitatea FSO era mică și foarte unită. Dacă echipele speciale nu erau cumva formate din oameni corupți care fuseseră înlăturați din comunitatea FSO, atunci îi era greu să-și imagineze că agenții secreți americani ar fi putut lupta împotriva propriilor compatrioți. Nu avea nici o logică. Cu toate astea, trebuia să ia în calcul toate variantele.

Aceste întrebări nu îi dădeau pace în timp ce conducea. Anvergura acestei afaceri era atât de vastă, încât nu se putea abține să nu se întrebe dacă nu cumva era vorba despre vreo lovitură de stat sau de ceva de genul acesta. Era singurul scenariu în jurul căruia putea așeza cele câteva cioburi părând să reziste unei examinări critice. Ce alt motiv ar putea exista să-ți asumi asemenea riscuri? Ce alte motive ar exista ca lucrurile să se desfășoare în acest mod?

Carlton văzuse destule ca să știe că astfel de conspirații existau. Propria lui organizație fusese implicată în împiedicarea celei mai complexe lovituri de stat de care auzise el vreodată. Oare acest complot avea vreo legătură? Sau era doar un atac pe care ei nu reușiseră să-l descopere?

Brusc avu sentimentul că poate nu era chiar atât de departe de adevăr. Undeva în mintea lui lovise un diapazon a cărui vibrație începu s-o audă.

Încercaseră să nimicească șerpii care se târau afară din

ascunzătoare; dar dacă acei șerpi nu erau niște șerpi oarecare? Dacă erau parte integrantă dintr-o hidră cu multe capete?

Nu cumva Carlton și echipa lui avuseseră atâta succes retezându-i capetele, că monstrul nu avusese de ales decât să își întoarcă atenția asupra lor și să-i atace? Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât ideea părea mai verosimilă. Dacă avea dreptate, atunci nu avea decât două opțiuni. Fie îl obliga pe monstru să iasă la lumină, fie intra după el în văgăună și lupta cu el acolo. Indiferent ce variantă alegea, nu se îndoia de faptul că avea să fie una dintre cele mai periculoase misiuni la care luase parte vreodată.

Tot restul drumului imaginea hidrei nu îi dădu pace. Încercă să facă legătura între toți șerpii pe care îi omorâseră oamenii lui și să găsească un numitor comun.

Când ajunse la comunitatea pensionarilor de la marginea orașului Richmond, își concentră atenția asupra împrejurimilor. Era o zonă semirurală. La un kilometru și jumătate se zărea o pădure. Trecând pe lângă obiectivul lui, intră în parcarea de lângă pădure și opri.

Scoase apoi din cutia pentru scule, care se afla în portbagajul jeepului, un ciocan, două șurubelnițe, clești, mănuși de cauciuc, un șperaclu și o rolă subțire de bandă adezivă. Așeză sculele într-o raniță mică, apoi o luă prin pădure către comunitatea pensionarilor.

Era un centru care se întindea pe câteva hectare și care includea mai multe clădiri diferite. Nu semăna cu un azil dubios unde copiii nerecunoscători își abandonau părinții bătrâni. Cu împrejurimile îngrijite și arhitectura elegantă, semăna mai mult cu o stațiune de lux.

Comunitatea oferea mai multe opțiuni, de la vile la apartamente, inclusiv ajutor în desfășurarea activităților de zi cu zi și asistență medicală. Per total, existau mai mult de două sute de unități. Carlton era convins că va găsi acolo ceea ce căuta. În mai puțin de zece minute, găsi.

Din ziua în care oamenii cresc suficient de mult pentru a conduce și până în ziua în care mor, o mașină reprezintă pentru ei libertate și independență. Acesta era și motivul pentru care multor șoferi în vârstă le era greu să renunțe la mașinile lor. Mulți, fie că erau legați sentimental, fie că refuzau să recunoască faptul că îmbătrâniseră, își păstrau mașinile mult

timp după ce renunțau la condus. Dacă va face alegerea corectă, vor trece luni înainte ca proprietarul să își dea seama că mașina lipsea și să anunțe poliția. Sau poate nu va observa deloc.

Înaintând printre șirurile de vehicule parcate în garajul deschis din spatele azilului, el observă un Cadillac vechi, care avea geamurile ușor fumurii. Văzând stratul de praf, el își dădu seama că mașina nu mai fusese condusă de ceva vreme bună. El făcu o examinare sumară. Presiunea din pneuri era bună, iar numerele de înregistrare încă valabile. Singura problemă era dacă bateria funcționa.

Vârî șperaclul înăuntrul garniturii de cauciuc de la portiera șoferului și dezactivă încuietorile. Când deschise portiera, lumina interioară se aprinse, ceea ce însemna că bateria funcționa într-adevăr. El urcă înăuntru, stinse lumina, închise portiera și scoase din buzunar o lanternă mică. Căută prin mașină să vadă dacă nu cumva proprietarul lăsase acolo o cheie de rezervă, dar nu găsi nici una.

După ce își puse lanterna mică în gură și vârî șurubelnița cu vârf lat în contact, Carlton îi aplică o lovitură puternică cu ciocanul, apoi încercă să o învârtă ca pe o cheie. Chiar dacă se strica cilindrul contactului, de obicei era suficient ca să pornească o mașină veche. Totuși, în acel caz, metoda nu funcționă, așa că scoase șurubelnița și trecu la planul B.

Folosindu-se de șurubelnița cu capul în cruce, el desfăcu șuruburile cu care erau prinse panourile de plastic din jurul axului volanului și le dădu la o parte, lăsând să se vadă cilindrul contactului și firele care treceau prin el.

Se aplecă și identifică firele care erau legate la baterie, precum și pe cele de la dispozitivul de pornire. Își puse mănușile din plastic, luă cleștele și tăie firele care erau legate la cilindru.

Dezgoli capetele și le răsuci ca să faciliteze trecerea curentului. Apoi tăie firele care erau legate la dispozitivul de pornire, dezgoli capetele și avu grijă să nu le atingă cu mâinile, altfel s-ar fi putut electrocuta.

Ținând în mâini câte un fir, inspiră adânc și le uni. Cadillacul gemu, dar câteva secunde mai târziu motorul lui mare începu să huruie.

Carlton despărți firele, rupse două bucăți de bandă adezivă și înfășură capetele dezvelite.

Montă repede panourile din plastic în jurul suportului pe care era fixat volanul, ascunse sculele în torpedo, băgă maneta în viteză și ieși încet din amplasament.

Când ajunse în zona împădurită, își transferă echipamentul din portbagajul jeepului în cel al Cadillacului, apoi conduse jeepul pe un drum forestier, lung.

În lumina săltăreață a farurilor, el zări o deschizătură îngustă printre copaci și o luă pe-acolo. Conduse cât putu de departe, apoi opri motorul. Mâzgăli pe un bilețel: „În drumeție. Mă întorc în curând”, în cazul în care cineva ar fi dat peste jeep.

O luă prin pădure până ajunse la drumul forestier care ducea înapoi la Cadillac. Când ieși din pădure, în minte îi apăru din nou imaginea hidrei, iar el începu să plănuiască ceea ce trebuia să facă în continuare.

CAPITOLUL 42

Texas

După ce verifică trupurile celor doi bărbați de afară și se încredință că erau morți, Harvath se strecură în casă. Auzi strigăte de agonie din dormitorul principal. Din fericire, vocea era prea groasă ca să fie a lui Nicholas.

Furișându-se de-a lungul coridorului, privind prin luneta termică și ținându-și arma pregătită, Harvath ajunse pe la mijlocul distanței când Draco țâșni afară pe coridor și începu să latre. Botul câinelui era plin de sânge, iar privirea sălbatică, de parcă înnebunise. Nu dădu nici un semn că l-ar fi recunoscut pe Harvath. De fapt, părea pregătit de atac.

— Ușurel, băiatule, zise încet Harvath, dar câinele continuă să latre și să vină spre el. Nu voia să-i facă rău animalului, dar nici nu voia să strige și să se dea de gol.

Această confruntare fu întreruptă de glasul lui Nicholas care se auzi din cameră.

— Cine-i acolo? strigă el.

— Rubber Duckie, zise Harvath, știind că nu trebuia să răspunzi niciodată cu „eu” la întrebarea „care ești?”

Piticul strigă o comandă în rusește, iar câinele se opri din

lătrat și se întoarse în dormitor. Harvath își ținu arma pregătită și o apropie de piept, după care îl urmă pe câine.

Se opri lângă tocul ușii și lăsă în jos luneta. Prin ușa deschisă se revărsa o strălucire slabă, iar el auzi din nou vaietele bărbatului.

— Ești bine?

— Da, răspunse Nicholas. Poți intra.

Harvath privi pe după colț înainte să își facă apariția în cadranul ușii. Un bărbat de douăzeci și ceva de ani zăcea întins pe jos, acoperit de sânge. Argos, al cărui bot era plin de sânge, stătea în apropiere. Echipamentul computerizat al lui Nicholas fusese distrus aproape în întregime. Un laptop extrem de avariat oferea destulă lumină cât să poți vedea înjur.

Draco ședea lângă Nicholas, care îl păzea pe atacatorul rănit cu arma lui mică M3. Nina nu era nicăieri. Harvath dădu să întrebe ce se întâmplase cu ea, când auzi pe cineva vomitând în baie.

Păși în cameră și își îndreptă pistolul către tânărul care sângera pe jos. Câinii îl sfâșiaseră. Din câte putea observa, Harvath se îndoia că avea să supraviețuiască.

— Sunteți bine? îl întrebă din nou pe Nicholas.

— Nina este în stare de șoc, dar suntem bine.

Harvath scoase pistolul micuț, calibrul 45 din buzunar și i-l aruncă lui Nicholas.

— Poftim, zise el. Supraveghează-l cu ăsta.

Nicholas luă acea armă care era mai puternică și făcu așa cum îi ceruse Harvath.

Când se apropie de puștiul care zăcea pe jos, el îi făcu semn lui Nicholas să îl cheme la el pe Argos.

— Nu, se împotrivi Nicholas. A venit să ne omoare. Lasă-i pe câini să-l termine pe nemernic.

Harvath îi aruncă o privire furioasă.

— Ține-ți câinii deoparte. Este un ordin!

Nicholas se domoli. Rosti o comandă în rusește, iar câinii se retraseră lângă el.

Harvath se uită la atacator și își dădu seama cu nu avea nevoie de armă. O vârî în spatele blugilor, apoi se aplecă și îl ridică pe puști în șezut, rezemându-l cu spatele de pat.

Era o treabă neplăcută. Când reuși în cele din urmă să-l proptească și își luă mâinile de pe el, acestea erau pline de

sânge.

Atacatorul era foarte grav rănit. Avea fața desfigurată, câinii îi sfâșiaseră membrele și coapsele, iar gâtul semăna cu un hamburger din carne crudă. Harvath se miră că reușea să scoată vreun sunet. Când bărbatul încerca să inspire, scotea un șuierat care era acoperit de gemete. Era incredibil că nu avea convulsii.

— Ești grav rănit, îi zise pe un ton blând Harvath. Am o trusă de prim-ajutor și voi încerca să te ajut, dar înainte de asta, vreau să-mi răspunzi la câteva întrebări. Cine ești? Cine te-a trimis aici?

Puștiul avea o privire rece, goală. Începea să respire întretăiat. Se auzi un gâlgâit când tuși și scuipă sânge.

— Nu îți va răspunde, zise Nicholas. Lasă-mă să asmut câinii pe el.

Argos și Draco începură din nou să mârâie.

— Îți spun încă o dată! izbucni Harvath. Ține-ți câinii sub control. Întorcându-și din nou atenția asupra prizonierului, el spuse: De tine depinde. Am și calmante. Te putem stabiliza și duce la un spital. Tu hotărăști. Doar spune-mi cine ești și cine te-a trimis.

Puștiul avea aceeași îmbrăcăminte ca și tovarășii săi morți, de afară. Purta pantaloni 511, bocanci de luptă și o bluză de trening prea mică pentru el, luată probabil de la unul dintre bărbații pe care el și tovarășii lui îi omorâseră în canalul de apă. La mână purta un ceas Suunto, versiunea militară, preferatul soldaților din FSO. Avea părul negru, tuns scurt și o construcție atletică. În alte circumstanțe, ar fi putut fi un soldat tânăr din trupele SEAL sau din trupele de comando pe care le instruise Harvath și alături de care participase, la un moment dat în cariera sa, în anumite misiuni.

Așteptă ca puștiul să zică ceva, dar cum nu primi nici un răspuns, Harvath continuă:

— Toți soldații cu care am lucrat sunt soldați buni și cinstiți și și-au vărsat sângele pentru țară. Acum sunt morți, uciși de aceleași persoane care v-au trimis să ne omorâți pe noi.

Cu toate că puștiul suferea cumplit, își înclină capul într-o parte și se uită la Harvath. Nu mai gemea. Pupilele începură să i se dilate.

— Ceea ce v-au spus ei nu este decât o minciună, zise

Harvath. S-au folosit de voi. Totul trebuie să ia sfârșit aici și acum. Dacă mă vei ajuta, nu va mai muri nimeni.

Se scurseră câteva clipe. Când puștiul deschise gura ca să vorbească, se auzi un horcăit. Cuvintele care i se formară pe buzele sfâșiate abia puteau fi înțelese, iar Harvath fu nevoit să se aplece ca să audă.

— Bremmer, șopti tânărul. Chuck Bremmer.

Lui Harvath i se păru cunoscut acest nume de pe vremea când făcuse parte din Serviciul Secret prezidențial. Existase un atașat al Ministerului Apărării la Casa Albă cu numele de Bremmer.

— Te referi la colonelul Chuck Bremmer?

Nu primi nici un răspuns. Puștiul intrase în fibrilație și începuse să gâfâie.

Harvath își repetă întrebarea, încercând să distingă pe chipul tânărului un semn de încuviințare. Dar nu văzu decât o privire rece, neînsuflețită. Câteva secunde mai târziu, gâfâitul încetă.

Harvath îi verifică pulsul. Murise.

CAPITOLUL 43

După ce îl ajută pe Nicholas să facă curățenie, Harvath întocmi o listă cu instrucțiuni înainte să plece cu Denaliul. Era duminică, la primele ore ale dimineții, iar cei mai mulți dintre angajații fermei se aflau încă prin barurile din oraș. O postase pe Maggie Rose pe drumul care ducea la proprietate ca să se asigure că nici unul nu avea să intre într-un potențial schimb de focuri. Deoarece pericolul trecuse, voia să-i ceară din nou ajutorul.

Camioneta ei era parcată pe marginea drumului, iar el trase alături ca să poată vorbi de la volan.

Ea începu să-l întrebe impacientată.

— Ești bine? Restul sunt bine?

Harvath își întinse mâna prin geamul deschis ca să îi atingă brațul.

— Toată lumea e bine. Nu-ți face griji.

Maggie așteptă să i se explice ce se întâmplase, măcar un rezumat scurt, dar nu primi nici o explicație. Trecură câteva clipe până se liniști.

Harvath își dădea seama că era nedumerită.

— Maggie, ascultă, zise el. Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine. În regulă? Bărbații care au venit la fermă nu mai sunt o problemă. Hai să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

— Ce vrei să spui?

El zâmbi, încercând să o liniștească.

— Vreau să spun că n-ai de ce să-ți mai faci griji. Bine?

Încă nedumerită, Maggie încuviință din cap.

— În regulă. Și-acum, cunoști pe cineva care are un computer pe care să-l putem folosi? Cineva care nu are nici o legătură cu ferma?

Ea se uită la ceas înainte să răspundă.

— Cred că da.

Harvath căută o bucată de hârtie prin mașină și ceva cu care să scrie. După ce găsi ceea ce căuta, el mâzgăli o adresă de web și mai multe înșiruiri de numere. Îi întinse bilețelul și îi explică ce trebuia să facă.

Maggie asculta în timp ce privea cu atenție ceea ce părea a fi o listă cu numere de serie, apoi repetă instrucțiunile pe care le primise de la el.

— Atât? întrebă ea.

— Atât, răspunse Harvath. După ce primești confirmarea, noteaz-o pe hârtie și apoi întoarce-te la fermă.

Maggie se uită din nou la ceas.

— Ce comanzi totuși în toiul nopții? Nu înțeleg. De unde știi că va fi cineva acolo ca să se ocupe de comandă?

— Va fi cineva acolo. Nu-ți face griji.

Ea ridică din umeri și dădu din cap.

— Barurile se vor închide în curând. Ce planuri ai cu personalul care se va întoarce?

— Atâta timp cât nu se vor apropia de casa pentru oaspeți, totul va fi în regulă.

— N-or să se apropie. Vor continua petrecerea într-una din căsuțele lor, dar nu vei vedea picior de angajat pe proprietate până dimineață.

— Și tu? Când te vei întoarce?

Ea căzu pe gânduri o clipă.

— Am niște prieteni care locuiesc aproape de oraș. Cred că voi avea nevoie douăzeci de minute să ajung acolo și douăzeci de minute să mă întorc, plus cât va dura până voi reuși să-i

trezesc și să trimit comanda ta. Ești sigur că nu pot să-i sun să-i anunț?

Harvath clătină din cap.

— Da. Nu folosi telefonul. De fapt, vreau să scoți bateria din telefon chiar acum.

Maggie clătină din cap și făcu întocmai.

— Mulțumesc, zise el. Să nu te oprești pe drum. Ne vedem într-o oră.

Fără să aștepte răspunsul, el băgă în viteză, întoarse camioneta și o porni către fermă.

Ajuns acolo, parcă în spatele clădirii unde erau ținute vehiculele. Trebuia să se miște repede.

Un set de uși duble, înalte dădea într-o hală mare din beton, prevăzută cu mese din oțel neoxidabil. Deasupra atârnau niște troliuri, un sistem de prindere cu cârlige, iar pe jos, în pardoseală, era săpat un șanț îngust de-a lungul căruia se aflau nenumărate găuri. În partea laterală a zonei unde era procesată carnea se afla camera frigorifică.

Zări un cărucior, iar într-un dulap de lângă acesta, niște saci mari în care era ambalată carnea. După ce găsi un șorț și o pereche de mănuși groase din cauciuc, el ieși din clădire, încărcă totul în Denali și se îndreptă către casa pentru oaspeți.

Prima lui oprire fu la pâlcul de arțari. Trupul lunetistului se afla exact în locul unde îl lăsase el. Un cadavru era întotdeauna greu de manevrat din cauza greutății, iar el nu reușise să parcheze camioneta mai aproape. După ce își puse șorțul și mănușile din plastic, vârî trupul într-un sac și folosi căruciorul ca să îl transporte până la mașină.

Se aplecă, azvârli trupul pe umărul drept, se ridică și îl cără până la portbagaj. Celelalte două cadavre de lângă casa pentru oaspeți fură la fel de grele. Oprindu-se lângă fiecare trup, el le înfășură ca pe niște mumii în saci, le azvârli în SUV, apoi se asigură că strânsese toate armele lor. Singurul de care mai trebuia să se ocupe era cadavrul din casă.

Când intră în cameră, el îi găsi pe Nicholas și, spre surpriza lui, pe Nina – care ieșise din stare de șoc – puși pe treabă.

Cei doi împachetaseră deja ceea ce mai puteră recupera din echipamentul lui Nicholas și îl așezase lângă peretele dinspre miazăzi. Lângă noptieră se aflau un mop, o găleată, precum și alte produse de curățat pe care le aduseseră din bucătărie.

Nici unul nu se atinse de cadavrul ultimului atacator, dar Harvath nici nu se așteptase la asta. Nicholas era prea mic, iar Nina nu era făcută pentru așa ceva. Bărbatul rămăsese exact în poziția în care murise, rezemat de pat. Unul dintre ei îl acoperise cu un cearșaf. În zona unde se îmbibase cu sânge, cearșaful se lipise de trupul mortului.

— Ce facem cu ăsta? întrebă Nicholas când îl văzu pe Harvath uitându-se la cadavrul sfâșiat.

Harvath își ridică mâna pe care avea trasă mănușa.

— Mă ocup eu de el. Voi terminați-vă treaba.

— Ce facem cu echipamentul distrus?

— Lasă-l. Luăm cu noi doar ceea ce este necesar, răspunse el. O voi ruga pe Maggie să arunce restul. Poate fi detectat?

— Nu, zise Nicholas. L-am golit și am scos unitățile centrale.

— Și stickul Carolinei?

Piticul se bătu ușor pe buzunarul din față.

— L-am salvat.

Harvath se duse la baie și ținu ușa pentru Nina.

— Voi încerca să mă mișc cât mai repede. Poate vrei să aștepți aici.

Nu fu nevoie să-i explice de ce voia ca ea să stea în baie câteva minute. Știa ce avea de gând să facă în momentul în care îi văzu mănușile și șorțul.

După ce ea intră în baie, el închise ușa, se duse după cărucior pe care îl lăsase pe coridor și îl aduse înăuntru.

— Ce-ai de gând să faci cu cadavrele? întrebă Nicholas.

— Dacă am avea timp, le-am transporta cu mașina în cel mai îndepărtat colț al fermei, am săpa o groapă mare și am astupa-o cu o strat gros de ciment.

— Și având în vedere că nu avem timp?

— Trecem la planul B.

Nicholas nu se sinchisi să întrebe care era planul B. În schimb, făcu un pas în spate și îl urmări pe Harvath cum învelește cadavrul în sac. După ce așează trupul în cărucior, acesta spuse:

— Spune-i Ninei să te ajute să-ți duci echipamentul lângă intrare. După ce terminați, frecați bine pardoseala. Aveți grijă să nu rămână nici un strop de sânge.

Piticul încercă să își păstreze calmul, însă Harvath își dădu seama că era la fel de înspăimântat ca și Maggie. Nicholas își ridică degetul mare, iar Harvath ieși pe ușă, împingând

căruciorul în care se afla cadavrul.

Când ajunse la SUV, azvârli trupul în portbagaj, alături de celelalte, apoi intră din nou în casă. După ce Nicholas și Nina aduseseră valizele lângă ușă, Harvath le luă și le așeză una peste alta pe acoperișul mașinii. Le prinse cu niște frânghii de barele portbagajului de deasupra. După ce le mai verifică o dată să se asigure că erau bine legate, se urcă în mașină și se îndreptă către clădirea destinată activităților de recreere.

CAPITOLUL 44

Mai erau două ore până să se crape de ziuă, când se auziră primele zgomote produse de un avion Pilatus PC-12 cu turbopropulsoare care survola ferma.

Harvath aprinse farurile Denaliului. Maggie apăsă pe întrerupător ca să aprindă luminile pistei de aterizare. Cei doi își luaseră deja rămas-bun, iar Harvath o instruise ce să spună despre cadavrele din canalul de apă. Era destul de inteligentă încât să înțeleagă de ce el nu voia ca ea să vadă ce încărca în avion. Era pentru binele ei.

După ce avionul alb cu albastru ateriză, acesta întoarse la capătul pistei și se îndreptă înspre locul unde era adunat micul grup.

După ce trase lângă bagajele lor, avionul se opri, iar singurul motor cu turbină încetă să se mai învârtă. După ce ușa principală se deschise, iar scările fură coborâte, din avion ieși un bărbat proaspăt ras, în jur de cincizeci de ani.

Avea părul castaniu și des. Era îmbrăcat într-o cămașă de blugi, pantaloni crem și ghete. Acesta analiză grupul adunat lângă pistă, echipamentul și cei doi câini uriași, apoi îi făcu cu mâna lui Harvath.

Acesta îl salută la rândul lui și îl privi pe pilotul cel vânjos cum coboară scările.

Bărbatul traversă pista, iar Harvath își întinse mâna.

— Mulțumesc că ai venit, Mike.

Pilotul îl îmbrățișă călduros, ridicându-l în brațe.

— Pe cinstea mea c-am venit! Doar ți-am spus asta mereu. N-am crezut însă că voi veni în toiul nopții. După ce-l lăsă jos, bărbatul făcu un pas în spate și îi cercetă și pe ceilalți.

Dumnezeule, ce grup strașnic de pasageri! Își coborî privirea ca să se uite la Nicholas, apoi adăugă: Ce naiba mai faci? Ești pregătit de zbor?

Mike Strieber era o figură. Avea întotdeauna o glumă la îndemână și privea orice situație cu umor. Era de un optimism molipsitor.

Născut și crescut în San Antonio, el se înrolase în marină după ce își obținuse diploma de inginer, deoarece voia să tăbăcească funduri *și* să piloteze avioane. Pilotă tot felul de aeronave înainte să își dea seama că, de fapt, nu avioane își dorea să piloteze, ci elicoptere. Strieber își urmă vocația fară să lase nimic să-i stea în cale.

Dovedindu-se un pilot de elicopter excelent, în cele din urmă ajunse în *Marine Elicopter Squadron One*, sau HMX-1, escadrila care îi transporta pe președinte, pe vicepreședinte, pe membrii cabinetului, precum și alte personalități de vază. Cei doi se cunoscuseră și se împrieteniseră pe vremea când Harvath făcea parte din serviciile secrete atașate biroului prezidențial.

Când se retrase din marină și din HMX-1, Strieber hotărî să se întoarcă la prima sa dragoste, ingineria. Avusese ideea unei lanterne tactice, proiect care i se părea destul de util. Încă o dată, el își urmări scopul cu toată determinarea și deveni destul de cunoscut.

Lanternele lui Strieber, precum și o linie ingenioasă de cuțite pe care începuse să o fabrice erau atât de cerute de către armată, poliție și cetățenii de rând, încât angajații lui Mike lucrau zi și noapte. Având în vedere că trupele Statelor Unite își desfășurau misiunile în zone orare diferite, avea mereu grijă ca pagina lor de web să fie verificată în permanență, la fel și e-mail-urile. Era foarte strict când venea vorba despre clienți. Așa era el, iar succesul lui nu era decât o reconfirmare. Harvath nu avusese nici un dubiu că avea să înțeleagă mesajul codificat pe care i-l trimisese prin Maggie. Poate pentru ea cuvintele nu avuseseră nici o noimă, nici coordonatele de latitudine și longitudine, care semănau cu niște numere de serie, însă Mike nu avusese nici o problemă să le descifreze.

— Încotro? întrebă Strieber. O spuse pe un ton vesel, de parcă Harvath ar fi fost cel mai important client al lui și dorea să-l mulțumească.

Harvath făcu un gest către Denali și îi arătă sacii din

portbagaj.

— Trebuie să scap de ăștia.

Nu era nevoie să desfacă sacii ca Strieber să-și dea seama ce se afla înăuntru.

— Când ți-am spus gluma aceea că un prieten te ajută să te muți, dar un prieten *adevărat* te ajută să muți un cadavru, nu vorbeam serios, știi asta, nu?

— Nu aș vrea să te pun într-o situație jenantă, Mike, dar tipii ăștia au omorât câțiva oameni în seara asta și au încercat să mă elimine și pe mine. Și-au meritat soarta.

Strieber știa destul de multe lucruri despre perioada în care Harvath făcuse parte din trupele SEAL și știa și cu ce se îndeletnicea de când plecase de la Casa Albă și din serviciile secrete ca să nu pună prea multe întrebări.

— Atunci ar trebui să o iau ca pe o misiune oficială, nu?

Harvath încuviință din cap.

— În regulă, răspunse Strieber. După ce scăpăm de rufele murdare, ce mai pot face pentru tine?

Harvath arătă către locul unde se aflau Nicholas, Nina și cei doi câini și spuse:

— Sper să-i ascunzi o perioadă. Într-un loc sigur.

— Cred că se poate rezolva. Dar tu?

— Îți povestesc după ce decolăm.

Mike păru mulțumit de răspunsuri. După ce măsură din priviri pasagerii, bagajele lor și tot ce avea Harvath în mașină, Strieber începu să facă calcule legate de distribuirea greutății și de decolare.

Harvath propuse ca Nina și Nicholas să urce la bord împreună cu câinii, iar el și Mike să se apuce de treabă.

În douăzeci de minute avionul fu încărcat. După ce Strieber termină verificările premergătoare zborului, îi făcu semn lui Harvath că totul e în ordine. Acesta urcă în avion în spatele lui, trase scara și închise ușa aeronavei. Se asigură că Nicholas, Nina și câinii erau pregătiți de zbor, apoi intră în cabină și se așeză pe scaunul copilotului.

Când își puse căștile pe cap, Strieber îl întrebă:

— Gata?

— Gata, răspunse Harvath.

Câteva minute mai târziu, se aflau la capătul îndepărtat al pistei, iar Mike porni motorul uriaș al aeronavei. Aveai impresia

că stăteai călare pe un pursânge la linia de plecare. Avionul masiv vibra și părea nerăbdător să decoleze.

— Decolăm, zise Strieber și eliberă frânele, aeronava țâșnind ca o săgeată pe pistă.

Harvath privi aparatura de la bord în timp ce viteza creștea din ce în ce mai mult. Strieber trase de manetă, iar pasărea lucioasă se desprinse de sol.

O luară către sud, apoi schimbară traiectoria și se îndreptară către est, în direcția oceanului.

Norii erau îndeajuns de sus încât să-i permită lui Strieber să aplice RZV, sau „Reguli de zbor la vedere”, ceea ce însemna că nu era nevoie să completeze un plan de zbor sau să anunțe unde fusese.

Harvath scoase o hartă și o desfăcu în poală. Folosind o lanternă cu filtru roșu pe care i-o dăduse Mike, ca să nu le afecteze vederea nocturnă, el își plimbă degetul de-a lungul litoralului și puse o serie de întrebări.

— Tu decizi, răspunse Strieber. Depinde de cât de repede vrei să fie descoperite trupurile.

Harvath dorea ca trupurile să fie descoperite cât mai târziu posibil, poate niciodată. Avea doar două opțiuni: fie le arunca în mlaștina de lângă graniță, cunoscută sub denumirea de South Bay, fie în Golful Mexicului. Harvath nu știa prea multe despre curenții oceanici și nu putea fi sigur că, aruncând cadavrele în ocean, acestea nu vor ieși la suprafață în apele de coastă ale Texasului sau în cele ale Mexicului. Orice variantă ar fi ales, decesele vor fi încadrate în categoria „omucideri”. Singura diferență era că autoritățile americane vor declanșa o investigație generală, în timp ce mexicanii nici nu își vor bate capul cu asta. Harvath alese South Bay.

Mike îi explică procedura și îi dădu instrucțiuni cum să îi așeze pe Nicholas, pe Nina și pe câini, iar Harvath făcu întocmai. După ce își desfăcu centura de siguranță, se ridică din scaun, se duse în spatele avionului și pregăti totul.

Folosind o parte din echipamentul lui Mike, el își încropi o curea de care legă o funie lungă pe care o prinse bine de interiorul avionului. La fermă, el tranșase fiecare cadavru, de la osul pubian și până la stern și le spintecase măruntaiele. Era singura metodă să elibereze gazele din cadavre. Dacă n-ar fi făcut asta, acestea s-ar fi umflat și ar fi plutit la suprafață. În

timp ce se ocupa de ele, el observă că doi dintre bărbați aveau tatuaje grosolane asemănătoare cu cele pe care le observase la atacatorul din Spania.

După ce vârî trupurile înapoi în sacii pe care îi legă bine cu bandă adezivă, el înfășură în jurul gleznelor acestora un cablu gros din nailon.

În spatele avionului se aflau puse grămadă opt greutăți de douăzeci de kilograme fiecare, pe care Harvath le luase din sala de antrenament de la fermă. Legă o greutate de patruzeci de kilograme de glezna fiecărui cadavru, găuri sacii ca să permită gazelor în exces să iasă afară, apoi îi făcu semn pilotului că era pregătit.

Strieber scăzu altitudinea avionului și începu să descrie un arc larg. Când se apropiară de golf, el îi făcu semn lui Harvath să deschidă ușa din spate.

Suflul elicei și huruitul motorului erau asurzitoare. Aerul sărat pătrunse în fuzelaj în timp ce aeronava cobora din ce în ce mai mult. Harvath privea în față în timp ce aștepta ultimul semnal. Douăzeci de secunde mai târziu, Mike luă lanterna, semnaliză repede de câteva ori, apoi Harvath împinse primul cadavru pe ușă afară.

CAPITOLUL 45

Intersecția Annapolis
Maryland

Informația însemna cunoaștere, iar cunoașterea însemna putere. Având acces la toate informațiile, Craig Middleton dispunea de o putere nelimitată. Informația le conferea lui și cercului restrâns din cadrul ATS puterea de a controla totul – banii, politicienii, totul, fie că oamenii trăiau sau mureau. Middleton se simțise întotdeauna stăpân pe situație. Întotdeauna, mai puțin în momentul de față.

Totul se desfășurase conform planului până în momentul în care apăruse Caroline Romero. Făcuse o greșeală când își trimisese oamenii după ea. Misiunea eșuase, ea fusese ucisă, iar oamenii lui nu reușiseră să recupereze stickul. Habar nu avea

cât reușise să afle, însă trebuia să presupună că indiferent ce descoperise, pentru el și pentru ATS însemna un dezastru total. Nu putea permite să se întâmple una ca asta. Trebuia să recupereze stickul cu orice preț.

Faptul că aflase că magazinul de lenjerie îi trimisese un colet surorii lui Romero fusese o mare descoperire, dar nu aflaseră acest amănunt la timp. Până să-și trimită Bremmer oamenii acolo, sora acesteia dispăruse. Middleton avea presimțirea că în cutie nu se aflase doar lenjerie intimă. Caroline îi trimisese și stickul.

De asemenea, o instruise pe aceasta cum să se ascundă. Nina Jensen își abandonase apartamentul, cărțile de credit și telefonul. Nu luase legătura nici cu prietenii ei, nici cu rudele. Dar din raportul pe care Bremmer îl primise de la oamenii lui reieșea că ea reușise să îl contacteze pe piticul lui Carlton și pe Scot Harvath.

Middleton nu și-ar fi putut imagina niciodată că aceste două persoane s-ar putea intersecta. Legătura trebuie să fi fost Caroline. La un moment dat, ea și Trolul trebuie să se fi cunoscut. Aceasta îi trimisese stickul surorii ei, iar micuțul hacker își făcu de îndată intrarea. Cel mai probabil, el fusese cel care luase legătura cu Harvath și îl chemase în Texas. Faptul că reușiseră să scape era un lucru important. Dacă administratorul fermei nu ar fi căutat informații pe Google, nu ar fi reușit să-i localizeze prin intermediul internetului.

Două echipe fuseseră trimise pe urmele lui Harvath, dar eșuaseră amândouă. De data asta însă Bremmer își instruise echipa pe care o trimisese în Texas să plaseze un om pe postul de lunetist. Middleton insistase să i se dea detalii, însă colonelul nu deținea prea multe informații. Echipa urma să își încheie filajul și să-și stabilească propriul plan de atac. Primiseră instrucțiuni să nu ucidă fata până nu aveau să obțină stickul de la ea. Dacă erau nevoiți să o tortureze ca să pună mâna pe el, aveau undă verde s-o facă. Odată ce aveau să intre în posesia lui, toate cele trei ținte trebuiau eliminate.

După îndeplinirea misiunii, echipa trebuia să șteargă orice urmă care să o incrimineze. La un moment dat, vor lua legătura. Atunci Bremmer le va spune cum să procedeze ca stickul să ajungă la el.

Middleton nu reușise să doarmă. Știa că atacul urma să aibă

loc cândva, în primele ore ale dimineții. Nu știa dacă sora ascunsese stickul undeva, însă se îndoia de asta. Cel mai probabil se afla în posesia ei, la fermă. Spera ca a treia încercare de a-l elimina pe Harvath să fie cea norocoasă, dar văzând că orele se scurgeau fără ca Bremmer să îl sune, Middleton începu să se îngrijoreze.

În timp ce își turna încă un pahar de scotch, în minte îi apăru o altă problemă, Reed Carlton. Bătrânul spion era șiret ca un vulpoi. Era de neînchipuit cum reușise să scape din flăcările iadului care îi cuprinseseră casa. Oamenii lui Bremmer stătuseră la pândă, pregătiți să îl omoare dacă reușea să scape din dormitorul lui, care era încuiat mai ceva ca un seif. Nimeni nu îl văzuse ieșind din casă. Cu toții crezuseră că Carlton fusese mistuit de flăcări. Cu toate astea, când fumul se risipise, acesta fusese de negăsit. Parcă intrase în pământ.

Deși lui Middleton îi plăcea că fusese emis un mandat pe numele lui Carlton, avea unele rețineri în ceea ce privea eficiența polițiștilor în fața unui bărbat care fusese instruit de cei mai buni și care își petrecuse decenii întregi intrând și ieșind pe furiș din țările ostile din lumea întreagă.

Carlton și Harvath păreau a fi croiți din același material. Amândoi reușiseră să scape de trupele criminale trimise de Bremmer. Faptul că reușise să pună stăpânire pe contul de pe Skype al lui Carlton fusese o mutare inteligentă ca să-l localizeze pe Harvath, însă, ulterior, Middleton se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să aștepte să i se confirme moartea bătrânului spion. Ar fi putut folosi contul ca să îi atragă pe amândoi în capcană.

Își dăduse seama de asta prea târziu. Avuseseră toate motivele să creadă că Carlton murise în incendiu. Ar fi fost o prostie din partea lor să nu profite de ocazie atunci când Harvath își făcuse apariția pe Skype.

Lăsându-se pe spătarul fotoliului din piele din biroul lui, Middleton învârti băutura din pahar. El își goli mintea și încercă să refacă legăturile. *Caroline o contactase pe sora ei. Aceasta îl contactase pe pitic. Piticul îl contactase pe Harvath care încercase să-l contacteze pe Carlton. Și Carlton pe cine contactase?*

Când primise raportul medicului legist, el îi adresase aceleași întrebări lui Schroeder. Era logic ca în caz de urgență Carlton să

se ascundă într-un loc sigur și să încerce să ia legătura cu cei care puteau să-i ofere protecție, și anume cu agenții lui secreți.

Schroeder se puse pe treabă și în curând se întoarse. ATS monitorizase telefoanele mobile ale agenților lui Carlton. În decurs de douăzeci și patru de ore de la incendiu, fiecare primise un mesaj care spunea: „Raport venituri: Țiței, Petrol & Lubrifiant.” Nu era o coincidență. Trebuia să fie un cod.

Telefonul de pe care fusese trimis mesajul avea încă semnal, iar Schroeder îl localizase într-o parcare pentru tiruri din Arizona. Anunțase poliția din Arizona, care trimisese câteva echipaje la locația respectivă în căutarea lui Carlton. Însă Middleton presimțise că ceva nu era în regulă.

Când semnalul se puse din nou în mișcare, Schroeder, care se dădea drept topograf în cadrul FBI, reuși să ajute autoritățile să-i localizeze sursa. Aceasta era, de fapt, un tir care se îndrepta către Bakersfield, California. În cele din urmă, găsiră telefonul mobil, care fusese vârât într-o pungă ermetică și lipit sub vehicul. Carlton era un ticălos deștept.

Deși se presupuse că telefonul era curat și nu avea să ofere alte piste, Schroeder aranjă ca acesta să fie trimis cu primul avion comercial, la prima oră a dimineții.

Middleton trebuia să accepte că bătrânul spion se pricepea destul de bine la tehnicile de diversiune. Dar descoperirea telefonului le dădea propriile indicii. Era limpede că Carlton știa că, în cele din urmă, telefonul va fi găsit. Îl folosise o singură dată, apoi se descotorosise de el. Asta îl făcu pe Middleton să se gândească. „Care era următorul lui pas?”

Refăcu din nou legăturile în minte – *Caroline la sora ei, sora ei la Trol Trolul la Harvath, Harvath la Carlton și Carlton la agenții lui.* Dar când agenții lui nu îi răspunseră, la cine apelase oare Carlton? Cui i-ar fi cerut ajutorul?

Faptul că scăpase de telefon după ce îl folosise o dată și apoi îl lipise sub un tir care se îndrepta către vest demonstra faptul că Carlton plănuise totul dinainte, că era un tactician. Middleton nu era deloc surprins. Se aștepta la asta de la un om cu pregătirea lui. Trebuie să fi știut că ei îi vor verifica toate relațiile, ceea ce și făcuseră. Carlton trebuie să fi cerut ajutorul cuiva. Avea nevoie de răspunsuri și ajutor ca să le descopere. Fie luase legătura cu cineva care nu apărea în schema lui de contacte, fie – ca și în cazul Carolinei – sora, Trolul și Harvath

găsiseră un mod de a comunica între ei fară a declanșa alarmele ATS.

Se duse la birou, își așeză paharul pe el și porni computerul. Accesă schema de contacte a lui Carlton și începu să studieze pentru a suta oară diferitele ramuri și legături între acestea. Era sigur că răspunsul se afla chiar în fața lui, doar că nu îl vedea.

În cine avea încredere? Mai important, presupunând că își dăduse seama că toți agenții lui fuseseră omorâți, în mâinile cui își încredința viața? Fără să știe ce dușman se ridicase împotriva lui, cui i-ar putea cere ajutor? Dacă era vorba doar despre o singură persoană, cine l-ar putea ajuta să pună cap la cap acel *puzzle* atât de complex, a cărui miză era atât de ridicată?

Privind cu atenție schema, Middleton elimină candidat după candidat, pe măsură ce studia mai amănunțit cariera profesională a lui Carlton. Cel mai probabil era vorba despre cineva de-al locului, cineva care avea legături puternice în DC, care putea să facă săpături pentru el fară să trezească vreo suspiciune. Brusc, Middleton începu să gândească dintr-o cu totul altă perspectivă – cine putea face treaba asta extrem de bine fară să atragă atenția asupra lui?

Middleton căută camarazi ai lui Carlton cu care acesta se certase, oameni cu care avusese anumite divergențe profesionale sau personale. Găsi câțiva, dar nu mulți. Cu toate astea, Middleton le notă numele.

Dădu să închidă fișierul, când hotărî să verifice din nou lista și să încerce să găsească pe cineva care părea candidatul cel mai puțin probabil. Găsi un nume și, undeva în mintea lui, se declanșă alarma.

După ce selectă fișierul, Middleton deschise dosarul mentorului lui Carlton, Thomas „Tommy” Carver Banks.

CAPITOLUL 46

Texas

Lui Mike Strieber îi plăcuse întotdeauna să se murdărească pe mâini și să fie conectat cu pământul. Îi plăcea să urmărească cum cresc plantele și voia ca fiii lui să înțeleagă că mâncarea nu

apărea în magazine ca prin minune. Pe lângă toate celelalte lucruri pe care le făcuse în viață, își dorise întotdeauna să se ocupe și de agricultură. Prin urmare, după ce găsi zona potrivită, își înființă o fermă.

Pentru că își pilota propriul avion, putea să zboare de la San Antonio la fermă ori de câte ori dorea. Era refugiul lui despre care prefera să nu prea vorbească. Avea o apă mare și se întindea pe o suprafață de câteva sute de hectare. Avea cai pentru soția lui, Angela, o piscină pentru copii și, bineînțeles, un poligon de tragere, în afară de asta, nu prea mai făcuse multe pe proprietate. Nu trebuia să fie un loc de patru stele, ci să reprezinte momentele simple din viața lui.

Lui Harvath îi plăcu locul de cum îl văzu. Și asta nu pentru că era izolat, ci pentru oamenii pe care Mike îi angajase ca să îl întrețină și să îl administreze.

Cei trei pușcași marini tineri erau toți veterani de război și luptaseră în Afghanistan și în Irak. Stăteau alături de doamna Strieber lângă un Suburban alb și o camionetă albastră Ford Super Duty când Mike ateriză cu aeronava pe pista de pământ și se îndreptă către ei. Fiecare fusese rănit, dar nici unul nu își plângea de milă.

Când Harvath coborî din avion, Angela îl îmbrățișă. Nu se mai văzuseră de aproape doi ani. Era jumătatea bună a lui Mike, iar Harvath nu rata niciodată ocazia să-i amintească asta. Era mai tânără, mai amuzantă și mult mai frumoasă. Și cel mai important, avea un suflet la fel de mare ca al lui Mike, dacă nu și mai mare.

După ce îl salută, ea se întoarse și îl prezentă pe Harvath celor trei pușcași marini – Matt, Jason și Ryan; toți trei din Texas. Matt fusese rănit în spatele urechii stângi în timpul unei lupte lângă Ramadi, Irak. Jason și Ryan fuseseră amândoi schilodiți în atacuri diferite cu dispozitive explozive improvizate, în provincia Helmand, Afghanistan. Jason își pierduse brațul stâng, iar Ryan ambele picioare de la genunchi în jos. Chiar și în haine de civili, tot aveau înfățișarea mândră și dreaptă a pușcașilor marini.

Bărbații dădură mâna cu Harvath, însă atenția lor se îndreptă imediat către ceilalți pasageri care coborau din avion. Ai fi crezut că trei bărbați care lucrează la o fermă izolată ar fi fost mai captivați de o femeie tânără și atrăgătoare cum era Nina Jensen, însă aceștia păreau mai preocupați de Nicholas și de cei

doi câini uriași.

Angela își întinse mâna și îl împunse în umăr pe cel de lângă ea, avertizându-i astfel și pe ceilalți, apoi întrebă cu zâmbetul pe buze:

— Nu v-a spus nimeni niciodată că nu este politicos să te holbezi?

— Scuze, doamnă, răspunseră aproape la unison cei trei.

Ca o ospitalieră doamnă texană ce era, Angela se duse la Nina, se prezentă, apoi îl întâmpină pe Nicholas înainte ca acesta să apuce să coboare scările și îi întinse mâna.

— Bine-ați venit la „Ferma de cinci stele”, zise ea. Eu sunt soția lui Mike. Angela.

Nu știa dacă ea o făcuse intenționat sau nu, dar lui Nicholas îi plăcu faptul că ea se prezentă înainte ca el să apuce să coboare scările. Astfel, ea nu trebuia să îl privească de sus, iar el să o privească de jos. Erau practic la același nivel.

— Eu sunt Nicholas, răspunse el, strângându-i mâna. Încântat de cunoștință.

— Ați avut un zbor plăcut?

— A fost foarte confortabil, mulțumesc. Aveți un avion frumos. N-am mai zburat până acum cu un Pilatus. Înăuntru arată ca un avion cu reacție privat.

Angela Strieber își duse degetul arătător la buze, făcându-i astfel semn să tacă.

— Nu folosim cuvintele astea aici.

— Avion cu reacție privat? De ce nu?

— Pentru că mi-ar plăcea să se pensioneze într-o bună zi. N-aș vrea să îl prindă un astfel de virus.

Nicholas încuviință subtil din cap.

— Sunteți o femeie inteligentă. Există mulți bărbați care se identifică doar cu cele mai fine și mai scumpe chestii de pe asfalt. Dar, chiar dacă îl cunosc de puțin timp pe soțul dumneavoastră, nu mi se pare că face parte din această categorie.

Doamna Strieber îi făcu cu ochiul și spuse:

— Nici un bărbat nu este imun. Credeți-mă.

Nicholas zâmbi și coborî ultima treaptă. După ce se alătură Ninei, el fu prezentat celor trei veterani, care merseră apoi să-i ajute pe Harvath și pe Mike să descarce avionul și să transfere totul în Super Duty. Angela îi conduse pe Nicholas și pe Nina la

Suburban și, după ce urcară și câinii, o luară înspre casă, unde urmau să se întâlnească toți.

Doamna Strieber pregătise deja cafeaua și îi îndemnă pe cei care intrară în bucătărie să își ia o cană din bufet. Nicholas și Nina se ocupară de câini, apoi se oferiră să o ajute cu micul dejun, însă Angela îi refuză politicos și îi invită să ia loc la masă alături de ceilalți. Deoarece biscuiții proaspeți erau deja în cuptor, ea pregăti șunca, sosul și prăji niște ouă.

În timp ce aromele micului dejun rustic umpleau încăperea, Mike își puse deoparte cana cu cafea, se așeză și le ceru tuturor să fie atenți. El și Harvath purtaseră o discuție serioasă pe drum, iar primul lucru din agendă era securitatea operațională. Mike le ceru să nu mai comunice cu lumea exterioară până nu vor primi alte instrucțiuni. Le dădu un text pe care să îl trimită prin e-mail și pe telefon prietenilor și familiilor lor în care să le explice de ce nu vor mai folosi internetul în următoarele zile. După ce mesajele fuseseră trimise, Mike îi rugă respectuos pe pușcașii marini să îi predea telefoanele. Deși avea o încredere oarbă în ei, aceștia habar nu aveau cât de gravă era situația. Harvath îi povestise totul pe drum și, la drept vorbind, îl speriase cumplit. Paza bună trece primejdia rea.

Îi mai rugă ca după micul dejun să îi predea și laptopurile pe care le aveau la cabană. Nici unul dintre bărbați nu se împotrivi. Știau ce însemna siguranța operațională. Din punctul lor de vedere, Mike era comandantul lor. Vor face cum li se va cere. Harvath își dădea seama din înfățișarea lor că nu aveau nici cea mai mică intenție să atragă pericolul.

Odată stabilite detaliile referitoare la securitatea operațională, Mike stabili schimburile de gardă. Angela urma să facă și ea un schimb, la fel și fiul lui, care venea cu mașina din San Antonio. Fiica lui mai mică știa să tragă, dar era prea tânără să facă de gardă de una singură. Ar fi putut-o ajuta fiica mai mare a lui Mike și a Angelei, dar era plecată la școală.

Cu toate că Nicholas se oferi bucuros să facă de gardă, Harvath îi spuse că voia ca el să se ocupe în continuare de stickul Carolinei și să încerce să afle noi informații. În ceea ce o privea pe Nina, aceasta nu se prea pricepea la arme, așadar nu se califică. Angela Strieber îi spuse să nu-și facă griji. Va avea ce să facă.

Mike le spuse că îl va duce cu avionul pe Harvath în alt loc și

că va face de gardă de îndată ce se va întoarce.

Doamna Strieber puse micul dejun pe masă, iar micul grup începu să se înfrupte cu poftă. După ce terminară de mâncat, Angela îi ajută pe Nina și pe Nicholas să se instaleze în casă în timp ce veteranii se duseră să cerceteze perimetrul, iar Mike și Harvath se îndreptară către unul dintre hambarele pe stâlpi.

Prins cu bolțuri de podeaua de ciment dinăuntru era așezat un seif pentru arme, marca Armag. Semăna cu un container de transport, fabricat din oțel de calitate superioară și vopsit în culoarea nisipului. Mike scoase un set de chei din buzunar, descuie ușa și aprinse lumina, lăsând să se vadă un mic arsenal.

Pe rafturi se afla o gamă variată de arme: puști cu țeavă lungă, pistoale, puști-mitralieră și dispozitive Taser. Mai existau amortizoare, mai multe accesorii optice pentru arme, cuțite, binocluri, stații radio, căști, veste tactice și, bineînțeles, lanternele lui Strieber. În cutiile pentru cartușe se aflau sute de mii de gloanțe de diferite calibre.

După ce aruncă o privire, Harvath își îndreptă atenția către prietenul lui:

— Cum? Nici un lansator de rachetă?

Mike clătină din cap.

— Întocmai ca un SEAL. Vrei să arunci totul în aer.

Harvath era de părere că pentru fiecare misiune trebuia folosit un anumit tip de echipament. Singura problemă era că, deseori, nu știai care era echipamentul perfect până când nu te trezeai în mijlocul tăvălugului, iar atunci era prea târziu să te întorci și să iei ce aveai nevoie. Ideea era să alegi ceva ce funcționa bine în cât mai multe situații.

— Pe asta n-ai văzut-o încă, zise Mike și îi făcu semn lui Harvath să intre în seif. Tocmai am cumpărat-o.

Alese o servietă mare și o așeză pe masă.

— Aceasta este noua pușcă de la *LaRue Tacticul*, zise el, deschizând valiza. Înăuntru erau așezate frumos toate părțile componente ale unei puști cu țeavă lungă fabricată de LaRue. Fii atent aici!

Harvath urmări cum, în mai puțin de șaizeci de secunde, Mike asamblă pușca, filetă amortizorul și montă luneta cea mare.

— Nu trebuie resetată. Trebuie doar să o montezi. Are o rază vizuală de până la șase sute patruzeci de metri. Grozav, nu?

— Ce calibru are? 308? Harvath întrebă dacă folosea cartuș

de 308.

Strieber încuviință din cap.

— Se dezasamblează foarte repede. Poți să ataci, să-ți faci treaba și să te cari înainte să-și dea seama cineva că ai fost acolo.

Era grozav, într-adevăr.

— Mi le împrumuți?

Strieber își flutură arma, făcând un gest amplu cu ea.

— Ia tot ce vrei.

Harvath ar fi vrut să ia câte un exemplar din fiecare model, dar nu putea. Trebuia să aleagă cu atenție. Urma să pătrundă de unul singur pe un teritoriu foarte ostil. Nu va avea alte rezerve, ajutor, nimic. Nu voia să ajungă în situația în care să regrete că nu alesese echipamentul potrivit. Dar indiferent cât de atent ar fi plănuit totul, știa că domnul Murphy, cel cu legile, avea să-și facă simțită prezența. Singurul lucru pe care te puteai baza când pregăteai o misiune era să fii pregătit pentru orice.

Harvath se bază pe experiența acumulată de-a lungul anilor. Alese echipamentul care era cel mai ușor de ascuns și pe care îl cunoștea cel mai bine. După ce așeză totul pe masă, se întoarse la rafturi și vârî totul în rucsacul lui, plus muniție din belșug.

— Asta-i tot? întrebă Strieber. Ești sigur? Ți-aș putea pregăti un rucsac mai mare dacă vrei.

Harvath clătină din cap.

— Îmi ajunge.

— În regulă, atunci. Închid aici, apoi alimentez avionul și îl pregătesc de zbor. Angela sau unul dintre băieți te poate aduce cu mașina la pistă. Ne vedem în patruzeci și cinci de minute, ce zici?

— Mulțumesc, Mike. Ne vedem acolo, răspunse Harvath, luând valiza în care se afla pușca și așezându-și pe umăr rucsacul.

După ce se întoarse la fermă, își rezervă câteva minute să discute strategia cu Nicholas. Voia să intre pe site-ul de matrimoniale să verifice dacă Bătrânul nu-i lăsase cumva un mesaj, însă nu îndrăznea, nu de la ferma lui Strieber. Nicholas fu de acord. Amândoi bănuiau că Harvath fusese localizat în Spania prin Skype. Nicholas credea că ATS îi violase contul de pe Skype prin metode clandestine, dar Harvath avea temeri și mai mari.

Teama lui era că cineva pusese mâna pe Reed Carlton și îl

torturase până când obținuse de la el toate protocoalele de comunicare. Acea persoană sau acele persoane se aflau poate pe acel site de matrimoniale așteptând ca el să dea un semn de viață. Asta îl făcu să se gândească cum reușise trupa de șoc să găsească Three Peaks Ranch.

Nicholas avusese mare grijă cum utilizase internetul cât timp stătuse acolo, dar cei de la ATS aveau o tehnologie sofisticată, astfel încât nu putea să își dea seama cum reușiseră să îi descopere. Trebuia să ia în calcul faptul că, indiferent cum foloseau internetul, vor fi descoperiți. Stabiliră ca Nicholas să se ocupe de informațiile de pe stick fară să acceseze internetul. Nu aveau voie să folosească nici un alt gen de tehnologie, nici măcar telefonul fix al lui Strieber. Nina și Nicholas trebuiau să se izoleze de lumea exterioară. Singura lor legătură, chiar și în caz de urgență, era Mike.

— De mult timp nu m-am mai simțit atât de neputincios, îi mărturisi Nicholas prietenului său.

— Nu ești neputincios, răspunse Harvath. Te vei ocupa în continuare de informațiile primite de la Caroline. Trebuie să aflăm ce pun la cale oamenii ăștia ca să îi putem opri. Răspunsul trebuie să se afle undeva pe stick. Găsește-l!

Arătă înspre pușca micuță de calibrul 45 și adăugă:

— Ține-o încărcată lângă tine și fii cu ochii-n patru. Ai înțeles?

Piticul zâmbi.

— Am înțeles.

Între ei se așternu tăcerea. Apoi, Nicholas făcu un pas în față și făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată. Îi făcu semn lui Harvath să se aplece, apoi îl îmbrățișă. Avea o presimțire sinistră că nu avea să-și mai vadă niciodată prietenul.

CAPITOLUL 47

Carolina de nord

Zborul către Carolina de Nord ar fi putut fi o idee bună. Sau una rea.

Când Mike transporta clienți la Fort Bragg, ateriza întotdeauna pe aeroportul din districtul Moore. Oamenii de acolo erau

prietenoși, angajații nu puneau prea multe întrebări, iar aeroportul nu era prevăzut cu turn de control. Era structura aviatică generală perfectă care se afla în umbra principalei unități antiteroriste din America.

Primul detașament operațional al Forțelor speciale Delta, cunoscut și sub numele de Delta Force sau, mai simplu, Unitatea, denumire folosită de membrii săi, își avea sediul într-o zonă izolată din Bragg. Acesta era împrejmuit de ziduri înalte securizate, prevăzute cu șiruri întregi de sârmă ghimpată. Acolo, „în spatele zidului", cum spuneau oamenii, erau pregătiți luptătorii de elită ai lumii, fară a se ține cont de cheltuieli.

Acești luptători excelau în mai multe tipuri de operațiuni clandestine, cum ar fi: salvarea ostaticilor, antiterorism și contrainsurgență, precum și atacuri în zone ostile, interzise sau instabile din punct de vedere politic. Acești luptători erau motivul pentru care Harvath considerase că venirea lui în Carolina de Nord putea avea un deznodământ fatal. Dacă colonelul Chuck Bremmer pregătea personalul militar pentru trupele lui de șoc, atunci era foarte posibil ca acestea să aibă legătură cu Unitatea.

Dar Unitatea mai avea ceva special, motiv pentru care Harvath hotărâse să riște și să facă această călătorie. Niciodată mulțumiți să se culce pe lauri și mereu în căutarea unor metode mai bune, mai mortale și mai eficiente, în urmă cu câțiva ani cei din conducerea Deltei puseseră una dintre cele mai directe și mai provocatoare întrebări: *De ce să nu instruim și femei-agent?*

Era o idee nemaipomenit de inspirată. Când se aflau în vreo misiune, femeile atrăgeau atenția mai puțin decât bărbații, iar când o făceau, motivele erau cu totul altele. Li se permitea accesul în locuri unde bărbații nu aveau voie și puteau ieși din încurcături prin metode la care bărbații nici nu ar fi visat. O femeie pregătită să îți doboare ușa cu piciorul și să te împuște în cap sau să te imobilizeze și să te arunce în portbagajul mașinii era ultimul lucru la care se așteptau băieții răi.

Primind aprobarea de la Direcția de operațiuni speciale a armatei, sub egida căreia se afla Delta, un grup de agenți speciali fură de acord să se ocupe cu recrutarea pentru a alcătui un echipaj format doar din femei, în cadrul Proiectului Atena.

Agenții de recrutare căutau femei inteligente, încrezătoare și cizelate, capabile să se adapteze culturilor străine. Trebuiau să

aibă o structură atletică și să fie extrem de competitive. Trebuiau să aibă spirit de învingător și nervi de oțel și să fie hotărâte să câștige cu orice preț. Succesul trebuia să fie parte integrantă din ADN-ul lor. Mai trebuiau să fie și atrăgătoare.

Oamenii reacționează diferit în funcție de aspectul fizic al celorlalți. Dacă femeile-agent erau atrăgătoare, puteau obține tot ce-și doreau. Bărbații făceau lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă, doar să ajungă în preajma lor, le ofereau tot felul de oportunități, chiar și informații pe care nu le-ar fi oferit niciodată echivalentului lor masculin. În esență, majoritatea bărbaților erau înclinați să le subestimeze și să se comporte prostește când erau în preajma unor femei atrăgătoare.

Agenții de recrutare de la Delta urmăreau evenimentele importante de atletism feminin, căutând potențiale candidate printre participantele la concursurile de triatlon, la jocurile olimpice de iarnă și de vară, prin universități și în centrele de pregătire pentru olimpiadă de pe teritoriul Statelor Unite. De asemenea, se foloseau de nenumărate societăți-paravan. O astfel de societate reprezenta motivul vizitei lui Harvath.

După ce făcuse aranjamentele necesare ca avionul lui să fie alimentat, Mike Strieber împrumută mașina „serviciului operativ”, o dubă albă Chevy Astro și, împreună cu Harvath, se îndreptă către oraș.

— Cam lung drumul pentru o manichiură, zise Mike când Harvath își scoase revolverul SIG-Sauer din buzunarul ascuns al rucsacului și și-l vârî la spate. Angela n-o să mă ierte pentru asta.

Harvath hotărâse să facă acest ocol după ce zburau deja de o jumătate de oră, iar Mike schimbase direcția. Nu avea de unde să știe dacă Riley Turner fusese și ea o țintă în atacul de la Paris sau dacă nu era cumva victima colaterală a unui atac îndreptat doar asupra lui. Cu toate că agenții speciali din Proiectul Atena colaboraseră în misiuni cu Carlton Group, aceștia nu erau angajați ai Bătrânului. Îndeplineau misiuni pentru el doar când era nevoie. Deoarece acesta era un grup secret, Harvath nu deținea alte informații de contact decât adresele lor de e-mail, pe care le salvase în laptopul lui din Virginia. Acest lucru însemna că nu putea nici să îi înștiințeze despre moartea lui Riley, nici să-i avertizeze că s-ar putea afla și ei pe lista neagră.

Salonul de manichiură se afla într-un mall, nu departe de

centrul orașului Fayetteville. Aparținând soției unui fost membru al Unității, salonul era una dintre primele societăți-paravan pe care începuseră să le folosească Delta și Proiectul Atena atunci când începuseră să caute recruți în afara armatei. Pe lângă faptul că reprezenta o sursă promițătoare pentru recrutare, salonul oferea programului un loc sigur în care să-și desfășoare nestânjenit afacerile secrete. Nimeni nu acorda atenție femeilor care intrau și ieșeau din salon. Și mai mult, salonul era deschis șapte zile pe săptămână.

Harvath îi arătă lui Strieber unde să parcheze și îi spuse la ce să fie atent. Trăgându-și pe frunte una din șepcile de baseball ale lui Mike, el coborî din dubă, traversă parcarea și intră în salon.

Locul era ticsit. Toate mesele erau ocupate, la fel și scaunele din sala de așteptare. Dan McGreevy și soția lui păreau să prospere.

— Bună. Aveți programare? întrebă casiera.

— De fapt, am venit să-l văd pe Dan. E aici?

Fata ridică receptorul și apăsă butonul unui interior.

— Cine îl caută?

— Spuneți-i că un prieten comun din străinătate mi-a sugerat să vin și să-l caut dacă voi trece prin oraș.

Tânăra părea să știe destule despre ocupația actuală și cea din trecut a lui McGreevy ca să mai pună și alte întrebări. Nu era ceva neobișnuit ca un agent secret să sugereze altui agent secret să caute un prieten dacă ajungea în orașul în care locuia acesta. Probabil că Harvath nu era primul care intrase în salon și îi vorbise codificat recepționistei.

Deși nu le vedea, știa că salonul era prevăzut cu camere de supraveghere, iar el încercă să facă în așa fel încât nici una dintre ele să nu îi surprindă fața. Se întoarse cu spatele la tânără și, rezemându-se de recepție, se prefăcu că privește prin geamul sălii de așteptare.

Casiera reproduse mesajul lui, apoi închise telefonul.

— Vine imediat.

Harvath îi mulțumi și se dădu la o parte când o femeie veni să plătească. După câteva clipe, apăru și Dan McGreevy.

Era un bărbat robust, în vârstă de patruzeci și ceva de ani și mai scund decât Harvath cu câțiva centimetri. Era blond, dar cu tâmple cărunte și avea gropiță în bărbie. În clipa în care îl văzu,

Harvath își dădu seama că bărbatul era bănuitor.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el.

Nu era tocmai genul de primire pe care o ofereai de obicei prietenului unui prieten care trecuse să te salute.

— Bună, Dan, răspunse Harvath, întinzându-și mâna. Kevin Kirk.

Bărbatul dădu mâna cu el, apoi și-o retrase repede.

— Cu ce te pot ajuta?

— Un prieten comun mi-a sugerat să trec pe la tine dacă ajung în oraș.

— Care prieten?

— Am putea discuta între patru ochi?

Era destul de evident că McGreevy nu îi prea agrea pe cei care treceau pe la el neanunțați.

— De ce nu-mi spui mai întâi numele acestui prieten? răspunse el.

Harvath îl privi în ochi și spuse:

— Turner. Riley Turner.

O schimbare bruscă a expresiei îl dădu de gol.

— N-am auzit niciodată de el.

— Nu este un el, este o ea, dar cred că știi deja asta. Ascultă, vei vrea să auzi ceea ce am de spus. Nu voi sta mai mult de cinci minute.

McGreevy își aruncă degetul mare peste umăr arătând către spatele salonului.

— Putem vorbi în biroul meu. Și nu ai cinci minute la dispoziție, ci trei.

CAPITOLUL 48

McGreevy îi arătă unul din scaunele din fața biroului său și îi spuse lui Harvath să ia loc.

— Cele trei minute încep acum. Harvath hotărî să treacă direct la subiect.

— Acum șase zile, Riley Tuner a murit împușcată în Paris.

— Să presupunem pentru o clipă că aș ști cine este această Riley Turner și că aș fi interesat de informație. De ce te-aș crede?

— Pentru că am fost acolo, zise Harvath, observând că

bărbatul se dăduse din nou de gol când rostise numele lui Riley.

— Tu ai fost cel care a împușcat-o?

— Nu, dar i-am omorât pe bărbații care au făcut-o.

— *Bărbați?* repetă McGreevy.

Harvath încuviință din cap.

— Da. Au fost patru; o bandă de asasini.

— Ai reușit să identifici o bandă de asasini și să îi omori cumva pe toți?

— Da.

— Te cheamă Kevin Kirk, nu?

— De fapt, nu.

— N-ai de gând să-mi spui cine ești, nu?

Harvath clătină din cap.

— Numele meu de cod este „Norvegianul”. Ce zici de asta?

— N-am auzit de el, răspunse McGreevy.

Harvath anticipase reacția bărbatului și scoase ușor din buzunar telefonul mobil al lui Mike Strieber. Cartela SIM fusese scoasă, iar cârdul de memorie înlocuit cu cel pe care îl avusese la Paris Harvath. După ce găsi poza cu Riley, el îi întinse telefonul lui McGreevy.

— Iisuse! exclamă bărbatul, fară să încerce să se mai prefacă. Cine naiba a făcut asta?

— Speram să-mi spui tu asta, răspunse Harvath atingând ecranul telefonului cu degetul ca să acceseze poza următoare. Am poze cu fiecare atacator.

Îl urmări pe McGreevy cum cercetează atent fiecare poză. Dacă îl recunoscuse pe vreunul dintre bărbați, atunci se pricepea foarte bine să ascundă acest lucru. Îi dădu telefonul înapoi și îi spuse:

— Îmi pare rău. Nu te pot ajuta.

— Eu cred că poți și aș vrea să-mi faci o favoare.

— Trebuie să ai mare curaj să vii aici, să-mi arăți pozele astea și apoi să-mi ceri o favoare.

Harvath înțelese că bărbatul avea unele rezerve.

— Am înțeles. Nu mă cunoști. Dar pe Riley Turner ai cunoscut-o.

Bărbatul începu să protesteze, însă Harvath își ridică mâna, întrerupându-l.

— Fie vorba între noi, n-ai recunoscut nimic. Am tras singur concluziile, ceva ce aș vrea să te rog și pe tine să faci.

— Ce anume?

— Cele trei minute au trecut deja, iar eu sunt tot aici, așadar bănuiesc că ți-ai dat seama că am spus adevărul. Ceea ce nu știi încă este de ce parte a baricadei sunt.

McGreevy zâmbi.

— Bănuiesc că o să-mi spui că ești unul dintre băieții buni și că ar trebui să am încredere în tine.

— Nu, zise Harvath, apoi rosti numele unui alt membru al echipei Atena: îți va spune Gretchen Casey.

Zâmbetul de pe buzele bărbatului dispăru brusc.

— Cine naiba ești? vru el să știe.

— Ți-am spus deja numele meu de cod. Sun-o pe Casey. Dacă nu reușești să dai de ea, încearcă la Julie Ericsson, Megan Rhodes sau Alex Cooper.

McGreevy arăta de parcă cineva l-ar fi lovit cu o rangă. Bărbatul din fața lui tocmai înșirase numele a patru agenți secreți care făceau parte dintr-unul din cele mai secrete programe din istoria armatei Statelor Unite.

— Nu le cunosc pe aceste persoane, și chiar dacă le-aș cunoaște, de ce ți-aș spune ție? Nu vrei să-mi spui numele tău real.

— Din motive întemeiate, răspunse Harvath. Cei care au omorât-o pe Riley Turner încearcă să mă omoare și pe mine. Și, din câte îmi dau seama, Casey, Ericsson, Rhodes și Cooper s-ar putea afla și ele pe listă. De aceea trebuie să vorbesc cu ele.

Bărbatul se lăsă pe spătarul scaunului și oftă adânc. Harvath își dădu seama că bărbatul cugeta la cele auzite.

— Știu la ce te gândești, zise el.

McGreevy ridică o sprânceană.

— Zău? La ce mă gândesc?

— Cred că încerci să iei o hotărâre. Cred că, din punct de vedere profesional, ești obligat să ridici receptorul și să suni pe cineva din conducerea Unității. Înțeleg asta. În fond și la urma urmei, trebuie să iei în calcul faptul că aș putea fi o amenințare și că am venit aici cu gânduri necurate. Nu vrei să fii cel care i-a trădat pe toți. Nu așa stau lucrurile. Noi avem grijă unul de celălalt.

— Noi?

Harvath încuviință din cap.

— Am luat parte la multe misiuni alături de aceste femei. Mă

cunosc. Ar băga mâna în foc pentru mine. Nu trebuie decât să iei legătura cu una dintre ele, să mă descrii, să spui numele meu de cod sau să mă lași pe mine să vorbesc cu ea și totul va fi în regulă. Totuși, dacă ai face asta, ar însemna să trădezi linia ierarhică de comandă, iar mie, un străin, mi-ai face o favoare.

— Ai dreptate, ți-aș face o *mare* favoare, iar eu nu fac nici măcar *mici* favoruri persoanelor pe care nu le cunosc.

— Cred că în cazul meu vei face o excepție.

— De ce aș face asta?

Harvath îl privi cu atenție pe bărbat în timp ce se pregătea să rostească și ultimul nume. În timpul verii, șase agenți ai Proiectului Atena fuseseră trimiși să îl ajute la prinderea unui grup terorist extrem de periculos. Când se apropiară de un grup de atentatori sinucigași, unul dintre ei explodase. Dărâmăturile se împrăștiară peste tot, iar clădirea în fața cărei se afla acesta începuse să se prăbușească.

Harvath își ridică mâinile și i le arătă lui McGreevy.

— Am scos-o pe Nikki Rodriguez dintre dărâmăturile unei clădiri din Amsterdam cu propriile mâini. Și când am tras-o afară, ea a tras la rândul ei pe altcineva, cu toate că avea înfiptă în piept o tijă metalică ce îi străpunsese plămânul drept.

McGreevy se prinse de podul nasului.

— Unde ați mers după aceea?

— Am urmărit celula teroristă aici, în State.

— Unde mai exact?

— Chicago.

— De ce nu vrei să afle cei din vârful ierarhiei despre asta? întrebă McGreevy. Dacă povestea ta este adevărată, sunt convins că îți vor face legătura cu oricine dorești. La naiba, s-ar putea chiar să te ajute, însă eu *trebuie* să raportez totul.

Harvath îi acaparase atenția. Era convins de asta. Trebuia doar să-l convingă să fie complet de partea lui. McGreevy nu avea nevoie decât de un motiv întemeiat, iar Harvath i-l dădu.

— Și dacă acest raport va declanșa o reacție în lanț care o va pune pe Casey și pe celelalte într-un pericol și mai mare? Nu ele ar trebui să decidă care va fi următorul pas?

CAPITOLUL 49

Dan McGreevy le trimise simultan lui Casey și lui Rhodes un mesaj concis, format din două cuvinte: „Veniți aici”. În douăzeci de minute, acestea stăteau în pragul ușii biroului său.

Megan Rhodes fu prima care îl văzu pe Harvath.

— Uite cine-i aici, zise ea entuziasmată, dar tăcu brusc când zări expresia de pe chipul lui.

Gretchen Casey simți imediat că ceva nu era în regulă.

— Ce cauți aici?

— Este vorba despre Riley.

Cuvintele fură cât se poate de grăitoare. Dan McGreevy le invită înăuntru și le puse biroul la dispoziție ca să vorbească în particular. Anticipând ce urma să spună Harvath, el își ridică mâna și îl opri.

— La un moment dat, cei din conducere vor trebui să afle ce s-a întâmplat. Tot ce vreau să spun este că ar trebuie să afle mai devreme decât mai târziu. În afară de asta, vă las pe voi trei să hotărâți.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Casey. Riley e bine? Unde este?

Gretchen Casey, Gretch pentru colegele ei, crescuse în estul Texasului și studiase dreptul la Universitatea Texas A&M. Mama ei era o artistă destul de cunoscută, iar tatăl ei, un fost vânător de munte, care o învățase să tragă din prima zi în care reușise să țină în mână o pușcă. În liceu iubea terenurile accidentate și mânuia cu pricepere o armă și deveni astfel una dintre cele mai bune atlete de biatlon de vară. Renunțase la competiții după ce se îndrăgostise de un administrator de fonduri de acoperire și se mută la New York. Ea obținu diploma în drept la New York, dar se mută înapoi în Texas și își reluă cariera de atlet de biatlon de vară când relația luă sfârșit. Practica deja sportul de opt luni, când fu observată de un agent de recrutare de la Delta Force, care îi făcu o ofertă greu de refuzat.

Părul șaten cu șuvițe îi ajungea până la umeri, iar ochii îi erau verzi. La 1,67 m, era cea mai mică dintre cele două femei din încăpere, însă acest lucru nu-i influența în nici un fel abilitățile de conducător, datorită cărora ajunsese la conducerea Proiectului Atena.

Megan Rhodes era fata „americană” tipică; păr blond și ochi albaștri. Mama ei murise când ea foarte tânără, iar tatăl ei, polițist de meserie, o crescuse în suburbiile orașului Chicago.

Rhodes urmase cursurile universității din Illinois, unde se dovedise a fi o înotătoare extrem de competitivă. Datorită trăsăturilor sale nordice și a înălțimii de 1,80 m, fusese poreclită „Prințesa vikingă”, supranume care o însoțise și când intrase în Delta. Celor care o cunoșteau le plăcea această poreclă. Era cât se poate de vikingă, însă nu avea nimic de prințesă în ea. La nevoie, putea fi un ucigaș cu sânge rece, iar când se afla într-o misiune îndura cele mai potrivnice situații fără să se plângă niciodată. La fel ca și prietena ei Casey, Rhodes avea în jur de treizeci de ani, era în formă și foarte atrăgătoare.

Harvath ar fi preferat să nu vorbească în biroul lui Dan McGreevy. Nu avea de unde să știe dacă era sau nu supravegheat. Nefiind sigur de nimic, se gândea la ce era mai rău.

Le spuse atunci îngrijorat:

— Am putea vorbi altundeva?

După ce ieși din salonul de manichiură, Harvath schimbă cârdul de memorie și îi înapoie telefonul lui Mike Strieber. Mike le ochi pe cele două femei atrăgătoare, dar foarte serioase, care se aflau în parcare, însă nu spuse nimic. Știa că era o întâlnire profesională.

Deoarece Strieber avea destui clienți cu care putea să se întâlnească în Bragg, el îi spuse lui Harvath să îl sune de îndată ce hotăra ce voia să facă. Harvath îi mulțumi, iar după ce Strieber porni motorul și ieși din parcare, acesta se îndreptă înspre mașina cu care veniseră Casey și Rhodes.

Un sfert de oră mai târziu, se aflau în camera de zi a lui Casey. Rhodes se întoarse din bucătărie și îi întinse o bere.

— Cred că ți-ar prinde bine.

Harvath o luă, o deschise și începu să le povestească celor două femei ce se întâmplase. Când Casey îl întrerupse ca să îl întrebe despre fotografii, el scoase cârdul *microSD* și i-l întinse.

În timp ce Casey introducea cârdul în telefonul ei, Rhodes se aplecă în față ca să privească imaginile. Deși erau tari de inimă, ambele femei păreau vădit marcate de ceea ce vedeau.

— Nu știm cine a făcut asta? întrebă Casey.

Harvath clătină din cap.

— Nu. Nu știu decât numele persoanei care se presupune că a trimis trupele de șoc: colonelul Chuck Bremmer.

— E cadru militar activ? întrebă Rhodes.

— Din câte știu eu, da. Când făceam parte din Serviciul Secret prezidențial, era legătura specială a Ministerului Apărării cu Casa Albă și cu consiliul Agenției Naționale de Securitate.

— Și atunci se ocupa de trupele de șoc?

— Noi doi nu prea aveam tangență.

— Așadar, nu știm dacă Riley a fost sau nu țința sau dacă s-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit! interveni Casey.

Harvath se uită la ea.

— Ai vorbit cu Cooper și cu Ericsson?

— Am vorbit cu amândouă aseară. Julie își petrece concediul în vizită la familia ei în Hawaii, iar Cooper este într-o bază de antrenament din New Mexico.

— Și Rodriguez ce face?

— E bine; e încă în convalescență, dar se simte bine, răspunse Casey.

— Dacă nimeni altcineva din echipajul vostru nu a devenit țintă, atunci Riley trebuie să fi fost ucisă din cauza mea.

— Dar ce căutați voi doi în Paris? întrebă Rhodes.

— Carlton are acolo un om de legătură israelian. M-a trimis să-i transmit niște informații. La sfârșitul întâlnirii, israelianul mi-a dat un plic. Înăuntru se afla adresa scrisă de mâna lui Carlton pentru adăpostul din Paris. Când am ajuns la clădire, Carlton mi-a trimis un mesaj pe telefon cu numărul apartamentului. Am sunat la interfon, mi s-a deschis și am urcat. Riley a deschis ușa de la apartament și atunci au început focurile de armă dinspre casa scării.

— Știi de ce se afla acolo?

— N-am avut ocazia s-o întreb.

Casey scoase cârdul din telefon și i-l restitui.

— Și Reed Carlton unde este acum? Poți lua legătura cu el?

— Da, dar nu cred că e sigur. Având în vedere cele întâmplate, cred că este urmărit.

— De ATS.

Harvath încuviință din cap.

Megan Rhodes ținea în echilibru sticla de bere pe coapsă.

— Deci, pe lângă faptul că nu știm dacă Carlton mai trăiește sau nu, nu știm nici cine trage sforile.

— Corect. Nu avem nici o idee.

Casey se uită la colega ei, apoi la Harvath.

— Se pare că nu există decât o singură persoană care ne-ar putea da un răspuns. Cred că trebuie să-i facem o vizită lui Chuck Bremmer.

— De acord, zise Harvath. Dar mai întâi trebuie să ne ocupăm de altceva.

CAPITOLUL 50

Virginia

Reed Carlton știa că nu poate sta mai mult timp, poate o zi, cel mult două, și atunci ar fi fost prea riscant. Era fugar și trebuia să se pună în mișcare. Dacă rămânea prea mult într-un loc, risca să fie descoperit.

În drumul său către nord, trecu prin orașele adormite ale districtului Lancaster. Mulțimea de turiști care împânzea, de obicei, acea regiune de lângă Chesapeake Bay plecase demult, iar multe magazine se închiseseră odată cu trecerea sezonului. Găsi un mic magazin cu produse tradiționale și cumpără o pungă de provizii. Bărbatul din spatele tejghelei nu păru prea interesat de clientul lui, deoarece era concentrat la o telenovelă străină pe care o viziona cu ajutorul unei antene parabolice instalate pe acoperiș. Nu existau camere de supraveghere, iar Carlton plăti cu bani gheață.

Cotitura care ducea spre casa de închiriat era acolo unde-și amintea el. În urmă cu trei veri, o prietenă a lui închiriase casa pentru o lună ca să își primească familia și prietenii. Carlton conducea din DC ca să o viziteze în timpul weekendurilor. Își amintea de parcă ar fi fost ieri.

Era în luna iulie. Toate orășelele de pe râul Rappahannock erau decorate în roșu, alb și albastru. Parcă era o scenă decupată dintr-un tablou de Norman Rockwell, iar steagurile americane fluturau cât vedeai cu ochii.

Era caniculă și, bineînțeles, umed, cum erau verile în Virginia. Într-o lună, Carlton mâncase mai multă înghețată decât o făcuse în ultimii zece ani. În timpul weekendurilor, el nu se mai gândea cine era și ce făcea. Singurul ziar pe care îl citise fusese gazeta locală, în care se afla programul paradelor, al artificiilor și al

micului dejun cu clătite. În casă nu exista nici un televizor. De ani buni nu mai fusese atât de relaxat.

Când văzu casa galbenă, care avea o verandă de jur împrejur și obloane albe, se simți copleșit de amintiri, însă nu avea timp de așa ceva. Îi făcu un ocol ca să se asigure că nu era nimeni înăuntru. Abțibildurile lipite pe geam de o companie de securitate inexistentă arătau că proprietatea era securizată. Carlton ignoră cutia cu chei pe care administrația companiei o agățase de clanța rotundă care se afla pe palierul intermediar și scoase un set de instrumente cu vârf ascuțit. După ce descuie ușa, pătrunse înăuntru.

Mirosea a curat, dar și a părăsit, ca și când casa a fi fost sigilată până la începerea sezonului. Intră în bucătărie și verifică frigiderul. Fusese golit și scos din priză. Nimeni nu plănuia să folosească acea casă prea curând.

Carlton verifică garajul. Toate jucăriile de sezon erau aranjate frumos de-a lungul unui perete. Lângă celălalt zid se aflau ordonate pe-un rând containere din plastic pentru deșeuri, o mașină de tuns iarba, greble, mături, precum și alte unelte. Mai era un grătar mobil și un sac de cărbuni pe jumătate gol.

Deschizând ușa garajului, merse la Cadillac și îl parcă înăuntru. Luă punga cu alimente de pe scaunul din dreapta, precum și celelalte lucruri pe care le avea în portbagaj, apoi închise ușa garajului și intră în casă.

Își pregăti ceva de mâncare din proviziile cumpărate, apoi așeză un ibric cu cafea pe soba veche. Așezându-se la masa din bucătărie, scoase un blocnotes și începu să facă o listă.

Începu să noteze fiecare misiune în care fusese implicată organizația lui de când o înființase. Desenă organigrame, detaliind fiecare persoană și fiecare agenție, străină sau internă, cu care colaboraseră sau cu care avuseseră o cât de mică tangență în timpul misiunilor. Era un exercițiu extenuant, iar când termină de scris, avea în față un teanc de hârtii și o durere de cap cumplită. Hidra pe care o vedea cu ochii minții avea atâtea capete, încât nu reușea să se concentreze asupra nici unuia.

Carlton își împinse scaunul, se ridică de la masă și se duse în camera de zi. Pe polița de deasupra șemineului, exact cum ținea el minte, se afla o mică flotă viu colorată de bărci din lemn cu vele. El o luă pe cea albastră și își aduse aminte cum nepotul

gazdei lui o scăpase și îi rupsese catargul.

Băiețelul intrase în panică. Carlton își mai aducea aminte cât de amarnic plânsese băiatul, convins fiind că stricase cine știe ce piesă antică și că intrase într-o mare belea.

De fapt, copilul nu se opri din plâns decât atunci când Carlton îl asigură că barca putea fi reparată și, mai mult, o puteau face împreună, acela fiind micul lor secret – nimeni nu trebuia să afle. Cei doi rămaseră nedespărțiți pe toată durata vizitei băiatului. Atât de mare era puterea secretului.

Secretele îi puteau îndepărta pe oameni unul de celălalt, dar dacă erau împărtășite, îi puteau și uni. Trebuia să fii însă foarte atent cu cine împărtășeai și, mai mult, *ce* împărtășeai. Dintre toate vorbele de duh ale lui Benjamin Franklin, puține îi păreau la fel de relevante ca avertismentul din *Almanahul bietului Richard*: „Trei oameni pot păstra un secret dacă doi dintre ei sunt morți”.

Într-o astfel de lume trăia el. Avea ca unitate monetară secretele și era populată de minciuni, înșelăciuni și jumătăți de adevăr. Pentru unii din acea lume, încrederea era imposibilă, iar cei care nu dădeau dovadă de încredere nu rezistau mult. Trebuia să fii în gardă, dar trebuia și să fii capabil să lași garda jos. Nimeni nu putea fi în alertă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână. La un moment dat, trebuia să îi lași pe oameni să se apropie de tine.

Carlton așează pe poliță bărcuța cu secretul încă intact, apoi se gândi din nou la vorba lui Franklin.

Chiar dacă nu știa despre ce era vorba, Carlton era părtașul unui secret, iar cineva încerca să se asigure că secretul rămânea nedescoperit, încercând să îi omoare pe el și pe oamenii lui. Secretul implica și ideea de trădare, iar el cugetă asupra acelei acuze.

Dacă erai acuzat de un anumit gen de trădare, care presupunea probleme serioase de securitate națională, cazul putea fi revizuit în secret. Cei care pronunțau sentința rămâneau, de cele mai multe ori, anonimi și nu erau date publicității prea multe detalii.

Problemele serioase de securitate națională te puteau aduce și pe lista neagră. Rapiditatea cu care erau pronunțate sentințele depindea de cât de inevitabilă era amenințarea. Acesta era nucleul în jurul căruia începură să se cristalizeze

gândurile lui Carlton. Cei care erau pe urmele lui se foloseau de acuza de trădare drept motiv pentru eliminarea lui și a agenților săi.

Dar cei care îl voiau mort trebuie să fi știut că el și oamenii lui nu vor fi ușor de ucis. Pentru a reedita noaptea cuțitelor lungi, era nevoie de personal cu o pregătire excepțională și acces la informații secrete foarte bine păzite.

Carlton se întrebă care era motivul. De ce să vrea cineva să moară el și oamenii lui?

Crima și impulsul de a comite crimă existau de la Cain și Abel. Primul răspuns care îi veni în minte era acela că el și oamenii lui știau ceva ce nu ar trebui să știe, iar cineva ordonase să fie reduși la tăcere, însă el îndepărtă acest gând de îndată ce îi veni în minte. El își ținea intenționat oamenii separați. Oricât încerca, nu reușea să găsească vreo informație sau vreun detaliu operațional pe care să îl cunoască atât el, cât și oamenii lui și care să fie o potențială amenințare.

„Să existe oare un alt motiv? Oare avea dreptate Tommy Banks? Să fie vorba despre răzbunare?” Carlton începu să ia din nou în calcul această posibilitate.

Da, oamenii lui își făceau bine meseria, chiar foarte bine, dar oricât de încordată ar fi fost relația lor cu CIA-ul, nu era stilul Agenției. Dacă ar fi vrut să scape de ei, ar fi vândut ponturi presei sau ar fi insistat să aibă loc audieri în Congres. Ar fi trâmbițat că agenția lui Carlton era o organizație formată din escroci, care nu dădea socoteală nimănui și care respecta propriile-i reguli. Autoritățile de la Langley ar fi luat în vizorul lor contactele grupului din Ministerul Apărării și le-ar fi umilit public pentru a le strica relația.

Așa ar fi procedat CIA-ul. Și dacă nu era mâna Agenției? *Dacă era vorba despre altcineva?*

Când se întoarse în bucătărie la notițele lui, cu o cană proaspătă de cafea în față, în mintea lui Carlton era o adevărată învălmășeală de gânduri. Dacă nu era vorba despre vreun serviciu secret care încerca să îi elimine grupul pentru că intrase pe teritoriul lui, atunci nu îi mai rămâneau prea multe alternative.

Carlton și oamenii lui se ocupaseră doar de inamicii Statelor Unite. Majoritatea acestor inamici fuseseră teroriști islamici. Era aproape inimaginabil ca undeva în lume să existe o sferă de

influență musulmană atât de puternică, încât să știe despre Carlton Group și să forțeze mâna Statelor Unite să îl radă de pe suprafața pământului. *Oare lipsea o piesă din acest mare puzzle?*

De curând, grupul lui reușise să destructureze două cercuri teroriste importante – unul în Europa, iar celălalt în Statele Unite – dar nu înainte ca teroriștii să ucidă o mulțime de americani. Fusese o afacere sângeroasă.

Se zvonise însă că acele atacuri pregătiseră terenul pentru un eveniment mult mai sofisticat care avea să urmeze. Cineva îl comparase cu apa care se retrage dintr-un golf înainte să lovească un tsunami.

Toate atacurile pe care le descoperiseră oamenii lui Carlton făceau parte dintr-un plan general, un proiect intitulat „Război fără limite”. Atentatorii sinucigași și trăgătorii coordonați în stilul atacurilor din 2008 de la Mumbai aveau ca obiectiv intimidarea Americii. Atacurile următoare trebuiau să fie de o amploare și mai mare și să provoace un dezastru de asemenea proporții, încât să-i determine pe americani să implore restabilirea păcii și să renunțe, în schimb, la libertatea lor.

Cel care orchestrase întreaga conspirație fusese redus la tăcere, iar complicii lui, prinși și condamnați. Din câte se părea, flagelul fusese îndepărtat complet. *Și dacă nu fusese? Oare era posibil să fi venit ziua răzbunării? Era oare posibil să fi omis pe cineva dintre cei contra cărora luptaseră?*

Lui Carlton îi venea greu să creadă. Cel de-al doilea pion al operațiunii, persoana care controla toate mișcările, fusese interogat de nenumărate ori. Bărbatul cedase și oferise toate detaliile. Deși Carlton știa prea bine că era necesar să ia în calcul toate posibilitățile, trebuia, de asemenea, să continue căutarea răspunsului.

Asta îl făcu să se gândească la o teorie mai recentă, evident cea mai inconsistentă: undeva, se urzea un alt complot, iar într-un fel sau altul Carlton Group stătea în calea celui care-l plănuia.

Era un gând greu de digerat. Având în vedere posibilitățile nemărginite ale Americii de a obține informații și ținând cont de existența atâtor agenții responsabile cu aplicarea legii, cei care doreau să pricinuiască vreun rău națiunii ar fi avut motive să se teamă de mult mai multe decât de înfloritoarea organizație a lui Carlton. Un singur lucru nu îi dădea pace totuși – faptul că el și

oamenii lui erau acuzați de trădare, că pe urmele lor se aflau trupe de șoc și că el fusese dat în urmărire națională, toate acestea păreau să fi fost ordonate de cineva din interiorul guvernului. Dacă era așa, asta nu putea însemna decât un singur lucru: că se punea la cale o lovitură de stat. Acest lucru explica și motivul pentru care organizația lui era percepută ca o amenințare.

În timpul unei lovituri de stat domnea haosul. În funcție de influența pe care complotiștii o aveau asupra agenților gen FBI și CIA, aceștia ar fi putut cu lejeritate să blocheze serviciile secrete într-o încrengătură birocratică, în timp ce complotul s-ar fi desfășurat nestingherit, iar ei ar fi reușit să-și atingă scopul. Într-o astfel de situație, Carlton Group ar fi reprezentat, în mod evident, o piedică. Acționa în afara legii și putea face lucruri pe care alte grupuri nu puteau să le facă. Un singur telefon de la Ministerul Apărării ar fi fost de-ajuns, deși Carlton își putea organiza oamenii și fară cererea Ministerului Apărării. Ideea era că puteau acționa repede și eficient, dar făceau acest lucru numai împotriva inamicilor Statelor Unite.

Cu cât cugeta mai mult asupra acestui scenariu, cu atât devenea mai credibil. Știa că era o posibilitate. Ultimul complot pe care îl împiedicase avusese ca scop înlăturarea suveranității Statelor Unite. Cu alte cuvinte, existau mulți în lume care considerau Statele Unite nu o forță a binelui, ci o barieră, un obstacol care trebuia scos de pe scena istoriei cu orice preț. Cu toate că nu avea toate piesele, cele pe care le deținea începeau să prindă contur.

Până la proba contrarie, ipoteza lui era aceea că națiunea se afla în fața unei amenințări serioase, coordonată din interiorul guvernului, și cu sau fară oamenii lui, trebuia să facă ceva să o identifice și să o oprească.

Avusese un presentiment că, în cele din urmă, se va ajunge la așa ceva. Acum era sigur. Era timpul să pună la cale un plan de bătaie și să-l execute. Se uită la ceas, sperând că Tommy Banks era pregătit să facă față provocării.

CAPITOLUL 51

Maryland

— Aha! Vezi? exclamă Middleton după ce citi e-mailul. Ți-am spus eu că Banks e tipul pe care trebuie să-l urmărim.

Schroeder era impresionat.

— De unde știați că va fi contactat de Carlton?

— Pur și simplu. După atâția ani în care am analizat informațiile, am învățat să citesc oamenii.

— Este un cont de e-mail cam obscur, zise tânărul, bătând cu degetul pe monitor. Sunteți sigur că este al lui Carlton?

— Sigur e al lui. Middleton îl dădu la o parte cu cotul, puse mâna pe mouse și după ce făcu clic de trei ori pe ecran apăru o diagramă care înregistrase corespondența din acel cont. E una din adresele acelea cu Rumbox.com din Norvegia, pe care oamenii cred că nu le putem sparge. Nu a fost folosit de prea multe ori, dar uită-te la interacțiune; toate conturile au legătură cu oamenii din organigrama lui Carlton.

— Dar mesajul către Banks nu are nici o logică.

Middleton își dădu ochii peste cap.

— Mai ai multe de învățat. Cere o întrunire. Are ceva pentru Banks.

Schroeder făcu ochii mari.

— Credeți că face referire la stick?

— N-am nici cea mai vagă idee, dar trebuie să punem mâna pe ce are.

— Și dacă nu-l are decât pe Harvath? Îl vrem?

Middleton își trase mâna de pe mouse ca și când ar fi vrut să-l plesnească, dar se stăpâni. Deși Chuck Bremmer nu era pregătit să admită eșecul din Texas, nu primise nici o veste de la oamenii săi de mai bine de douăzeci și patru de ore. Era limpede ce se întâmplase. Un eșec total. Bremmer își trimise trupele de trei ori ca să îl ucidă pe Harvath și tot de trei ori acestea eșuaseră. Middleton îl făcuse din nou idiot pe colonel, iar cei doi fuseseră cât pe ce să se încaiere în camera securizată de la Pentagon.

Schroeder avea totuși dreptate. Dacă Harvath era cu Carlton sau dacă acesta avea vreo informație legată de locul unde se afla agentul? Și, mai important, dacă stickul Carolinei Romero era acum la Carlton? Și Carlton apelase la Banks ca să facă totul public și să-i spele onoarea?

Fiecare dintre aceste scenarii era plauzibil. Cea mai mare problemă a lui Middleton era aceea că nu știa cum să procedeze în legătură cu întâlnirea dintre Banks și Carlton. Misiunile clandestine nu erau punctul lui forte. Și după cum stăteau lucrurile, nici al lui Bremmer. Harvath reușise cumva să miroasă de la o poștă venirea trupelor de șoc. Trebuia să se ocupe de treaba asta din interior.

— Dacă Harvath e părtaș, răspunse Middleton, atunci mă voi ocupa eu de el. Știi unde este Banks acum?

Schroeder făcu un semn către mouse, iar când Middleton i-l dădu, tânărul deschise o altă fereastră.

— Se pare că este acasă.

— În regulă. O să trimit câțiva oameni să-i supravegheze casa. Tu monitorizează-i în continuare mijloacele de comunicare. Să mă anunți de îndată ce Carlton stabilește ora și locul întâlnirii.

Când Middleton se întoarse în biroul lui, Martin Vignon, șeful departamentului de securitate, ședea pe un scaun și îl aștepta. Middleton îi putea vedea venele albastre pe sub pielea palidă, aproape transparentă, chiar dacă se afla în partea cealaltă a încăperii.

Traversând încăperea și așezându-se la birou, Middleton schiță un zâmbet fals. Nu îi convenea faptul că bărbatul se făcuse comod.

Vignon își încreți buzele, vrând să zâmbească, însă nu îi reuși decât un rânjet, care dispăru în momentul în care Middleton își înclină capul înspre ușa pe care o lăsase deschisă intenționat și spuse:

— Închide-o!

Era un joc de putere. Șeful departamentului de securitate se holbă o clipă la Middleton înainte să se ridice și să îndeplinească ordinul.

Middleton observă că Vignon nu se ajută de mâini ca să se ridice de pe scaun. Chiar dacă avea cincizeci de ani, bărbatul era în formă.

După ce Vignon reveni la locul lui, Middleton începu să vorbească:

— Dacă îți voi cere să urmărești un bătrân de optzeci și opt de ani fară să o dai în bară, crezi că vei face față?

— La ce să fac față? Să urmăresc un octogenar sau la cerința

dumneavoastră de *a nu o da în bară?*

Middleton zâmbi. De astă dată era un zâmbet sincer. Chiar dacă nu-i păsa prea mult de Vignon, cel puțin bărbatul cu ten albicios avea respect de sine.

— La amândouă.

— Ce anume doriți mai exact?

Middleton scoase două dosare și i le întinse în timp ce vorbea. Unul era pentru Thomas Banks, iar celălalt pentru Reed Carlton. Vignon le răsfoi în vreme ce Middleton îi dădea toate detaliile.

După ce termină de vorbit, el se uită la angajatul lui și întrebă:

— Cum procedăm să nu se afle?

— Vom implica cât mai puțini oameni, evident.

— *Evident.* Despre câți oameni este vorba?

Vignon făcu calculele în cap.

— Pentru moment, vom fi foarte discreți. Doi oameni în mașină, gata să-l urmărească dacă va conduce și alți doi la o oarecare distanță, care să-l urmărească pe jos.

— De ce nu-l urmăresc cei din mașină dacă va merge pe jos?

— Dacă subiectul merge pe jos o oarecare distanță, iar apoi se urcă într-o mașină care îl așteaptă acolo sau într-un taxi, echipajul din mașină va trebui să pornească imediat pe urmele lui.

Lui Middleton nu îi plăcea să i se reamintească faptul că nu era un tactician prea priceput în astfel de situații.

— Bine. Două echipaje. Dar nu mai multe. Și vreau să mă asigur că oamenii tăi sunt de *încredere.*

Vignon era acolo de prea multă vreme ca să nu înțeleagă ce voia să spună Middleton când accentuase cuvântul „încredere”.

— Mă ocup eu de asta, zise el, înainte să schimbe subiectul. Dacă îi prindem pe Banks și pe Carlton, ce vreți să…

— *Dacă*? repetă Middleton, întrerupându-l.

— *Când* îi vom prinde pe Banks și pe Carlton, unde vreți să-i ducem ca să fie interogați?

Întrebarea nu necesită mult timp de gândire. N-avea rost să reinventeze roata.

— Mai există locul pregătit pentru Romero?

— Am luat echipamentele de acolo, dar încă avem acces.

— Atunci, folosiți-l, răspunse Middleton, ridicându-se de pe scaun, semn că întâlnirea luase sfârșit. Vom căuta, în

continuare, informații și vă vom ține la curent.

Vignon luă dosarele și se ridică în picioare.

— Încă o întrebare.

— Ce este?

— Dacă va apărea Scot Harvath ăsta, ce vreți să facem?

Middleton nu stătu mult pe gânduri. El strânse din dinți, încleștându-și fălcile și spuse:

— Omorâți-l pe loc.

CAPITOLUL 52

Virginia
Luni

Harry P. Davis Field din Manassas era un mic aeroport regional, aflat la patruzeci și opt de kilometri de DC. Era ușor să aterizezi și să decolezi de pe el, iar sistemul de supraveghere nu era la fel complex ca și cel de pe Dulles sau de pe Regan National. Mike Strieber îl folosea ori de câte ori avea treabă în Washington. Numărul de înregistrare al aeronavei lui nu ar fi ridicat suspiciuni dacă ar fi apărut în arhivele lor.

După ce făcu toate aranjamentele pentru alimentarea avionului, se duse la Hertz să își aleagă o mașină de închiriat. Examină modelele expuse, apoi completă formularul pe numele lui și plecă într-un Chevy Suburban negru.

După ce îi luă pe Harvath, pe Casey și pe Rhodes, Strieber parcă undeva în afara razei vizuale a biroului cu mașini de închiriat și a clădirilor aeroportului, astfel încât Harvath să poată scoate plăcuțele cu numărul de înmatriculare. După cinci minute reveni și prinse alte plăcuțe luate de la un alt Suburban negru, care se afla în parcarea mică, nesupravegheată a firmei Hertz. Era o soluție temporară, dar dacă numele lui Mike era căutat în baza de date a programelor PROMIS, TIP sau a altor programe de verificare, acestea vor face legătura între plăcuțe și contractul de închiriere și nu între plăcuțe și vehiculul pe care se aflau ele în acel moment. Dacă, din întâmplare, poliția ar fi verificat numărul de înmatriculare, acesta ar fi arătat un Suburban negru care aparținea firmei Hertz. Harvath nu

întâlnise niciodată vreun polițist care să verifice numărul de înmatriculare al unui vehicul.

Îl lăsară pe Strieber în centrul orașului Manassas, unde plănuia să-și omoare timpul înainte să revină la aeroport cu taxiul și să se întoarcă în Texas.

Cu o zi înainte, Harvath, Casey și Rhodes își petrecuseră după-amiaza și seara căutând informații despre colonelul Charles Bremmer. Nici nu intrase în discuție să apeleze la sursele Ministerului Apărării. Harvath nu avea nici o îndoială că numele lui fusese marcat în sistemele lor. Asta însemna că Rhodes și Casey trebuiau să facă toată treaba, dar exista riscul să fie descoperite. Harvath nu era dispus să rișteze. Trebuiau să se limiteze la sursele deschise de informare.

Când își începură investigațiile, își dădură seama că Bremmer era destul de priceput când venea vorba să-și protejeze datele personale. Nici numărul lui de telefon, nici adresa lui nu apăreau în cartea de telefoane, iar numele lui nu era pomenit în știrile de ziar. Harvath se gândi să folosească ZabaSearch, dar se răzgândi, știind că oamenii își puteau instala de alarmă și ar fi primit un mail dacă apărea cineva care dădea căutare după numele lor pe Zaba.

Își continuară săpăturile, accesând fiecare site militar cunoscut. Chiar merseseră într-acolo încât verificară și site-ul pentru afaceri, Linkedin. Nu găsiră însă nici cea mai mică informație despre Bremmer.

Harvath începuse să-și piardă speranța, când Casey descoperi o pistă foarte promițătoare. Era o listă cu binefăcători care făcuseră donații unei școli private din Virginia, intitulată Academia Fredericksburg. Printre cei cărora li se aduceau mulțumiri pentru contribuțiile lor, cuprinse între 5 000 de dolari și 10 000 de dolari, se aflau și „domnul și doamna Bremmer”.

Să fi fost oare „Charles” Bremmer, cel pe care îl căutau ei? Posibil, dar, în ciuda faptului că nu era un nume prea comun, ar fi putut fi oricare alt C. Bremmer din lume. Harvath nu-l cunoscuse prea bine pe Bremmer. Nu știa dacă bărbatul era absolvent al Academiei Fredericksburg sau dacă avea copil sau copii înscriși la școala respectivă. Marea descoperire o făcură când începură să citească site-ul instituției.

Deasupra unor imagini cu campusul Academiei Fredericksburg, scrise cu caractere frumoase, se afla o pagină

dedicată mărturiilor părinților. O astfel de mărturie aparținea unei „Patricia Bremmer, părinte FA[20]”. Era urmată de descrierea cursurilor pe care le urma copilul ei, ceea ce demonstra că ea și domnul Bremmer, oricine ar fi fost acesta, erau părinții unui junior în anul III la Academia Fredericksburg. Cercul căutărilor lor tocmai se restrânsese.

În scurt timp descoperiră o anume domnișoară Molly Eileen Bremmer care, pe lângă faptul că făcea parte din echipa de hochei pe iarbă a universității, era și foarte activă pe contul de Facebook. Aceasta postase pe pagina ei fotografii cu casa și autoturismele familiei Bremmer, dar și cu părinții ei.

De îndată ce Harvath văzu prima fotografie, spuse:

— El este. Chuck Bremmer.

Pe lângă fotografiile de familie, ei putură citi și postările puse de Molly și de prietenii ei. Astfel descoperiră că domnișoara Bremmer urma să aibă un meci important în după-amiaza următoare și că cea mai mare dorință a ei, pe lângă cea de a câștiga meciul, era ca tatăl ei să se țină de promisiune și să nu întârzie. Înainte ca Harvath să apuce să spună ceva, Casey găsise deja imagini prin satelit de pe Bing și începuse să stabilească posibilele rute pe care le-ar fi putut folosi colonelul Bremmer către și de la meci.

Își petrecură restul serii punând pe picioare un plan de bătaie. Ultimul lucru pe care mai trebuiau să îl facă pe internet îl lăsară pentru dimineața următoare, înainte de plecare. În timp ce Strieber pregătea avionul, Casey îl duse cu mașina pe Harvath la biroul FedEx din Fayetteville și îl așteptă în parcare.

După ce plăti cu un card de debit nedetectabil, pe care Rhodes îl obținuse de la prietenul unui prieten cu o seară în urmă, Harvath intră pe internet și accesă site-ul de matrimoniale pe care Bătrânul îl folosea în cazuri de urgență absolută. Știind că majoritatea analiștilor de sisteme erau bărbați și că aceștia nu erau interesați să caute printre anunțurile de genul „bărbat caută bărbat”, Carlton alesese ca mesajele lor să fie plasate tocmai în această secțiune.

Harvath se aștepta la ce era mai rău. În timp ce citea anunț după anunț, avea impresia că parcurgea niște necrologuri. Bătrânul era mai mult decât un mentor. Îi era ca un tată, iar Harvath pierduse deja unul.

[20] Fredericks Academy (n.red.).

Era un proces chinuitor, dar când Harvath vru să sară la sfârșitul listei, un anunț îi atrase atenția în mod deosebit.

Se scurseră câteva secunde. Nu clipi, nu respiră; parcă și inima i se oprise în loc. Apoi, simți cum îi crește pulsul.

Era anunțul lui Carlton. Nu încăpea nici o îndoială. Fusese postat în urmă cu patru zile. Asta însemna cu două zile după atacul asupra lui în Paris și cu o zi înainte de cel din Spania. Trebuia să fie Bătrânul. Până și codul secret era exact. Oricât de torturat ar fi fost, Harvath nu voia să creadă că Bătrânul ar fi mărturisit codul lor secret, știut doar de ei doi.

Cu toate astea, Harvath era tulburat de faptul că un anunț personal fusese postat în aceeași zi în care crezuse că vorbise cu Carlton pe Skype. „La naiba!” gândi el. Toată chestia asta era greu de înțeles, începuse să reevalueze tot ce se petrecuse. Era exact genul de nesiguranță pe care el și Bătrânul preferau să o insufle inamicilor Americii. Nu îi plăcea că rolurile se inversaseră.

Existau trei genuri de status pe care Carlton le-ar fi putut încorpora în mesajele sale, codificate prin X, Y sau Z. Z însemna cărbune, adică răul absolut; că era complet distrus și că Harvath nu trebuia să încerce să îl găsească sau să îl contacteze. Dar nu asta îi transmisese Carlton. El alesese Y – situație gravă, dar era bine și încerca să se regrupeze. Harvath hotărî să nu ia nici o măsură pentru moment.

Asigurându-se să folosească același limbaj pe care îl foloseau ceilalți bărbați în postările lor, el formulă cu grijă un răspuns scurt:

„Interesat de postarea ta. Voi fi în oraș cu afaceri. Mi-ar plăcea să ne vedem.”

Apoi Harvath încheie mesajul cu o frază pe care o cunoșteau doar el și Carlton, ca acesta să știe că venea din partea lui:

„Hai să luăm cina împreună, dar nu *sushi.* Nu-mi plac decât carnivorii.”

După aceea, Harvath ieși de pe site-ul de matrimoniale, închise computerul și ieși din biroul FedEx.

— Ei? întrebă Gretchen Casey când Harvath intră în mașină. Vreo veste?

După ce își adună gândurile, Harvath răspunse:

— Cred că, cel puțin acum patru zile, era încă în viață.

Casey îi zâmbi larg.

— E minunat! Dacă a reușit să scape atacului, înseamnă că s-a ascuns și că nimeni nu va reuși să-i dea de urmă.

— Sper să ai dreptate, răspunse Harvath.

Asta se întâmplase cu mai multe de zece ore în urmă. Acum se aflau în Virginia, Harvath era întins în spațiul de bagaje din interiorul Suburbanului, iar Casey își descheia nasturii de la cămașă. Sosise timpul să se destindă.

CAPITOLUL 53

Deoarece nu aveau suficienți oameni ca să îl urmărească pe Bremmer cu mașina de la Pentagon la terenul unde se ținea meciul de hochei al fiicei lui, încercară să găsească cea mai bună soluție ca să îl prindă în capcană.

Rhodes sugerase să aștepte în parcare și să îl înșface acolo. Harvath nu fusese de acord. Chiar dacă era un meci „în deplasare”, tot existau șanse ca acesta să fie recunoscut de alți părinți. Dacă ar fi fost văzut intrând în parcare, pentru a pleca de îndată cu un străin, ar fi putut atrage atenția. În cel mai fericit caz, cineva ar fi putut-o anunța pe doamna Bremmer, iar Harvath voia ca ea să nu fie implicată.

Însă Rhodes le reaminti un aspect cu care Harvath nu putu să nu fie de acord. Din ce aflaseră din postările lui Molly de pe Facebook, tatăl ei avea obiceiul să întârzie la toate meciurile ei. Rhodes se folosi de această afirmație pentru a-și susține punctul de vedere. Mai mult ca sigur că Bremmer avea să întârzie. Dacă era așa, atunci prezența altor părinți în parcare nu ar mai fi fost o problemă.

Deoarece făcuse și el parte din echipa de atletism a liceului, Harvath știa că existau mari șanse ca Bremmer să nu fie singurul tată care întârzia. Nu puteau să-și pună planul în aplicare în parcare și să spere că totul va trece neobservat. Se puteau întâmpla multe lucruri imprevizibile. Însă faptul că Bremmer se va grăbi, probabil, să ajungă la meciul fiicei lui putea fi în avantajul lor.

Dacă Bremmer ar fi pe fugă, ar alege, probabil, drumul cel mai scurt de la biroul lui și ar fi mai concentrat să ajungă la destinație decât să fie atent la ceea ce se întâmpla în jurul lui.

Într-o altfel de conjunctură, ar fi fost mult mai rapid, mai curat

și mai eficient să oprească în dreptul lui când acesta cobora din mașină, să-i tragă o glugă pe cap și să îl vâre cu forța în Suburban. În situația dată trebuiau să acționeze mai încet și mai puțin curat, însă atâta vreme cât erau eficienți, scopul scuza mijloacele.

După ce verificară locul unde urma să aibă loc meciul, o lăsară pe Rhodes singură, să se ocupe de rolul pe care avea să-l joace ea în acea misiune. Casey și Harvath cercetară cu mare atenție alte două zone de care aveau nevoie, înainte să se întoarcă la autostradă și la ieșirea pe care erau convinși că o va alege Bremmer.

De îndată ce Harvath opri motorul, Casey reluă discuția pe care o începuseră în momentul în care ea auzise pentru prima oară numele de Bremmer.

— Nu pot să înțeleg cum poți să crezi că vom fi de acord cu așa ceva.

— Este singura cale posibilă, Gretch, răspunse Harvath.

— Pe naiba!

Înțelegea de ce era furioasă. Dacă lucrurile ar fi stat invers, ar fi fost și el de aceeași părere.

— În legătură cu Rhodes… zise el, schimbând subiectul.

Casey știa la ce se referea.

— O va face, răspunse ea. Nu îi va conveni, dar o va face.

— Trebuie să ai încredere în mine.

— Să am încredere în tine și să fiu de acord cu ceea ce ne-ai cerut să facem sunt două lucruri diferite.

— Știu, zise Harvath cu toată sinceritatea.

O respecta pe Casey. Era un agent secret extrem de bine pregătit și de versat. În ciuda acestor caracteristici sau datorită acestora, știa că trebuia să fie cu ochii pe ea. Dacă se abătea de la planul lui, nu ar fi pentru prima oară când un agent secret decidea că metoda lui de a rezolva o situație era cea mai bună. Harvath o făcuse de nenumărate ori.

El reuși să schimbe subiectul și sporovăiră până când unul dintre telefoanele neînregistrate ale lui Casey începu să vibreze, anunțând-o că primise niște mesaje MMS, cu fotografii atașate. Ea se uită la ele, apoi îi dădu telefonul lui Harvath. Sosiseră Molly și mama ei.

Până atunci, totul se desfăşurase conform planului. Uitându-se la ceas, el hotărî că sosise timpul să se pregătească.

După ce desprinse telecomanda de cheia pe care o lăsă în contact, el și Casey coborâră din mașină. Scoaseră plăcuța cu numerele de înmatriculare din față și se duseră în spatele vehiculului.

Harvath trase trapa și numără cât timp îi luă să o deschidă și să sară în portbagaj. Odată înăuntru, Casey închise trapa și îl privi pe Harvath cum încearcă să o deschidă cu telecomanda din interior. Mulțumit, el își ridică degetul mare, iar ea reveni pe locul șoferului.

Din locul unde se aflau nu aveau o vedere bună înspre autostradă. Nu vor avea prea mult timp la dispoziție între momentul în care vor identifica mașina lui Bremmer și cel în care vor porni în urmărirea lui. Uitându-se în oglinda retrovizoare, Casey își aranjă cămașa.

— Sper că nu mai trebuie să-ți reamintesc să zâmbești și să îți folosești farmecul, nu? întrebă el din spate, unde stătea ascuns.

— Dacă e la fel ca toți ceilalți bărbați pe care i-am întâlnit, nu la zâmbetul meu se va uita, cu siguranță.

— Ai dreptate, răspunse Harvath. Ai grijă la viteză, bine?

— Oare cum am supraviețuit fară tine? zise ea pe un ton ironic. Știu cât de repede trebuie să conduc ca să se activeze airbagurile. Nu-ți face griji.

— Scuze. Doar anunță-mă din timp ca să mă pregătesc pentru impact.

— Voi încerca să nu uit.

Harvath clătină din cap și zâmbi. Lui Casey nu îi plăcea să i se spună ce să facă și ce să nu uite. Nu o condamna. Și el era la fel. Începu să mai spună ceva, dar ea îl întrerupse.

— Nu te aud. Sunt atentă la drum.

Harvath zâmbi din nou și se mulțumi să aștepte. Zece minute mai târziu, Casey spuse:

— Interceptat, apoi aruncă binoclul pe scaunul din dreapta și porni motorul.

Lui Harvath nu îi plăcea că trebuia să stea în portbagaj. Ar fi preferat să se afle în spatele volanului, dar fusese ideea lui. Era cea mai bună metodă de a duce la bun sfârșit planul lor. Cu toate astea, nu îi plăcea sentimentul că nu controla sută la sută situația.

— Nu uita, o avertiză el, ai grijă la viteză și anunță-mă când să mă pregătesc.

— Încerci să faci pe șoferul din spate?

— Am înțeles. Doar să nu uiți că ai o încărcătură valoroasă.

— Știu că nu vezi, răspunse ea, dar acum îmi dau ochii peste cap. Înainte ca Harvath să apuce să răspundă, ea adăugă: Iese acum.

— Ești sigură că e el?

— Fii pregătit.

Secundele se scurgeau. Când mașina lui Bremmer ajunse în vârful rampei de ieșire și viră la dreapta, Casey spuse:

— L-am prins. El e. Și ieși pe stradă.

Era o arteră principală dintr-o suburbie din Virgina. Printre copacii cu trunchiurile groase și terenuri pline de vegetație se vedeau case cochete. Luând în calcul viteza cu care înaintau, Harvath încercă să își imagineze unde se aflau și când vor ajunge la locul atacului. Vru să o întrebe pe Casey, însă aceasta era concentrată la drum, așa că se hotărî să tacă. Problema era însă că ea continua să accelereze, iar el își dădea seama din locul în care ședea că trecuse binișor peste limita de viteză.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă el în cele din urmă.

— Cred că tăticul nu vrea să-și dezamăgească fiica.

— Cu ce viteză înaintăm?

— Nu vrei să știi, răspunse Casey, apoi adăugă: în felul în care conduce, nu cred că va opri la indicator. Să-l agăț?

„Agățatul”, jargon pentru „manevra P.I.T”, însemna să acroșezi ușor cu partea din față a vehiculului tău partea din spate a celui urmărit și să îl faci să se dezechilibreze. Era o mișcare eficientă, dar putea fi și mortală dacă vehiculul urmărit se izbea de un copac, intra pe banda opusă sau intra într-un șanț și se învârtea în aer. Harvath nu voia să riște.

— Nu, zise el din spate, nu-l agăța.

— Atunci ce vrei să fac? Nu pare să încetinească.

— O să oprească.

— Nu cred. Disting deja indicatorul, și dacă-l văd eu, înseamnă că îl vede și el.

— Ce distanță este între noi și el?

— Poate vreo șase mașini, răspunse Casey.

— N-o să riște să primească amendă. O să facă o oprire gen „California”. Va încetini, se va uita în stânga și în dreapta, apoi va apăsa din nou pe accelerație. Trebuie să-l lovești înainte să apuce să accelereze.

— Voi încerca.

Harvath se împinse în cel de-al treilea rând de scaune și se pregăti pentru impact. Casey acceleră vehiculul greu, dar imediat apăsă pe frână, încercând să-și sincronizeze sosirea la intersecție. Având în vedere viteza cu care înainta Bremmer, lui Harvath îi era greu să facă o apreciere.

Simți un tremur ușor când se activă sistemul ABS în momentul în care Casey apăsă brusc pe frână ca să diminueze viteza. Cinci secunde mai târziu, ea apăsă pedala de accelerație, vehiculul țâșni, iar ea strigă:

— Pregătește-te!

CAPITOLUL 54

Colonelul Chuck Bremmer procedase întocmai cum preconizase Harvath. Încetinise în dreptul indicatorului „Stop”. Gretchen Casey făcuse și ea întocmai cum îi spusese Harvath și se sincronizase perfect cu momentul impactului.

SUV-ul lovi din spate mașina lui Bremmer chiar când aceasta pătrunse în intersecție. Impactul fu suficient de puternic încât să facă să se deschidă capacul portbagajului lui Bremmer și să-l zdruncine bine, însă datorită îndemânării lui Casey, nu pe atât de puternic încât să activeze airbagurile vehiculului ei.

— S-a deschis capacul portbagajului, zise Casey, scoțând maneta din viteză. Bremmer coboară. Nu văd nici un alt vehicul care să se apropie de noi.

— Recepționat, zise Harvath.

Când o auzi deschizând portiera, el numără până la cinci, apoi activă trapa din spate. Nici nu apucă să se strecoare afară din portbagaj, că îl și auzi pe Bremmer țipând.

— Idioato! Ce naiba-i cu tine? Puteai să mă omori! țipă el când ea sări afară din mașină. Când văzu însă la cine țipa, o altă parte a anatomiei lui preluă controlul, iar el își schimbă tonul pe loc.

— Sunteți bine? Vai, Dumnezeule. Îmi pare atât de rău, zise Casey. Vă rog spuneți-mi că n-ați pățit nimic. Nu știu ce-a fost în capul meu. Încerc să ajung la meciul de hochei al fiicei mele. Telefonul a început să sune și știu că ar fi trebuit să-l ignor, dar...

Bremmer își ridică ambele mâini cu palmele la vedere.

— Sunt bine. Îmi cer scuze pentru limbajul folosit. Cred că mergem la același meci de hochei și se pare că amândoi suntem în întârziere.

Casey, care i se alăturase în spatele mașinii, se aplecă în față, prefăcându-se că verifică paguba provocată. Nu era nevoie să-și ridice privirea. Îi simțea ochii ațintiți asupra pieptului ei.

— V-am cam stricat bara de protecție.

— Sunteți sigură? întrebă el.

— Arată destul de rău. Bănuiesc că ar trebui să facem schimb de date personale, zise ea, ridicându-se.

Bremmer își ridică ochii de la pieptul ei și o privi.

— Bănuiesc că ar trebui. Stați să iau un pix din mașină.

Când se întoarse, încremeni.

— Nu cred că vei avea nevoie de el, zise Harvath, care se furișase prin spatele lui și ținea acum o armă îndreptată către fața lui. Pune-ți mâinile la spate.

— Tu ești, zise Bremmer, abia șoptit.

— Dacă vrei să-ți mai vezi soția și fiica, pune-ți mâinile la spate. Acum!

Bremmer se conformă, iar Casey scoase o pereche de cătușe din plastic din buzunar și îi legă mâinile strâns.

— Iisuse! Mă doare! zise el.

— Taci din gură! îl avertiză Harvath, trântind capacul portbagajului mașinii lui Bremmer, însă acesta se deschise din nou.

— Mă ocup eu, răspunse Casey. Nu-ți face griji. Să plecăm!

Harvath îl conduse pe Bremmer în spatele Suburbanului, îi trase pe cap o glugă și îl puse să se întindă pe burtă în portbagaj. După ce îi legă gleznele, imobilizându-l, îl întoarse pe o parte. Îi făcu semn din cap lui Casey, care se întoarse la mașina lui Bremmer și legă capacul portbagajului cu un alt set de cătușe din plastic, ca să nu se mai deschidă, apoi se puseră în mișcare.

Goniră înspre destinația finală pe care o cercetaseră și parcară destul de departe de drum, ca să nu fie observați. După ce deschise trapa, Harvath își scoase cuțitul și tăie legăturile cu care îi prinsese mâinile și gleznele lui Bremmer. Îi scoase picioarele afară, dar înainte să îl lase să se ridice în picioare, îl avertiză:

— Știi cine sunt, deci știi de ce sunt în stare. Fă exact cum îți spui și să nu mă scoți din sărite. Acum, ridică-te în picioare.

Bremmer se conformă.

— Ce se întâmplă? întrebă el prin glugă. Unde mă duceți?

— Vei vedea în curând, spuse Harvath, îmbrâncindu-l. Mișcă!

Îl conduse pe colonel printr-o zonă împădurită, spre vârful unui delușor. După ce îi smulse gluga de pe cap, lui Bremmer îi luă câteva clipe să se dezmeticească.

— Vai, Dumnezeule! zise el când observă terenul de hochei în depărtare. Ce-ai de gând să faci?

— Depinde de tine. Vezi acolo? întrebă Harvath arătând în depărtare. În stânga? Cam la nouăzeci de metri mai încolo, pe bolovanul ăla mare?

Bremmer miji ochii, încercând să vadă ce îi arăta cel care îl răpise.

— Cred că da. De ce?

Harvath ridică una dintre stațiile Garmin pe care le adusese Rhodes și vorbi în ea:

— A-Unu.

Câteva secunde mai târziu, un galon cu lapte pe care îl puseră acolo pe post de țintă explodă, împrăștiind o ploaie albă. Pușca cu amortizor a lui Mike Strieber nu produse nici un zgomot.

Colonelul simți un fior pe șira spinării când își dădu seama că, undeva în apropiere, Harvath avea un lunetist cu o armă cu amortizor.

Vârând stația radio în buzunarul de la spate, Harvath scoase telefonul mobil al lui Casey și îi arătă pozele lui Bremmer – Patricia Bremmer, Molly Bremmer în uniforma sportivă, mașina cu care veniseră la terenul de hochei.

— Uite cum facem. Dacă mă minți sau dacă voi avea *impresia* că mă minți, îmi voi scoate stația radio, voi da un ordin și se vor trage două gloanțe.

— Nu, spuse bărbatul. Te rog, nu.

Harvath îl ignoră și continuă:

— Primul glonț va fi îndreptat către tribune. O împușcătură în cap care o va ucide pe soția ta. Al doilea glonț o va nimeri pe fiica ta și o va paraliza. Voi face în așa fel încât să afle că mama ei a murit, iar ea a rămas paralizată pentru că tatăl ei s-a pus pe primul loc, înaintea familiei.

— Nu. Te rog.

— Apoi mă voi asigura că vei fi demascat și judecat pentru ce ai făcut. Totul va deveni public. Scandalul va lua o amploare atât de mare, încât nici cei de la Casa Albă, nici cei de la Ministerul Apărării nu își vor putea salva pielea. Nu vor avea de ales și te vor jupui pe tine de viu ca să se salveze pe ei. O să arzi în iad. Și când se va termina procesul și te vor trimite la Leavenworth sau unde vor alege să te închidă pe viață – asta dacă scapi de pedeapsa cu moartea chinul tău abia va începe. Voi face în așa fel încât fiecare zi de pușcărie să fie un iad pentru tine. Scenele de la dușurile din pușcărie pe care le-ai văzut în filme nici nu se compară cu ce vei păți tu. Vei avea atâția admiratori, încât vor fi nevoiți să pună o ușă rotativă la celula ta, iar tu vei avea nevoie de o secretară care să îi țină în frâu pe vizitatorii tăi.

— Nu poți…

— *Ce* nu pot? zise Harvath, apropiindu-se foarte tare de bărbat. Nu pot să te fac să plătești pentru ceea ce ai făcut? Pune-mă la încercare, târâtură. Ai ucis oameni care mi-au fost prieteni și abia mă abțin acum să nu te ucid și eu pe tine. Și când spun asta, nu mă gândesc să îți trag un glonț în cap. Mă gândesc să te târăsc până la o fermă la dracu-n praznic și să te torturez luni în șir. S-ar dezlănțui un iad pe care nici nu ți-l poți imagina. Eu nu mai am nimic de pierdut. Tu, pe de altă parte, vei pierde totul. Îți ofer șansa vieții tale de nenorocit. Nu o irosi.

Doar uitându-se la Bremmer, își putea da seama că lucrul cel mai periculos cu care se luptase bărbatul fusese capsatorul. Era un birocrat, unul care muta hârtiile de colo-colo.

Harvath ura să se folosească de copiii și de familia cuiva, însă uneori era cea mai eficientă și mai rapidă metodă. Ideea era să îl intimideze imediat pe bărbat și să îi atingă o coardă sensibilă, ca el să nu aibă timp să gândească și să devină instabil din punct de vedere psihologic.

— I-ai trimis deja după mine pe cei mai buni și n-ai putut să mă oprești. Deci, cum se va termina povestea asta? Îți vei ucide soția și schilodi fiica sau ai de gând să cooperezi?

Bremmer privi îndelung terenul de hochei pe iarbă. Apoi se uită la Harvath și dădu ușor din cap.

— Ai trimis oameni să mă omoare?

— Da, răspunse Bremmer.

Harvath studie cu atenție fața bărbatului în timp ce îi adresa întrebări ale căror răspunsuri le cunoștea deja. Harvath voia să aibă un punct de referință în caz că bărbatul ar fi încercat să-l mintă.

— Unde au încercat să mă omoare?

Colonelul înghiți cu noduri.

— Paris, Spania și Texas.

— În Paris eu am fost singura țintă?

Bremmer ridică din umeri.

— Tu ai fost principala țintă.

— Asta ce înseamnă?

— Știam că femeia va fi cu tine și că ar fi fost cel mai bine să te atacăm în apartament.

— Așa că ai ordonat să fie și ea ucisă?

— Era o amenințare. Da.

— Ai luat în vizor și alți oameni cu care lucrez eu, afirmă Harvath.

— Da.

— De ce?

— Pentru că erați pe listă, răspunse Bremmer.

Harvath detectă o ușoară schimbare în vocea bărbatului, însoțită de o mică grimasă care dură cât blițul unui aparat de fotografiat, însă nu încăpea nici o îndoială. Colonelul fie mințea, fie ascundea ceva.

— Despre ce listă vorbești?

— Se numește „Lista neagră”. Nu eu o alcătuiesc. Eu doar mă ocup de numele care apar pe ea.

Harvath conducea interogatoriul precum un rechin, dând târcoale prăzii în cercuri mari, concentrice în timp ce obținea informații. Cu cât aduna mai multe informații, cu atât se apropia mai mult de adevăr și cu atât cercul devenea mai restrâns.

Însă în apă exista sânge, iar acel sânge era al lui Bremmer. Ultimul lui răspuns fusese o minciună; semnele apărură încă o dată. Când un subiect începea să toarne minciuni, Harvath trebuia să se abțină să nu-l lovească. Uneori, vederea unei aripioare brăzdând suprafața apei era mult mai îngrozitoare decât gândul mușcăturii propriu-zise.

— Cine se ocupă de listă? Cine o alcătuiește? întrebă el.

— Nu pot să-ți spun asta, răspunse Bremmer. Este secret.

Harvath zâmbi.

— Tu și cu mine nu mai avem demult secrete, domnule colonel. De fapt, mie mi se pare că încerci să mă duci cu zăhărelul, iar eu ți-am explicat deja ce vei păți în acest caz. Scoțând stația din buzunarul de la spate, o duse la gură și spuse: Nu cooperează. Elimină ambele ținte.

Bremmer făcu un pas în față.

— Nu, nu, nu. Îți voi spune.

Harvath își ridică pistolul și îl îndreptă către capul bărbatului. Când Bremmer făcu un pas în spate, Harvath duse din nou stația la gură și spuse.

— Nu trage. Nu ținti. Rămâi pe poziție.

— Este un grup de oameni care se ocupă de securitatea națională și care sunt apropiați ai președintelui. Este implicată și procuratura.

— Cine mi-a pus numele pe listă?

— Ai fost acuzat de trădare.

— Nu asta te-am întrebat, zise Harvath, observând din nou ezitarea bărbatului. Cine mi-a pus numele pe listă?

— Nu știu. Întrunirile sunt dincolo de statutul meu. Sunt mai mult decât strict secrete. Nu iau parte la ele. Eu doar mă ocup de listă. Îți spun adevărul. Trebuie să mă crezi.

— Mă minți și ți-am spus ce vei păți dacă o vei face. Să nu uiți niciodată că ai fi putut opri asta, răspunse Harvath. Își ridică din nou stația la gură și spuse: Ai undă verde. Trage când ești gata.

— Iisuse, nu! Te rog, Doamne! imploră Bremmer.

— Mare tupeu ai să-l rogi pe Dumnezeu să-ți salveze familia. Le-ai fi putut salva, dar ai ales să n-o faci. Să nu uiți câte zile vei avea că au murit pentru că tu ai mințit.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji în timp ce Bremmer bolborosi:

— Eu am făcut-o. Eu ți-am scris numele pe listă. Spune-i lunetistului tău să fie cuminte.

— De ce?

În ochii colonelului se citea groaza.

— Spune-i lunetistului tău să se retragă, pentru numele lui Dumnezeu, și îți voi spune totul.

— Spune-mi acum!

Lui Bremmer nu-i venea să creadă. Aruncă o privire către terenul unde avea loc meciul de hochei, apoi își întoarse privirea.

— Craig Middleton, spuse el pe un ton rugător. El este cel care a vrut ca numele tău să apară pe listă.

— N-am auzit niciodată de el.

— Te rog. Vorbește cu lunetistul tău. Spune-i să nu tragă. Te implor. Conduce o companie intitulată Adaptive Technology Solutions. El se află în spatele atacurilor. Nu am avut de ales. Te rog nu-i face nici un rău fiicei mele. Ea n-are nici o vină. Te rog!

Adaptive Technology Solutions fuseseră cuvintele magice. Cunoscând toate informațiile pe care Nicholas le găsise pe stickul Caroline Romero și i le arătase și lui, atunci când Harvath auzi numele companiei, știu că colonelul Chuck Bremmer spunea adevărul.

Următoarele patruzeci și cinci de minute le petrecu interogându-l în Suburban. Rhodes rămăsese pe poziție în cazul în care Bremmer avea nevoie să i se aducă aminte să nu se îndepărteze de la noul angajament luat de a coopera. Însă nu fusese nevoie de așa ceva. Parcă ar fi fost deschis un robinet, iar apa ar fi început să curgă.

Cu toate că nu fusese prea încântat, el povesti cum îl cooptase Middleton și cum ajunsese să organizeze misiuni de exterminare în numele lui Middleton. Îi spuse lui Harvath că trupele de mercenari fuseseră alcătuite din militari condamnați, aleși datorită personalității lor extrem de agresive. Motivele condamnării lor erau dezgustătoare. Mulți dintre ei făcuseră sau mai făceau încă parte din diferite bande. Astfel se explicau tatuajele pe care Harvath le descoperise la atacatorul din Spania, precum și tatuajele pe care le văzuse pe cele două cadavre din Texas.

Lui Harvath i se făcuse greață numai la gândul că omorâse soldați americani, însă totul se schimbă când află despre trecutul acelor bărbați care fuseseră trimiși să-l omoare.

În timpul interogatoriului, Bremmer îi oferi lui Harvath o informație cât se poate de folositoare. El îi explică faptul că atacul inițial asupra lui Reed Carlton eșuase și că, din câte știa el, Bătrânul se dăduse la fund, făcându-se nevăzut.

El îi confirmă că atacul asupra fermei Three Peaks Ranch din Texas survenise ca urmare a căutărilor făcute pe Google de administratorul fermei, căutări care îi făcuseră să creadă că Trolul se ascundea acolo. Supraveghind-o pe Maggie Rose, ei aflaseră despre sosirea lui Harvath, ceea ce îi determinase să

lanseze atacul.

Bremmer știa că oamenii lui fuseseră omorâți și că Harvath fusese responsabilul. În mod surprinzător, el nu întrebă ce făcuse cu cadavrele. Nu erau oameni pentru el, ci niște pioni ca hotelurile din jocul Monopoly. Dacă pierdeai câțiva, puteai oricând să cumperi alții. Era o târâtură fară suflet, însă Harvath observase că bărbatul vociferase mai mult când îl implorase să o cruțe pe fiică și nu pe soție.

Colonelul recunoscu că se ocupase de listă în funcție de ordinele primite de la Middleton. Când Harvath făcu presiuni asupra lui ca să afle informații despre misiunile pe care le îndeplinise pentru directorul ATS, Bremmer încercase de cinci ori să se târguiască pentru imunitate în fața repercusiunilor. Lucrurile se înrăutățiseră într-atât, încât Harvath o apelase din nou pe Megan Rhodes, amenințând că le va împușca nu numai pe soția și pe fiica lui Bremmer, ci și pe alte câteva coechipiere ale lui Molly.

Era uimit cât de repede își schimba dispoziția Bremmer – de la grija pe care i-o purta fiicei lui la grija pentru propria persoană. Dacă nu ar fi putut-o folosi pe fiica lui ca să îl poată controla emoțional, Harvath ar fi fost nevoit să îl tortureze fizic ca să îl facă să coopereze, într-atât de înspăimântat era de Middleton și de puterea pe care acesta o deținea.

Bremmer voia să știe cum îl va apăra Harvath de răzbunarea lui Middleton. Harvath îi promisese că nimic rău nu avea să i se întâmple familiei lui, însă asta nu însemna că Middleton nu va încerca să-l vâneze. Când îl întrebă pe Harvath dacă avea de gând să-l omoare pe Middleton, acesta schimbă subiectul. Asta nu era treaba lui. Era norocos că mai respira.

Odată ce află cine dăduse ordinul ca el să fie omorât, Harvath vru să știe și motivul.

— După părerea lui Middleton, răspunse Bremmer, grupul vostru schimbase tabăra. Mi-a spus că organizația voastră este complicele unei entități străine care plănuiește un atac terorist iminent asupra Statelor Unite.

— Și a preferat să apeleze la tine, nu la FBI?

— Susține că oamenii voștri s-au infiltrat în fiecare agenție, că numai așa poate fi rezolvată problema.

— Și tu l-ai crezut? întrebă Harvath, deși își dădea seama după expresia de pe chipul bărbatului că nu era așa.

— N-am avut de ales.

Lui Harvath îi venea să-l strângă de gât.

— Ești cel mai josnic exemplar al speciei umane. N-ai deloc coloană vertebrală. Mâinile tale sunt mânjite cu sângele celor nevinovați. Știi asta? Îmi vine să-ți rup gâtul cu propriile-mi mâini. Cei pe care i-ai omorât tu au fost patrioți care au ajuns în mod repetat până în cele mai întunecate colțuri ale lumii să lupte împotriva răului. Middleton te-a mințit, iar tu ai știut că minte, dar, cu toate astea, i-ai făcut jocul doar ca să-ți salvezi pielea. Ești dezgustător.

Bremmer vru să-și coboare privirea în pământ, însă Harvath nu îl lăsă.

— Să nu îndrăznești, ticălosule. Uită-te la mine când îți vorbesc.

Când bărbatul își ridică privirea, Harvath continuă să arunce asupra lui o ploaie de injurii înainte să-și reia interogatoriul. Cu cât îi adresa mai multe întrebări, cu atât mai inutil se dovedea a fi Bremmer. Habar nu avea de ce voia Middleton să-i îngenuncheze pe cei de la Carlton Group, iar sintagma „Pearl Harbor Digital” și consecințele ei îi erau complet necunoscute.

Bremmer îi spuse însă cum putea ajunge la Middleton. Era o sugestie ingenioasă, venind de la un birocrat. Harvath îi mai adresă câteva întrebări, dar nu păru prea interesat de sugestia bărbatului.

Înainte să-i dea drumul, Harvath îl avertiză pentru ultima oară pe colonelul cel corpolent.

— I-ai trimis pe cei mai buni după mine, dar nici unul nu s-a întors în viață. Nu poți să-mi faci nimic. Nu pot fi prins de nimeni. Am și mulți prieteni, iar câțiva dintre ei vor fi cu ochii pe tine și pe familia ta. Dacă te abați câtuși de puțin de la rutină sau încerci să-ți iei o vacanță pe nepregătite, au primit instrucțiuni explicite ce să facă cu tine. Dacă vei spune cuiva despre mica noastră discuție, dacă vei încerca să iei legătura cu Middleton, nu o voi omorî pe soția ta și schilodi pe fiica ta, voi face altceva mult mai rău. Cunosc un beduin foarte sadic căruia i-ar face o mare plăcere să împrospăteze haremul cu o tânără ca Molly. Voi face în așa fel încât să primești o înregistrare video completă.

— Nu. Promit. Nu voi sufla o vorbă, spuse Bremmer pe un ton rugător.

— Și dacă mi se va părea doar că vreunul dintre mercenarii tăi se află pe urmele mele, înțelegerea noastră va cădea și mă voi ocupa personal de tine și de familia ta. S-a înțeles?

Colonelul dădu afirmativ din cap. Harvath îl eliberă și îi făcu semn să coboare din mașină. Casey privea de pe scaunul din față cum Bremmer se apropia de mașina lui.

— Crezi că putem avea încredere în el? întrebă ea.

Harvath, care îl urmărea și el cu privirea, clătină din cap.

— Nu. Dar nu avem de ales.

— Când l-am auzit vorbind, mi-a venit să-i trag un glonț. Și acum vreau, ca să îl fac să plătească pentru ce i-a făcut lui Riley.

— Probabil n-aș fi reușit să te opresc. De ce n-ai făcut-o?

— Pentru că mi-ai spus că așa este mai bine să procedăm, iar eu am încredere în tine.

Era o recunoaștere directă și sinceră, pentru care o respecta.

— Dar când totul va lua sfârșit, adăugă ea, nu promit că-l voi lăsa să scape.

— Înțeleg.

— Asta înseamnă că vei fi înțelegător și dacă Megan și cu mine vom hotărî să facem ceva în privința asta?

Harvath o privi în ochi o clipă.

— Oricum nu pot să-ți spun ce să faci. Sunt de părere că individul trebuie să plătească? Absolut. Dar are o soție și un copil.

— Dar agenții secreți din grupul vostru care au fost uciși? întrebă Casey. Câți dintre ei aveau soții și copii?

— Cei mai mulți dintre ei.

— În concluzie?

— În concluzie, cred că Bremmer trebuie să plătească, dar fară a fi ucis.

— Faci pe moralistul acum?

— Poate, răspunse Harvath. De fapt, da. Fac pe moralistul. Trebuie să existe un proces la un moment dat. Dacă îi punem pistolul la tâmplă și apăsăm pe trăgaci, nu vom fi cu nimic mai presus față de el, față de ce i-a făcut lui Riley și celorlalți.

— Cel puțin se va face dreptate.

— Chiar crezi asta?

Casey privi în altă parte.

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta.

Era cea mai convenabilă cale de a evita o discuție, iar Harvath renunță. În cele din urmă, ea va face cum va considera de cuviință.

Ceea ce conta în acel moment era să ajungă la Craig Middleton și să-i contracareze planurile. Deși riscantă din multe puncte de vedere, Bremmer le dăduse o sugestie relativ rezonabilă în acea privință. Harvath nu trebuia decât să vadă cum să nu pice ei înșiși în capcană.

CAPITOLUL 56

Washington, DC

Nu să găsească oamenii potriviți era marea provocare pentru Reed Carlton, ci să îi facă să nu bea, astfel încât să-și poată duce treaba la bun sfârșit. Operațiunea era copia fidelă a celei pe care el și Tommy Banks o desfăşuraseră cu mai bine de treizeci de ani în urmă.

„Uitați-vă după jachetele Barbour” era un sfat pe care îl primeau majoritatea agenților secreți vestici, mai ales la începutul anilor 1980. Faimoasele jachete britanice de culoare verde, pentru toate anotimpurile, erau prevăzute cu multe buzunare unde puteai să-ți ascunzi echipamentul, erau la modă fără să atragă totuși atenția și destul de populare în rândul agenților secreți. În caz de forță majoră, recruții fuseseră instruiți să se uite după jachetele Barbour. Existau mari șanse să primească ajutor.

Se zvonea că sovieticii aflaseră despre acest sfat și toți agenții lor, de la Bangkok și până la Berlin, fuseseră instruiți să fie foarte atenți la acel articol de îmbrăcăminte obișnuit și totuși diferit. Banks nu era sigur dacă acest lucru era sau nu adevărat sau dacă nu era cumva o simplă născocire a erei Războiului Rece, însă hotărâse să se folosească de ea. Ar fi putut fi utilă planului său. Dăunătoare cu siguranță nu putea fi.

El și Carlton se ocupaseră de o operațiune extrem de delicată în spatele Cortinei de Fier. Era vorba despre un agent secret ungur foarte influent, care voia să treacă în tabăra cealaltă, iar ei fuseseră trimiși la Budapesta ca să ia legătura cu el. Treaba

lor era să se convingă că într-adevăr era vorba despre el și, dacă era așa, să-i estimeze valoarea și să pună la cale o operațiune prin care să-l scoată din Ungaria ajutându-l să treacă granița în Austria, unde urma să fie interogat la Viena, apoi trimis cu avionul în Statele Unite.

Cei doi agenți CIA ajunseră separat în Budapesta, dar fiecare era urmărit de echipe de agenți secreți unguri cărora li se alăturase KGB-ul rusesc. Parcă știau dinainte că vor veni. Ambii americani își dăduseră seama că era vorba de o capcană, dar neavând de ales, își continuară misiunea.

Încercară mai multe mișcări tactice ca să scape de urmăritorii lor, dar nici una dintre ele nu dădu roade. Cineva, undeva, era foarte hotărât ca ei să eșueze în acea misiune. Banks fusese cel care se gândise la un truc care să le permită să scape printre degetele urmăritorilor lor. Câteva decenii mai târziu, Carlton se gândea să se folosească de același truc, dar nu să scape de urmăritorii săi, ci să-i facă să iasă la lumină.

Union Station din Washington, DC era un nod feroviar extrem de important pentru navetiști. Era aglomerată atât dimineața, cât și seara, însă cu aglomerația de seară lucrurile stăteau puțin diferit. În loc să iasă din gară, grăbiți să ajungă la slujbele lor, oamenii intrau mai liniștiți, extenuați după o zi de muncă. Dacă unii se deplasau cu pași energici și hotărâți, cei mai mulți se mișcau încet, în masă, de parcă cineva i-ar fi pus pe pilot automat.

Bănuind că fostul său mentor fusese izolat într-o rețea de capcane virtuale, Carlton hotărâse să îi trimită un e-mail. Fusese foarte atent totuși. Voia să trezească interesul celeilalte tabere, dar fără a părea prea evident. În fond și la urma urmei, el întindea capcana. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-i sperie. Trebuia să-i lase să creadă că se aflau în avantaj și că erau cu un pas înaintea lui.

De asemenea, trebuia să se asigure că Banks înțelegea mesajul. Din câte se părea, nu avea de ce să-și facă griji. Banks își aducea aminte de operațiunea din Budapesta de parcă s-ar fi întâmplat de curând.

Carlton îi găsi pe cei doi bărbați în Baltimore, lângă un adăpost pentru oamenii străzii. Ambii erau interesați să câștige câteva sute de marafeți, mai ales pe o cale atât de ușoară. După ce îi puse să se spele, Carlton le cumpără de mâncare, un

rând nou de haine și apoi îi duse cu mașina în Washington ca să facă ceea ce trebuiau să facă.

El îi puse să depună un pachet cu ultime instrucțiuni într-o ascunzătoare pentru Banks. După aceea, Carlton îi scoase la o cafea, având grijă la cantitatea de „aromă” care le era permisă fiecăruia dintr-o sticlă de whisky pe care aceștia o cumpăraseră în drum spre Washington. El voia ca ei să mănânce înainte să se apuce de treabă, dar nici unul dintre bărbați nu părea interesat. Carlton se gândi că era norocos că ajunsese până acolo și că reușise să îi țină pe bărbați îndeajuns de treji ca să se poată folosi de ei.

La ora stabilită, purtând o barbă falsă, o pălărie și ochelari de vedere, precum și haine care îl făceau să fie mai gras decât era în realitate, Reed Carlton intră în Union Station, își ocupă locul și așteptă.

Cei doi oameni ai străzii se dovediră a fi mai demni de încredere decât sperase el, urmându-l la scurt timp. Fără îndoială, bărbații erau nerăbdători să primească și restul de bani, iar singura cale de a-i obține era să își joace rolurile cum trebuia.

Din locul în care se afla, Carlton avea o privire de ansamblu asupra a ceea ce urma să se întâmple. Singura lui neliniște erau camerele de supraveghere. Dacă cei doi bărbați nu mergeau întocmai cum le arătase el, iar cineva care urmărea înregistrările s-ar fi uitat mai atent la fețele lor, totul lua sfârșit înainte să înceapă. Deocamdată, bărbații păreau să facă totul întocmai cum repetaseră. Nu trebuiau decât să aștepte să sosească vedeta.

Banks urma să-și petreacă după-amiaza cu complicate manevre de disimulare. Dacă nu-și pierduse îndemânarea, iar Carlton avea toate motivele să creadă că nu se întâmplase asta, era posibil ca el să lase în urmă echipele de filaj de câteva ori. În cazul în care se întâmpla așa ceva, planul era ca acestea să încerce să-l intercepteze din nou, dar în așa fel încât să pară a fi fost greșeala lor. Banks urma să ajungă la Union Station în ultimul moment. Nu își permiteau luxul de a-i lăsa răgaz celeilalte tabere să le întindă o capcană. Singura metodă prin care ar fi reușit acel truc era ca ei să fie într-o continuă mișcare și să nu-i lase pe ceilalți să se regrupeze. Urma să fie o zi extenuantă atât din punct de vedere psihic, cât și fizic pentru

toți cei implicați în acea operațiune, mai ales pentru un bărbat de vârsta lui Banks.

Gara începea să se umple de navetiști când își făcu apariția bătrânul spion. Acesta purta pe cap o pălărie Orvis cu boruri largi, era îmbrăcat cu jacheta lui veche Barbour Beaufort și căra în spate un rucsac din piele uzată. Conform planului, își cumpără un bilet pentru linia de mare viteză Acela către New York, apoi se amestecă în mulțime și se îndreptă către toalete.

Carlton observă doi bărbați care o luară pe urmele lui. Purtau costume negre și impermeabile crem. Aveau părul tuns scurt, în stil milităresc. Aveau piepturile largi și păreau în formă. Purtau pantofi cu șireturi și cu talpă confortabilă. Erau genul de persoane care își petreceau cea mai mare parte din zi stând în picioare. Erau dreptaci, iar el își dădea seama că aveau o armă ascunsă undeva la șoldul drept sau în spate, pe aceeași parte. Nu se grăbeau; își mișcau mereu capetele, urmărind alternativ prada, dar și ce se întâmpla în jurul lor. Erau periculoși, iar Carlton nu se îndoia de faptul că erau capabili de orice. Avu nevoie doar de câteva secunde ca să observe întreaga scenă. Făcea parte de prea mult timp din acest joc ca să nu asimileze și analizeze informațiile într-o clipită. Numai așa reușise să supraviețuiască atâta timp.

Mulțumit de descoperire, Carlton cercetă mulțimea în căutarea altor agenți. Dacă erau doi, ar fi putut să mai fie și alții. Nu știa însă câți erau de fapt. Oare mai exista un echipaj care aștepta afară, în mașină? Oare mai erau și alții care cercetau gara? Oare foloseau și femei? Oare apelaseră la forțele de ordine locale? Lista necunoscutelor era infinită. Sosise vremea să afle niște răspunsuri.

Uitându-se la ceas, Carlton se ridică în picioare și începu să se deplaseze către ieșire. Douăzeci de secunde mai târziu, zări pălăria și jacheta verde a lui Banks ieșind de la toaleta bărbaților. Un alt bărbat, care purta tot o jachetă Barbour și care ducea rucsacul de piele a lui Banks, i se alătură. Cei doi bărbați solizi, îmbrăcați cu impermeabile crem, o luară pe urmele lor. Carlton trebuia să se convingă că nu îi urmăreau și alții.

Afară, bărbații făcură coadă la taxiuri în vreme ce Carlton rămase în urmă. Mai erau înaintea lor două persoane. Când bărbații în impermeabile ieșiră din gară, nu păreau să știe ce să facă. Carlton îl observă pe unul ducându-și butonul de la cămașă

la gură și vorbind într-un microfon ascuns. Știuse că aceștia nu acționau de capul lor, iar acum primise și confirmarea. Trebuia să descopere cine se află la capătul celălalt al firului.

Îi urmări pe cei doi bărbați în impermeabile, care rămaseră pe trotuar și se prefăceau că stau de vorbă, fară a-și lua însă ochii de la cei doi bărbați care se îndreptau către standul cu taxiuri. În cele din urmă, se apropie un taxi albastru cu alb, iar cei doi bărbați în jachete Barbour se urcară în el.

Când taxiul o luă din loc, bărbații în impermeabile fugiră în stradă, iar în dreptul lor se opri cu un scârțâit de roți un Chevy Suburban negru. Acesta se opri doar cât să le permită celor doi să sară înăuntru, dar când lumina din interior se aprinse, Carlton zări alți doi bărbați înăuntru, unul cu părul foarte cărunt, aproape alb și piele foarte palidă. Bărbații nici nu apucară să intre bine, că Suburbanul o și luă pe urmele taxiului.

Carlton, care apucase să-și facă o idee despre câți jucători se aflau în partea cealaltă a terenului, păși în stradă și privi cum Suburbanul înaintează cu viteză prin trafic. Nu părea să mai fie și alte mașini care să-l însoțească. Era un echipaj format din patru oameni, cu un singur vehicul. Mulțumit de această situație, Carlton o luă la pas de-a lungul străzii.

După două cvartale, la intersecția dintre strada F și strada 2, el intră în cafeneaua Ebenezers. Un bătrân îmbrăcat într-un hanorac gri și purtând pe cap o șapcă inscripționată cu „USS Ronald Reagan” tocmai își plătise cafeaua.

— Au mușcat momeala? îl întrebă pe Carlton când acesta se apropie de el.

— Toate bune până acum.

— În regulă, răspunse Tommy Banks luându-și cana de cafea și bătând ușor cu palma peste arma pe care o avea ascunsă sub jachetă. Și-acum, să înceapă distracția.

CAPITOLUL 57

Să găsești un loc de parcare lângă marile parcuri și monumentele din Washington putea fi un adevărat coșmar. Din aceste considerente, hotărârâ ca Banks să ia mașina, iar Carlton să meargă pe jos până în parcul West Potomac, care se afla lângă bazinul Memorialului Lincoln și monumentul național

dedicat celui de-Al Doilea Război Mondial.

Cei doi oameni ai străzii primiseră o hârtie cu instrucțiuni clare pe care să o dea șoferului. Era o diversiune care făcea să pară că ocupanții vehiculului apelaseră la o strategie înainte să ajungă la destinația finală. Dacă cei din taxi ar fi fost Carlton și Banks, ar fi coborât și ar fi schimbat taxiurile și/sau mijloacele de transport de mai multe ori, însă Carlton voia ca acea misiune să pară cât mai simplă pentru adversarii lor. Și-apoi, Banks își petrecuse toată după-masa purtându-i de colo-colo. Știau că se pregătea ceva serios, iar ei vor fi concentrați doar asupra acelui lucru.

Când cei doi bărbați ajunseră în parc, Carlton lipise deja ultimul plic cu bani sub una dintre bănci, iar în jurul brațului acesteia legase o pungă albă din plastic. Nu mai trebuia decât să aștepte.

Oamenii străzii coborâră din taxi și vorbeau încet între ei în timp ce înaintau pe alee. Începuse să se înnopteze, iar Carlton, care scăpase de barbă și își schimbase șapca și haina, privea din depărtare. Problema lui era de cine și de ce să se ocupe mai întâi. Dacă șansa era de partea lui, echipajul de filaj îl va ajuta să ia această decizie.

De astă dată, în loc să trimită doi oameni, trimiseseră trei. Toți erau bărbați de vârstă mijlocie, îmbrăcați în impermeabile. Bărbatul cu păr alb nu era cu ei, iar Carlton presupuse că se afla undeva în apropiere și aștepta în mașină. Va trebui să acționeze repede.

Scoțându-și telefonul nedetectabil, el îl deschise și îl sună pe Tommy Banks, căruia îi înșiră o listă cu instrucțiuni înainte să închidă și să îl vâre din nou în buzunar. Ca misiunea să reușească, trebuia ca totul să fie executat ca la carte. Singura lui grijă era dacă Tommy își putea juca sau nu rolul până la capăt.

Carlton îi însemnase deja pe cei trei bărbați în impermeabile. Urmau să moară. Nu exista altă cale. Nu el ceruse acest război, cineva alesese să îl provoace. Îi omorâseră oamenii. Încercaseră să îl omoare și pe el. În seara aceea va începe răzbunarea lui.

Pe măsură ce se întuneca, aerul devenea din ce în ce mai rece și mai umed. Puținii turiști care se aflau în zonă păreau grăbiți să facă poze și să se întoarcă la căldura din camerele lor de hotel. Mergeau repede și nu zăboveau. Când se îndepărtă și

ultimul grup de turiști, Carlton își scoase pistolul 1911, potrivi pe țeavă amortizorul și ascunse arma într-o exemplar împăturit al ziarului *Washington Post.* Era o metodă veche, dar eficientă, și doar asta conta.

Va trebui să scoată arma din ziar astfel încât cartușele goale să poată fi eliberate corect, dar până să apuce să facă asta, cei trei bărbați în impermeabile vor fi deja morți. Acțiunea întrece reacțiunea de fiecare dată.

Carlton îi văzu pe cei trei apropiindu-se de cei doi bărbați în jachete Barbour care ședeau pe bancă. Nu le luă mult timp să-și dea seama că fuseseră păcăliți.

În vreme ce doi dintre ei îi aruncară pe oamenii străzii la picioarele lor, cel de-al treilea scoase niște fotografii din haină și le compară cu fețele celor doi bărbați. Fuseseră demascați.

Ducându-și mâna la gură, el raportă în microfon ce se întâmplase, în timp ce verifica zona din priviri. Carlton se așezase în așa fel încât să nu fie văzut și privi cum bărbații îi îmbrânceau pe cei doi oameni ai străzii. Ambii primiră pumni în stomac, peste cap și în față și lovituri cu piciorul. Carlton voia să intervină și să-i ajute, dar nu putea, nu încă.

În cele din urmă, oamenii străzii fură ridicați în picioare, iar bărbații în impermeabile începură să îi târască înspre Strada 17. Carlton trebuia să acționeze foarte repede dacă voia să reușească.

Luând-o la fugă, el își scoase telefonul și îl sună pe Banks, spunându-i direcția în care se îndreptau bărbații. Nici nu mai știa dacă întrerupsese convorbirea înainte să vâre telefonul în buzunar și să mărească ritmul.

Ieșind de după monumentul dedicat celui de-Al Doilea Război Mondial, el o luă la pas pe trotuar, îndreptându-se către nord. Încercă să distingă mașina neagră Chevy Suburban printre farurile care veneau din direcția opusă. Trebuia să sosească din clipă în clipă.

Terminând de vizitat și ultimul obiectiv turistic din acea zi, un grup mare de turiști ieși din monument și se îndreptă către două autocare care erau parcate de-a lungul Străzii 17. Carlton se amestecă printre ei, ținându-și privirea ațintită asupra locului de unde aveau să iasă din parc bărbații în impermeabile și cei doi oameni ai străzii.

În față se vedea o alee goală și, dacă bărbații nu hotărâseră

cumva să o taie peste spațiul verde, pe acolo ar fi trebuit să iasă. Asta însemna că al patrulea bărbat, cel cu părul alb, va veni cu mașina undeva în spatele autocarelor, ceea ce se și întâmplă.

Când grupul de turiști se apropie de autocare și începu să se îmbarce, Carlton îi zări pe bărbații în impermeabile. Oamenii străzii, plini de sânge, erau îmbrânciți înspre stradă. Habar nu avea unde era Suburbanul. Avea să rămână descoperit, deoarece trecuse deja de primul autocar, iar turiștii cărora li se alăturase începuseră să încetinească pasul și să se așeze la rând ca să urce în al doilea autocar.

Brusc, Suburbanul țâșni de după cel de-al doilea autocar și opri. Văzând vehiculul, bărbații în impermeabile îi grăbiră pe prizonierii lor. Atunci interveni Carlton.

Ieșind din grupul de turiști, el se aplecă în față și înclină capul înspre umeri. Sub brațul stâng ținea ziarul în care era înfășurată arma. El voia să pară în ochii lor un anonim care se îndrepta către un loc călduros.

Bărbații în impermeabile nu erau amatori. Cercetau în permanență zona în căutarea unei potențiale amenințări. Intrarea într-un vehicul putea fi deseori cea mai periculoasă parte a unei misiuni, iar ei păreau să știe acest lucru. Încă patruzeci și cinci de metri și totul avea să ia sfârșit. Cel puțin asta credeau ei. Însă când mai aveau de parcurs doar douăzeci și doi de metri, se dezlănțui iadul.

Din cauza îmbrăcămintei sale ponosite, a vârstei sau a poziției corporale, Carlton nu fusese considerat o posibilă amenințare. Aceasta fusese prima greșeală pe care o făcuseră bărbații în impermeabile. A doua fusese aceea că nu își ținuseră armele la îndemână.

Carlton scoase cu mâna dreaptă arma din ziarul pe care îl ținea sub brațul stâng, o ridică în aer și trase piedica.

Primul glonț țâșni în sus și la dreapta.

— Armă! strigă unul dintre bărbații în impermeabile, dând drumul omului străzii pe care îl îmbrâncea către stradă și căutându-și arma pe care o ținea sub haină. Ceilalți doi se întoarseră și își scoaseră și ei armele.

Carlton țintì din nou, nimerindu-l în umăr pe cel asupra căruia îndreptase arma. Apoi își îndreptă pistolul către ceilalți doi bărbați în impermeabile.

Numărul doi primi un glonț la baza gâtului. Trase înspre numărul trei, dar rată, dar când acesta își pregăti arma, Carlton ochi și reuși să îl împuște pe acesta în cap, omorându-l pe loc.

El avansă în fugă și ajunse în dreptul primului bărbat, care, nemaiputându-și folosi mâna dreaptă, încerca să-și scoată arma cu cea stângă. Carlton ținti și îl împușcă în cap.

Cei doi oameni ai străzii erau în stare de șoc.

— Plecați naibii de-aici! strigă Carlton, îmbrâncindu-i înspre parc. Plecați! Fugiți!

Turiștii care așteptau să urce în autocar fugiseră, țipând cât îi țineau gurile. Carlton își ridică privirea și zări mașina. Șoferul cu părul alb era prăbușit peste volan. De partea cealaltă a vehiculului, stând într-o mare de cioburi, se afla Tommy Banks. Ținea într-o mână un revolver 357 cu patul căruia spărsese geamul din partea șoferului. În mâna cealaltă ținea pistolul tip Taser X2 pe care i-l dăduse Carlton. Cele două fire ale sale erau legate de două sonde de sârmă înfipte în pieptul bărbatului cu păr alb.

— Scoate toate lucrurile din mașina noastră și aruncă-le în asta, zise Carlton, apoi luă Taserul din mâna lui Banks, apăsă pe trăgaci și îl făcu pe bărbatul cu părul alb să „călărească taurul” din nou.

Carlton aprecie că aveau mai puțin de un minut. Trăgându-l pe șofer afară din mașină, îi legă încheieturile cu cătușe din plastic, apoi îl trase în spatele SUV-ului. Deschizând trapa, pe jumătate îl ridică, pe jumătate îl împinse în portbagaj, unde îi imobiliză și gleznele, legându-i-le de încheieturi, după care îl întoarse cu fața în jos.

După ce Tommy transferă echipamentul lor, el îl așeză pe bătrân pe bancheta din spate pentru a-l supraveghea pe prizonier cu taserul. Carlton sări la volan, băgă în viteză și o luă înspre Tidal Basin și Bulevardul Independenței, rugându-se lui Dumnezeu să-i ajute să părăsească orașul fară să fie prinși.

CAPITOLUL 58

În timp ce treceau cu mașina pe lângă casa din cărămidă deschisă la culoare din cartierul Capitol Hill, își dădu seama că Chuck Bremmer se ținuse de cuvânt. Echipajul de filaj care îl

urmărea pe Kurt Schroeder nu mai era acolo. Îi găsiră mașina parcată la capătul cvadratului următor, exact în locul în care le spusese colonelul că o vor găsi.

Harvath se uită la ceas.

— Zece minute, le spuse el lui Rhodes și lui Casey, dând încă o tură în jurul cvadratului, ca să cerceteze împrejurimile, înainte să găsească un loc de parcare.

Amândouă femeile vrură să intre cu el, însă Harvath voia să rămână cineva în mașină în cazul în care Schroeder ar fi încercat să fugă. Harvath hotărî să o ia pe Rhodes cu el și să o lase pe Casey să aștepte afară.

Bremmer le spusese tot ce își amintea despre Schroeder și despre locul unde avea să se afle în acea seară. Neavând dosarul la el, nu reușise să își amintească mai multe. Era suficient.

Casele arătau de parcă vecinii ar fi tras pe rând cu săgeți într-o roată a culorilor, dintr-acelea de la Home Depot. Acestea erau roșii, albastre, portocalii, albe, iar ținta lor – o casă vopsită în galben-deschis, cu menouri verticale, albe, la ferestre. Dacă cineva i-ar fi spus lui Harvath că tocmai fusese transportat în vechiul San Juan sau în altă parte din Caraibe, ar fi crezut.

Toate casele aveau în spate patiouri împrejmuite cu gard care se învecinau cu patiourile caselor din spatele lor. Dacă Harvath ar fi vrut să intre prin ușa din spate, ar fi trebuit să înceapă de la capătul cvadratului și să sară nenumărate garduri ca să ajungă la casa aflată la mijlocul rândului. Șansele să fie zărit sau să dea nas în nas cu un câine erau prea mari ca să riște, așadar hotărâse să intre prin ușa din față. Dacă avea dreptate, nimeni nu avea să observe.

Casey, după cum își dădea seama Harvath, nu voia să stea afară, în SUV. Voia să fie înăuntru, unde avea loc acțiunea. Nu o condamna. Ei doi semănau foarte mult. Cu toate astea, nu știa cât de mare era Schroeder sau cel care se afla înăuntru. Dacă lucrurile scăpau de sub control, Casey putea să facă față, nu se îndoia de asta, însă Rhodes era mai înaltă, avea mai multă forță și putea să țină piept unui adversar mai puternic, dacă era cazul Casey nu se plânse. Dar nici nu fu nevoie; Harvath știu că era supărată pe el.

Era ceva ciudat în felul în care se purta față de el, însă nu își dădea seama ce anume. Harvath nu știa dacă era din cauză că îi

dăduse drumul lui Bremmer, dacă îl considera vinovat de moartea lui Riley sau dacă era altceva. Sincer, nici nu îi păsa. În casă se afla o țintă extrem de importantă și tot ceea ce conta era s-o scoată afară în viață.

După ce își verificară armele, Harvath inspiră adânc. Când el dădu din cap, cei doi coborâră din mașină.

— Ține minte… începu el să spună, dar Casey îl întrerupse.

— Să dau semnalul dacă văd ceva. Bună sugestie. Mulțam.

Clătinând din cap, el închise portiera și se îndreptă către casă alături de Rhodes.

Luminile erau aprinse atât la primul etaj, cât și la al doilea, iar jaluzelele interioare erau trase.

— Crezi că se va întâmpla? întrebă ea.

Harvath se uită din nou la ceas.

— Probabil. Să sperăm.

Gardul din fața casei era întrerupt de o poartă joasă din fier. Trei trepte din beton duceau de la trotuar la o alee îngustă, curată și aranjată, care avea o lungime de circa cinci metri până la ușa de la intrare.

— Clasic, zise Rhodes, dar Harvath își duse un deget la buze avertizând-o să tacă.

Când ajunseră în fața ușii, el scoase un set de instrumente cu vârf ascuțit pe care Casey îl adusese cu ea din Carolina de Nord și îi spuse lui Rhodes să se așeze în așa fel încât, dacă s-ar fi uitat vreun vecin, să nu vadă ce făcea. Își lipi urechea de ușă și ascultă preț de câteva secunde înainte să încerce să descuie broasca.

Obișnuit să folosească un deschizător automat, el se chinui să folosească acele instrumente subțiri.

— Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Rhodes în șoaptă, însă Harvath clătină din cap.

După câteva secunde se auzi un clic, iar zăvorul fu tras. Harvath scoase instrumentele, le așeză la loc în învelitoarea mică din piele, pe care o vârî în buzunar. Își lipi din nou urechea de ușă și ascultă pentru ultima oară.

Când fu convins că nu era nici un pericol, îi făcu semn cu capul lui Rhodes, apăsă pe clanță și împinse încet ușa.

Aceasta se deschise fără să scârțâie, iar Harvath și Rhodes se furișară înăuntru. Își scoaseră armele, apoi se opriră pe loc, încercând să prindă fiecare imagine, fiecare sunet, chiar și

mirosurile din interiorul casei.

Pardoseala era din lemn, iar pereții din cărămidă. Plintele erau încălzitoare electrice, iar în locul șemineului se afla doar o poliță falsă. Mobila era de bun gust, dar nimic deosebit. Pe pereți atârnau câteva tablouri, dar nu exista nici o fotografie personală. De fapt, nu existau deloc obiecte personale, nici cărți, nimic. Semăna mai mult cu un apartament de serviciu.

Mișcându-se cât putură de încet, se furișară prin sufrageria mică, trecură de baie și intrară în bucătăria stil „cambuză”, unde descoperiră ușa din spate care dădea în curtea interioară. Rhodes arătă către două pahare de vin pe jumătate goale, care se aflau lângă chiuvetă.

Harvath arătă către o curea de bărbat care se afla pe tejgheaua din față. Apoi, de la etajul de deasupra, se auziră niște zgomote; avea loc o ceartă. Un bărbat încerca să vorbească, dar imediat era întrerupt de o femeie care țipa cu voce puternică la el. Harvath îi făcu semn lui Rhodes că ar trebui să urce la etaj.

Lui Harvath nu îi plăceau scările din lemn. Indiferent cât de mult încercai să nu faci gălăgie, întotdeauna exista o scândură care scârțâia și pe care o descopereai când era prea târziu. Lăsându-și greutatea pe extremitatea fiecărei trepte, el îi făcu semn lui Rhodes să facă la fel, apoi începură să urce cu grijă la etajul al doilea.

Pe măsură ce se apropiau de palier, cearta devenea tot mai zgomotoasă, dar era înăbușită, probabil de o ușă închisă. Femeia aceea, indiferent cine era, îl trecea prin focurile iadului pe bărbat. Brusc, se auzi un zgomot, ca și când cineva sau ceva ar fi fost lovit, iar Harvath se opri brusc. Se întoarse către Rhodes, își ridică degetul mare de la mână și continuară să urce.

La capătul scărilor, un hol îngust dădea înspre o ușă a dormitorului de deasupra camerei de zi, înspre o baie și un dormitor secundar, care se afla deasupra bucătăriei de unde auziseră strigătele.

Harvath se strecură încet de-a lungul holului, cu arma în mână, gata să tragă. Nu trebuia să se uite în spate, deoarece știa că și Rhodes făcuse la fel. Totul decurse perfect până când, la un metru de ușă, Harvath călcă pe o scândură șubredă care scârțâi sub greutatea lui.

El încremeni pe loc. Femeia din dormitorul din spate tăcu

aproape instantaneu. Bărbatul rosti câteva cuvinte de protest înăbușite, întrebându-se ce se întâmpla, dar acestea fuseseră întrerupte atât de repede, încât ai fi crezut că femeia îi astupase gura cu mâinile.

Harvath nu se clinti din loc, dar creierul lui țipa. „La naiba!” Trebuia să ia o decizie. Oare o convinsese bărbatul pe femeie că nu fusese nimic? Poate, dar se îndoia. Nu îi mai puteau lua prin surprindere. Sosise timpul să atace.

CAPITOLUL 59

După ce făcu doi pași în față, Harvath își ridică un picior și lovi ușa dormitorului. Ceea ce descoperi nu era decorul de temniță la care se aștepta.

Semăna cu o celulă, una care ar fi fost mai potrivită pentru închisoarea SuperMax sau în care să fie ținut închis Hannibal Lecter. Pereții și tavanul erau capitonați cu fâșii de oțel inoxidabil de care erau prinse verigi – nu puteai decât să-ți imaginezi utilitatea lor. Pardoseala era din beton și avea o scurgere în mijloc. Fereastra era, de asemenea, acoperită cu fâșii de oțel inoxidabil, lăsând să se vadă doar o crăpătură îngustă acoperită cu Lucite opac și iluminată din spate de un bec care emana o lumină difuză, fluorescentă. Un alt bec fluorescent era atârnat de tavan. Într-un colț se afla o cușcă atât de mică, încât singurul mod în care un om putea să intre înăuntru era dacă se ghemuia foarte strâns în poziție fetală.

Cei doi ocupanți ai încăperii împingeau monstruozitatea imaginii la extrem. Pe un scaun rotativ așezat lângă o masă din oțel neoxidabil, suspendată de peretele opus, se afla o femeie foarte înaltă, în jur de șaizeci de ani. Era îmbrăcată într-un fel de uniformă de poliție sau de armată, iar lângă ea se afla o tavă pe care se aflau niște obiecte ciudate, nedemne de a fi pomenite. Harvath nu ținea să știe ce erau acele obiecte sau la ce erau folosite.

În mână ținea o pereche de foarfece chirurgicale pe care le folosea să taie hainele bărbatului legat de masa din fața ei. Tocmai începuse să-i taie lenjeria intimă lui Kurt Schroeder când Harvath deschise cu piciorul ușa.

— Ce naiba înseamnă asta? vru să știe femeia când Harvath și

Rhodes dădură năvală în cameră, cu armele scoase. Cine naiba vă credeți?

— Taci! îi ordonă Harvath, smulgându-i din mână foarfecele și răsturnându-i cu piciorul tava.

— Sper că aveți mandat pentru că avocatul meu adoră să vâneze polițiști idioți.

— Elizabeth, fă ce ți-a spus bărbatul, zise Schroeder.

Femeia fu luată prin surprindere și, pentru o clipă, nu știu ce să răspundă:

— Ce?!

— Nu sunt polițiști.

— Tu de unde știi?

— Unu la mână, au arme cu amortizor, iar doi la mână, pe unul dintre ei îl cunosc. Sau, mai corect, ar trebui să spun că știu cine este.

— Atunci, pentru tine au venit? întrebă femeia, devenind din ce în ce mai indignată. Oamenii dau buzna la locul meu de muncă, lovesc ușile cu piciorul și-mi flutură prin față arma, iar eu ar trebui să nu spun nimic? Nu prea cred. De fapt, cred c-ar trebui să-mi spuneți ce naiba se petrece aici, dacă nu, sun la poliție.

Harvath se uită la Rhodes.

— Scoate-o de-aici.

— Pe naiba! zise femeia când Rhodes își puse pistolul deoparte și se apropie de ea.

— De bunăvoie sau silită, zise Rhodes. Cum preferi?

Femeia pufni.

— Nu mi-e frică de tine.

— Răspuns greșit, răspunse Rhodes, aplicându-i un pumn în față și doborând-o de pe scaun.

Lovitura fu menită să amețească mai mult decât să rănească și, înainte ca dominatoarea să ajungă pe jos, Rhodes se afla deja asupra ei și îi puse cătușele de plastic.

— Ai grijă să tacă din gură, zise Harvath luând un căluș cu bilă din plastic care căzuse din tavă.

Rhodes i-l vârî în gură, apoi o ridică de jos și o conduse înspre ușă.

Când ajunse în dreptul ei, Harvath adăugă:

— Află dacă există vreun sistem CETV aici. Dacă există, vreau să știu unde se află unitatea de înregistrare.

Rhodes dădu din cap, apoi ieși. Harvath și Schroeder rămaseră singuri.

Ducându-se la tava răsturnată, Harvath o ridică, apoi își vârî pistolul la spate. Începu să-și golească buzunarele hainei și să aranjeze cu grijă obiectele pe tavă: un cuțit, clești, două rachete de semnalizare rutieră și un ciocan cu cap sferic. La toate astea, adăugă și foarfecele chirurgical al femeii.

Tânărul încercă să pară calm.

— Nu vei avea nevoie de ele.

Harvath îl ignoră.

— Am spus că nu vei avea nevoie de ele.

Dându-și jos haina, Harvath o azvârli într-un colț și își suflecă mânecile.

Tânărul începu să își piardă controlul.

— Vorbesc serios, nu vei avea nevoie de ele.

Harvath verifică legăturile tânărului, apoi trase scaunul rotund și tava lângă el, după care se așeză.

— Nu auzi ce-ți spun? zise Schroeder pe un ton rugător în timp ce Harvath își verifica instrumentele pentru ultima dată. Nu ai nevoie de ele!

— Zău? răspunse Harvath, cu atenția ațintită în continuare asupra instrumentelor. Și de ce nu?

— Pentru că nu vreau să fiu torturat.

După ce își plimbă privirea agale prin încăpere, Harvath se uită la el și zise:

— Am crezut că-ți place.

Schroeder nu-și pierduse simțul umorului.

— Ceva îmi spune că noi doi nu vom avea o discuție amiabilă.

— Da, așa este.

— Aș putea ușura situația pentru amândoi. Nu dețin informații pentru care să mă torturezi. Îți voi spune tot ce vrei. Dar, te rog, nu mă răni.

Harvath era atât de obișnuit cu fanaticii ideologizați ai jihadului, încât uitase cum era să interogheze un om care era interesat doar de sine însuși. Oare putea avea încredere în el? Urma să afle.

— Cum te cheamă?

— Kurt Schroeder, răspunse tânărul.

— Știi cine sunt eu?

— Da. Scot Harvath.

— Pentru cine lucrezi?

— Lucrez pentru o companie care se numește Advance Technology Solutions.

— Pentru cine mai exact?

— Pentru directorul executiv general Craig Middleton.

Harvath îi cercetă fața, căutând vreun semn care să-i arate dacă îl mințea sau nu. Până în acel moment, părea că tânărul îi spune adevărul. Chiar și așa, Harvath voia să se asigure că rămânea motivat. Pentru cineva a cărui întreagă identitate era definită de o tastatură, nu exista decât o cale să facă asta.

Luând ciocanul cu cap sferic, Harvath vorbi foarte rar.

— Mâna omului este alcătuită din douăzeci și șapte de oase. La prima minciună, îți voi rupe toate oasele de la mâna dreaptă. La a doua minciună, îți voi rupe oasele de la mâna stângă. Dacă vei continua să mă minți, fie îți voi tăia degetele, fie îți voi scoate ochii.

Schroeder era îngrozit, iar vocea lui tremura de frică.

— Dar nu mint. Îți spun adevărul.

— Spune-mi de ce a devenit țintă Carlton Group.

— Din cauza atacului pe care îl plănuiți.

— Ce atac?

— Nu știu, insistă Schroeder. Nu mi s-au dat detalii.

— Iar tu ai crezut fără să verifici că noi ne aflăm în spatele unui atac terorist împotriva Statelor Unite?

— Așa mi s-a spus. N-am făcut decât să urmez ordinele.

„De necrezut.” Era scuza care justificase, mai mult decât oricare alta, uciderea atâtor oameni de-a lungul istoriei.

— Iar tu ce rol joci mai exact în toată povestea asta? vru să știe Harvath.

— Nici unul. Chiar n-am făcut… începu el, însă protestul lui fu întrerupt brusc de ciocanul cu cap rotund care îi zdrobi mâna dreaptă.

Schroeder țipă de durere, iar trupul îi rămase țeapăn. Încercă să-și retragă mâna, dar nu reuși din cauza legătorilor.

— Continuă să mă minți, îi șopti Harvath la ureche, iar eu voi continua să lovesc până când îți voi sfărâma toate oasele de la mână, apoi voi trece la cealaltă.

Așteptă două minute ca Schroeder să se oprească din urlat. Fu nevoit să-i tragă o palmă ca să-l oprească din smiorcăit și să îl facă să se concentreze.

Harvath îl întrebă din nou.

— Tu ce rol joci?

De data asta, Schroeder îi spuse adevărul.

— M-M-M-Middleton m-a pus să întocmesc d-d-d-dosare pentru toți cei vizați, mărturisi el.

— Care au fost date trupelor de mercenari.

— Da. D-d-dar eu mi-am făcut doar treaba. Noi-noi-noi urmărim oamenii. Îi g-g-g-găsim. Cu a-a-a-asta ne ocupăm.

Harvath vru să-i strivească țeasta ca pe un pepene copt.

— Ce ai *făcut* tu, ticălosule, a fost să fii părtaș la uciderea unor oameni nevinovați; oameni care au mai mult caracter și mai multă integritate pe fundul cești lor de cafea decât vei avea tu vreodată. Câte dosare ale angajaților Carlton Group ai întocmit?

— P-p-pe toate.

— Le cunoșteai trecutul, faptele, totul; și, în ciuda informațiilor, ai crezut că sunt cu toții vinovați de trădare?

— Eu-eu-eu… se bâlbâi el.

Harvath îl întrerupse când ridică ciocanul.

— Dacă îmi mai spui încă o dată că nu ai făcut decât să respecți ordinele, am să-ți zbor toți dinții din gură. Ai omorât oameni la care eu țin. *Tu* i-ai omorât.

Schroeder își strânse buzele și închise gura.

— Deștept băiat, zise Harvath, așezând ciocanul pe tavă. Cine este Caroline Romero?

Schroeder se temea să deschidă gura, dar știa că trebuia să răspundă la întrebare.

— Ea-ea-ea… începu el.

Harvath habar nu avea că bărbatul era bâlbâit. În ritmul acela, interogatoriul ar fi putut dura săptămâni întregi. Ultimul lucru de care voia să dea dovadă era milă, dar nu strica totuși să-l liniștească puțin.

— Kurt, vreau să inspiri adânc, zise el și așteptă ca bărbatul să se conformeze. Acum mai inspiră o dată.

După ce Schroeder se conformă, Harvath continuă.

— M-ai mințit, de aceea ai mâna ruptă. Ai de gând să mă minți din nou?

Schroeder clătină din cap.

— Perfect. Mai inspiră adânc încă o dată, relaxează-te și spune-mi cine este Caroline Romero.

— A l-l-lucrat pentru ATS. A murit.

— Adică a fost omorâtă.

— A ieșit în stradă și a fost lovită de o-o-o mașină.

— În timp ce era urmărită de măscăricii de la ATS.

Schroeder încuviință din cap.

— Știi de ce era urmărită?

— A furat informații de la ATS ca să ajute Carlton Goup în pregătirea atacului.

Individul era un idiot.

— Carlton Goup nu pregătește nici un atac, zise Harvath. Caroline Romero a furat informații ca să demaște planul celor de la ATS. Ei sunt cei care pun la cale un atac.

— ATS plănuiește un atac?

— Ce știi despre *Pearl Harbor Digital?*

Schroeder se uită la el.

— Este u-u-unul dintre cele mai grave atacuri pe care le-am p-p-putea întâmpina. O mare parte din a-a-a-activitatea noastră este să-i ferim pe clienții noștri de Pearl Harbor D-d-digital. Ar putea distruge internetul și îngenunchea întreaga țară.

— Așadar, ATS știe precis nu numai cum se va desfășură un astfel de atac, ci și care sunt punctele slabe ale infrastructurii cibernetice americane.

— D-d-da, răspunse Schroeder, dându-și seama ce punea la cale Craig Middleton. Dar d-d-de ce? De ce ar v-v-vrea să facă asta?

— Aici intervine Caroline Romero, dar mai întâi, unde-ţi sunt hainele cu care ai de gând să te întorci acasă?

— În d-d-dulap. De ce?

— Pentru că vom face o plimbare cu mașina.

CAPITOLUL 60

Virginia rurală

Hambarul dărăpănat și apartamentul ponosit avuseseră același chiriaș vreme de cincizeci de ani. În tot acest timp, Tommy Banks nu spusese nimănui nimic despre acel loc, nici nu adusese pe nimeni acolo, până în acel moment.

Hambarul era ca o poliță de asigurare; genul de poliță în care îi încurajase să investească pe toți elevii lui, de-a lungul anilor. Unii îi urmaseră sfatul, alții nu. Când erau transferați la munca permanentă de birou din Langley sau nu mai reușeau să-și întrețină financiar familia, mulți dintre ei își desființau conturile-fantomă din bancă, lăsând să le expire contractul de închiriere pentru proprietăți similare. Deși Banks nu judeca pe nimeni în funcție de situația financiară, a avea o redută ascunsă era ca și când ai fi avut un stingător de incendiu sau ți-ai fi pus centura de siguranță – poate nu vei avea niciodată nevoie de ele, dar dacă venea acea zi, îi vei mulțumi lui Dumnezeu că ai fost prevăzător. În seara aceea, sosise momentul pentru Banks.

După ce ieșiseră în siguranță din DC, deconectară sistemul de urmărire a vehiculului, deconectară telefonul mobil al bărbatului cu păr alb, apoi se îndreptară către fermă.

Ascunseră Suburbanul în hambar și, după ce tăiară cătușele din plastic cu care îi legaseră gleznele bărbatului cu păr alb, ei îi traseră o glugă pe cap, îl smuciră afară din portbagaj și îl împinseră către scara de lemn care ducea la apartament, amenințându-l că vor folosi pistolul cu electroșocuri dacă nu se conforma.

Odată intrați în apartament, ei îi legară mâinile și picioarele de un scaun zdravăn, iar Carlton folosi niște clești ca să scoată sondele de sârmă din pieptul acestuia.

Lângă un televizor vechi se aflau un video la fel de vechi și câteva rânduri de casete. Banks era fan al westernurile și al documentarelor despre al Doilea Război Mondial. Carlton nu dorea decât zgomot de fundal, dar nu voia să pună ceva care să-i dea idei prizonierului, așa că își continuă căutarea. Găsi o casetă pe care apăreau niște litere în alfabetul chirilic și care era de pe vremea Războiului Rece. Cu siguranță cuprindea un material de cercetare făcut de Banks ca să își îmbunătățească cunoștințele de limbă rusă. Îi era de-ajuns. Carlton vârî caseta înăuntru, porni televizorul și dădu volumul tare.

Carlton se afla cu Banks în baie și îi explica ce trebuia să facă, însă bărbatul cu părul alb nu putea să le audă conversația din cauza televizorului.

Singura întrebare pe care i-o adresă bătrânul fu:

— Cu sau fără glugă?

— Cu glugă, răspunse Carlton. Privarea de vedere sporește

efectul.

— E un tip bine făcut. Mă tem că nu-ți voi fi de prea mare ajutor dacă vrei să-l scuturi.

— Vei fi un punct de sprijin. Nu va fi o treabă plăcută, dar va funcționa. Nu-ți face griji.

— Asta este specialitatea ta, Frumușelule. Eu sunt aici doar ca să mă ocup de treaba mai ușoară.

După ce se puseră de acord, bărbații se întoarseră în garsonieră, la prizonierul lor. Carlton își strânse pumnul drept și îl lovi pe bărbat peste urechea stângă, prin glugă.

— Prima întrebare, strigă Carlton ca să se facă auzit peste zgomotul de fundal. Cum te cheamă și cine te-a trimis?

— Du-te naibii, spuse bărbatul cu păr alb de sub glugă.

— Mai întâi, tu, răspunse Carlton, apoi se aplecă, îl apucă de testicule prin pantaloni și i le răsuci cu putere.

Urletul bărbatului se transformă dintr-un răcnet jos într-un țipăt ascuțit.

— Faci pe deșteptul cu mine, nemernicule? întrebă Carlton, dându-i drumul. Eu pot să fac treaba asta toată ziua și va fi din ce în ce mai rău.

— Du-te naibii!

— Doar nu vrei să mă dezamăgești, nu? îi urăsc pe cei care cedează din prima. Uitându-se la Banks, el spuse: încălzește fierul.

— Du-te dracului! Du-te *dracului!* strigă prizonierul de sub glugă.

— Nu ți-ai călcat niciodată costumul cât timp ai fost îmbrăcat cu el? întrebă Carlton. Economisești o grămadă de timp, însă este de fapt identic cu a fi ars de viu. Apropo, sper că n-ai haine de poliester. Se lipește mai rău decât napalmul.

— Ești un om mort! O să te omor! M-ai auzit?

— Ascultă-mă *tu* pe mine, labagiule. Le-am venit de hac mai multor oameni decât îți poți tu imagina și n-am nici o greață să te ucid. Dar să-ți intre bine în cap, ai să vorbești cu mine. Oamenii tăi sunt morți și nimeni nu știe unde dracu' te afli. Tu alegi dacă vrei să scapi cu viață sau să mori înainte să termin cu tine.

— Du-te dracului!

— Mda, ai mai spus asta, răspunse Carlton. Întorcându-se din nou la Banks, el spuse: Ia găleata și lăzile alea de sub chiuvetă

și urmează-mă.

Carlton se duse în spatele scaunului pe care ședea prizonierul și, cu o forță inimaginabilă, îl înclină pe picioarele din spate, cu tot cu ocupantul său, și îl trase în baie.

— Nu mă sperii, zise prizonierul pe un ton zeflemitor.

— Nu-ți face griji, răspunse Carlton. O voi face.

Banks rămase afară, ținând în mână găleata și lăzile, în vreme ce Carlton intră în cadă și apucă o bucată de săpun galben prins de o frânghie groasă, maro, care atârna de capul dușului. Apoi ieși din cadă, veni în fața bărbatului cu păr alb și începu să-l lovească brutal cu el.

Bărbatul era un nemernic rezistent și nu scoase nici un sunet decât la a cincea sau a șasea lovitură. Lui Carlton nici că-i păsă și continuă să-l lovească.

Nu scăpase de sub control. Dimpotrivă, deținea controlul și știa exact cât să întindă coarda. Când încetă, prizonierul era în stare de agonie.

— Cum te cheamă? întrebă Carlton.

Prizonierul nu răspunse.

— Cum te cheamă? repetă el.

Primi și răspunsul, care era același, dar cu mai puțină energie.

— Du-te dracului.

— Mie-mi convine, răspunse Carlton. Să trecem la următorul cerc al iadului. Ține-te bine. Făcându-i semn cu capul lui Banks, el spuse: Adu lăzile.

Rezemând scaunul de cadă, Carlton se aplecă, apucă picioarele din spate și numără până la trei. Cu aceeași forță inimaginabilă, el ridică scaunul, proptindu-l de marginea căzii, astfel încât prizonierul să stea într-o poziție orizontală, cu fața la tavan. Banks puse cele două lăzi una peste alta sub picioarele scaunului, astfel încât Carlton să poată să-i dea drumul.

Cu răsuflarea întretăiată și cu pulsul mărit, Carlton se rezemă preț de o secundă de chiuvetă. Vru să spună că devenise prea bătrân pentru așa ceva, dar își dădu seama că probabil Banks nu îl va compătimi, așa că preferă să păstreze acea remarcă pentru el.

Când se simți pregătit, el înșfăcă un prosop care se afla pe cel mai apropiat suport și i-l dădu lui Tommy în schimbul găleții. Nu avea nevoie de ajutorul acestuia pentru etapa următoare. După cum îi plăcea lui să spună, nu participa pentru prima oară la

rodeo. Știa cum să aplice tortura cu apă. Și, în ciuda vârstei și a faptului că nu mai era atât de puternic, putea încă să imobilizeze capul unui om legat și să-i acopere gura cu un prosop îndeajuns de mult timp încât să obțină ceea ce voia de la acesta.

În timp ce Banks așeză prosopul peste fața acoperită de glugă, Carlton dădu drumul la robinet și umplu găleata cu apă rece. Nici nu începură bine, că prizonierul lor începu să se zvârcolească. Știa ce îl aștepta.

— Ține-l bine, îi zise Carlton lui Banks în timp ce umplea găleata. Scaunul era rezistent, bine lucrat. Având în vedere legăturile de plastic cu care era imobilizat, Albiciosul nu avea nici o șansă să se elibereze și să fugă.

După ce umplu trei sferturi din găleată, Carlton închise robinetul, se aplecă la urechea prizonierului și îi spuse încet să tacă. După ce bărbatul încetă să se mai agite, Carlton așteptă puțin, apoi începu să fluiere primele note din *Cântând în ploaie*. Brusc, bărbatul începu din nou să se zvârcolească. Era foarte posibil să fi fost pregătit să vorbească. Carlton însă nu era interesat de „posibilități”. Voia să fie sigur.

Ridicându-se în picioare, el se opri din fluierat și începu să cânte în timp ce turna încet apă pe prosopul care acoperea nasul și gura prizonierului.

Dacă înainte bărbatul cu părul alb se agitase, în acel moment acesta începu să se zvârcolească. Banks se lăsă cu toată greutatea pe prosop, străduindu-se să-l împiedice pe bărbat să-și întoarcă fața din calea puhoiului de apă.

În cele din urmă, Carlton încetă să mai toarne apă, iar Banks îndepărtă prosopul ud și se ridică.

Imediat, prizonierul își întoarse capul într-o parte și începu să tușească și să gâfâie. În tot acest timp, Carlton porni din nou robinetul și începu să umple la loc găleata. De data asta însă, el o umplu până la refuz. Știa ce efect psihologic va avea asupra prizonierului sunetul apei care se revărsa în cadă.

După câteva clipe, el opri robinetul și începu din nou să fluiere, îi făcu semn cu capul lui Banks, care luă din nou prosopul ud și se pregăti să-l apese peste nasul și gura prizonierului. Însă acesta se oprise din tușit și apucă să spună:

— Vignon. Mă numesc Martin Vignon.

CAPITOLUL 61

Intersecția Annapolis
Maryland

Pe toate canalele de știri nu se vorbea decât despre schimbul de focuri de la monumentul dedicat celui de-Al Doilea Război Mondial. Craig Middleton nu avea nevoie de identificarea cadavrelor ca să știe despre cine era vorba. De asemenea, nu avea nevoie să aștepte ca trupul lui Martin Vignon să fie descoperit într-un canal pe undeva, ca să știe că el fusese bărbatul din Suburbanul negru care fusese răpit și dus cu mașina. Middleton reușise să găsească destule înregistrări de pe camerele de supraveghere a traficului ca să facă legătura.

Înregistrarea era destul de slabă și până încercă el să localizeze SUV-ul, toate sistemele GPS ale acestuia fuseseră deja dezactivate. Nu reuși nici să activeze de la distanță telefonul mobil al lui Vignon. Reed Carlton și Thomas Banks, care ar fi trebuit să joace table undeva în Florida, îi omorâseră trei oameni din echipa de securitate, îl răpiseră pe șeful acestora și reușiseră să scape neprinși. Era mai mult decât furios.

Nu-și făcea iluzii în legătură cu tratamentul la care probabil era supus Pudră în acel moment, bietul idiot. Era destul de curajos, dar în cele din urmă toți cedau. Mai devreme, mai degrabă decât mai târziu, Vignon avea să clacheze, tocmai de aceea trebuia să acționeze repede.

Luase deja o decizie. Se apropiaseră deja prea mult. Nu știa dacă Harvath luase sau nu parte la ambuscadă, dar în acel moment nici nu mai conta. Trebuia să lanseze atacul. Era singurul lucru care mai conta.

Își scoase telefonul mobil, formă din nou numărul lui Schroeder, dar fu întâmpinat iar de căsuța vocală. „Tocmai în seara asta l-am trimis acasă.” Numai Dumnezeu știa pe unde umbla și ce făcea Kurt, iar Middleton se cutremură la acest gând. Viața personală a lui Schroeder nu numai că era un dezastru, dar era și dezgustătoare.

După ce copie niște fișiere pe stick, luă un teanc de bani din

seiful pe care îl avea în birou și îl așeză în servietă, alături de stick și de laptopul lui securizat. Apoi își întoarse atenția asupra computerului său și se gândi la efectele pe care le vor avea faptele sale.

Odată atacul lansat, haosul s-ar fi instaurat în toată țara, inclusiv în capitală. Știind acest lucru, membrii comitetului de administrare programaseră o excursie comună într-un loc retras pentru ei și familiile lor, astfel încât să se afle în siguranță în momentul în care avea să se dezlănțuie iadul. Mulți aveau copii și nepoți peste tot în țară și urmau să-i aducă cu ei. Acest lucru le conferea paravanul perfect și posibilitatea să poată justifica fară să stârnească îndoieli cum se face că cei dragi au supraviețuit. Puteau urmări descompunerea țării din siguranța și confortul din Walworth, fară să aibă motive de mirare, de vreme ce totul se desfășura conform unui plan stabilit cu multe luni înainte.

Însă în acel moment, Middleton trebuia să acționeze de unul singur. Celor din comitet nu le va plăcea și vor fi nevoiți să se adapteze. Holbându-se la ecran, el încercă să găsească o soluție prin care să-și mobilizeze cu toții familiile și, în același timp, să nu dea în vileag faptul că știau dinainte de atac.

În timp ce încerca să găsească o variantă, în mintea lui luă naștere un cu totul alt gând. Și dacă membrii comitetului nu vor fi de acord? Dacă nu vor vrea să lanseze atacul imediat? Dacă vor vrea să mai aștepte o săptămână, poate două? Ar fi un dezastru, iar el nu putea lăsa să se întâmple una ca asta.

Își stoarse creierii o vreme, apoi îi veni o idee. Cea mai bună cale prin care putea obține ceea ce voia era să facă în așa fel încât să nu pară el de vină. Nu exista nici un motiv pentru care atacul să nu fie lansat mai devreme atâta timp cât exista un țap ispășitor. Desigur, el și membrii comitetului procedaseră la fel cu Carlton Group, cel puțin public. Însă acum avea nevoie de un țap ispășitor din *interiorul* ATS. Cineva care să se facă vinovat pentru lansarea prematură a atacului. Se gândise deja la cineva. O persoană care nu va putea contrazice niciodată povestea care îi venise repede în minte. Acesta era marele avantaj când venea vorba despre oamenii decedați sau, mai exact, despre femeile decedate – nu mai puteau vorbi.

Tot ce trebuia să facă era să aranjeze lucrurile în așa fel încât să pară că Caroline Romero descoperise ce puseseră la cale și

încercase să-i oprească ascunzând un program creat de ea în planul lor de atac. Membrii comitetului nu dispuneau de tehnologia necesară ca să cerceteze o asemenea acuzație. Dacă el le va spune că așa se întâmplase, ei îl vor crede pe cuvânt.

Le va explica faptul că ea inserase în programul lor software ceea ce considerase ea a fi o bombă cu ceas, dar care se dovedise a fi, în realitate, o canistră de două sute și ceva de litri de catalizator și o cutie cu chibrituri aprinse. În încercarea de a opri planul ATS, ea nu făcuse decât să grăbească atacul. Programul fusese conceput în așa fel încât, odată declanșat mecanismul, nu mai era cale de întoarcere.

Era o idee genială, iar pe chipul lui Middleton înflori un zâmbet. După ce își turnă un pahar de scotch, el se așeză la biroul lui, își îndoi degetele, apoi accesă stația de lucru a Carolinei Romero de pe computerul lui. Tot ce trebuia să facă era să antedateze câteva dovezi digitale. Odată ce programul de atac începea să ruleze, se autodistrugea, astfel încât, chiar dacă cineva ar fi încercat să-l stopeze căutând calul troian al Carolinei, nu ar fi găsit nimic. Era ca și când ai fi căutat o cutie cu chibrituri prin ruinele unei fabrici de nitroglicerină. Odată volatilizată, nu o mai găseai.

Într-o oră, Middleton reușise să insereze cantitatea necesară de „urme”, majoritatea îngropate atât de adânc, încât nici nu aveau să fie descoperite probabil. Nu că ar fi avut vreo importanță. Odată ce îi va anunța pe membrii comitetului că atacul fusese lansat, acestora nu le va păsa de nimic altceva decât să se adăpostească împreună cu familiile lor pe proprietatea din Virginia.

După ce își mai turnă niște scotch, el închise câteva e-mailuri și verifică scenariul pe care îl pregătise. Apoi, după ce introduse una din cartelele Crypto în telefonul de pe birou, el îl apelă pe primul membru al comitetului.

— Allan, sunt Craig, zise el după ce se făcu legătura. Trebuie să stăm de vorbă.

CAPITOLUL 62

Washington, DC

Apartamentul lui Kurt Schroeder se afla în Columbia Heights, la nord de clădirea Capitoliului. Avea grinzi din lemn neprelucrat, pereți din cărămidă, semănând foarte mult cu apartamentul unui burlac de vreo douăzeci și ceva de ani. Înăuntru se mai afla un televizor uriaș, cu ecran plat, mai multe sisteme de jocuri video și un aparat de jocuri mecanice, dar nici o masă de sufragerie.

Canapeaua, precum și celelalte câteva articole de mobilier fuseseră comandate din catalogul IKEA, la fel ca și așternuturile neschimbate de pe pat și prosoapele din baia mare, care arăta cam murdară. Harvath nu văzu însă nici un computer; asta până când Schroeder descuie ușa unui dormitor mai mic.

Ușa și cadranul acesteia erau confecționate din oțel armat, menite să arate ca o ușă obișnuită de interior. În spatele ușii se afla o încăpere total diferită de restul cocinei. Era foarte curată – nu vedeai nici un bol de cereale gol, nici o pungă Doritos pe jumătate goală, nici o haină aruncată aiurea sau vreo sticlă de bere goală. Camera era imaculată.

Mai multe monitoare plate erau atârnate ca un paravan de o serie de suporturi din nichel lustruit, lăsând impresia că pluteau deasupra biroului din sticlă al lui Schroeder. Jur-împrejur se aflau rafturi cu echipamente electronice, ale căror lumini pâlpâiau în mii de culori. Semăna cu un centru de control spațial în miniatură.

— Uneori lucrez de acasă, zise Schroeder, trăgând un scaun de birou și invitându-l pe Harvath să ia loc.

După ce acesta se așeză, Rhodes intră, ținând în mână o pungă de plastic plină cu gheață.

— Asta e tot ce am găsit, zise ea, aruncându-i-o.

Harvath prinse punga și i-o dădu lui Schroeder, care și-o așeză pe mâna umflată. Folosindu-se de mâna stângă, navigă pe pagina de logare a ATS și parcurse etapele necesare pentru a accesa serverele lor de la depărtare. În tot acest timp, Casey aduse două scaune de bar din bucătărie pentru ea și pentru Rhodes.

Odată conectat, un șir de iconițe își făcură apariția. Făcu clic pe a doua din partea stângă, iar pe ecran apăru o poză cu un bărbat slăbănog, deghizat într-un clovn rău, cu dinți ascuțiți.

— Ce-i asta? întrebă Casey, strâmbând din nas.

— Este avatarul pe care îl folosesc pentru Middleton. I se potrivește perfect. *Chuckles, șeful care rânjește.*

Harvath își roti degetul arătător, făcându-i semn lui Schroeder să treacă la treabă.

— Încep, încep, răspunse Schroeder, tastând alte câteva parole.

— Cum ai reușit să intri în computerul lui? întrebă Rhodes. Am crezut că este paranoic în ce privește securitatea.

— Așa este, dar tipul nu mai încetează cu e-mail-urile. Îmi trimite cu sutele în fiecare zi. Prin urmare, odată, am inclus în răspunsul meu un mic troian, opera mea. L-am instalat în așa fel încât să nu îl descopere nici el, nici cei care verifică în mod constant sistemele noastre, în căutare de viruși și alte chestii de genul acesta. Restul coincide cu ce v-am povestit în mașină.

Le povestise că Middleton era un fetișist când venea vorba despre informații, chiar și despre cele personale. Bărbatul înregistra și analiza totul. Dacă Harvath voia să afle unde se ducea Middleton, când va ajunge în locul respectiv și cine îl va fi însoți, cea mai bună metodă era să se uite la el în agendă. Astfel putea să afle tot ce îl interesa, totul.

— Ciudat, zise brusc Schroeder.

Harvath se aplecă în față ca să vadă la ce se uita.

— Ce este?

— Middleton și-a șters agenda în urmă cu două ore.

— A șters-o?

— Mda. A ras toate întâlnirile viitoare. Tot.

— De ce-ar fi făcut asta?

Schroeder dădu din umeri.

— Habar n-am.

— Să fie o greșeală?

— Middleton nu face nimic din greșeală. E genul de individ care salvează tot.

— Atunci trebuie să fi avut un motiv. Ce-a făcut înainte de asta? întrebă Harvath.

Schroeder apăsă repede tastele cu mâna stângă, făcu clic de trei ori, apoi deschise o fereastră de conectare. Îi analiză conținutul preț de câteva clipe.

— Hmmm… făcu el.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Se pare că a pătruns în colțuri ascunse, în zone unde nici măcar eu nu am acces, însă ciudat este faptul că a făcut-o prin stația de lucru a Carolinei Romero.

— Zău?

Schroeder încuviință din cap.

— Și a antedatat totul astfel încât să pară că ea s-a ocupat de asta înainte să moară.

— Încearcă să dea vina pe ea pentru ceva.

— Ce alt motiv ar avea să facă asta?

Harvath încuviință din cap.

— Întrebarea este care este motivul pentru care încearcă să dea vina pe ea?

Tânărul cercetă din nou conținutul, apoi făcu clic pe ceva.

— Stickul acela pe care Caroline l-a furat de la ATS. Spuneai că include un nume de cod pentru acel Pearl Harbor Digital pe care îl pun ei la cale?

— *Nisipul Albastru*, răspunse Harvath. De ce?

— Pentru că a strecurat și termenul ăsta în istoricul căutărilor interne ale Carolinei.

— Prin „intern” te referi la căutările pe care le-a făcut în serverele ATS?

— Corect. Nu este vorba despre o căutare pe internet, ci despre una strict internă.

— Dar e moartă, spuse Rhodes. Ce importanță mai are ce anume căuta?

Harvath avea aceeași întrebare. Mai exact, Middleton crea indicii astfel încât să pară că nu numai Caroline Romero știa despre atac, ci și ATS. De ce?

Harvath nu reușea să înțeleagă. Creai indicii atunci când voiai ca cineva să fie acuzat de crimă. Ce crimă încerca să-i însceneze Middleton Carolinei? Că *știa* pur și simplu despre atac? Era moartă. La ce ar fi folosit?

Încerca să o acuze că ea îl provocase? Nu, nu acesta era motivul. Acest rol îl juca Carlton Group. Ei erau cei cărora li se rezervase rolul de țapi ispăşitori. Și-apoi, ATS nu ar fi vrut sub nici o formă să fie asociat cu atacul. Indiferent ce s-ar fi vrut să se creadă că a făcut Caroline Romero, nu era o chestiune externă, ci una internă.

Așadar, ce putea fi? De ce avea nevoie Middleton de un țap ispășitor pentru un atac dorit atât de el, cât și de membrii

influenți ai ATS? De ce trebuia să dai vina pe cineva și de ce-ar fi fost țapul ispășitor perfect cineva care murise și nu se mai putea apăra?

Cel mai simplu motiv care îi veni în minte era dacă atacul eșua. Asta să fie oare? Oare Middleton se răzgândise și încerca acum să saboteze planul și să dea vina pe Caroline? Harvath nu era prea convins de asta. Altul trebuia să fie motivul.

Harvath încerca să găsească o variantă la care să se potrivească informațiile pe care Nicholas i le dăduse despre Caroline Romero. Nici una nu indica motivul pentru care Middleton ar vrea să dea vina pe ea. În cele din urmă renunță și îl întrebă pe Schroeder:

— Asta-i tot sau mai e ceva?

Tânărul se uită la ecran și răspunse:

— O vreme nu a fost activ. Poate a primit un telefon sau a fost întrerupt, deoarece a revenit, a trimis trei e-mailuri, apoi s-a deconectat.

— Poți să le vizualizezi?

Schroeder încuviință din cap și începu să le vizualizeze pe rând.

— Primul are ca subiect „Walworth”. Este numele unui adăpost al companiei care se află în Virginia. Este adresat planificatorului de securitate, căruia îi spune trimită urgent un întreg contingent la proprietate. Al doilea e-mail este intitulat tot „Walworth” și este trimis administratorului proprietății. Zice că s-a anunțat o întrunire urgentă a comitetului și că membrii acestuia vor veni în scurt timp însoțiți de familiile lor.

— Și cel de-al treilea e-mail?

Schroeder îl deschise.

— Ultimul este pentru mine. Subiect: „Hei, cap de bou”. E un nemernic. Zice că a încercat să mă sune dar că „nenorocitul” ăla de telefon e închis. De îndată ce citesc e-mailul, să-mi fac bagajul și să merg la proprietate cât mai repede. Apoi adaugă: „P.S.: Păstrează tăcerea. Nu spune nimănui unde pleci. Grăbește-te”.

— Ai mai rămas acolo peste noapte?

— Eu? răspunse Schroeder, clătinând din cap. Nu. Este doar pentru membrii comitetului.

— Și pentru familiile lor, clarifică Harvath.

— O dată pe an, vara, ies împreună cu familiile lor, dar

niciodată când are loc o întrunire a comitetului. Astea sunt întotdeauna cu ușile închise. Nu vor să fie deranjați de copii și de nepoții care aleargă de colo-colo. Nici soțiile lor nu au acces. Tocmai de aceea nu are logică. De ce și-ar duce familiile la o întrunire de urgență a comitetului?

— Pentru că au de gând să-și lanseze atacul, zise Casey.

— Dar următoarea ieșire cu familiile pe proprietate urma să aibă loc peste vreo trei săptămâni, răspunse Schroeder.

Harvath se uită la el.

— Credeam că ies cu familiile doar o dată pe an, vara.

— Așa este, dar anul acesta au adăugat un seminar de echipă, iar membrii comitetului urmau să-și aducă și familiile. Au început să își facă apariția pe proprietate.

— Crezi că atunci vor lansa atacul? întrebă Casey.

Harvath încuviință din cap.

— Atunci ce s-a schimbat? De ce ar vrea să devanseze data lansării? Ce i-o fi speriat atât de rău?

Ridicându-și degetul arătător, Harvath și-l duse la piept și spuse:

— Eu.

CAPITOLUL 63

Virginia rurală

Carlton îl ținea pe Martin Vignon legat de scaun și îl interoga în baie.

Bărbatul cu părul alb și tenul palid primise atâtea lovituri peste față și peste cap cu bucata de săpun legată de frânghie, încât umflăturile îl făceau să semene cu Omul-elefant. Când vorbea, era greu să-l înțelegi. Buzele, precum și un ochi îi erau umflate. Își pierduse și câțiva dinți. Din gură, din nas și dintr-o ureche îi curgea sângele.

Bătaia fusese una eficientă, însă ceea ce îl convinsese să vorbească fusese tortura cu apă. Era imposibil să-i reziști, și unui om pe care puține lucruri reușeau să-l sperie, acest gen de tortură îi declanșa un val de panică necontrolată, sălbatică. Pe scurt, era înspăimântătoare, o tortură la care nu mai voia să fie

supus niciodată.

După ce luă niște hârtie igienică pe care o vârî în nările prizonierului, Carlton își începuse interogatoriul. Banks ședea pe hol, cu fierul de călcat încins și pregătit în caz că era nevoie.

Vignon nu avea prea multe răspunsuri. Era un simplu ucigaș, însă deținea o informație-cheie pe care o împărtăși – numele celor pentru care lucra. Atât Carlton, cât și Banks auziseră de Craig Middleton și de ATS, dar nici unul nu îl cunoscuse.

Una dintre multele întrebări la care Vignon nu avea un răspuns se referea la cine omorâse echipajul de securitate al lui Carlton și cine încercase să-l facă scrum în propria-i casă. Vignon jură că nu fuseseră nici el, nici oamenii lui și că nu știa nimic despre asta. Carlton îl crezu.

Îl crezu și când bărbatul cu părul alb îi spuse că habar nu avea cine îi omorâse agenții secreți de la Carlton Group. Deși recunoscu că avea pregătire paramilitară, treaba lui era să se ocupe de securitatea companiei ATS.

Carlton îi mai adresă alte câteva zeci de întrebări, dar Vignon nu se dovedi folositor. Când veni vorba despre afacerile interne ale companiei și despre motivul pentru care Middleton voia să-l elimine pe Carlton și pe oamenii lui, bărbatul cu părul alb nu știa absolut nimic.

Carlton hotărî să ia în considerare ceea ce știa bărbatul și să încerce să afle ceva din toate cele auzite. Încetul cu încetul, Carlton reușise să îl facă pe bărbat să-i povestească despre misiunea în care fusese implicat și care se terminase cu capturarea lui.

Pe la jumătatea povestirii, Carlton îl întrerupse, făcu un pas în spate și repetă ceva:

— Câți oameni trebuia să eliminați?

— Trei, răspunse Vignon.

— Dar noi n-am fost trei, doar doi.

Bărbatul cu părul alb încuviință din cap.

— Middleton a crezut că poate veți lua legătura cu o a treia persoană.

— Cu cine? Care a treia persoană?

Vignon tăcu o clipă, încercând să-și amintească numele, apoi zise:

— Harvath. Scot Harvath. Un fost soldat SEAL. Middleton a spus că, dacă va veni și Harvath, să-l omorâm.

Lui Carlton nu-i venea să-și creadă urechilor. De o săptămână îl jelea pe Harvath. Îl crezuse mort. Nu își îngăduia nici cea mai mică speranță de teamă ca aceasta să nu se risipească. În orice caz, era prima veste bună pe care o primise de când începuse toată povestea aceea, iar inima îi tresărea de bucurie, cu toate că încerca să-și stăpânească emoțiile.

— Harvath trăiește?

Bărbatul cu părul alb încuviință din cap.

— După spusele lui Middleton, trăiește și este extrem de periculos. Asta-i tot ce știu.

— Iar Middleton credea că el ar fi putut apărea la întâlnirea din DC?

Vignon dădu afirmativ din cap.

Ieșind din baie, Carlton se îndreptă către bucătărie și îi făcu semn lui Banks să-l urmeze.

— Ce veste bună! zise bătrânul.

— Trebuie să ajung la un computer, răspunse Carlton. Acum. N-ai cumva un laptop?

Banks clătină din cap.

— N-am așa ceva aici. Dacă vrei să nu fi găsit, trebuie să folosești cât mai puțină electricitate.

Carlton dădu la o parte draperiile de deasupra chiuvetei și privi înspre casă.

— Dar proprietarul? E cam întuneric acolo acum.

— Sunt plecați din oraș.

— Este probabil să aibă un computer și o legătură la internet, nu?

Banks ridică din umeri.

— Poate. Merită să aruncăm o privire.

Carlton nu se mai obosi să răspundă. Ajunsese aproape de ușă când Banks strigă ca să-i atragă atenția. Când Carlton se întoarse, el îi aruncă un set de chei.

— Una dintre ele deschide ușa din spate. Doamna are un birou sub scări. S-ar putea să găsești acolo un computer.

Ar fi trebuit să știe că Tommy făcuse rost de o cheie de la casa proprietarului și că cercetase împrejurimile. La urma urmei, era cel mai bun spion pe care îl cunoscuse Carlton vreodată.

Coborî scările în grabă și ieși din hambar, apoi traversă spațiul verde, îndreptându-se către casă.

Încercă patru chei până o găsi pe cea potrivită, apoi intră. Era

recunoscător pentru pontul de a căuta sub scări, deoarece era un loc în care nu s-ar fi gândit să caute după un computer. Dar îl găsi.

Se dojeni pentru că își lăsase stickul IronKey în hambar. Chiar dacă nu era perfect, era folositor dacă voiai să-ți ascunzi adresa IP și locația. Dar nu era singura cale prin care puteai face asta, iar după ce petrecu câteva minute să se ascundă și să-și acopere urma, Carlton reuși să intre pe site-ul de anunțuri matrimoniale pe care el și Harvath îl aleseseră drept ultima sursă de comunicare.

El își ținu respirația când făcu clic pe anunțul lui. Nenorocita aceea de pagină se încărca foarte greu, dar când se deschise în cele din urmă, el văzu printre nenumăratele răspunsuri și pe cel al lui Harvath. Carlton răsuflă ușurat și, de bucurie, lovi biroul cu palma atât de tare, încât afișierul din spatele lui căzu.

El îl agăță repede pe perete, apoi făcu clic pe bara de deasupra răspunsului primit de la Harvath, invitându-l la o „discuție privată”. Odată ce accesă căsuța privată, el îi lăsă un mesaj codificat lui Harvath prin care îl înștiința că el era cel care îi scria și o făcea de bunăvoie, fără să-i țină cineva un pistol la tâmplă. În încheierea mesajului, el îi lăsă numărul telefonului său mobil nedetectabil.

Părăsi pagina electronică, opri computerul, își împinse scaunul și închise ușa micului birou care se afla sub scări.

După ce ajunse la hambar, își scoase telefonul din rucsacul pe care îl lăsase pe bancheta din spate a Suburbanului și îl porni. Nu trebuia decât să aștepte.

CAPITOLUL 64

Washington, DC

Când Bremmer i-l livrase pe Kurt Schroeder ca să ajungă la Craig Middleton, în mintea lui Harvath se îngrămădiseră un milion de gânduri – unul dintre acestea era acela că Bremmer era un nemernic destul de alunecos. Un altul era acela că Harvath și Schroeder nu vorbeau aceeași limbă, dar că avea pe cineva în echipa sa care o vorbea – Nicholas.

Era un risc, și încă unul foarte mare să-l ia de la ferma lui Strieber din Texas și să-l aducă în DC, însă nimeni nu se pricepea la tehnologie și la informații atât de bine ca Nicholas. Nu numai că voia ca acesta să fie de față când îl va interoga pe Schroeder, dar voia să-l aibă aproape și în cazul în care ATS ar fi lansat Pearl Harborul lor digital.

După ce îi dăduseră drumul lui Bremmer, care era vădit uluit și zdruncinat, să plece la meciul de hochei pe iarbă al fiicei sale, Harvath folosi unul dintre telefoanele nedetectabile ale lui Casey ca să îl sune pe Strieber. În ciuda faptului că bărbatul aterizase în Texas doar cu câteva ore în urmă, el îi spuse lui Harvath să nu-și facă griji, deoarece îl va aduce pe Nicholas cu următoare cursă aeriană a lui către Manassas.

Când acesta ateriză pe aeroport, îi trimise un mesaj pe telefon lui Harvath, iar acesta o trimise pe Rhodes să îi ia pe toți cu Suburbanul și să îi aducă la apartament. Deoarece lăsaseră vehiculul lui Schroeder după colțul casei unde locuia dominatoarea, puteau veni și pleca prin parcarea subterană a clădirii, parcând pe locul lui.

Elizabeth, dominatoarea, reprezentase o altă problemă. O aduseseră din casa ei sub amenințarea armei, iar acum se afla legată și cu căluș în gură în dormitorul lui Schroeder. Rhodes și Casey o însoțiseră cu rândul la toaletă, însă el va avea nevoie de ele ca să îl ajute să îl prindă pe Middleton. Procedase bine când îl chemase pe Strieber, căruia îi era recunoscător pentru că aducea întăriri.

Când ieșiră din lift Rhodes, Strieber, Nicholas, Nina și câinii, parcă sosise circul în oraș. Însă, judecând după valizele cu echipament pe care le avea asupra lui, acest circ părea să aducă și o frântură din iad.

Harvath, care nu voia să-l lase nesupravegheat pe Schroeder nici o secundă, îi prinse mâinile la spate cu cătușe din plastic, iar când echipajul își făcu apariția, îl trase după el afară din camera cu computere. Schroeder nu îi adresă nici un cuvânt Ninei, dar felul în care o privea îl făcu pe Nicholas să ia foc. Ducându-se țintă la el și lovindu-i cu piciorul pantoful ca să îi atragă atenția, Nicholas își ridică privirea, aruncându-i o privire amenințătoare, de genul „să nu îndrăznești să te pui cu mine” și spunându-i amenințător:

— Nici să nu te gândești. E a mea.

Schroeder fu atât de surprins, încât nu știu ce să spună. Dădu doar din cap.

Nedorind să îl submineze pe prietenul lui, Harvath își înăbuși rânjetul, îl lăsă pe Schroeder în grija lui Casey și îi făcu semn piticului să îl urmeze în camera cu computere pentru a putea sta de vorbă.

Harvath nu lungi prea mult vorba și îi povesti despre Bremmer, despre Schroeder și despre Middleton. Nicholas preferă să nu se așeze, ci să inspecteze camera cu echipamente în timp ce asculta.

După ce Harvath termină de povestit, prima întrebare a lui Nicholas fu legată de Caroline.

— A fost omorâtă de una din trupele de mercenari ale lui Bremmer?

— Nu. Schroeder mi-a spus că în ziua în care a murit, era urmărită de oamenii ATS. A alergat în stradă și a fost lovită de o mașină.

Lui Nicholas nu îi plăcu răspunsul, dar păru mulțumit pentru moment.

— Schroeder știe că Nina este sora Carolinei?

Harvath clătină din cap a negație.

— Bine. Așa să rămână. Ceva despre atac?

— Bremmer nu știe nimic, iar Schroeder pare să fi fost ținut și el la distanță. Middleton și oamenii lui sunt foarte atenți.

— Poate nu îndeajuns de atenți.

Harvath se uită la el.

— Ai găsit și altceva pe stick?

Nicholas dădu afirmativ din cap.

— Ceva intitulat Centrul Național de Studii Strategice de Apărare și Securitate.

— Ce naiba mai e și asta?

— Cred că este răspunsul la întrebarea „de ce acum?” pe care ne-am tot pus-o, mecanismul de declanșare a atacului cibernetic Pearl Harbor.

— Nu înțeleg.

Nicholas își ridică degetul arătător și explică.

— Centrul Național de Studii Strategice de Apărare și Securitate este cunoscut după acronimul său CNSSAS sau, mai exact, după porecla sa, Centrul de spionaj. Varianta oficială este că Agenția Națională de Securitate a adunat atâtea informații și

a folosit atâta energie ca să le sorteze, să le analizeze și să le stocheze, încât au ajuns să depășească de departe capacitatea de la Fort Meade. Prin urmare, trebuia construită o altă clădire.

— Așteaptă o clipă, zise Harvath. Trebuia construită o instituție complet nouă? Atunci care este scopul fermelor de servere pe care le construiesc în prezent, cum e cea din San Antonio, de exemplu?

Nicholas îi făcu cu ochiul.

— Deții prea multe informații pentru binele tău și ar trebui să fii mai atent când adresezi astfel de întrebări. Ideea este că ai dreptate. ANS sau, mai important, ATS *prin intermediul* ANS, a reușit să insufle nevoia pentru o instituție nouă-nouță. ANS nu mai face față la Fort Meade. Este ca o gaură neagră; nu au suficientă electricitate acolo. Și aici devin lucrurile interesante. Au făcut o listă cu treizeci și șapte de posibile amplasamente și i-au dat fiecăreia un nume de cod. Camp Williams, care se află în regiunea muntoasă din afara orașului Salt Lake City, a primit numele de cod „Așezarea albastră”.

— Nisipul albastru! exclamă Harvath.

Nicholas dădu afirmativ din cap.

— Și ghici care loc a fost ales în cele din urmă?

— Camp Williams, cunoscut și sub denumirea de Așezarea albastră.

— Întocmai. Acolo, Agenția Națională de Securitate a început proiectul său de construcție în valoare de două miliarde de dolari. Centrul de spionaj ocupă o suprafață de aproape zece hectare pentru stocarea datelor, suport tehnic și spațiu administrativ – este de cinci ori mai mare decât Capitoliul Statelor Unite. Deține propriile-i centrale electrice, generatoare și rezervoare uriașe pentru combustibil și apă. Aici apare cea mai impresionantă caracteristică. Conform notițelor Carolinei, CNSSAS nu înseamnă doar colectarea și stocarea de informații. Scopul său real este acela de a deveni nucleul unui internet nou-nouț, controlat de guvern. Așadar, ca să-ți răspund la întrebarea „de ce acum?”: pentru că ATS este pregătit. În sfârșit, are la îndemână toată tehnologia. Singurul lucru de care mai are nevoie ca să facă schimbarea…

— Este o criză, zise Harvath, terminând fraza în locul lui, îndeajuns de explozivă încât să o justifice.

CAPITOLUL 65

„Asta era”, își zise Harvath. Nu avea importanță *cum* plănuiau să o facă, tot ce conta era *ce* plănuiau să facă. Totul începu să prindă contur în mintea lui.

Căderea internetului ar avea repercusiuni mortale – avioanele și trenurile s-ar ciocni, rețeaua electrică ar cădea, băncile și serviciile financiare ar deveni nefuncționale, serviciile de utilități și de urgență s-ar opri, la fel și furnizarea de combustibil, mâncare și medicamente. Zeci de mii, dacă nu sute de mii sau chiar milioane de oameni ar muri. Și, în vreme ce societatea se va prăbuși, Craig Middleton și comitetul său de directori al ATS se vor afla în siguranță, pe proprietatea lor de optzeci de hectare din Virginia și vor ține totul sub control. Însă Harvath nu avea de gând să permită așa ceva.

Chiar dacă oprea atacul înainte să se declanșeze, criza politică ar fi depășit limitele maxime. Directorii care alcătuiau comitetul ATS erau printre cei mai influenți oameni ai guvernului. Politica și diplomația nu fuseseră niciodată punctele lui forte. Acestea erau un domeniu în care Bătrânul excela. Ceea ce îi aduse aminte de ceva.

Întorcându-se către Nicholas, el arătă către peretele de ecrane și întrebă:

— Poți deschide pentru mine o conexiune pe internet de pe unul din ecranele astea?

Piticul se urcă pe scaunul lui Schroeder și se puse pe treabă. Câteva clipe mai târziu spuse:

— Gata.

Harvath îi spuse URL-ul pe care voia să-l conecteze. Nicholas se opri și aruncă o privire peste umăr.

— Pe bune?

— Poveste lungă. Fă-o, te rog.

Nicholas se întoarse și făcu ce i se spuse. După ce navigă pe pagina de web, el se ridică de la birou și îl lăsă pe Harvath.

Acesta își trase scaunul, apucă mouse-ul și începu să dea clic pe anunțuri până când ajunse la cel al Bătrânului. Primise un răspuns! Nu-i venea să creadă. Răspunsul îl invita la o discuție privată. Harvath hotărî să acceseze linkul.

Având în vedere exprimarea, era mai presus de orice îndoială că mesajul fusese scris de Bătrân. Era el și trăia. Îi lăsase și un număr de telefon.

Harvath presupuse că era un telefon de doi bani pe care Bătrânul putea să-l arunce dacă era cazul. Întrebarea era dacă ATS îi dăduse de urmă? Dacă l-ar fi sunat pe Bătrân, i-ar fi adus la apartamentul lui Schroeder pe bătăușii acestora?

Harvath se gândi să coboare, să urce în Suburban și să conducă până într-un loc de unde să poată suna, dar dacă cineva asculta convorbirile și încerca să-i dea de urmă, vor folosi probabil una dintre multele camere de supraveghere care împânzeau orașul ca să îi localizeze vehiculul și să îl urmărească la întoarcere.

Pe de altă parte, după spusele lui Schroeder, el era singurul pe care îl însărcinase Middleton să îi localizeze pe Harvath și pe Bătrân. Nu exista nici o armată de analiști de la ATS care să se ocupe de treaba asta zi și noapte.

Avea logică. Pe Middleton nu îl interesa decât compartimentalizarea. Cu cât angajații lui știau mai puține, cu atât mai bine. Schroeder se dovedise a fi destul de capabil. Îi dăduse de urmă lui Harvath în Paris, Spania și Texas – ca să nu mai vorbim despre ceilalți agenți pe care îi urmărise. Dacă ar fi implicat mai mulți angajați, indiferent cât de puține informații le-ar fi dat, Middleton ar fi riscat să se demaște. Harvath hotărî că merita osteneala.

Când telefonul sună a treia oară, Reed Carlton răspunse. După câteva schimburi de replici prin care își stabiliseră identitatea, Bătrânul spuse:

— Nici nu-ți pot spune cât mă bucur să-ți aud vocea.

— Și eu, răspunse Harvath. Trebuie să ne întâlnim. Există multe lucruri pe care trebuie să ți le spun.

— Ești în oraș?

— Da. Dar tu?

— Nu. Am vrut să mă deconectez puțin, zise Carlton.

— Este o idee bună. Ce-ai zice să vin la tine?

Bătrânul fu de acord și, odată conversația încheiată, el îi trimise coordonatele.

O oră și jumătate mai târziu, cei doi bărbați se întâlniră în parcarea unei taverne, nu departe de apartamentul lui Tommy

Banks, care se afla deasupra hambarului. Carlton îl îmbrățișă călduros pe Harvath.

— Am crezut c-ai murit.

— Și eu am crezut la fel despre tine, zise Harvath, îmbrățișându-l la rândul lui, extrem de bucuros că Bătrânul trăia. Dispoziția lui se schimbă însă după ce se desprinse din îmbrățișare și începu să-i povestească lui Carlton. S-a întâmplat atât de repede. N-am mai putut face nimic pentru Riley.

Bătrânul clătină din cap.

— O să-i facem pe nenorociți să plătească. Mi-aș fi dorit să avem mai mult ajutor.

— Nu suntem singuri, răspunse el. Scoțând lanterna, el își făcu palma căuș în jurul lentilei și o aprinse scurt de două ori.

Harvath le lăsase pe cele două membre ale Proiectului Atena la opt sute de metri mai sus, iar ele străbătuseră distanța pe jos până la locul întâlnirii. Casey ieși prima din întuneric, urmată de Rhodes, care ținea în mână o husă din nailon în care se afla mitraliera LaRue Predat AR, prevăzută cu o lunetă cu viziune nocturnă, pe care Strieber o adusese cu el „pentru orice eventualitate”.

Femeile nu îl mai întâlniseră pe Carlton în persoană. După ce făcură prezentările, el le sugeră să își continue convorbirea la fermă. Harvath fu de acord și urcară în cele două vehicule. Odată ce Bătrânul ieși în stradă, Harvath lăsă o oarecare distanță între ei.

Când ajunseră la fermă, Banks rămase să îl păzească pe Martin Vignon în apartamentul de deasupra hambarului, în vreme ce Carlton pregăti niște cafea pentru echipa strânsă în bucătăria din casa mare. Tommy îi spuse să nu-și facă griji pentru că va lămuri el lucrurile cu proprietarii atunci când aceștia se vor întoarce din călătoria lor.

Harvath îi povesti lui Carlton tot ceea ce se întâmplase, apoi veni și rândul lui Carlton. Începu prin a-i explica de ce o trimisese pe Riley la Paris. Un bancher francez ajutase câteva națiuni să se sustragă de la sancțiunile financiare și începuse să se implice și în traficul cu arme. Apăruseră temeri că departamentul CIA din Paris ar fi putut fi compromis, așadar Carlton fusese rugat să trimită acolo o echipă. Însă atacul s-a petrecut înainte să apuce să-i anunțe pe Riley și Harvath de această nouă misiune.

Bătrânul îi povesti apoi tot ceea ce se mai întâmplase. În stilul său propriu și caracteristic, îi dezvălui lui Harvath doar acele fapte pe care considera că trebuie să le știe acesta, păstrând restul doar pentru el. Casey și Rhodes ascultau în liniște, atente la toate detaliile.

După ce Carlton termină, iar ei îi adresară tot felul de întrebări despre ATS, Bătrânul se uită la Harvath și zise:

— Ai dreptate în legătură cu efectul politic. O singură acuzație, fară a apela la *corpus delicti*, nu va ajunge ca să îi doboare.

— Dar informațiile de pe stick?

— Chiar dacă aș fi citit tot materialul, nu cred că m-aș baza doar pe ele.

— Dar declarațiile? întrebă Harvath. Îl ai pe Vignon. Noi îl avem pe Schroeder, iar pe Bremmer îl putem contacta oricând.

— Toți trei au fost răpiți de noi la un moment dat de-a lungul acestui proces, iar ei vor refuza să depună mărturie ca să nu fie incriminați. Vor vorbi doar dacă vor primi imunitate. Ca să obținem așa ceva, vom fi nevoiți să mergem la președinte sau la procurorul-general și să le oferim ceva substanțial – ceva tangibil și incriminator.

— Asta n-ar fi o problemă, dar nu avem timp pentru așa ceva. Atacul este pe punctul de a se declanșa și știi ceva? Puțin îmi pasă de efectele politice. Vreau să împiedic atacul. Ne vom ocupa de efectele politice mai târziu.

Carlton luă o gură de cafea, cugetând în tot acest timp.

— Sunt de acord. Indiferent ce dovezi le-am oferi președintelui și Procuraturii Generale, având în vedere jucătorii implicați, vor face în așa fel încât să investigheze pe toate părțile povestea asta înainte să facă o mișcare.

— Cu alte cuvinte, paralizie.

— Nu, nu paralizie. Vorbim despre sfârșitul carierei politice din cauza unui pas greșit sau a unei erori. Cred că o atenție extrem de sporită ar fi cuvântul de ordine. Dar ai dreptate. Se vor mișca foarte încet. Vor face totul ca la carte, vor fi extrem de minuțioși.

— Dar asta-i bine. Cu cât vor aduna mai multe dovezi, cu atât mai bine. Însă tot ce mă interesează pe mine este să opresc atacul.

Bătrânul mai luă o gură de cafea. Se lăsă tăcerea. Singurul

sunet care se auzea era ticăitul unui ceas de perete, care se afla în hol.

În cele din urmă, Carlton se uită la el și spuse:

— Ce vrei să faci?

Harvath nu trebuia să se gândească la un răspuns. Știa exact ce voia să facă.

— Vreau să mă duc acolo. În seara asta. Acum.

CAPITOLUL 66

Mike Strieber fu o adevărată mană cerească. Când făcuse cursa de seara, el luase inițiativa să aducă și noua mitralieră pe care o folosea Rhodes, precum și un echipament de vedere nocturnă pentru Harvath. Era una dintre multele valize cu echipament pe care Harvath, Casey și Rhodes le încărcară în Suburban înainte să plece din DE ca să se întâlnească cu Reed Carlton. Iar acum, când Harvath înainta noaptea de-a lungul lizierei pădurii, care se afla la nord de proprietatea ATS, îi era foarte recunoscător.

Schroeder îi schițase tot ceea ce știa despre proprietate, însă Vignon, șeful departamentului de securitate, fusese cel care le oferise cea mai bună privire de ansamblu. Oferise aceste informații constrâns fiind, desigur, dar informațiile erau suficient de amănunțite încât să alcătuiască un plan cât de cât onorabil.

Însă cele mai folositoare informații fuseseră cele legate de angajați și structura ierarhică, despre pregătirea acestora și despre cât de dispuși ar fi fost să se pună în calea un intrus dacă l-ar fi considerat o amenințare. Vignon vorbise pe șleau, mai ales când veni vorba despre ultimul aspect. Agenții de securitate ai proprietății erau foarte bine pregătiți și aveau undă verde să ucidă orice intrus care ar fi opus rezistență. Și cum Harvath nu era băiatul cu bicicleta care împărțea ziare, nu avea nici un dubiu în ce categorie l-ar fi încadrat dacă l-ar fi prins. Ideea era să nu se lase prins.

În timp ce înainta prin pădure, își aduse aminte de Riley Turner. Nu își putea permite să se gândească la ea, nu în acel moment. Trebuia să se concentreze. Așezându-i amintirea în acea cutie din fier pe care o păstra într-un colțișor prăfuit al minții, trânti capacul și îl încuie. Va sosi și vremea să se împace

cu moartea lui Riley; însă nu era momentul potrivit. Concentrându-și atenția asupra a ceea ce îl aștepta, el revizui în minte tot ce aflase despre clădirea ATS.

După spusele lui Vignon, pe proprietate nu existau câini, ceea ce era o mare ușurare. Însă din spusele lui Schroeder, întărite de altfel și de Vignon, existau nenumărate sisteme specifice pentru detectarea intrușilor. Din fericire, Schroeder ajutase la instalarea și la centralizarea acestora. Din apartamentul lui din DC, sub stricta supraveghere a lui Nicholas, Schroeder crease zone moarte prin care Harvath putea să se strecoare și să se apropie de clădirea principală. De asemenea, făcuse în așa fel încât unda stațiilor lor de emisie-recepție să străpungă scutul antisemnal care acoperea, de obicei, proprietatea.

Când Harvath interceptă prima patrulă, exact cam pe unde Vignon le spusese că va fi, el o avertiză încet pe Rhodes despre amplasarea lor.

— *Overwatch.* Aici *Norvegianul.* Mă auzi? Terminat.

— Aici *Overwatch*, răspunse ea. Te aud, *Norvegianule.* Terminat.

— Am doi paznici pe jos, la est de locul unde mă aflu. Îi vezi? Terminat.

— Negativ, *Norvegianule.* Rămâi pe poziție.

Trecură câteva secunde înainte ca Rhodes să vorbească din nou în casca lui Harvath:

— *Norvegianule*, aici *Overwatch.* I-am reperat. Terminat.

Mike Strieber adusese și o carabină M4, prevăzută cu o puternică lunetă cu viziune nocturnă. Harvath era foarte conștient de faptul că urma să lanseze o operațiune foarte similară cu cea pe care o lansase ATS împotriva lui în Texas. Reflectând asupra acestui aspect, el o avertizase pe Rhodes să aibă grijă să nu fie prinsă în mijlocul unei ambuscade.

În vreme ce Rhodes îl acoperea pe Harvath de undeva din spatele proprietății, Casey se apropia de proprietate prin față. Sarcina ei era să creeze o diversiune, astfel încât Harvath să poată scăpa dacă era cazul.

Era o noapte potrivită pentru atac. Afară era frig, iar cerul era acoperit de nori grei. Vântul scutura ramurile copacilor, iar frunzele veștejite se așterneau pe pământ. Era genul de noapte care făcea să amorțească simțurile celor care erau de gardă. Cu cât era mai aspru vântul, cu atât erai mai predispus să pui totul

pe seama lui. În astfel de nopți se puteau întâmpla multe lucruri neprevăzute, iar Harvath conta pe asta.

Ascuns în spatele copacilor, se deplasă înspre sud-est. Ideea era să stea cât mai puțin timp posibil pe teren deschis. Problema era că în jurul clădirii principale se întindeau cât vedeai cu ochii peluze frumos amenajate. Un intrus ar fi putut trece neobservat doar dacă se apropia din partea laterală, unde se aflau clădirile anexe. Însă și cei de la ATS știau acest lucru și securizaseră și acea latură. Pentru Harvath nu tehnologia folosită era o problemă, ci numărul de angajați.

Unul dintre avantajele sale era elementul-surpriză. Un alt avantaj era acela că nici unul dintre paznicii din noaptea aceea nu se aștepta la așa ceva. Decizia lui Middleton de a-i convoca acolo fusese una de ultim moment. Drept rezultat, unii dintre ei erau probabil obosiți și mai puțin entuziaști. Asta nu însemna, însă, că nu constituiau o amenințare. Harvath ar fi rezistat mai mult decât majoritatea fară să doarmă. Și chiar dacă nu îi plăcea starea în care se afla, aceasta nu îl făcea mai puțin periculos. Din contră, adesea, lipsa somnului îi crea o dispoziție proastă.

Teroriștii îl indispuneau profund, iar în ochii lui, Middleton și toți cei care aveau legătură cu ATS nu erau altceva. În afară de soțiile și membrii familiilor, pe proprietate nu era nimeni nevinovat. La aceasta se gândea odată ajuns la marginea pădurii, la o sută de metri față de locul unde începeau clădirile auxiliare.

Din locul unde stătea ghemuit, zări o altă patrulă formată din doi oameni. O apelă din nou pe Rhodes și îi spuse:

— *Overwatch.* Aici *Norvegianul* Mă auzi? Terminat.

— *Norvegianule*, aici *Overwatch.* Te aud. Terminat.

— Mai văd o patrulă. Doi paznici în lateralul meu, lângă magazia lungă. I-ai reperat? Terminat.

— Recepționat, *Norvegianule. Overwatch* i-a reperat. Doi paznici, la nord de magazia lungă. Terminat.

— Mai vezi ceva? Terminat.

— Negativ, *Norvegianule.* Am sesizat mișcare lângă grajduri, posibil o altă patrulă, dar a plecat. Ai undă verde. Terminat.

— Recepționat, răspunse Harvath. Rămâi pe poziție.

Era înarmat cu o mitralieră OBR, cu țeavă scurtă și extrem de precisă, prevăzută cu amortizor, calibrul 5.56. Deasupra era fixat un vizor holografic de armă, EOTech XPS3, iar în spate, un

monoclu PVS-14 cu viziune nocturnă. Harvath cercetă întunericul cu ajutorul lui, descoperind astfel primele două patrule. Controlându-și respirația, el privi încă o dată prin lentile, măturând încet zona și apoi vorbi în stație:

— *Overwatch*, aici *Norvegianul.* Ai undă verde să îi împușți pe paznicii de lângă magazie. Terminat.

— Recepționat, *Norvegianule. Overwatch* are permisiunea de a trage. Ochește paznici din partea de nord a magaziei în trei… doi… unu…

Harvath privi cum prima santinelă fu lovită în cap, urmată imediat de cea de-a doua. Înainte ca cele două trupuri să se prăbușească la pământ, el o luase deja la fugă.

Era una dintre cele mai rapide curse de o sută de metri pe care le străbătuse vreodată. Oprindu-se prin alunecare în pietrișul și praful din spatele magaziei, fu cât pe ce să-și piardă echilibrul.

După ce cercetă zona în vederea unei potențiale amenințări, el trase un cadavru, apoi pe al doilea mai aproape de magazie, astfel încât trupurile paznicilor să fie ascunse de umbra construcției.

Se afla într-o zonă unde Rhodes nu îl putea urmări. Erau prea multe clădiri și diverse piese de echipament de care el se va folosi ca să se ascundă, fapt care îi va bloca ei câmpul vizual. Abia în ultima sa cursă către casă va putea să îl vadă.

— *Overwatch* către *Norvegian.* Succes. *Overwatch* terminat.

Harvath inspiră adânc, expiră, apoi ciuli urechile. Vântul sufla cu putere și îi mulțumi din nou lui Dumnezeu că nu existau câini pe proprietate. L-ar fi mirosit de la depărtare, mai ales acum când începuse să transpire.

Ținându-și spatele lipit de peretele magaziei, se strecură către colțul îndepărtat al clădirii. Pregătindu-și arma, numără până la trei și ieși de după colț, gata să tragă. Nu era nimeni acolo. Începu să urce încet delușorul, ascunzându-se în umbra magaziei ca să nu poată fi reperat din clădirea principală. Deocamdată, totul mergea conform planului.

La capătul magaziei se întindea o fâșie lungă de vreo patruzeci de metri de spațiu deschis până la clădirea următoare. Parcat între cele două clădiri, cam la două treimi din distanță, se afla unul dintre vehiculele utilitare ale proprietății. După ce folosi echipamentul pentru viziune nocturnă ca să scaneze zona,

Harvath o porni din loc.

Oprindu-se din nou brusc, el se ascunse în spatele unui bloc motor și ascultă. Nu deslușì nimic în afară de șuieratul vântului.

Aruncând o privire de după partea din față a vehiculului, el cercetă zona prin vizor și, nevăzând nimic, se ridică în picioare și țâșni din nou din loc.

Următoarea clădire era grajdul. Acolo spusese Rhodes că depistase mișcare. Luând-o prin spatele grajdului, Harvath înconjură peretele exterior.

Pe jumătate ridicat, el călcă pe ceva și fu cât pe ce să se împiedice, dar își recuperă repede echilibru. Nu apucă bine să se redreseze, când își făcură apariția doi bărbați. Vorbeau între ei și fură luați prin surprindere. Înainte ca aceștia să apuce să-și pregătească armele și să țintească, Harvath apăsă pe trăgaci, împușcându-l pe primul bărbat, apoi îl ucise și pe al doilea.

— Paznici doborâți, șopti el în stație, în timp ce se strecura către terenul pentru echitație. Dincolo de manej se afla un șir de garaje, iar în spatele acestuia sprintul final până la casă.

Harvath trecu de arena de echitație și ajunse în spatele garajelor fară alte incidente. Nu mai avea de parcurs decât o singură zonă descoperită, pe care o numiseră *podul*, înainte să ajungă la clădirea principală.

— *Norvegianul* către *Overwatch.* Mă auzi? Terminat.

— Recepționat, *Norvegianule*. Te aud. Terminat.

— Pregătit să traversez podul. Care este situația? Terminat.

— O patrulă tocmai a trecut pe-acolo. Ar trebui să ajungi înainte să se întoarcă. Terminat.

— Recepționat, răspunse Harvath. Rămâi pe poziție. Cercetă zona prin vizorul armei, inspiră adânc de trei ori, apoi spuse: Acum!

Țâșnind din spatele garajelor, o luă la fugă înspre spatele casei. Era o cursă de o sută și ceva de metri. Fugi cât putu de tare.

Ajunsese pe la mijlocul distanței când observă mișcare cu coada ochiului. Erau două santinele, iar el nu avea cum să se întoarcă și să le împuște.

CAPITOLUL 67

Înainte ca Harvath să se întoarcă și să tragă, el o auzi pe Rhodes în cască: „Ferește-te!” urmat de un alt „Ferește-te!” când trupurile se prăbușiră în stânga lui.

Rhodes era uimitoare. Îi acoperea spatele, iar el continuă să se miște cât putu de repede.

Când ajunse în cele din urmă la casă, plămânii parcă îi luaseră foc. Se lipi de perete, ascunzându-se și inspiră adânc până când sângele i se oxigenă, iar inima începu să-i bată regulat. În tot acest timp nu mișcă arma, care era îndreptată către ușa din spate a casei.

De îndată ce pulsul și bătăile inimii îi reveniră la normal, se pregăti să pătrundă în casă.

După spusele lui Vignon, agenții de securitate intrau și ieșeau prin bucătărie, astfel încât ușa rămânea mereu deschisă. Strecurându-se către ea, Harvath roti încet de mânerul rotund și descoperi că ușa era într-adevăr deschisă. El șopti în stație:

— *Norvegianul* intră în trei, doi, *unu.*

Deschise ușa și pătrunse încet în bucătărie. La masă ședeau doi paznici, iar un al treilea era ocupat la chiuvetă. Îi împușcă de câte două ori în cap și scăpă o înjurătură în șoaptă când bărbatul de lângă chiuvetă scăpă cana cu cafea pe care o ținea în mână, aceasta spărgându-se de chiuvetă.

Oare mai auzise cineva? Lui i se păruse un zgomot asurzitor și nu doar pentru că se afla în alertă maximă sau pentru că nu suporta gălăgia. Fusese un zgomot puternic. Prea puternic. „La naiba.” Trebuia să intre în acțiune.

Pășind înspre capătul îndepărtat al încăperii, ajunse la niște scări care duceau către dormitoare. Vignon îi spusese cine ocupa fiecare cameră, toate botezate după personaje din literatură. Dar înainte să urce la etaj, Harvath voia să cerceteze parterul.

Traversând bucătăria, el verifică o încăpere mică unde se servea micul dejun, apoi oficiul majordomului, care se afla alături. Pătrunse în sufrageria oficială și o cercetă repede, după care se întoarse în bucătărie și traversă holul destinat servitorilor, care ducea în partea frontală a casei. Auzi însă un zgomot undeva în spatele lui.

Lipindu-se de peretele de lângă intrarea în sufragerie, el își ciuli urechile, încercând să își dea seama ce era. Era un zgomot de pași. Un mers încet și metodic, ba chiar prudent. Având în

vedere faptul că dăduse în bucătărie peste trei paznici, Harvath era dispus să pună rămășag că auzea pașii celui de-al patrulea paznic, care probabil ieșise la o țigară sau folosise una dintre toaletele din casă.

Atârnându-și arma de umăr, Harvath scoase din teacă un pumnal cu lama subțire și se pregăti.

Când silueta își făcu apariția în prag, el îi înlătură brusc pistolul și îi înfipse pumnalul în gât. Împinse lama în sus, apoi o trase înspre urechea dreaptă a bărbatului, despicându-l până la urechea stângă.

Lăsându-l ușor pe bărbat pe jos, el își scoase pumnalul, îl șterse și îl vârî înapoi în teacă.

Se strecură apoi prin sala destinată jocurilor de cărți, apoi printr-o bibliotecă destul de bogată, iar la urmă prin camera de zi. Nu se vedea nici țipenie de om. Cel puțin până când nu ieși prin partea cealaltă a încăperii, unde pe hol se revărsa lumina printr-o ușă deschisă. Harvath se îndreptă cu mare grijă într-acolo.

Furișându-se într-o cameră de studiu, ai cărei pereți erau decorați cu capete de animale și care avea un șemineu uriaș, Harvath îl găsi pe Craig Middleton. Acesta ședea într-un fotoliu din piele cu spătar înalt, la un birou din lemn ornat. Pe nas avea o pereche de ochelari de vedere prin care studia un set de hărți desfășurate în fața lui. Avea mânecile de la cămașă suflecate, iar sacoul și cravata se aflau pe un scaun din apropiere. În mâna dreaptă ținea un pahar cu gheață, iar conținutul acestuia părea a fi *scotch.*

— Nu mișca, zise Harvath când intră în încăpere. Middleton își ridică ochii de pe hârtii. Pe fața lui aspră apăru un zâmbet.

— Ia te uită! În sfârșit, a venit muntele la Mohamed.

— Când zic „nu mișca” mă refer și la gură.

Middleton agită cuburile de gheață din pahar, de parcă i-ar fi tremurat mâna dreaptă.

— Cine din conducere se mai află în casă?

— Ce-ai zice de un pahar mai întâi?

Harvath răspunse trăgând două gloanțe în partea de sus a spătarului, de o parte și de alta a capului său.

— Patru, răspunse Middleton. Cu toate că am auzit o mașină acum o oră, deci s-ar putea să fie cinci. Am fost cam ocupat.

— Te cred și eu. Ridică-te. Vii cu mine.

Middleton îi zâmbi și se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Ți-aș oferi un post foarte călduț la noi, dar știu că nu l-ai accepta. Păcat. Ne-ar fi de folos un om cu priceperea ta. Lumea se schimbă, și chiar destul de repede. Indivizii ca tine vor fi nevoiți să se adapteze, altfel vor fi striviți de progresul pe care îl face țara noastră.

Harvath mai trase două gloanțe în birou, ratând milimetric genunchii lui Middleton.

— Am zis să te ridici.

Middleton se îndepărtă de birou și luă o înghițitură zdravănă de băutură.

— Sper că acolo unde vom merge, va fi așa ceva din belșug. Așezând paharul pe birou, el zâmbi, apoi adăugă: îți place scotch-ul, domnule Harvath? Mă refer la un scotch foarte, foarte bun. Am o sticlă specială pe care am păstrat-o pentru mâine.

Harvath vru să-i spună să tacă din gură și să iasă de după birou, când se auzi o pocnitură, iar apoi simți cum două sonde cu sârmă i se înfipseră între omoplați.

Când curentul electric îi străbătu corpul, mușchii îi cedară, iar el căzu în față ca un trunchi de copac care tocmai fusese tăiat. Se izbi de pardoseală cu fața, iar sângele îi țâșni pe nas.

Îl întoarseră pe spate și îi luară pistolul și mitraliera. După ce își recăpătă cunoștința și reuși să înțeleagă ce se întâmpla, fu uluit să îl vadă pe Chuck Bremmer stând lângă Middleton, cu un pistol cu electroșocuri în mâna dreaptă.

— Ne-a luat toată noaptea, zise el cu dispreț, dar am știut că, în cele din urmă, vei veni aici.

Zicând acestea, el apăsă din nou pe trăgaciul pistolului Taser, îndreptându-l în jos și îl electrocută crunt pe Harvath.

După ce se opri, iar Harvath își recăpătă din nou cunoștința, Bremmer înaintă și îl lovi cât putu de tare cu piciorul în coaste.

— Asta-i pentru că ai pus un lunetist să o țintească pe nenorocita de nevastă-mea. Lovitura fu foarte dureroasă, dar nu la fel de dureroasă ca cea pe care acesta i-o aplică sub bărbie, făcându-l să se simtă ca și când un fulger i-ar fi străbătut țeasta. Și asta-i pentru că ai vizat-o pe fiica mea. Pe fiica mea! Nemernicule!

Când Bremmer se retrase, Middleton privi în jos la Harvath.

— Ai reușit să-l păcălești pe bătrânul Chuck o vreme. Însă, în cele din urmă, s-a gândit că merită să mai facă o încercare și să

scape de tine. A fost o vânătoare pe cinste. Nu crezi?

Harvath scuipă sânge pe covorul persan pe care era întins, apoi își mișcă falca într-o parte și în cealaltă.

— Din moment ce i-ai prins pe Vignon și pe Schroeder, ne-am gândit că ar fi inutil să încercăm să te oprim să intri pe proprietate. De fapt, a fost ideea lui Chuck să te lăsăm să intri. Dacă te-ar fi prins agenții de securitate, perfect. Dacă nu, ne-am gândit că planul acesta va funcționa, și chiar așa a și fost. Și-acum, să încheiem socotelile.

Harvath privi cum Middleton făcu semn să i se dea mitraliera. Bremmer verifică să vadă dacă exista glonț pe țeavă, apoi i-o întinse.

El o ridică, apoi o lăsă în jos de câteva ori, iar în cele din urmă propti patul armei de umăr. Îndepărtându-se de Harvath, el ridică arma și o îndreptă către capetele de animale agățate de perete. Bremmer jubila, rânjind cu toți dinții.

Însă rânjetul îi dispăru când Middleton îndreptă arma către el și apăsă pe trăgaci.

O pâclă rozalie atârnă în aer, asemănătoare unui halo dezgustător, când glonțul îi reteză jumătate din cap bărbatului.

— Foarte frumos, zise Middleton, ducându-se și ridicând pistolul Taser. Chiar foarte frumos. Și-acum să ne ocupăm de celelalte socoteli. Aș vrea să știu unde îi ții pe Kurt Schroeder și pe șeful departamentului de securitate, domnul Vignon.

Harvath își ridică privirea, zâmbi și clătină din cap. Strângea deja din dinți, știind ce urma să se întâmple.

Apăsând pe trăgaciul pistolului Taser, Middleton îi electrocută din nou pe Harvath.

Trupul lui deveni rigid ca o bucată de lemn, apoi începu să se încovoaie când își arcui spatele și se sprijini în umerii încordați.

Când efectul electrocutării dispăru, Middleton repetă întrebarea.

— Plimbă ursul, răspunse Harvath.

Directorul ATS fu vizibil nemulțumit de acest răspuns și îi induse din nou lui Harvath o stare de agonie cu ajutorul dispozitivului.

Apăsă pe trăgaci încă de două ori doar ca să-i arate câte de departe era dispus să meargă.

Când ochii lui Harvath, care i se întoarseră în cap, reveniră la starea lor inițială, iar el reuși să-și concentreze privirea,

Middleton se aplecă deasupra lui și făcu din nou presiuni asupra lui.

— Ascultă-mă, ticălosule. Ultima șansă. După asta, iau arma și încep să-ți vâr gloanțe în nenorociții ăia de genunchi. Unde sunt oamenii mei? Și ce-i mai important, unde naiba sunt Banks și Carlton?

— Chiar aici, tâmpitule, se auzi o voce din pragul ușii.

Middleton se întoarse în momentul în care Reed Carlton mimă un sărut și expedie două gloanțe din pistolul său personalizat 1911.

EPILOG

Cu toate că Reed Carlton cunoștea destule persoane influente în Washington, Tommy Banks fu cel care reuși să-i adune pe toți șefii FBI, CIA, ANS și ai Ministerului Apărării într-o încăpere, într-un timp atât de scurt. Harvath nu avea nici un chef să participe la întâlnire, așa că refuză politicos. Carlton înțelese de ce dorea să rămână în umbră. Îl rugă doar ca el și Nicholas, care se întorsese în Texas să stea alături de Nina, să fie disponibili printr-un sistem de comunicare sigur, în caz că vor exista întrebări.

Și, într-adevăr, întrebările fură multe, cele mai multe țintite către directorul Agenției Naționale de Securitate. Toți șefii agențiilor considerau ATS un monstru care scăpase de sub controlul ANS. Aceștia bănuiau de mult timp ce punea la cale acea companie semiprivată, iar acum, cele mai mari temeri ale lor erau confirmate.

Deoarece în încăpere nu exista nici un angajat, directorul ANS nu avea pe cine să întrebe sau de la cine să ceară explicații. Nu că ar fi avut vreo importanță. Dacă ce spusese Carlton despre ATS era pe jumătate adevărat, și nu aveau nici un motiv să se îndoiască, aveau de-a face cu o problemă extrem de serioasă – indiferent câtă influență avea sau nu ANS asupra ATS. Într-un oraș ca Washington, percepția însemna realitate, și asta era tot ce conta.

O altă problemă cu care se confrunta ANS era cea a legăturilor concrete dintre agenție și ATS, mai ales când venea vorba despre Centrul de date din Utah. Vor fi nevoiți să îl închidă

de urgență, cel puțin până când va fi efectuată o anchetă amănunțită. Trebuiau să afle cum plănuise ATS să lanseze atacul și să întărească paza, astfel încât să nu se mai întâmple așa ceva în viitor.

După ce participanții la întrunire obosiră să îl mai atace pe directorul ANS, își întoarseră atenția asupra măsurilor pe care ar fi trebuit să le ia. Toți cei de față căzură de acord că existau două măsuri care trebuiau luate de urgență. Prima, trebuia trimisă o echipă de oameni care să curețe mizeria de pe proprietatea ATS și să le înlocuiască pe Casey și pe Rhodes.

La sugestia lui Reed Carlton, CIA se va ocupa de asta și va născoci o poveste din care să reiasă că Chuck Bremmer avusese probleme financiare serioase. Pe lângă faptul că fiica sa urma să meargă la un colegiu sportiv în anul următor, el întreținea și nenumărate relații extraconjugale. Hotărâse să părăsească Ministerul Apărării și să treacă în sectorul privat pentru a face mai mulți bani. În acest scop, acceptase un post în cadrul ATS, dar când lucrurile luaseră o turnură neașteptată, îl apucaseră pandaliile și omorâse câțiva angajați ai ATS la casa de vacanță a companiei din Virginia, inclusiv pe directorul general al acesteia, Craig Middleton. Indiciile de la fața locului vor arăta că Middleton apucase să tragă în timpul luptei înainte să moară, ucigându-l pe Bremmer.

După cum raportară Casey și Rhodes, nici unul dintre membrii comitetului nu ajunsese încă la proprietate. Era în avantajul lor faptul că puteau controla ce se întâmplase pe proprietate, însă trebuiau să acționeze repede.

O altă măsură care trebuia luată era să îl informeze pe președinte. Cea mai grea parte însă era să limiteze numărul de persoane din încăpere. Directorul CIA fu destul de direct și îl informă pe președinte că singurele persoane care puteau fi în încăpere erau procurorul-general și secretarul Trezoreriei. Șeful staffului și ceilalți consilieri cu care îi plăcea președintelui să se înconjoare nu aveau acces. Chiar dacă era o stare de urgență națională, cercul de oameni trebuia să fie cât mai restrâns.

Spre cinstea lui, președintele respectă sfatul directorului CIA și se conformă. Când Reed Carlton ajunse la Casa Albă însoțit de șefii CIA, ANS, FBI și ai Ministerului Apărării, președintele îi așteptă în sala de ședințe, întovărășit doar de secretarul Trezoreriei și de procurorul-general.

Carlton vorbi preț de cincisprezece minute, urmat de directorii ANS, FBI și CIA, precum și de ministrul apărării. Procurorul-general și secretarul Trezoreriei fură șocați de cele auzite. Președintele, cu toate că era îngrozit și el, își păstră calmul.

După ce vorbiră toți și puseră întrebări, președintele aduse în discuție problema diminuării pagubelor. Această poveste ar dăuna atât de mult conștiinței americanilor și ar scădea atât de mult încrederea poporului în guvern, încât președintele voia ca totul să fie mușamalizat. Șefii serviciilor secrete îl avertizară că problema era una extrem de delicată. Dacă ar încerca să îngroape totul, ar sugera că ATS acționase cu știrea și susținerea guvernului Statelor Unite, ceea ce nu era adevărat. Dacă această idee ar pătrunde în conștiința americanilor, ar duce la o cădere liberă din care nu s-ar mai fi putut redresa.

Șefii serviciilor secrete îl rugară pe președinte să ceară mai întâi o anchetă detaliată și să îi înștiințeze care erau cele mai bune variante. Președintele fu de acord.

În același timp, președintele voia să treacă un țăruș prin inima ATS. Voia ca agenția să fie complet fragmentată, iar afacerile sale murdare, demascate. Dacă vor avea acces direct la înregistrările contabile ale ATS, spunea secretarul Trezoreriei, acestea vor deveni prioritatea lor numărul unu. Procurorul-general adăugă că Departamentul Justiției va susține Trezoreria în toate demersurile sale. Întrebarea era următoarea: puteau supraviețui guvernul și nenumăratele agenții și departamente care primeau suport tehnic de la ATS în cazul în care compania se prăbușea?

Directorul ANS și ministrul apărării se sfătuiră o clipă între patru ochi. În tot acest timp, președintele notă ceva pe un blocnotes, subliniind trei chestiuni legislative pe care le dorea introduse de urgență în agenda Congresului:

1. O stare de urgență națională nu putea dura mai mult de un an. Orice prelungire a acestei perioade trebuia aprobată prin votul a două treimi dintre membrii Congresului.
2. Supravegherea neautorizată a cetățenilor americani trebuia să înceteze imediat. Mai mult, fără un control jurisdicțional adecvat și fară autorizație scrisă, supravegherea cetățenilor americani reprezenta o ofensă

capitală.

3. Pentru a împiedica folosirea neloială a informațiilor interne, li se interzicea membrilor Congresului, precum și angajaților federali care activau în sectoarele apărării, tehnologice și informaționale ale guvernului să investească în piața bursieră.

Președintele se gândea la o a patra măsură referitoare la supravegherea mai atentă a programelor secrete, astfel încât conducătorii națiunii să nu rămână neinformați, când directorul ANS și ministrul apărării își încheiară consfătuirea și răspunseră întrebărilor președintelui.

În opinia lor, compania ATS putea fi dezmembrată și vândută mai multor firme contractante care puteau păstra înțelegerile existente referitoare la prestarea serviciilor.

Apoi subiectul discuției se abătu asupra lui Craig Middleton și a complicilor săi. Cele două persoane reținute erau Kurt Schroeder și Martin Vignon, dar nici unul dintre ei nu părea să știe ceva despre presupusul atac sau despre complot în general. Însă amândoi se făceau vinovați de alte infracțiuni, la fel și alți angajați simpli ai ATS. Când începură să pună la cale o strategie juridică, toată atenția se concentră asupra procurorului-general.

Se gândise deja la mai multe variante și nu avu nevoie de timp ca să își adune gândurile. Toate acuzele aduse angajaților ATS puteau fi preluate de tribunalul federal. Nu asta îl îngrijora. Ceea ce îl neliniștea era consiliul de administrație alcătuit din cincisprezece membri. Din cauza faptului că erau persoane proeminente, un proces public ar fi fost ca și când departamentul relațiilor publice ar fi aruncat o grenadă. Dacă aceasta exploda, rezultatul ar fi fost devastator. Știrea că multe persoane notorii și de încredere conspiraseră împotriva propriei lor țări ar fi provocat mai multe pagube pe termen lung decât și-ar fi putut imagina cineva vreodată. Chiar dacă s-ar fi demonstrat că Statele Unite descoperiseră și opriseră în cele din urmă complotul, împiedicându-l, procurorul-general nu era convins că națiunea ar fi suportat acest șoc.

Citând din *Patriot Act* și din Legea de autorizare a apărării naționale, procurorul-general afirmă că se putea formula un argument pentru obținerea unei detenții nelimitate în cazul membrilor consiliului de administrație sau pentru judecarea lor

în cadrul unui tribunal militar. Mai exista o variantă, dar era decizia președintelui. Lista neagră.

Când aduseră în discuție lista, secretarului Trezoreriei i se ceru să părăsească sala și să aștepte afară. Discuția despre Lista neagră nu făcea parte din sfera sa de activitate.

Se dezbătu problema ca singurele persoane care să rămână în sală să fie doar directorul CIA și ministrul apărării, însă președintele îi rugă pe Carlton, precum și pe directorii FBI și ANS să rămână. Se așezară toți în jurul mesei de conferință, iar președintele îl rugă pe fiecare în parte să-și exprime părerea în legătură cu folosirea Listei negre.

Directorul FBI se opuse vehement. Nu agrea ideea ca guvernul Statelor Unite să aibă libertatea de a ucide cetățeni americani fără să le ofere un tratament echitabil. Procurorul-general aduse imediat contraargumentul că exista un proces, doar că, pur și simplu, nu se desfășura într-o sală de tribunal.

Directorul FBI își încheie pledoaria zicând că, dacă nu te puteai confrunta cu acuzatorii tăi să răspunzi personal acuzațiilor care ți se aduceau, atunci nu era vorba despre tratament echitabil, ceea ce nu era deloc intenția părinților-fondatori ai Statelor Unite.

Nici directorul CIA, nici directorul ANS sau ministrul apărării nu fură de acord cu colegul lor de la FBI. Ei afirmară că ATS plănuise să distrugă Statele Unite. Nereușind să-și atingă scopul, membrii consiliului de administrație nu puteau veni acum să ceară drepturile depline și măsurile de protecție pe care se străduiseră să le distrugă.

Pe măsură ce dezbaterea avansa, directorul FBI rămase ferm pe poziție. Nici un argument nu îl făcu să se răzgândească. În cele din urmă, președintele îi mulțumi și îl pofti afară din încăpere.

Ultima persoană căreia președintele îi ceru părerea în legătură cu Lista neagră fu Reed Carlton. El își spuse punctul de vedere cu mare băgare de seamă.

Din punctul lui de vedere, președintele nu avea de ales. Era de acord cu procurorul-general – un proces public ieșea din discuție.

Detenția pe perioadă nedeterminată a membrilor consiliului de administrație sau judecarea lor într-un tribunal militar ieșea, de asemenea, din discuție. Dacă se afla – și avea să se afle – că

figuri ale politicii naționale, cândva demne de respect, fuseseră părtașe la un complot al cărui scop fusese să distrugă națiunea, efectul va fi ireversibil. Trebuia folosită Lista neagră. Toți cei adunați în jurul mesei încuviințară din cap.

Singurul punct sensibil, după părerea directorului ANS, era acela că, și în cazul în care asasinatele ar fi fost comise în secret, până la urmă tot s-ar fi găsit cineva care să facă legătura. Ar fi existat prea multe „accidente” încât să nu atragă bănuieli.

Directorul CIA se uită la Carlton, care se uită la președinte și spuse:

— Ar mai exista o modalitate.

Patruzeci și opt de ore mai târziu

Avionul privat Gulfstream G550, proprietate a ADVANCE TECHNOLOGY SOLUTIONS, ajunse la înălțimea de zbor și începu să traverseze oceanul.

Toți cei cincisprezece pasageri din aeronavă primiseră un telefon de la Martin Vignon, un om pe care îl cunoșteau de mulți ani și în care aveau încredere. Invocând probleme de securitate, el păstră conversația scurtă.

Cu Reed Carlton care asculta fiecare convorbire, Vignon dezvălui două informații. Prima era că Craig Middleton reușise să scurtcircuiteze atacul. Cum toți aflaseră că acesta era iminent, dar că nu reușise să se materializeze, afirmația lui Vignon părea logică. Acest lucru făcu cea de-a doua informație și mai credibilă.

Conform spuselor lui Vignon, Middleton crease un plan de rezervă care necesita atenția imediată a consiliului de administrație. Deoarece proprietatea din Virginia constituia locul crimei, iar sediul central al ATS era împânzit de anchetatori, Vignon aranjase transportul membrilor consiliului la proprietatea companiei din Grand Cayman.

După ce însoțitoarea de bord servise și cel de-al doilea cocteil, pilotul o chemă în cabină. După ce intră, Gretchen Casey închise ușa în urma ei, apoi o încuie.

În timp ce pilotul CIA începu să reducă oxigenul din aeronavă, Scot Harvath, îmbrăcat în uniformă de copilot, îi întinse echipamentul lui Casey. Aceștia se echipară pe rând în cabina

cea strâmtă. La semnalul pilotului, ei își așezară căștile pe cap și dădură drumul la oxigen în măști. Zece minute mai târziu, ei deschiseră ușa cabinei.

De unde se aflau, își dădură seama că se instalase hipoxia. Harvath și Casey făcură repede o verificare și confirmară că fiecare membru al consiliului de administrație ATS era mort.

După aceea, Harvath se întoarse în cabină și îl anunță și pe pilot, făcându-i semn cu degetul mare. În timp ce pilotul CIA punea avionul pe pilot automat, Harvath și Casey își verificau pentru ultima oară echipamentele de parașutism, apoi făcură același lucru și cu echipamentul pilotului în momentul în care acesta intră în aeronavă.

Harvath se uită la cronometrul de la încheietura mâinii sale și îi anunță pe ceilalți doi că mai rămăseseră două minute. Apoi făcu un pas în față și se pregăti să deschidă ușa aeronavei.

Când mai rămase doar un minut, el făcu semn echipei sale, apoi deschise ușa din față a aeronavei.

În timp ce alarma porni în cabină, iar suflul motoarelor le urla în urechi, Harvath începu numărătoarea inversă a secundelor rămase, apoi le făcu semn să sară. Pilotul CIA sări primul, urmat de Casey, apoi, după ce mai aruncă o privire în aeronavă, sări și Harvath.

Aeronava își continuă zborul deasupra oceanului înspre locul unde o aștepta mormântul adânc și plin de apă. Ziarele vor scrie despre cum membrii consiliului de administrație al ATS, luați prin surprindere de moartea tragică a directorului general, descoperiseră că acesta sustrase fonduri substanțiale din conturile companiei. Se aflau în drum spre o întâlnire de urgență cu bancherii lor din Grand Cayman când avionul se prăbuși. Nici unul dintre trupuri nu fusese găsit.

Harvath îi dirijă pe Casey și pe pilotul CIA înspre zona de aterizare din largul oceanului, unde îi aștepta o navă a flotei militare a Statelor Unite. O flotilă de bărci pneumatice Zodiac veni în viteză înspre ei. Îi pescuiră din apă și îi duseră pe navă.

De acolo, un elicopter Sikorsky SH-60F Seahawk îi transportă la aerobaza militară din Key West, de unde pilotul CIA luă un avion spre DC. Harvath și Casey aveau însă alte planuri.

Când ajunseră, primiră niște bani, un rând de haine de schimb și un vehicul din parcul auto. După ce urcară în mașină, ei o luară înspre nord pe autostrada US-1 care ducea la Little Torch

Key. Deoarece conduceau cu geamurile deschise, în mașină pătrunse mirosul oceanului. Cu toate că își făceau griji că erau în întârziere, amândoi zâmbiră când la radio se auzi o melodie a lui Jimmy Buffett. Aveau impresia că, într-un fel sau altul, Riley Turner le trimitea un mesaj.

Fiind supuse la același antrenament ca și soldații de la Delta Force, femeile din cadrul Proiectului Atena urmau cursurile de calificare pentru scafandri din cadrul Forțelor speciale ale armatei americane, din Key West. Dar, spre deosebire de bărbații din Delta și din Forțele speciale, care preferau să-și petreacă timpul prin barurile din Key West, femeile din Proiectul Atena preferau să se relaxeze în Little Torch Key.

Riley Turner fusese cea care descoperise stațiunea Little Palm Island din Little Torch Key, declarând-o ca fiind destinația ei preferată. Era locul potrivit ca Harvath și Casey să-și ia rămas-bun unul de la celălalt.

Se cazară, apoi, după ce fură conduși la bungalourile cu vedere la ocean, aceștia rămaseră singuri. Vârându-și capul în bungaloul lui Harvath, Casey întrebă:

— Ce zici? Bem o Mărgărită?

Harvath clătină din cap, se duse la măsuța de cafea și luă frapiera, sticla de șampanie și două pahare pe care le comandase dinainte.

— Trebuie să ne luăm rămas-bun în stil mare.

Casey zâmbi. Mai avea de învățat câte ceva în departamentul relațiilor cu oamenii de sub comanda lui, dar se gândea la tot. Din cauza asta se înfuriase pe el, și nu o dată. Mai știa că îl acuzase pe nedrept pentru ceea ce se întâmplase în Paris. Îl învinuise și pentru că o lăsase pe Riley să moară, cu toate că știa că ar fi fost dispus oricând să schimbe locurile. Era pregătită să îl ierte.

Când el ridică frapiera și sticla de șampanie, ea zâmbi și spuse:

— Perfect.

Ieșiră afară pe nisipul fin din fața bungalourilor și, în timp ce soarele începea să asfințească leneș la orizont, Harvath scoase dopul și turnă șampanie în pahare.

Când soarele atinse apa, ei închinară în amintirea lui Riley, apoi luară o gură sănătoasă de șampanie. Cum ședeau pe plajă, cu bungalourile acoperite de stuf în spatele lor și cu valurile

spărgându-se ușor la mal, ei înțeleseră de ce adorase ea acel loc. Harvath umplu paharele.

Rămaseră tăcuți și băură până când goliră sticla. Abia atunci Harvath aruncă o privire peste umăr și observă că angajații aprinseseră torțele care luminau cărarea înspre restaurant.

— Ți-e foame? întrebă el.

Casey, cu ochii închiși și sprijinită pe palmele afundate în nisip, zâmbi.

— Am terminat toată șampania?

— Toată.

— Crezi că mai este în minibar?

— Probabil, răspunse Harvath. Vrei să mă duc să verific?

Casey încuviință din cap, ținându-și în continuare ochii închiși.

— Revin, zise Harvath, ridicându-se în picioare și îndreptându-se desculț către bungalou.

Când intră, lăsă ușa deschisă, apoi se îndreptă către minibarul care se afla în partea cealaltă a încăperii, deschise ușa și privi înăuntru. Luă o sticluță, dar știu că nu ajungea. Își luau rămas-bun de la cineva special. Aveau nevoie de o sticlă de dimensiuni normale.

Harvath se duse la noptieră și ridică receptorul ca să sune la recepție. Dădu să formeze numărul când observă o prezență în ușa bungaloului. Briza mării suflă perdelele în interior. Era Casey.

— Tocmai voiam să mai comand o sticlă, zise el.

— Las-o baltă, răspunse ea.

— Nu mai vrei să bei?

Desfăcându-şi nasturii de la cămașă, ea o lăsă să-i cadă de pe umeri.

— Nu. În clipa asta, amândoi avem nevoie de altceva.

POSTFAȚĂ

Noțiunile de „supraveghere totală" și „adunarea tuturor informațiilor posibile” mă fascinează de mulți ani.

În timp ce am scris această carte, nu a trecut o zi fără să găsesc materiale noi. Mi-a fost foarte greu să decid ce fel de tehnologie să includ și ce fel de tehnologie să omit. Uneori aveam impresia că încercam să beau apă dintr-un furtun de

incendiu.

Am întocmit o listă cu bibliografia folosită pe pagina de internet BradThor.com.

MULȚUMIRI

Îmi amintesc de perioada când locuiam în Paris, încercând să scriu primul meu roman de acțiune și gândindu-mă cât de singuratică era viața de scriitor. Habar nu aveam atunci că aceasta va fi una dintre multele minciuni nevinovate pe care mi le voi spune, de teamă să nu dau greș. Abia câțiva ani mai târziu, după ce am terminat de scris primul roman, am înțeles cât de mult m-am înșelat. Scrierea unei cărți și editarea acesteia sunt sporturi de echipă, iar eu sunt fericit că lucrez cu cei mai buni din acest domeniu.

Mai întâi de toate, mulțumirile mele merg către voi, cititorii mei. Datorită vouă pot să dezvolt o carieră pe care o iubesc. Tot datorită vouă mă străduiesc să-mi îmbunătățesc stilul și să scriu cărți din ce în ce mai bune. Vă mulțumesc pentru susținerea voastră și pentru cel mai important ingredient care alcătuiește succesul unui scriitor – recenziile minunate.

Mulțumirile mele se îndreaptă către minunata rețea mondială a librarilor care îmi achiziționează cărțile, le vând și le recomandă. Fără ei, în acest moment, nu ați mai ține în mână această carte (indiferent ce formă ar avea ea).

Dragul meu prieten **Barrett Moore** continuă să fie un uimitor izvor de idei, inspirație și cunoaștere. Sprijinul pe care l-a adus la scrierea acestei cărți, la stabilirea conceptului, precum și a detaliilor este neprețuit. Îți mulțumesc, Barrett, pentru tot.

Un alt prieten drag, **James Ryan,** a fost prezent (ca întotdeauna) ori de câte ori am avut nevoie de-a lungul procesului de scriere. Îți mulțumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine și pentru ceea ce continui să faci pentru poporul nostru minunat.

Alți câțiva prieteni buni au contribuit la acest roman, fiind foarte prompți. Mulțumirile mele se îndreaptă către: **Sean Fischer, Dr. Scott F. Hill, Rodney Cocs, Roland Moore, Steve Tuttle, Jeff Chudwin și Mitch Shore.** Apreciez faptul că m-ați susținut.

Aș dori să le mulțumesc **Katarinnei McBride** și lui Clark Polland pentru detaliile pe care m-au ajutat să le autentific, precum și lui **Jerry Saperstein,** care a fost mereu pregătit să mă ajute cu tot ceea ce ține de computer. Dacă apare vreo greșeală în roman este 100% numai a mea.

Există câteva persoane care m-au rugat să nu le pomenesc numele în **Mulțumiri.** Tot ceea ce pot să spun este că vă mulțumesc, dar și că vă admir atât pentru prietenia de care dați dovadă, cât și pentru dragostea neprețuită și dedicarea față de țara noastră. Vă mulțumesc pentru tot ceea ce faceți pentru noi.

Și acum, a sosit momentul să îi mulțumesc și minunatei mele echipe editoriale. Acesta este primul meu roman publicat sub noua egidă Atria/Simon & Schuster a redactorului meu principal, *Emily Bestler*. Emily, îți doresc să cunoști un succes imens cu Emily Bestler Books și abia aștept să publicăm multe alte romane *bestseller* împreună.

Cele mai profunde mulțumiri merg către minunații mei editori, **Carolyn Reidy, Louise Burke și Judith Curr.** Cine știe ce înseamnă editarea, știe cât sunt de binecuvântat să colaborez cu Carolyn, Louise și Judith. La mulți ani plini de succes!

Reclama ajută la elaborarea unei cărți minunate și nimeni nu se pricepe mai bine să facă reclamă așa cum o face minunatul meu publicist, **David Brown.** „Remarcabil” ar fi prea puțin ca să îl descriu, iar cuvântul „mulțumesc” nu este îndeajuns ca să exprim cât de mult îl apreciez.

Aș dori să mai mulțumesc la superlativ **personalului departamentului de vânzări al Atria/Pocket, departamentului audio**, precum și **departamentelor de artă și producție**. Fac o treabă excelentă și le sunt extrem de recunoscător pentru tot.

Dacă tot vorbim despre treabă minunată, aș dori să le mulțumesc și următoarelor persoane minunate: **Michael Selleck, Gary Urdar, Kate Cetrulo, Caroline Porter, Sarah Branham, Irene Lipsky, Ariele Fredman și Lisa Keim.** Sper ca fiecare dintre ei să știe cât de norocos mă simt că lucrez cu ei.

Ziua în care l-am întâlnit pe senzaționalul meu agent literar, Heide Lange, de la Sanford J. Greemburger Associates, Inc., a fost una dintre cele mai minunate zile din viața mea. De atunci, fiecare zi a mea a devenit din ce în ce mai frumoasă și pentru

asta îi datorez lui Heide mulțumiri din suflet. Spre să știi cât de mult însemni pentru mine și cât de mult te apreciez.

Pe lângă Heide, aș dori să mulțumesc și echipei incredibil de talentate de la SJGA, în mod special minunatelor **Rachael Dillon Fired** și **Jennifer Linnan.**

De partea cealaltă a continentului, pe coasta de vest, cel mai bun ambasador al ospitalității, *Scott Schwimer* nu contenește să mă uimească cu puterea sa de pătrundere, dar și cu simțămintele sale puternice de prietenie. Mulțumesc, Scottie.

Ca să păstrez tradiția, am lăsat cele mai bune mulțumiri la sfârșit. Cele mai mari realizări ale mele sunt acelea de a fi tată și soț. Încerc să fiu prezent la cină în fiecare seară, dar în chinurile creației, acest lucru nu este întotdeauna posibil. De-a lungul acestui proces, primesc dragostea nețărmurită și înțelegerea neprețuită a minunatei mele familii. Nu aș putea face ceea ce fac fără ea. Pentru asta le mulțumesc din suflet frumoasei mele soții, **Trish,** și minunaților mei **copii.** Acum că am terminat cartea, a sosit timpul să ne distrăm!